

РИЧАРД МОНТАНАРИ

Момичета с броеници

Clibri

съвременни
трилъри

РИЧАРД МОНТАНАРИ МОМИЧЕТА С БРОЕНИЦИ

Превод: Венцислав Венков

chitanka.info

В този роман Монтанари за пръв път въвежда инспектора от „Отдел убийства“ към полицията във Филадельфия Кевин Бърн, печения ветеран с най-много разкрити убийства, и подгласничката му Джесика Балзано, съвсем начинаеща полицайка. Те вече са затънали до гуша в разследвания, когато в града започва да вилнее неизвестен изверг. Неговите сексуални фантазии са вдъхновени от гимназистките от католическото училище и той скоро започва да сее трупове им в провокативни пози из целия град. Светът, обрисуван от Монтанари, е изключително плашещ, но именно този свят има остра нужда от инспектори като Бърн и Балзано. Методите на двамата при разследването на убийствата се допълват, без да влизат в сблъсък, за да доведат романа до спираща дъха кулминация.

*„Ето, Аз пращам пред тебе Ангела (Си)
да те пази по пътя“*

Изход 23:20

ПРОЛОГ

Цветница, 23:55 ч.

Около нея витае някаква зимна тъга, дълбоко заседнала меланхолия. Никак не съответства на шестнайсетте ѝ години. Дори в смеха ѝ не прозира някаква вътрешна радост.

А може радостта изобщо да липсва.

Такава като нея се срещат постоянно: тя винаги върви сама, притиснала учебниците към гърдите си, с поглед вперен в земята, неизменно замислена. Вечно изостава с няколко крачки от останалите момичета и приема с готовност редките трохи на дружбата, които ѝ подхвърлят. Преминала е всички жалони на съзряващата младост, отрупана с чужди грижи. Отказва да приеме хубостта си, сякаш някой ѝ дава право на избор.

Името ѝ е Теса Ан Уелс.

Има дъх на току-що откъснати цветя.

— Не те чувам — казвам ѝ.

— ... господ е с тебее — долита слабият глас откъм параклиса. Вероятно е задрямала и съм я стреснал. Взех я рано сутринта в петък, а вече приближава полунощ в неделя. Цялото това време прекара в параклиса, в почти непрестанни молитви.

Самият параклис, естествено, не е истински, а е пригоден от бивш килер, но вътре има всичко необходимо за размисъл и молитва.

— Така не се прави — казвам. — Нали знаеш, че всяка дума носи свой отделен смисъл?

Откъм параклиса:

— Знам.

— Представи си сега колко много хора се молят по света в този миг. Ще вземе ли Бог да си губи времето с неискрените?

— Няма.

Отивам по-близо до вратата:

— А нима искаш Бог да ти покаже презрението си в деня, в който ще грабне живите?^[1]

— Не ща.

— Добре — отговарям. — На коя десетка си?

Минават няколко секунди, докато ми отговори. В тъмния параклис се налага да брои опипом.

Най-сетне отвърща:

— Третата.

— Почни отначало.

Запалвам и останалите молитвени свеци. Допивам си виното. Макар повечето хора да мислят обратното, ритуалите на светото причастие винаги са сериозно тържествени — напротив, в ред случаи дават повод за радост и празничност.

Тъкмо да отворя уста, за да подсетя Теса, тя подхваща отново молитвата, но този път ясно, членоразделно и надъхано:

— Радвай се, благодатни Марио! Господ е с тебе...

Надали има по-прекрасен звук от девичата молитва.

— Благословена си ти между жените...

Поглеждам часовника си. Току-що преваля полунощ.

— И благословен е плодът на твоята утроба, Исус...

Време е.

— Света Марио, Майко Божия...

Изваждам спринцовката от калъфа ѝ. Пламъкът играе по иглата. Светият Дух е тук.

— Моли се за нас грешници...

Страстната седмица започна.

— Сега и на смъртния ни час...

Отварям вратата и влизам в параклиса.

Амин.

[1] „После ние, останалите живи, заедно с тях ще бъдем грабнати на облаци, за да срещнем Господа във въздуха, и така винаги с Господа ще бъдем“. — I Солуняни, 4:17. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

*„Мъртвите деца
не спомени,
а сънища ни дават.“*

Томас
„Начинанието“

Линч,

1.

Понеделник, 03:05 ч.

Този час е добре познат на всички, които са го посрещали; час, в който мракът напълно сваля наметалото на здрача, а улиците опустяват и утихват; час, в който сенките се сливат в едно и се разтварят. Час, в който страдалците не вярват в настъпването на зората.

Всеки град си има такъв квартал, неговата си неонова Голгота.

Във Филадельфия той се нарича Саут Стрийт.

И в тази нощ, докато останалата част на Града на братската обич спеше, докато реките се вливаха безмълвно в морето, амбулантният търговец на път се спусна по Саут Стрийт, сякаш бе сух, пърлец вятър. Между Трета и Четвърта улица отвори тежка порта от ковано желязо, мина по тясната алея и влезе в частния клуб „Парадайз“. Неколцина пръснати из залата клиенти го видяха и моментално отвърнаха очи. Във втречения му поглед съзряха портал към собствените си очернени души и усетиха, че и най-малкият контакт с него, дори за миг, би ги обременил с прекалено голямо познание.

За запознатите със занаята му търговецът бе загадка, която никой нямаше желание да разгадае.

Бе едър мъж, над метър и осемдесет, широко скроен, с яки, груби ръце, заплашващи с разправа всеки, който би му се изпречил. Косата му бе с цвета на сламата; имаше студени зелени очи, в които пламъкът на свещта създаваше искри от лъскав кобалт; очи, способни да обхванат хоризонта с един-единствен поглед, без да пропуснат нищо. Над дясното имаше лъскав келоид — въжест белег под формата на обърнато надолу V. Яките му гръбни мускули опъваха докрай дългото палто от черна кожа.

За пета поредна вечер идваше в клуба и днес най-сетне щеше да се срещне с купувача. Срещите в „Парадайз“ не се уреждаха лесно. За приятелства изобщо не можеше да става дума.

Търговецът седна в дъното на влажната приземна зала, зад маса, която не му пазеха, но той вече си бе обсебил. Макар играчите в

„Парадайз“ да бяха от всякакъв възможен сой, на всички им бе ясно, че търговецът е от съвсем различна порода.

Тонколоните зад бара предлагаха Мингъс, Майлс, Монк, а таванът — опушени китайски фенери и окачени вентилатори с перки от груба амбалажна хартия. Тамянът с аромат на боровинки се сливаше с тютюневия дим и придаваше на посивелия въздух определена сладост на диви плодове.

В три и десет в клуба влязоха двамина. Купувачът и бодигардът му. Погледнаха в очите на търговеца. И разбраха.

Купувачът, Гидеън Прат, приближаваше шейсетте. Бе набит плешивец с розови бузи, неспокойни сиви очи и с провиснала от челюстите кожа, напомняща разтопен восък. Костюмът с жилетка не му бе по мярка, а пръстите му отдавна бяха изкривени от артритата. Дъхът му вонеше. Зъбите му бяха жълти и редки.

Онзи зад него бе по-едър — по-голям и от самия търговец. Носеше огледални очила и тънко дънково яке. Лицето и вратът му бяха разкрасени с фина мрежа моко — племенните татуировки на маорите.

Без да кажат и дума, тримата се събраха и се упътиха по късия коридор към складчето.

Тук бе тясно и задушно, пълно с кашони долнопробен алкохол, две изпонадраскани метални бюра и мухлясал, опърпан диван. Стар джубокс мигаше на ситно и на синьо.

Щом влязоха и затвориха вратата гардът, известен на улицата с прякора Дябло, маркира обсега на правомощията си като опипа грубо търговеца за оръжие и записващи устройства. През това време търговецът разчете татуираното в основата на врата му: *Доживотен мелез*. Забеляза и ръкохватката на затъкнатия в колана хромиран смит енд уесън.

Щом се убеди, че търговецът не е въоръжен и не е опасан с жици, Дябло отстъпи зад Прат и скръсти ръце в позата на наблюдател.

— Какво ми носиш? — запита Прат.

Преди да му отговори, търговецът го огледа от глава до пети. Бяха стигнали до онзи миг във всяка сделка, в който продавачът е на ход да се разкрие и да изложи стоката си върху кадифето. Търговецът бръкна бавно под коженото си палто — сега не бе време за резки,

внезапни движения — и измъкна две моментални снимки, правени с полароид. Подаде ги на Гидеън Прат.

И двете бяха на млади момичета. Напълно облечени осем-деветгодишни черни момичета, заели неотговарящи на възрастта им пози. Таня бе възседнала любимия си барби-велосипед. От ръкохватките му се сипеха розови и бели гирлянди. По-малката, Алисия, бе в люляков на цвят гащеризон и правеше сапунени мехури.

Докато Прат ги разглеждаше, бузите му пламнаха за миг и дъхът се спря в гърдите му. На търговеца му бе ясно: повечето хора смятат, че хора като Гидеън Прат, които търсят сексуално удовлетворение от деца, го вършат от склонност към насилие или покварени морални норми. А това всъщност е изключителна рядкост. Онези, които наистина разбират хората от сорта на Гидеън Прат, знаят, че те се водят от чувството на обич.

— Наистина... са красиви — каза Прат.

Диабло хвърли един поглед на снимките, но не реагира никак. Очите му се върнаха върху търговеца.

— Как се казва? — попита Прат и вдигна една от снимките.

— Таня — отвърна търговецът.

— Та-ня — повтори Прат на срички, сякаш правеше разбор на душевността ѝ. Върна едната от снимките, после погледна останалата в ръката му. — Прекрасна е — допълни. — Палавница. Личи ѝ.

Прокара леко пръст по гланцираната повърхност. За миг сякаш се замечта, изгуби се в някакви свои мисли, после пъкна снимката в джоба си. Върна се към деловия разговор.

— Кога?

— Сега — отвърна търговецът.

Прат не можа да сдържи изненадата и радостта си. Това надминаваше всичките му очаквания.

— Нима е тук?

Търговецът кимна.

— Къде? — занича Прат.

— Наблизо.

Гидеън Прат оправи вратовръзката си, опъна жилетката над шкембето и приглади малкото останала му коса. Пое дълбоко въздух, намери повратната си точка и посочи към вратата:

— Да вървим.

Търговецът кимна повторно и поиска с поглед разрешение от Диабло. Онзи забави леко отговора, та да покаже кой командва положението, после се отмести встрани.

Тримата излязоха от клуба и пресякоха Саут Стрийт по посока на Ориана Стрийт — кратка отсечка, осветена от единствената улична лампа на ъгъла. Малко по-късно се озоваха на сгушен между сградите малък паркинг с два автомобила — ръждясал микробус с опушени стъкла и доста нов крайслер. Диабло вдигна ръка, изпревари другите двама и надникна през стъклата на крайслера. Обърна се и кимна, при което Прат и търговецът се приближиха към микробуса.

— Парите в теб ли са? — попита търговецът.

Гидеън Прат потупа джоба си.

Търговецът обшари двамата с мигновен поглед, бръкна в джоба на палтото си и извади връзка ключове. Но преди да отключи предната дясна врата на микробуса ги изпусна на земята.

Прат и Диабло инстинктивно отклониха вниманието си и ги проследиха с поглед.

В следващия добре преценен миг търговецът се наведе да ги вдигне. Но вместо тях сграбчи железния лост, който предварително бе оставил до дясната предна гума. С изправянето си се извъртя на пета и нацели с лоста лицето на Диабло точно в средата. От носа му бликна дебела струя алена кръв, примесена с парченца хрущял. Ударът бе нанесен с хирургическа точност и идеално премерена сила — да осакати и обезвреди противника, без да го убие. Лявата ръка на търговеца измъкна смит енд уесъна от пояса на Диабло.

Животинският инстинкт накара замаяния и сащисан Диабло да се нахвърли на търговеца. Погледът му бе замъглен от кръвта и неволните сълзи. Но атаката му срещна ръкохватката на смит енд уесъна, насочена с пълна сила от якия търговец. Ударът разпиля в студения нощен въздух шест от зъбите на Диабло, които се изрониха по асфалта със звук на падащи перли.

Диабло зави от болка и се строполи на неравната повърхност.

Но бидейки истински воин, успя да се изправи на колене, след което вдигна разколебан поглед в очакване на довършващия удар.

— Бягай — заповяда му търговецът.

Диабло спря за секунда. Дъхът му хъхреше на пресекулки. Изплю насъбралата се в устата му кръв и слюз. Когато търговецът

запъна ударника на револвера и опря дулото в челото му, Дябло осъзна колко полезно ще е да изпълни разпореждането.

Надигна се с огромно усилие и тръгна, залитайки, към Саут Стрийт, без да отлепя поглед от търговеца. След което изчезна.

Тогава търговецът пренесе вниманието си върху Гидеън Прат.

Прат се помъчи да заеме заплашителна поза, но явно тази дарба му липсваше. Той бе педофил, изнасилвач и убиец на деца, но силата му не струваше и пукната пара срещу друг мъж, особено срещу чудовище от рода на търговеца. Изправен бе пред онзи миг, който всеки педофил очаква с ужас — мигът на бруталната равностетка за извършените от него грехове срещу човечеството, че и срещу Бога.

— К-к-кой си ти? — изпелтечи Прат.

Търговецът отвори задната врата на микробуса. Най-спокойно положи оръжието и лоста, след което свали дебелия си колан от телешки бокс. Обви твърдата кожа около пръстите на ръката си.

— Сънуваш ли? — запита търговецът.

— Какво?

— Имаш... ли... сънища?

Гидеън Прат изгуби и ума, и дума.

За Кевин Франсис Бърн — инспектор от отдел „Убийства“ на филарделфийската полиция — отговорът му всъщност нямаше никакво значение. Отдавна бе тръгнал по следите на Гидеън Прат и бе успял да го примами в капана с прецизност и старание — сценарий, който изцяло бе обзел собствените му сънища.

Гидеън Прат бе изнасилил и убил десетгодишната Деърдре Петигрю в парка „Хароугейт“, а отделът бе на границата да се откаже от разследването на случая. Дотогава Прат не бе убивал нито една от жертвите си, та Бърн съзнаваше колко ще му е трудно да го примами. На настъпването именно на този миг бе посветил няколкостотин часа от личното си време и ред безсънни нощи.

И сега, докато разсъмването бе все още неясен слух в Града на братската обич, Кевин Бърн пристъпи, нанесе първия си удар и получи своето възнаграждение.

Двайсет минути по-късно бяха вече сред спуснатите завеси на спешната приемна на болницата „Джеферсън“. Точно в средата стоеше

Гидеън Прат. От едната му страна бе Бърн, а от другата — дежурният стажант-лекар Ейвръм Хърш.

На челото си Прат имаше буца с размера и цвета на гнила слива. Устната му бе сцепена, на дясната му буза се открояваше тъмно лилаво охлузване, а носът му имаше вид на счупен. Дясното му око бе почти затворено от оток. Бялата му навремето риза бе станала тъмнокафява от съсирилата се кръв.

Докато оглеждаше унижения, посрамения, но заловен престъпник, Бърн си мислеше за партньора си от отдел „Убийства“, онзи железен мъж на име Джими Пюрифай. Джими щеше да се кефи сега — мина му през ум на Бърн. Много си падаше по ония образи, от които Филадельфия има сякаш неизчерпаеми запаси — уличните професори, пророците наркомани, проститутките със сърца от мрамор.

Но най-вече Джими си падаше по ловенето на гадове. Колкото по-гаден бе престъпникът, толкова повече се опиваше Джими от лова.

А от Гидеън Прат по-гаден нямаше.

Попаднали бяха на следите му с помощта на широка мрежа осведомители. Следваха го по най-черните вени на подземния филадельфийски свят от сексclubове и педофилски кръгове. Преследваха го с онази целенасоченост, всеотдайност и маниакална обсебеност, която им бе внушена в завършената преди толкова много години полицейска академия.

Което беше точно по мерака на Джими Пюрифай.

Истински ме подмладява, казваше той.

По време на кариерата му Джими го бяха простреляли на два пъти, газили с кола веднъж, пребивали безброй пъти, но онова, което истински го довърши, бе тройният байпас. Та докато Кевин Бърн прекарваше времето си в прекрасната компания на Гидеън Прат, Джеймс Пюрифай, по прякор Клъч, се излежаваше в реанимацията на болницата „Мърси“ и с всичките тръби и тръбички, които бяха напъхани по тялото му, напомняше на Медуза и змиите ѝ.

Хубавата новина бе, че прогнозата на лекарите звучеше обнадеждаващо. Лошата новина бе, че Джими очакваше да се върне на работа. Да, ама не. Нямаше случай на върнал се на работа след троен байпас. Не, ако бе на петдесет години. Не и в отдел „Убийства“. Не и във Филадельфия.

Липсваш ми, Клъч, мина му през ума заедно с мисълта, че следобед му предстои да се срещне с новия си партньор. Без теб нищо не е същото.

И няма да бъде.

Джими се бе строполил на някакви си три — ама пълни с безсилие — метра от Бърн. Застанали бяха до касата на „Малик“ — малко заведение за сандвичи на ъгъла на Десета улица и Уошингтън Авеню. Бърн наливаше захар в кафетата, докато Джими сваляше сервитьорката Дезирий — красавица с канелена кожа, отделена възрастово от Джими поне от три музикални стила, а и намираща се най-малко на осем километра извън обичайния му район. Дезирий бе единствената причина, заради която се отбиваха в „Малик“. За храната изобщо не си струваше да се говори.

Та Джими, значи, си стоеше облегат на тезгяха и обливаше сервитьорката с дежурните при сваляне на млади мацки приказки. Всичките осем цилиндъра виеха на максимални обороти, усмивката му бе включена на дълги. И в следващия миг се озова на пода с изкривено от болка лице и вдървено тяло, а пръстите на огромните му ръце се бяха извили под формата на орлови нокти.

Малко други мигове от живота на Бърн се бяха запечатали тъй ярко в паметта му. През двайсетгодишния си стаж на полицай бе свикнал да приема за нещо най-нормално изблиците на сляп героизъм и безумна смелост от страна на хората, които обичаше и от които се възхищаваше. Бе свикнал да възприема дори безсмислените и произволни дивашки деяния, извършвани от едни непознати спрямо други. Тези неща си бяха част от службата — големият данък към търсенето на справедливост. Не успя да привикне обаче към онези мигове на гола човечност и слабост на плътта, към образите на предаденото тяло и душа, а именно те дълбаеха дълбоко в сърцето му.

Та когато съзря едрия мъж върху калните плочки на закусвалнята, усети как тялото му води битка със смъртта и видя безмълвния крясък в разтворената му уста, Бърн осъзна, че няма вече да възприема Джими Пюрифай постарому. Е, пак ще го обича, както го бе обичал през всичките тези години, пак ще слуша невероятните му измислици, ако е рекъл господ — пак ще се диви на гъвкавите му отработени движения зад барбекюто в душните неделни филаделфийски вечери, пак щеше да е готов, без да се замисли, да

поеме куршум в сърцето си, за да спаси другаря си; но в същия миг и края на онова, което вършеха — безстрашното спускане нощ подир нощ в търбуха на насилието и лудостта.

Колкото и срамно и жалко да му бе на Бърн да си го признае, именно такава бе реалността на онази дълга, ужасна нощ.

Реалността на настоящата нощ обаче създаде в съзнанието на Бърн някакво мрачно равновесие, някаква фина симетрия, която сигурно щеше да донесе душевен мир на Джими Пюрифай. Деърдре Петигрю бе мъртва, но пък Гидеън Прат щеше да понесе докрай заслуженото. Още едно семейство се разкъсваше от скръб, но този път убиецът бе оставил своята ДНК под формата на сив срамен косъм, която неминуемо щеше да го отведе до облицованата с плочки стаичка в щатския затвор в окръга Грийн. И, ако зависеше от Бърн, Гидеън Прат щеше да се запознае там с леденостудената игла.

Разбира се, като се има предвид естеството на правосъдната система, шансът беше петдесет на сто, че ако го признаят за виновен, Прат може да се отърве и с доживотна присъда, без право на преждевременно освобождаване. Но ако това станеше, Бърн познаваше достатъчно хора в затвора, способни да довършат делото. Бяха му задължени в някои отношения. Така или иначе, пясъкът в часовника на Гидеън Прат изтичаше. В кърпа им бе вързан.

— Задържаният падна по циментово стълбище, докато се мъчеше да избяга — подсказа Бърн на доктор Хърш.

Ейвръм Хърш си го записа. Можеше и да е млад, но бе родом от окръга Джеферсън. И вече знаеше, че сексуалните хищници — особено педофилите — са доста тромави хора, които често се спъват и падат. Понякога дори чупеха кости.

— Нали така, мистър Прат? — запитва Бърн.

Гидеън Прат гледаше втренчено пред себе си.

— Нали така, мистър Прат? — повтори Бърн.

— Да — каза Прат.

— Кажи го със свои думи.

— Докато бягах от полицията, паднах по едно стълбище и се самонараних.

Хърш и това си записа.

Кевин Бърн сви рамене и попита:

— Докторе, не намирате ли, че нараняванията на мистър Прат са характерни за падане по циментово стълбище?

— Абсолютно — съгласи се Хърш.

Това също си го записа.

По пътя към болницата Бърн проведе дискусия с Гидеън Прат, по време на която му внуши мъдрата мисъл, че преживяното на паркинга е само дегустация на онова, което го очаква, ако реши да подаде оплакване от оказано му полицейско насилие. Освен това Бърн уведоми Прат, че вече има трима свидетели, готови да дадат показания, че са били очевидци на това, как заподозреният се е спънал и паднал по стълбите по време на гонитбата. До един почтени граждани.

В допълнение към горното Бърн съобщи, че няколко минути път по краткия маршрут от болницата до полицейското управление щели да се сторят на Прат най-дългите минути през целия му живот. За справка Бърн посочи няколко инструмента в задната част на микробуса: електрически прободен трион, хирургичен чук за чупене на кости, електрическа ножица за жив плет. Очите на Прат в този миг донесоха на Бърн огромно задоволство — един прозорец към истинския страх, през който Прат сигурно е надничал много пъти, докато жертвите му — децата, чийто живот бе съсипал — са треперели от ужас.

Прат го *разбра*.

А сега вече го имаше черно на бяло.

Няколко минути по-късно Хърш събу панталона и мръсното бельо на Гидеън Прат, а откритата се гледка накара Бърн да поклати глава. Гидеън Прат бе обръснал срамните си косми. Прат погледна към слабините си, после към Бърн.

— Става дума за ритуал — каза. — Религиозен ритуал.

— И разпъването на кръст е ритуал, говедо — избухна Бърн от другия край на стаята. — Искаш ли да отскочим до „Хоум Депо“^[1] за някои религиозни стоки?

В този миг Бърн улови погледа на стажанта. Доктор Хърш кимна — сиреч, щяха да се сдобият с мостра на срамен косъм. Човек не може чак толкова гладко да се обръсне. Бърн прие сигнала и продължи атаката:

— И ако си мислиш, че тази ти церемонийка ще ни попречи да ти вземем проба, то ти си официално обявен за тъп гъз — отсеке Бърн.

— Сякаш досега някой се е съмнявал. — Доближи се на няколко сантиметра от лицето на Прат. — Колко му е да те задържим, докато ти пораснат нови.

Прат вдигна очи към тавана и въздъхна.

Явно тази мисъл не го бе спохождала.

Бърн седеше в колата си на паркинга пред полицейското управление и разпускаше след дългия ден. Кафето бе остро, както е във всяка полицейска кафетерия. Добавените няколко глътки „Джеймсън“^[2] успяваха да го позагладят.

Над маджунената луна небето бе ясно, черно, безоблачно. Пролетта нашепваше за себе си.

Ще дремне няколко часа във взетия назаем микробус, с който бе примамил Гидеън Прат, после следобед ще го върне на приятеля си Ърни Тедеско. Ърни притежаваше малка транжорна за месо в „Пензпорт“^[3].

Бърн опипа провисналото над дясното му око парче кожа. Белегът бе топъл и мек под пръстите му и пазеше спомена за болка, която, поне за момента, отсъстваше — една фантомна скръб, разгоряла се за пръв път преди много години. Свали стъклото, затвори очи и усети как гредите на спомена поддават.

В съзнанието му, в онова отдалечено ъгълче, където си дават среща желанието и отвращението, мястото, където тъй отдавна бяха бушували водите на река Делауеър, се появяват последните мигове от живота на едно момиченце, разгръща се целият тих ужас...

... вижда лицето на Деърдре Петигрю. Майка ѝ ѝ е казала всичко, което трябва, за пазенето от непознати, но сърцето ѝ е добро и доверчиво. Денят е зноен, Деърдре поспира да пийне вода от чешмичката в парка „Хароугейт“. На съседната пейка седи мъж — бял мъж с два красиви червени балона в ръка. Казва ѝ, че навремето е имал внучка на нейните години. Обичал я много, но я блъснала кола и тя умряла. Толкова тъжно, казва Деърдре. Казва му, че кола е блъснала и котето ѝ, Джсинджър, което също умряло. Мъжът кимва, а в окото му се появява сълза. Казва, че всяка година на рождения ден на внучката си купувал балони и ги пускал да летят тук, в любимия ѝ парк. Две години, откакто се поминала. Две години, два балона.

— *Искаш ли ги?* — *пита я мъжът.*

— *Да* — *казва Деърдре.* — *Много.*

— *Ела насам* — *казва мъжът.*

Деърдре подпирателно велосипедата си на стъпалката и отива до пейката. А непосредствено зад пейката има гъст храсталак.

Мъжът ѝ подава балоните.

Момиченцето се усмихва и сяда до новия си приятел...

Бърн отпи от кафето, запали цигара. Главата му тътнеше, докато образите се биеха да излязат на свобода. Цената, която плащаше за тях, бе станала непосилна. През годините бе поел куп лекарства — законни и не толкова законни, обикновени и традиционни, — та да ги спре. Нито едно от законните не му помогна. Ходи на преглед при дузина доктори, изслуша всичките им диагнози — най-често срещаната засега бе мигрена аура.

Но в медицинската литература липсваше описание на аура като неговата. Неговата не се състоеше от светли, извити линии. Щеше да се радва, ако ги имаше.

В неговата се помещаваха чудовища.

Когато за пръв път му се яви „видението“ на убийството на Деърдре, лицето на Гидеън Прат му се губеше. На негово място имаше размазано петно, водниста доза зло.

Но в мига, в който Прат влезе в „Парадайз“, Бърн го позна.

Пъхна едно CD в плейъра — домашна смес от класически блус. Именно Джими Пюрифай го бе отворил на блуса, при това на истинските блусари: Елмор Джеймс, Отис Ръш, Лайтнин Хопкинс, Бил Брунзи. Можеше да ти надуе главата, ако го бързнеш на темата за новоизлюпени блусари от рода на Кени Уейн Шепърд.

В началото Бърн не правеше разлика между „Сон Хаус“^[4] и „Максуел Хаус“^[5]. Но многократните осъмвания в клуба „Уорм деди“ и пътешествията до „Колибата на Бъба Мак“^[6] на крайбрежието бяха сторили своето. Сега още от втория такт, най-много от третия, можеше да каже дали става дума за блус от делтата или от Бийл Стрийт^[7], за блус от Чикаго или от Сейнт Луис както и всички останали разновидности на жанра.

Първият запис на CD-то бе „Мъжът ми тръгна да ме бие“ на Росета Крофърд.

Джими пръв го бе запознал с утехата на блуса; същият този Джими, който го бе върнал към нормалния свят след случая с Морис Бланчард.

Година преди това един богат младеж на име Морис Бланчард бе убил най-хладнокръвно родителите си, пръсвайки им черепите с по един изстрел от пушка-помпа уинчестер 9410. Поне Бърн така смяташе — с толкова дълбоко и безрезервно убеждение, колкото можеше да се придобие за две десетилетия работа в полицията.

Пет разпита проведе на осемнайсетгодишния Морис и всеки път вината пламваше като бурен изгрев в очите на младежа.

Накара екипа за оглед да изследва няколкократно колата на Морис, стаята му в общежитието, дрехите му в гардероба. Не откриха нищо — ни косъм, ни влакно, ни капка от течност, — което да докаже присъствието на Морис в стаята в момента на разстрела на родителите му.

Наясно бе, че без самопризнание няма никакъв шанс да се сдобие с осъдителна присъда. Затова притисна Морис. И то яко. Независимо дали бе на концерт, или пиеше кафе, или учеше в библиотеката „Маккейб“, щом Морис извърнеше глава, неминуемо съзираше Бърн зад гърба си. За да поддържа напрежението и с риск да навреди на здравето си, Бърн дори изгледа два пъти префърцунения филм „Хранене“^[8], седнал два реда зад Морис и приятелката му. Най-трудното в полицейската му работа през тези две вечери се оказа усилието да остане буден по време на двете прожекции.

Една нощ Бърн паркира точно под стаята на Морис в общежитието на Университета Суартмор. В продължение на цели осем часа Морис на всеки дващест минути дръпваше пердето, за да провери дали Бърн е още там. Бърн държеше нарочно отворено стъклото на своя таурус, а огънчето на цигарата му служеше за пътеводна звезда в мрака. И всеки път Морис неизменно му показваше среден пръст през леко дръпнатата завеса.

Играта продължи до разсъмване. След което в седем и половина сутринта, вместо да отиде на лекции, вместо да се юрне надолу по стълбите и да се предаде с разкаяни вопли на милостта на Бърн, Морис Бланчард реши да се обеси. Прекара въже над една тръба в мазето на общежитието, съблече се гол и ритна изпод себе си магарето за рязане

на дърва. Последно „да ви го начукам“ към системата. На гърдите си бе залепил бележка, с която обвиняваше Кевин Бърн в тормоз.

Седмица след това в един мотел в Атлантик Сити откриха градинаря на семейство Бланчард заедно с кредитните карти на Робърт Бланчард и окървавени дрехи, натъпкани във войнишка мешка. Още на място си призна, че е застрелял и двамата.

Вратата в съзнанието на Бърн се заключи.

За пръв път от петнайсет години бе сбъркал.

Заклетите врагове на полицията се развихриха. Сестрата на Морис, Джейн, заведе дело срещу Бърн, полицията и градските власти за причинена смърт по непредпазливост. Сами по себе си делата не бяха кой знае колко сериозни, но натоварването започна да нараства многократно — до степен, в която имаше опасност да го съсипе напълно.

И вестниците му се изредиха с купища уводни статии и очерци, които го изкараха по-черен от дявола. В крайна сметка обаче, след като го прекараха през жаравата, „Инкуайърър“, „Дейли Нюз“ и „Сити Пейпър“ се заеха с други теми. Остана единствено „Рипорт“ — жълт парцал, който се обявяваше за алтернативна преса, но всъщност си бе най-долен таблоид — от онези, които се продават по супермаркетите. Та този вестник и най-вече миризливото лайно Саймън Клоуз, който се водеше за негов колумнист, пое някаква необяснима лична вендета. В течение на няколко седмици след самоубийството на Морис Бланчард, Саймън Клоуз публикува една полемика подир друга на тема Бърн, полицията и полицейската държава, наречена Америка, а накрая описа личността, в която Морис Бланчард е можел да се развие — невероятно съчетание от Алберт Айнщайн, Робърт Фрост и Джонас Салк^[9].

Преди случая с Бланчард Бърн доста сериозно възнамеряваше да се пенсионира на двацетата година и да заживее на Мъртъл Бийч, евентуално като собственик на охранителна фирма, по подобие на ред други полицаи, опустошени духовно от жестокостта на живота в бедните градски центрове. Натрупал бе достатъчно стаж като събеседник в цирка на тъпоглавите. Но щом видя демонстриращите пред „Раундхаус“^[10] и табелите с остроумия от рода на „Бърн Бърн!“^[11] — осъзна, че подобен завършек на кариерата му е изключен.

Прекалено много бе дал за своя град, че да го запомнят точно по този начин.

Остана на работа.

И зачака.

Все някой ден щеше да се появи случай, който да го върне на върха. Когато напуснеше, щеше да го стори с високо вдигната глава.

До бръснач и до пицов ще се добера — пееше Росета — Да го заколя докато спи, или да го гръмна, докато бяга...

Бърн допи ирландското кафе^[12] и се настани по-удобно на седалката. Нямаше смисъл да се прибира у дома. След няколко часа му предстоеше двайсет и четири часово дежурство. Днешният ден бе прекарал в приемната. Да не говорим, че напоследък се чувстваше сякаш е призрак в собствения си апартамент — някакъв тъп дух, обитаващ двете празни стаи. Никому нямаше да липсва.

Огледа прозорците на полицейското управление, жълтото зарево на вечно горящия пламък на правосъдието.

Вътре се намираше Гидеън Прат.

Бърн се усмихна и затвори очи. Беше заловил човека си, лабораторията щеше да го потвърди и още едно леке щеше да се отмие от тротоарите на Филадельфия.

А Кевин Франсис Бърн не се чувстваше като принц на града.

Направо си беше цар.

[1] Най-голямата в света мрежа от магазини за материали за дома. — Б.пр. ↑

[2] Вид ирландско малцово уиски. — Б.пр. ↑

[3] Квартал в град Филадельфия, щат Пенсилвания, известен като Града на братската обич. — Б.пр. ↑

[4] Eddie James „Son“ House (1902–1988) — един от най-изявените представители на блуса от делтата на Мисисипи. — Б.пр. ↑

[5] Марка кафе, произвеждано от „Крафт Фудс“ и кръстено на хотел „Максуел Хаус“ в Мемфис. — Б.пр. ↑

[6] Bubba Mac Shack — заведение, открито през 2000 г. в Самърс Пойнт, щата Ню Джърси, а на следващата година преместено в Атлантик Сити, с цел да привлече гастроли на най-големите майстори на блуса. — Б.пр. ↑

[7] Улица в центъра на Мемфис, свързваща брега на Мисисипи с Ийст Стрийт. — Б.пр. ↑

[8] „Eating“ (2003 г.) защитава тезата, че основните заболявания сред американците — сърдечносъдовите, ракът, диабетът и артритът — се дължат на промяната в хранителните навици през ХХ в. и предлага идеи за коригирането им. — Б.пр. ↑

[9] Създателят на полиомиелитната ваксина. — Б.пр. ↑

[10] Буквално „Кръглата сграда“ — градското полицейско управление на Филадельфия. — Б.пр. ↑

[11] От англ. „Burn Burn!“ — „Изгорете Бърн“. — Б.пр. ↑

[12] Коктейл от горещо кафе, ирландско уиски, захар и сметана. — Б.пр. ↑

2.

Понеделник, 05:15 ч.

Тук именно е другият град — онзи, който Уилям Пен изобщо не си е представял, докато е разполагал своя „зелен провинциален град“ между реките Скюкъл и Делауеър и си е мечтаел за гръцки колони и мраморни зали, извисяващи се царствено сред боровете. Тук не е градът, пропит с гордост, история и далновидност, не е родилката на духа на една велика нация, а по-скоро една част от Северна Филадельфия, чийто мрак се обитава от мерзки живи призраци с изпити очи. Това е едно низко място, покрито със сажди, изпразнения, пепел и кръв; място, където бащи се крият от очите на децата си и заменят достойнството си срещу едно безкрайно тъжно съществуване. Място, където младите животни се превръщат в стари.

И ако в ада има бедняшки квартали, те биха изглеждали точно така.

Но някой ден на това отвратително място ще порасте нещо красиво. Гетсиманска градина сред напукания бетон, гнилите греди и разбитите мечти.

Гася двигателя. Пълна тишина.

Тя седи неподвижна до мен, сякаш витае в този предпоследен миг от своята младост. Профилът ѝ е детски. Очите ѝ са отворени, но тя не помръдва.

В младостта настъпва един момент, в който вечно подскачащото и пеещо безгрижно момиченце най-сетне отправя тези привички в миналото си и отправя поглед към женствеността; време, в което се зараждат тайни познания, които никога никому няма да станат известни. При всяко момиче това става по различно време — при някои още когато са на дванайсет или тринайсет, при други на шестнайсет, че и по-късно, — но е неминуемо, независимо от обществото или расата. И то става не с появата на кръвотечението, както мнозина са склонни да вярват, а с

осъзнаването на факта, че останалият свят, най-вече мъжкият, изведнъж започва да ги гледа с нови очи.

От този миг нататък равновесието на силите се премества завинаги.

Не, тя не е вече девица, но един ден пак ще е девица. След бичуването на стълба от тази чума ще дойде възкресение.

Излизам от автомобила и поглеждам на изток и на запад. Сами сме. Нощният въздух вледенява, макар дните да са прекалено топли за сезона.

Отварям и дясната врата и хващам ръката ѝ. Нито е жена, нито дете. И категорично не е ангел. Ангелите нямат свобода на волята.

И все пак притежава покъртителна красота.

Името ѝ е Теса Ан Уелс.

Името ѝ е Магдалена.

Тя е втората.

Но няма да е последната.

3.

Понеделник, 05:20 ч.

Мрак.

Ветрецът донася изгорели автомобилни газове, но и още нещо. Мирис на боя. Може би керосин. А под нея — дъх на боклук и човешка пот. Писък на котка, а след това...

Тишина.

Той я носеше на ръце по опустялата улица.

Тя не можеше да пици. Не можеше да се движи. Инжектирал ѝ бе лекарство, от което крайниците ѝ станаха оловно тежки и крехки; в мозъка ѝ се разстла тънка сива мъгла.

Светът преминаваше покрай Теса Уелс в порой от туширани цветове и мержелеещи се геометрични форми.

Времето спря. Замръзна. Тя отвори очи.

Вътре са. Слизат по дървени стъпала. Воня на урина и вмирисан салам. След продължителното гладуване започва да ѝ се гади и по гърлото ѝ се качва жлъчка.

Той я полага до основата на някаква колона и подрежда торса и крайниците ѝ, сякаш е някаква кукла.

Слага нещо в ръката ѝ.

Молитвената броеница.

Минава време. Мозъкът ѝ пак отплава надалеч. Отваря очи, когато онзи я докосва по челото. Усеца го как очертава знака на разпятието.

Боже мили, помазва ли я?

Внезапно в съзнанието ѝ затрептяват сребърните нишки на спомените, ефимерно отражение на детството ѝ. Спомня си — как язди кон в окръга Честър, как вятърът брули лицето ѝ, коледната сутрин, кристалните чаши на майка ѝ улавят всички многоцветни светлини от огромната елха, която баща ѝ всяка година купува, Бинг Кросби и онази тъпа песен за Коледа на Хаваите и...

Той е застанал над нея и вдява огромна игла. Говори бавно и монотонно — на латински? — докато връзва възел на дебелия черен

конец и го стяга.

И тогава осъзнава, че няма да излезе жива оттук.

Кой ще се грижи тогава за баща ѝ?

Света Марио, Майко Божия...

Оставил я бе да се моли дълго в онази стаичка. Бе шепнал най-отвратителни думи в ухото ѝ. Тя се молеше всичко да свърши.

Моли се за нас, грешници...

Вдигна полите ѝ до средата на бедрата, после чак до кръста ѝ. Коленичи, разтвори краката ѝ. Долната половина на тялото ѝ бе напълно парализирана.

Божичко, сложи край на всичко това.

Сега...

Спри.

И на смъртния ни час...

И точно тогава, на това влажно и гнило място, в този земен ад видя блясъка на стоманения свредел, чу воя на електромотора и осъзна, че най-сетне молитвите ѝ ще бъдат чути.

4.

Понеделник, 06:50 ч.

— Корнфлейкс с какао.

Онзи я изгледа и гневно сви устни. Беше само на два-три метра от нея, но Джесика долови опасността, която излъчва, а едновременно с това в ноздрите ѝ загорча ужасът, който я обзе.

Докато онзи я приковаваше с поглед, Джесика усети как гърбът ѝ приближава ръба на покрива. Протегна ръка към кобура под мишницата си, но той, естествено, бе празен. Започна да рови из джобовите си. В левия: нещо подобно на шнола заедно с две монети от по двайсет и пет цента. В десния: въздух. Великолепно. Докато пада, ще може поне да си вдигне косата и да проведе междуградски разговор.

Тогава Джесика реши да използва единствената сопа, която бе ползвала през целия си живот, единственото ужасно средство, което бе успяло да я вкара, а в повечето случаи — и да я изкара — от беля. Словото. Но вместо да каже нещо поне малко остроумно или заплашително, тя само успя да промълви несигурно:

— Какво?

А типът повтори:

— Корнфлейкс с какао.

Думите му прозвучаха не по-малко неуместно от самата обстановка: ослепително слънчев ден, безоблачно небе, бели чайки, оформящи мързеливо елипса над главите им. Трябваше да е неделя сутрин, но Джесика долавяше някак си, че не е. Не можеше една неделна сутрин да носи толкова много заплаха, нито да породи толкова много страх. Не можеше една неделна сутрин да я завари на покрива на Центъра по криминално право наред Филадельфия в компанията на този ужасен гангстер, който се приближава към нея.

Но преди Джесика да успее да отвори уста, гангстерът за трети път обяви:

— Направих ти корнфлейкс с какао, мамо.

Ало!

Мамо?

Джесика бавно разтвори очи. Утринното слънце нахлуваше отвсякъде, а тънките му жълти ками направо прободоха мозъка ѝ. И онзи изобщо не бе гангстер. Тригодишната ѝ дъщеричка Софи бе възседнала гърдите ѝ. Светлосинята нощничка подчертаваше румените ѝ бузки. Лицето ѝ бе нежното розово око на урагана от кестеняви къдрици. Сега вече всичко си дойде на мястото. Джесика разбра защо нещо ѝ тежи на сърцето и защо онзи ужасен тип в кошмара ѝ звучи донякъде като Елмо^[1].

— Корнфлейкс с какао ли каза, пиленце?

Софи Балзано кимна.

— И какво става с тези корнфлейкс с какао?

— Направих ти зикуска, мамо.

— Ама наистина ли?

— Тъхъ.

— Сам-самичка?

— Тъхъ.

— Леле, какво голямо момиче си станала!

— Нали.

Джесика придоби най-строгата си физиономия:

— А какво е казала мама за катеренето и бърникането из кухненските шкафове?

Лицето на Софи изпълни няколко обходни маньовъра в старанието ѝ да измисли как е успяла да извади кутията от горното шкафче, без да се покатери на кухненския плот. В крайна сметка разтвори докрай невинните си кафяви очи и, както винаги, въпросът приключи.

Джесика не можа да сдържи усмивката си. Представи си на каква Хирошима е заприличала кухнята.

— И защо ми направи закуска?

Софи забели очи. Нима не знае?

— Защото трябва да зикусиш преди първия учебен ден!

— Вярно.

— Зикуската е най-важното ядне за деня!

Естествено, Софи бе прекалено малка, че да разбира какво значи да ходиш на работа. Но още след първия ѝ ден в детската градина „Едюкеър“ — едно скъпо заведение в централната градска част, —

щом майка ѝ излезеше за по-дълго от дома, значи е отишла на училище.

И докато утрото пристъпяше през прага на съзнанието ѝ, страхът ѝ започна да се топи. Не бе попаднала в лапите на някакъв престъпник — кошмарният сценарий, който прекалено често ѝ се явяваше от няколко месеца насам. Бе в обятията на красивата си рожба. Намираха се в ипотекирания до дупка двустаен в Североизточна Филадельфия; джипът чероки, заради който бе задлъжняла до уши, си стоеше в гаража.

На безопасно място.

Докато Софи я обгърна с ръчички и я млясна, Джесика се обърна и включи радиото.

— Закъсняваш — каза Софи, после се изхлузи от леглото и прекоси с ракетна бързина стаята. — Ставай, мамо!

Джесика видя как дъщеря ѝ изчезна през вратата и си помисли, че никога през своите двайсет и девет години живот не се бе радвала толкова на новодошлия ден; никога не бе чувствала подобно облекчение, както от отърсването от кошмара, появил се още щом чу, че ѝ предстои да я преместят в отдел „Убийства“.

Днес щеше да е първият ѝ ден като полицай по убийствата.

Дано е и последният, през който ми се явява кошмарът пожела си наум.

Доста се съмняваше обаче.

Инспектор.

Прекарала бе три години в пътната полиция, през цялото време с офицерска значка, но все пак съзнаваше, че истинският престиж се печели най-вече в трите най-видни отдела на полицията — „Грабежи“, „Наркотици“, „Убийства“.

От днес и тя ставаше част от елита. Една от избраните. Мъжете и жените от отдел „Убийства“ се открояваха като някакви богове сред всички останали инспектори със златни значки във филадельфийската полиция. В рамките на приложението на закона нямаше по-достойна длъжност. Вярно, трупове изскачаха при всякакви разследвания — при грабежи и обири, при провалени сделки с наркотици, при развихрили се домашни скандали, но щом липсваше пулс, инспекторите от всички участъци вдигаха телефона и се обаждаха в отдел „Убийства“.

От днес тя щеше да говори от името на онези, които не могат вече да говорят от свое име.

Инспектор.

— Искаш ли малко от корнфлейксите на мама? — попита Джесика. Успяла бе да преполови огромната купа — Софи бе изсипала почти цялата кутия, — чието съдържание постепенно се превръщаше в някаква захарна кал.

— Неифкам — изрече Софи през натъпканата в устата ѝ бишката. Седеше срещу Джесика на кухненската маса и оцветяваше енергично нещо, наподобяващо оранжева шесткрака версия на Шрек, като същевременно унищожаваше любимите си лешникови бисквити.

— Сигурна ли си? — попита Джесика. — Страхотно вкусно е.

— Неифкам.

Ей, че инат. На мен се е метнала — рече си Джесика. Наумеше ли си нещо Софи, с топ не можеш я мръдна. Това си имаше и хубавите, и лошите страни. Хубавото бе, че дъщеричката на Джесика и Винсънт Балзано не се предаваше лесно. Лошото бе, че Джесика отсега си представяше предстоящите спорове с тийнейджърката Софи Балзано. В сравнение с тях операция „Пустинна буря“ щеше да прилича на сбиване в детски пясъчник.

Сега обаче Джесика се притесняваше за дългосрочния ефект върху Софи от раздялата им с Винсънт. До болка ясно ѝ бе, че Софи страда за татко си.

Погледна към късия край на масата, където Софи бе поставила прибори за Винсънт. Вярно, те се състояха от малък черпак за супа и вилица за топено сирене, но важното бе, че си беше направила труда. От няколко месеца, щом станеше дума за някакво семейно събитие — включително чаените соаретата, които Софи уреждаше всяка събота следобед в задния им двор за цялата своя менажерия от мечета, патета и жирафи, — тя винаги отделяше място и за татко си. Достатъчно голяма бе, за да усети, че малката ѝ семейна вселена е обърната с главата надолу и все пак си оставаше достатъчно малка, за да вярва, че детската магия може да поправи нещата. И по тази, освен по хиляди други причини, Джесика я заболяваше сърцето всеки ден.

Започна да крои план как да отвлече вниманието на Софи, та да стигне до мивката с пълната с какаова кал салатиера и в този момент телефонът иззвъня. Търсеше я първата ѝ братовчедка Анджела Джовани. Бе една година по-малка и в нейно лице Джесика намираше онова, което винаги ѝ бе липсвало — сестрата.

— Привет на инспектора по убийствата Балзано — поздрави я Анджела.

— Здравей, Анджи.

— Успя ли да поспиш.

— Разбира се. Редовните цели два часа.

— Значи си готова за големия ден.

— Не съвсем.

— Облечи си ушитата по поръчка броня и ще си екстра.

— Щом казваш — отвърна Джесика. — Само че...

— Какво?

Ужасът на Джесика не бе фокусиран, а някак си всеобхватен, та ѝ беше трудно да го определи. Сякаш наистина ѝ предстоеше първи учебен ден. В детската градина.

— Само че за пръв път през живота си се страхувам от нещо.

— Хей! — подбра я Анджела. — Кой успя да завърши университета само за три години?

Аргументът не бе никак нов, но Джесика нямаше нищо против. Поне не днес.

— Аз.

— Кой си изкара изпита за повишение от раз?

— Аз.

— А кой изрита Рони Анселмо там, дето най-боли, за опипване по време на „Бийтълджус“^[2]?

— Сигурно аз съм била — отвърна Джесика, въпреки че точно тогава не бе имала кой знае колко против. Пък и Рони Анселмо си беше готин. Все пак въпросът бе принципен.

— Точно така! Нашата мажа Калиста Брейвхарт — каза Анджела. — И помниш ли какво казваше баба: *Meglio un uovo oggi che una gallina domain*^[3].

В съзнанието на Джесика нахлуха спомени от детството ѝ, от празнични дни в бабината ѝ къща на Крисчън Стрийт в Южна Филадельфия, ароматът на чесън, босилек, асиаго^[4] и печени чушки.

Сети се как баба ѝ седеше напролет и лете на верандичката с игли за плетене в ръка, как по безупречно чистия цимент се диплеше безкрайният сякаш шал в зелено и бяло — цветовете на футболния отбор „Филаделфия Игълс“, и как ръсеше мъдрости към всеки, който се спреше да я слуша. Тази специално бе от любимите ѝ: *По-добре яйце днес, отколкото кокошка утре.*

Разговорът им се превърна в размяна на въпроси кой какво прави. Всички бяха малко или повече добре. Накрая, както и се очакваше, Анджеला изплю камъчето:

— Той все разпитва за теб.

Анджеला много добре знаеше за кой „той“ става дума.

— Така ли?

Патрик Фаръл бе лекар в спешното отделение на болницата „Сейнт Джоузеф“, където Анджеला работеше като медицинска сестра. Преди Джесика да се сгоди за Винсънт двамата с Патрик изкараха една кратка и доста целомъдрена връзка. Запознаха се една нощ, когато тя, полицай в униформа, докара в спешното едно момче от махалата с отнесени от фойерверк два пръста. Бяха излизали от време на време в течение на месец.

По същото време Джесика ходеше с Винсънт — и той униформен полицай от Трети район. След като Винсънт ѝ предложи, а Патрик се оказа със свой ангажимент, Патрик отиде на заден план. Сега, след раздялата, Джесика се бе питала поне един милиард пъти дали не бе изпуснала по-добрата партия.

— Той линее по теб, Джес — каза Анджеला. Надали някой друг жител на града на север от квартал „Мейбери“ ползваше думи от рода на „линее“. — Няма нищо по-красиво от красив влюбен мъж.

За красотата бе права. Патрик бе от онази рядка ирландска порода — черна коса, тъмносини очи, широки плещи, трапчинки. Едва ли имаше някой по-привлекателен от него в бяла лекарска престилка.

— Нали знаещ, че съм омъжена, Анджи?

— Е, не чак толкова.

— Каж ми просто, че... го поздравявам.

— Само това ли?

— Само. Засега поне. Ако нямам нужда от нещо в момента, то е мъж.

— По-тъжни думи май не съм чувала.

Джесика се разсмя:

— Права си. Доста жалко звучи.

— Всичко ли е наред за довечера?

— О, да — отвърна Джесика.

— Как се казва?

— Дръж се да не паднеш.

— Готова съм.

— Спаркъл^[5] Мунъос.

— Айде стига, бе — възкликна Анджела. — Чак пък „Искричка“?

— Точно така.

— И какво знаеш за нея?

— Гледах запис от последния ѝ мач — отвърна Джесика.

— Гола вода.

Джесика бе част от малката, но бързо нарастваща група филаделфийски боксьорки. Бе почнала малко на майтап, в салона на Полицейската спортна лига, мъчейки се да свали натрупаните през бременността килограми, но боксът постепенно се превърна в сериозно занимание. Дотук имаше три победи, всичките с нокаут, и нито една загуба. Вестниците започнаха да я хвалят. Никак не вредеше на имиджа ѝ и фактът, че играеше в матово розови сатенени гащета с бродиран на ластика надпис ДЖЕСИ ТОПКИТЕ.

— Нали ще дойдеш? — попита Джесика.

— Гарантирано.

— Мерси, брат'чедке. — Джесика погледна часовника.

— Трябва да бягам.

— И аз.

— Само още един въпрос, Анджи.

— Казвай.

— Защо, казваш, станах ченге?

— Да газиш и обслужваш.

— До осем, значи.

— Там съм.

— Обичам те.

— И аз.

Джесика затвори телефона и огледа Софи, която най-старателно бе свързала кръглите точки на рокличката си с оранжев маркер.

Какво *прекрасно* начало на деня!

Остави преоблечената Софи при Пола Фариначи — изпратената ѝ от бога бавачка и една от най-добрите приятелки на Джесика, която живееше през три къщи. После се запъти обратно към дома и забеляза, че костюмът ѝ в царевичен цвят вече се бе поомачкал. Докато беше в пътна полиция, в подобни случаи нахлузваше джинси и кожено яке или някоя тениска, понякога дори спортен екип. Пистолетът ѝ, марка глок, много ѝ отиваше, провесен на бедрото на любимите ѝ избелели левиски. На всички полицаи им отиваше, честно казано. Но сега ѝ трябваше да има по-професионален външен вид.

„Лексингтън Парк“ бе стабилен район на Североизточна Филадельфия, граничещ с „Пенипак Парк“. Наоколо живееха доста полицейски служители, та нямаше кой знае колко обири. Катерещите се по балконите изглежда изпитваха някакво патологично отвращение към дула и лигавещи се ротвайлери.

Добре дошли в Ченгеландия.

Влезте на своя отговорност.

Не бе стигнала още алеята, водеща към гаража ѝ, когато долови металното боботене и разбра, че Винсънт пристига. Трите години в пътната бяха развили силно слуха ѝ по отношение на двигателите и явно още различаваше шума на цилиндрите, тъй като след секунда съзря как старият му харли дейвидсън, модел шавълхед от 1969 година, нахлу с рев по алеята и спря. Винсънт имаше и микробус додж, но както и всички останали мотористи, яхваше звяра моментално, щом термометърът минеше четири над нулата, че и по-рано.

Като цивилен инспектор в отдела по наркотиците, Винсънт Балзано имаше пълна свобода по отношение на външния вид. Сега, небръснат от четири дни, с протрито кожено яке и тъмни очила „серенгети“, мязаше повече на престъпник, отколкото на ченге. Тъмнокестенявата му коса бе по-дълга от всякога. Вързал я бе на опашка на тила си. Слънцето блещукаше по вечно окаченото на златна верижка около врата му разпятие.

Джесика открай време си падаше по лошите, смуглите типове.

Успя обаче да прогони тази мисъл и да си наложи смелата физиономия.

— Какво искаш, Винсънт?

Той свали черните очила и кротко попита:

— В колко часа си тръгна?

— Нямам време за глупости.

— Задавам ти елементарен въпрос, Джеси.

— А и не ти влиза в работата.

Джесика усети, че му причини болка, но за момента не ѝ пукаше.

— Ти си моята жена — подхвана Винсънт, сякаш ѝ четеше от буквара на живота. — Това тук е моят дом. Дъщеря ми спи тук. Как да не ми влиза в шибаната работа?

Опазил ме Бог от италиано-американски мъж — помисли си Джесика. Надали в природата се среща друг толкова обсебващ вид. В сравнение с италиано-американеца, горилата самец е направо добродушна. А още по-страшни са италиано-американските ченгета. И Винсънт, и тя бяха чеда на улицата от Южна Филадельфия.

— А, сега чак ти влиза, така ли? А влизаше ли ти, когато го вкарваше на оная *putana*, а? Докато чукаше дебелогъзата пудра от Ню Джърси в собственото ми легло?

Винсънт разтърка лицето си. Очите му бяха зачервени, стойката — поуморена. Явно идваше от дълго дежурство. Или от някаква друга дълга нощ.

— Колко пъти да ти се извинявам, Джес?

— Още няколко милиона, Винсънт. Дотогава ще сме остарели и вече няма да помня, че си ми изневерил.

Всеки полицейски отряд си има своите фенки, които при вида на униформата или значката биват моментално обзети от неистовото желание да се тръшнат по гръб и да разчекнат нозе. По очевидни причини най-много се натискаха на полицаите от отделите „Наркотици“ и „Борба с хазарта и проституцията“. Но Мишел Браун не бе никаква фенка. Онова с нея си беше чиста афера. Мишел Браун се чукаше с мъжа ѝ в собствения ѝ дом.

— Джеси.

— Точно до този разговор ми е днес. Как позна?

Чертите на Винсънт омекнаха, сякаш изведнъж се сети какъв ден е днес. Отвори уста, но Джесика вдигна ръка да го прекъсне.

— Недей — каза му. — Не точно днес.

— А кога?

Всъщност и тя не знаеше. Липсваше ли й? Отчайващо. Искаше ли той да го усети? Никога!

— Не знам.

При всичките си недостатъци, а те бяха хиляди, Винсънт Балзано все пак знаеше кога да спре да спори с жена си.

— Качвай се — рече. — Дай поне да те закарам.

Знаеше, че ще му откаже, че не иска да пристигне в „Раундхаус“ с прическа а ла Филис Дилър^[6].

Но пусна дяволската си усмивка — онази, с която я бе вкарал в леглото си навремето — и тя насмалко да кандиса.

— Трябва да вървя, Винсънт.

Заобиколи мотоциклета му и продължи към гаража. Успя да си наложи да не се обърне назад. Уж той й бе изневерил, а сега тя се чувстваше гадно.

Имаше някаква грешка в картинката.

Умишлено се забави с изваждането на ключовете, протака го колкото се можеше по-дълго, но дочака мига, в който харлитото избоботи, измъкна се на заден ход, изрева предизвикателно и изчезна надолу по улицата.

Запали черокито, набра 1060 и чу съобщението на Радио KYW, че по магистралата 1–95 има задръстване. Погледна часовника. Имаше време да влезе в града по Франкфърд Авеню.

На излизане от алеята забеляза спрялата пред дома на семейство Арабиата линейка. Пак ли? Хвана погледа на Лили Арабиата, която й махна. За кой ли път, откакто бяха съседни, Кармин Арабиата бе получил редовния си седмичен фалшив сърдечен удар. Стигна се дотам, че от градската „Бърза помощ“ вече отказаха да им пращат линейка, та се наложи семейството му да прибегне до частна служба за спешна помощ. Махането на Лили имаше двояко значение. Първо, да й пожелае добро утро. И второ, да съобщи на Джесика, че на Кармин нищо му няма. Поне до следващата седмица.

Докато караше към Котмън Авеню, Джесика се сети за глупавото спречкване с Винсънт, което можеше да предотврати, ако бе дала прост отговор на първия му въпрос. Предната вечер бе ходила на организационно събрание на католическата кампания за събиране на хранителни помощи. Отиде с един стар семеен приятел, Дейви Пицино, който бе метър и петдесет и пет на токчета. От младини

ходеше на годишното им събрание и най-малко го броеше за „излизане“, но от къде на къде дължи обяснения на Винсънт. Та Дейви Пицино се изчервяваше дори от рекламите на козметика на „Самърс Ив“. На трийсет и осем години бе най-възрастният жив девственик на изток от Алегените^[7]. Дейви Пицино си бе тръгнал в девет и половина.

Но фактът, че Винсънт я бе следил, я пищиса.

Да си мисли каквото ще.

Наблюдаваше промените в кварталите по пътя ѝ към градския център. Не познаваше друг град с подобно раздвоение между мизерията и разкоша. Нито пък град, който повече се гордееше с миналото си, а същевременно копнееше страстно по бъдещето.

Видя двама смели джогъри да се катерят към Франкфърд и спомените ѝ се отприщиха.

Започнала бе да бяга с брат си, когато той бе на седемнайсет, а тя на тринайсет — кльощава, с щръкнали лакти, щръкнали плешки и ръбести колене. През първата година изобщо не се вместише нито в темпото, нито в крачката му. Майкъл Джовани бе почти метър и осемдесет висок, а мускулестото му тяло тежеше осемдесет и един килограма.

Тичаха по улиците на Южна Филадельфия и в пек, и в дъжд, и в сняг; Майкъл вечно на няколко крачки пред нея, а тя постоянно напъваща се да не изостава и в тих възторг от грациозността му. Веднъж само го победи, до стълбите на катедралата „Сейнт Пол“ на четиринайсетия си рожден ден, и Майкъл все се кълнеше, че го е надбягала. Но тя си знаеше, че я бе пуснал.

Когато Джесика беше на пет години, майка им почина от рак на гърдата. От този ден насетне Майкъл се бе грижил за нея всеки път, щом охлузеше коляно или изживяваше сърдечно страдание, или станеше обект на някой махленски нахалник.

Бе на петнайсет, когато Майкъл последва стъпките на баща им и влезе в морската пехота. Спомни си с каква гордост го бяха посрещнали през първия му домашен отпуск в парадна униформа. Нямаше приятелка на Джесика, която да не бе влюбена до уши в Майкъл Джовани, в карамелените му очи и закачливата усмивка, в лекотата, с която разговаряше и със старци, и с деца. Знаеха, че след

като изслужи срока си, пак ще последва стъпките на баща им и ще стане полицай.

Бе на петнайсет, когато Майкъл — редник от първи батальон, единайсети морско-пехотински полк — загина в Кувейт.

От този ден баща им — носителят на три полицейски ордена, който още носеше във вътрешния си джоб картона, с който покойната му съпруга е била интернирана — затвори докрай сърцето си и допускаше на територията му единствено внучка си. Макар и дребен на ръст, в компанията на сина си Питър Джовани се чувстваше сякаш е поне три метра висок.

Джесика имаше намерението да следва право, но в момента, в който им донесоха вестта за гибелта на Майкъл, осъзна, че и тя ще постъпи в полицията.

И сега, в началото на нещо като нова кариера в един от най-уважаваните отдели на всяко полицейско управление в държавата, правото май отиваше в страната на мечтите.

Освен ако някой ден...

Освен...

На влизане в паркинга на „Раундхаус“, Джесика изведнъж си даде сметка, че нищо не помни. Мозъкът ѝ бе изръсил всичко — до последната запетая, — което бе учила за процедури, улики и онова, което бе попила през годините, прекарани на улицата.

Да не би сградата да е станала по-голяма — зачуди се тя.

Видя отражението си във входната врата. Облякла бе един доста скъп костюм с пола и бе обува във възможно най-практичните за една полицайка обувки. Нищо общо със скъсаните джинси и тениски, които носеше като студентка в Темпъл през шеметните години преди да срещне Винсънт, преди да се роди Софи, преди да постъпи в Академията, преди всичко... това. Пълно безгрижие. А сега светът ѝ бе основан на тревоги и оброчен от грижи под пробития покрив от безпокойство.

Толкова много пъти бе влизала тук, че вероятно и със завързани очи щеше да стигне до асансьорите, и все пак всичко ѝ се стори непознато, сякаш го виждаше за пръв път. Гледките, звуците,

миризмите се сливаха в лудия карнавал, който представляваше този малък ъгъл от филаделфийската система на правосъдие.

С натискането на дръжката на вратата пред очите ѝ изплува красивия образ на брат ѝ Майкъл. През следващите няколко седмици, докато нещата, на които бе основан целия ѝ живот, щяха да се превърнат в истинска лудница, образът му щеше да ѝ се явява многократно.

Джесика отвори и влезе с мисълта:

Пази тила ми, братче.

Пази тила ми.

[1] Петгодишен герой от телевизионния сериал „Блонди“. — Б.пр. ↑

[2] Американска кинокомедия от 1988 г. — Б.пр. ↑

[3] По-добре яйце днес, отколкото кокошка утре (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Вид италианско сирене. — Б.пр. ↑

[5] Буквално „Искричка“. — Б.пр. ↑

[6] Американска комедийна актриса, обикновено много рошава в ролите си. — Б.пр. ↑

[7] Алегени — голяма планинска верига в Северна Америка, пресичаща щатите Пенсилвания, Мериленд, Вирджиния и Западна Вирджиния. Част от системата на Апалачите. — Б.пр. ↑

5.

Понеделник, 07:55 ч.

Отдел „Убийства“ към полицейското управление на град Филадельфия се намира на първия етаж на триетажното кръгло здание „Раундхаус“, на ъгъла на Осма улица и Рейс Стрийт. Дори асансьорите на сградата бяха кръгли. Престъпниците обичаха да споменават факта, че от въздуха сградата прилича на чифт белезници. Имаше ли някъде в окръга Филадельфия подозрителен смъртен случай, веднага се обаждаха тук.

Сред шейсет и петимата инспектори в отдела само една шепа бяха жени и командването търсеше всякакви начини да подобри тази статистика.

И всекиму бе ясно, че в сложната политическа ситуация, която цареше в управлението, повишението щеше да споходи не най-кадърния, а по-скоро някоя статистическа единица, някой делегат на демографските изследвания.

И Джесика го знаеше. Както знаеше и това, че бе направила страхотна кариера като патрулираща по улиците, както и че бе заслужила напълно мястото си в отдел „Убийства“, макар и доста порано от почти задължителните десет години стаж. Дипломираше се по криминално право; проявила се бе далеч над средното ниво като униформен полицай, за което бе получила две официални похвали. Та ако трябваше да поочука някоя и друга глава от старата гвардия в отдела, нямаше нищо против. Досега не се бе измъквала от битка и нямаше намерение тепърва да започва.

Сержант Дуайт Бюканън бе един от тримата дежурни наблюдаващи от дневната смяна. И ако приемем, че инспекторите от отдела говорят от името на мъртвите, то Айк Бюканън говореше от името на онези, които говорят от името на мъртвите.

Когато Джесика влезе в общата стая, Айк Бюканън ѝ махна да отиде при него. Първата смяна започваше в осем, поради което стаята бе претъпкана. Повечето от дежурните от полунощ до осем още се навъртаха, което си беше в реда на нещата, та полукръглото

помещение се бе превърнало във възел от човешки тела. Джесика кимна на насядалите зад бюрата инспектори — до един мъже, до един захапали телефоните — и получи в отговор студените им безразлични кимвания.

Засега не беше член на клуба им.

— Влизай — покани я Бюканън и протегна ръка.

Джесика се здрависа, после тръгна подире му. Забеляза лекото накуцване. Айк Бюканън го бяха простреляли по време на войните между филаделфийските младежки банди в края на седемдесетте години. Носеха се легенди за това как изтърпял половин дузина операции и една година болезнена физиотерапия, само и само да облече отново синята униформа. Един от последните железни мъже. Бастунът, с който го бе виждала няколко пъти, днес го нямаше. На място като тукашното, гордостта и упоритостта бяха нещо много повече от лукс. Понякога именно на тях се крепеше цялата командна верига.

Подгонил шейсетте, Айк Бюканън бе кльоцав, но жилав като камшик, с бухнала бяла коса и рунтави бели вежди. Лицето му бе червено и сипаничаво вследствие на шест десетилетия филаделфийски зими, а ако можеше да се вярва и на другата легенда, и благодарение на опразнените бутилки „Уайлд Търки“^[1].

Тя влезе в малкия му кабинет и седна.

— Дай първо да оправим подробностите — каза Бюканън. Остави вратата полуотворена и седна зад бюрото. Джесика забеляза как се мъчи да скрие куцането. При всичките награди по служба, които бе получил, все пак си оставаше и мъж.

— Да, сър.

— Минало?

— Израснала съм в Южна Филаделфия — каза Джесика. Знаеше, че на Бюканън всичко това му е известно, но трябваше да се спази формалността. — Между Шеста улица и Катерин Стрийт.

— Образование?

— Прогимназията „Сейнт Пол“. После „Назарийн Академи“. Следвах в Темпъл.

— И го завърши за три години?

Три и половина, рече си Джесика, ама кой ти брои.

— Да, сър. Криминално право.

— Забележително.

— Благодаря, сър.

— Работила си в Трети район?

— Да. Четири години.

— Как се справяше с Дани О'Брайън?

Какво трябваше да отговори? Че си е имала работа с едно арогантно и безмозъчно лайно, което на всичко отгоре мрази жените?

— Сержант О'Брайън е много добър служител, сър. Много научих от него.

— Дани О'Брайън е неандерталец — прекъсна я Бюканън.

— Подобно мнение също битува, сър — отвърна Джесика, докато се мъчеше да скрие усмивката си.

— Добре, кажи ми: какво всъщност търсиш тук?

— Не разбирам напълно въпроса — каза Джесика. Печелене на време.

Бюканън продължаваше да гледа през прозореца.

— От трийсет и седем години съм в полицията. Трудно ми е да го повярвам, но е факт. Виждал съм всякакви хора — и добри, и лоши. И от двете страни на закона. Едно време бях точно като теб. Готов да завладея света, да наказвам виновните, да отмъщавам за невинните. — Бюканън се завъртя и се втренчи в очите ѝ. — За какво си тук?

Спокойствие, изкомандва си Джесика. Подхвърля ти сурово яйце.

— Тук съм, защото... смятам, че мога да направя своя принос.

Бюканън не отместваше погледа си от нейния. Невъзможно бе да го разбере какво мисли.

— И аз на твоите години така мислех.

На Джесика ѝ се стори, че тонът му е снизходителен. Италианската ѝ кръв кипна. Южнофиладельфийското у нея не издържа.

— Ако позволите да попитам, сър, вие успяхте ли да направите някакъв принос?

Бюканън се усмихна. Добра новина за Джесика.

— Още не съм се пенсиониран.

Добър отговор, отбеляза Джесика.

— Как е баща ти? — отклони той темата. — Как я кара като пенсионер?

Истината бе, че старият полудяваше. Последния път, когато се отби да го види, го завари да гледа задния двор през плъзгащата се

стъклена врата и да стиска в ръка пакетче доматино семе.

— Много добре, сър.

— Хубав човек е той. Беше страхотен полицаи.

— Ще му предам думите ви, сър. Сигурна съм, че ще се зарадва.

— Но фактът, че си дъщеря на Питър Джовани няма нито да ти помогне, нито да ти попречи, докато си тук. Ако ти се яви като пречка, ела ми се обади.

Как пък не, помисли си Джесика.

— Обезателно, сър. Много благодаря.

Бюканън се изправи, приведе се напред и я прикова с твърдия си поглед.

— Тази служба е разбила много сърца. Надявам се да не се случи и с твоето.

— Благодаря, сър.

Бюканън погледна над рамото ѝ към общата стая.

— Тъкмо говорим за разбити сърца.

Джесика проследи погледа му до едрия мъж, зачетен в някакъв факс до бюрото с нарядите. Изправи се и тя и двамата излязоха от кабинета на Бюканън.

Докато приближаваха към мъжа, Джесика използва случая да го премери с очи. Беше малко над четирийсетте, към метър и деветдесет, към сто и десет кила, як. Светло кестеняви коси, светлозелени очи, месести ръце, тлъст лъскав белег над дясното око. Дори и да не знаеше, че е ченге от „Убийства“, веднага щеше да се досети. Отговаряше на всички показатели: хубав костюм, евтина вратовръзка, обувки невидели боя, откакто са произведени, и задължителното трио от миризми: на тютюн, ментолов дропс и едва долавящ се одеколон „Арамис“.

— Как е бебето? — попита го Бюканън.

— Десет пръста на ръцете, десет на краката.

Кодът ѝ беше ясен. Бюканън питаше как върви разследването на някакъв случай. Инспекторът му отговори, че всичко е наред.

— Боклук — рече Бюканън. — Запознай се с новия си партньор.

— Джесика Балзано — каза тя и протегна ръка.

— Приятно ми е — отвърна той. — Кевин Бърн.

Името му я върна с около година назад. Случаят с Морис Бланчард. Нямаше ченге във Филадельфия, което да не знаеше

историята. Ликът на Бърн бе разлепен из целия град, по всички новини, всички вестници и местни списания. Джесика се изненада, че не го бе познала веднага. От пръв поглед ѝ се видя поне пет години по-стар от мъжа, който помнеше.

Телефонът на Бюканън иззвъня. Той помоли да го извинят.

— И на мен — отвърна тя. После вдигна вежди. — Боклук ли те нарече?

— Дълга история. И до нея ще стигнем. — Докато се ръкуваха, Бърн се усети, че името ѝ му е познато. — Да не си съпругата на Винсънт Балзано?

Исусе Христе, възкликна наум Джесика. Седем хиляди ченгета в града, а можеш да ги събереш в една телефонна кабина. Увеличи килограмите на квадратен сантиметър на захвата си.

— Само по име — отвърна.

Кевин Бърн схвана намека. Направи лека гримаса от болка, после се усмихна:

— Ясно.

Преди да я пусне, Бърн задържа погледа ѝ за няколко секунди така, както можеше да направи само един ветеран от полицията. На Джесика и това ѝ бе известно. Знаеше, че полицаите от всеки отдел са своего рода затворено общество, с особена спойка помежду им, винаги готови да се бранят един друг. Когато постъпи в пътната полиция, трябваше всеки ден да доказва себе си. Но след една година бе готова да мери сили с най-добрите. След две години можеше да прави J-завой^[2] върху пет сантиметра дебел лед, да тунингова на тъмно форд шелби мустанг ГТ и да разчете серийния номер върху таблото на заключена кола през смачкан пакет от цигари „Куул“.

Но когато срещна погледа на Кевин Бърн и му го върна, нещо стана. Не бе сигурна дали е за добро, но успя да му покаже, че не е новобранец и че не е стигнала до отдела благодарение на водопроводната си система.

Пуснаха си ръцете, когато на бюрото с нарядите иззвъня телефонът. Бърн вдигна и записа някои неща.

— На въртележката сме — каза Бърн. Въртележката бе списъкът с нарядите на дежурните инспектори. Сърцето ѝ падна в петите. Колко време мина, откакто бе постъпила? Четиринайсет минути? Нямах ли срок за навлизане?

— Мъртва в наркоманския квартал — добави Бърн.

Явно няма.

Бърн я изгледа с някакъв примес от усмивка и предизвикателство:

— Добре дошла в отдел „Убийства“.

— Откъде познаваш Винсънт? — попита Джесика.

Прекосили бяха няколко пресечки в мълчание. Бърн караше стандартен форд таурус. Мълчанието им бе неловко, като на първа среща между непознати, което не бе далеч от истината.

— Преди година хванахме един дилър във Фиштаун. Доста дълго го издирвахме. Търсехме го за убийството на един от информаторите ни. Истинска гад. Ходеше със затъкната в колана си брадвичка.

— Очарователно.

— Нали? Както и да е. Случаят бе възложен на нас, но от „Наркотици“ уредиха някаква сделка, та да го примамят. Когато дойде часът да нахлуем, около пет сутринта, се бяхме събрали шестима — четирима от „Убийства“ и двама от „Наркотици“, Излизаме от микробуса, проверяваме шоковете, оправяме бронешилетките, приготвяме се да разбием вратата. Знаеш процедурата. И изведнъж — Винсънт го няма. Оглеждаме се, надничаме зад буса, под буса. Няма никой. И в гробната тишина изведнъж чуваме: *Легни... легни... ръцете зад гърба, шибано копеле мръсно!* И това се чува отвътре, от къщата. Какво се оказва? Докато ние се туткаме, Винсънт нахълтал през вратата и го гепил.

— Типично в негов стил — призна Джесика.

— А колко пъти е гледал „Серпико“? — попита Бърн.

— Ами имаме го и на дивиди, и на видео.

— Голяма работа е той — засмя се Бърн.

— Абе голямо нещо е...

Следващите няколко минути прекараха в познаваш-ли-този-или-онзи, кое-училище-си-завършил/а, кого-си-арестувал/а. Накрая пак стигнаха до семейните въпроси.

— Вярно ли е, че Винсънт навремето бил семинарист? — попита Бърн.

— За десетина минути — отвърна Джесика. — Нали знаеш как стават тия работи тук. Щом си мъж и италианец, имаш три избора: семинария, полиция или бетон. И тримата му братя са в строителния бизнес.

— Ако си ирландец, ставаш водопроводчик.

— Нали ти казвам — рече Джесика.

Макар Винсът да се мъчеше да мине за квартален гамен от Южна Филадельфия, имаше бакалавърска степен по хуманитарните науки от Темпъл, с втора специалност история на изкуството. В библиотеката му до „Полицейския устав“, „Наркотиците в обществото“ и „Методика за борбата с наркоманията“ стоеше доста прелистван екземпляр на „История на изкуството“ от Х. У. Джансън. Приликата с Рей Лиота^[3] и позлатеният медальон против уроки бяха само за заблуда на разузнаването.

— Та какво станало с призиванието на Винс?

— Нали го познаваш? Смяташ ли, че е роден да живее в дисциплина и послушание?

— Да не говорим за безбрачие — разсмя се Бърн.

Без шибан коментар, каза си Джесика.

— Значи сте разведени? — попита Бърн.

— Разделени сме — отвърна Джесика. — А ти?

— Разведен съм.

Типичен полицейски рефрен. Ако не си скъсал, поне си на път да го сториш. Джесика можеше да преброи на пръстите на едната си ръка ченгетата с щастлив брак, като пръстът за брачната халка пак щеше да ѝ остане свободен.

— Уау — възкликна Бърн.

— Какво?

— Като си помислиш само... двама души от занаята под един покрив. Шибана работа.

— Мерси за новината.

Джесика от самото начало бе наясно с трудностите пред брака на две ченгета — характери, дежурства, напрежение, опасности, — но любовта е способна да замъгли истината, която познаваш, и да създаде друга, която ти отърва.

— Бюканън дръпна ли ти речта „За какво си тук“? — попита Бърн.

Поне не съм единствена, въздъхна Джесика наум от облекчение.

— И още как.

— А ти му каза, че си дошла, защото искаш да направиш свой принос, нали?

Фитили ли й пускаше, запита се Джесика. Да ти го начукам. Погледна го, готова да заголи нокти. Но той се смееше. Майната му.

— Защо, всички ли това казват?

— Ами, да. Звучи по-добре от истината.

— А тя е?

— Истинската причина за това, че сме станали ченгета.

— Добре де, коя е тя?

— Трите огромни придобивки — поясни Бърн. — Безплатна манджа, никакви ограничения на скоростта и правото да пребиеш безнаказано всеки гъз с голяма уста.

Джесика се разсмя. И друг път го бе чувала, но не чак толкова поетично.

— Добре, да кажем тогава, че не съм казала истината.

— А какво каза?

— Попитах го той дали е успял да направи своя принос?

— Леле, леле, леле.

— Какво има?

— Още от първия ден си му натрила фасона.

Джесика се замисли. Май беше прав.

— Предполагам.

Бърн се засмя и запали цигара.

— С теб ще си паснем.

Квадрант 1500 на Северна осма улица в съседство с Джеферсън представлява куп обрасли с трева незастроени парцели и обрулени от времето, строени на калкан къщи — разкривени веранди, изпотрошени стълби, провиснали покриви. Стрехите оформяха къдрава линия от прогизнал чам; дентикулите се мръщеа беззъбо.

Две патрулки святкаха пред дома, където бе станало престъплението, горе-долу по средата на квадранта. На стълбата стояха на пост двама униформени, скрили в шепи фасовете, готови да ги хвърлят и стъпчат при първата поява на началник.

Започнало бе да ръми. Задаващите се от запад тъмно лилави облаци предвещаваха буря.

На отсрещната страна на улицата три ококорени черни хлапета подскачаха притеснено от крак на крак, сякаш им се пишкаше; непосредствено до тях бабите им бърбеха и пушеха, като непрестанно осъждаха поредното зверство с клатене на глави. За децата то изобщо не бе трагедия, а просто епизод от „Ченгета“^[4] лайв, подсилен с драматични елементи а ла CSI^[5].

Зад тях висяха двама тийнейджъри латино в еднакви якета с качулки „Рокауеър“, тънки мустачки и безупречно чисти незавързани кубинки. Наблюдаваха сцената с небрежен интерес, та да я впишат някак си в историите, които щяха да разправят довечера. Бяха достатъчно близо, че да гледат театъра, но и достатъчно далеч, че да се впишат в градския пейзаж с няколко замаха на четката, ако някой проявеше намерение да ги разпитва.

Ъ? Какво? Ами, станало е, докато съм спал.

Изстрели ли? Нищо не съм чул — надул бях слушалките на шестнайсе.

Като повечето къщи по улицата, и на тази вратата и прозорците бяха запрещени с дъски — градските власти не желаеха да се превърне в сборен пункт за наркомани и боклучари. Джесика извади бележника и вписа часа на пристигането им. Слязоха от тауруса и с извадени значки се отправиха към един от униформените. Точно тогава пристигна и Айк Бюканън. В случай на убийство и при наличието на двама наблюдаващи на смяна, единият отива на местопрестъплението, а другият остава в „Раундхаус“ да координира разследването. Макар Бюканън да бе по-старши, ръководител на конкретното разследване си оставаше Кевин Бърн.

— И какво намираме в това прекрасно филаделфийско утро? — попита Бърн с доста сполучлива имитация на ирландски акцент.

— Малолетна в мазето, заварена мъртва — отвърна полицайката на пост Дж. Дейвис, набита черна жена на около трийсет години.

— Кой я откри? — запита Бърн.

— Мистър Ди Джон Уидърс — посочи тя невчесания и явно бездомен черен мъж, застанал до бордюра.

— Кога?

— Тая сутрин по някое време. Мистър Уидърс не е много наясно с точното време.

— Нима е пропуснал да погледне своя палм пайлът^[6]?

Дж. Дейвис само се подсмихна.

— Пипал ли е нещо? — продължи Бърн.

— Казва, че не е — отвърна Дейвис. — Но е търсел медни проводници в мазето, та кой знае.

— И се е обадил по телефона?

— Не — рече Дейвис. — Сигурно е нямал дребни. — Още една многозначителна усмивка. — Махна ни да спрем, а ние се свързахме по радиото.

— Не го изпускайте.

Бърн хвърли око на входната врата. Стоеше си закована.

— В коя от къщите е?

Полицайката Дейвис посочи прилепената отдясно къща.

— И откъде се влиза?

Полицайката Дейвис посочи прилепената отляво къща. Вратата ѝ бе откъсната от пантите.

— Трябва да минете през тази.

Бърн и Джесика минаха през къщата, намираща се северно от местопрестъплението — отдавна изоставена и ошушкана постройка. По неизмазаните и зидани без хоросан стени личаха натрупалите се с течение на годините графити, а така също и десетки отвори с размера на човешки юмрук. Направи ѝ впечатление, че нямаше нищо, което да си заслужава да се открадне. Електрическите ключове, контактите, осветителните тела, жиците, та дори и дървените табла отдавна бяха заминали.

— Положението с фън шуи-то^[7] е сериозно — отбеляза Бърн.

Джесика се усмихна, макар и пряко сили. Основната ѝ грижа за момента бе да не пропадне през прогнилия гредоред в мазето.

Излязоха през задната врата, промъкнаха се през мрежената ограда и стигнаха гърба на къщата, в която бе трупът. Мъничкият заден двор с излаз към алеята, която минаваше покрай прилепените една до друга къщи, бе отрупан с повредени домакински уреди и автомобилни гуми, отдавна обрасли с плевели и шубраци. В ъгъла имаше кучешка колибка, която не пазеше нищо. Ръждясалата верига бе

полузаровена в земята, а пластмасовата паничка бе пълна догоре с мръсна дъждовна вода.

Пред задната врата ги чакаше друг униформен полицаи.

— Провери ли къщата? — запита Бърн, макар „къща“ надали бе най-уместното понятие. Поне една трета от задната ѝ стена я нямаше.

— Да, сър — отвърна униформеният. На табелката му пишеше Р. Ван Дайк. Беше малко над трийсет, рус като викинг, надъхан и с яки мускули. Бицепсите му се напъваха да скъсат ръкавите.

Ван Дайк протоколираше ставащото на местопрестъплението, така че те му казаха какво да запише от тяхно име, влязоха през задния вход и се спуснаха по тясната стълба към мазето. Вонята ги удари в ноздрите. Натрупаната с години плесен и дървесна гнилоч служеше за основа на аромата от страничните човешки продукти — урина, изпражнения, пот. А всичко това почиваше върху една грозота, напояща незарит гроб.

Мазето бе дълго и тясно, в унисон с разположената му отгоре къща — приблизително пет на осем метра — с три подпорни колони. Джесика щракна фенерчето и огледа неизмазаните стени, използваните презервативи, ампулите от крек^[8], изтърбушения матрак. Следователски кошмар. Влажната калчица по пода сигурно съдържаше поне хиляда размазани отпечатъка от човешки стъпки, но на пръв поглед не се виждаше нито един достатъчно ясен за вземането на свестен отпечатък.

И наред всичко това лежеше мъртво едно красиво момиче.

Младото създание бе седнало наред пода. Бе обкрачило и обвило с ръце една от колоните. Изглежда някой някога си бе правил труда да превърне подпорните колони в римско-дорийски с помощта на нещо като стиропор. Макар всяка една от колоните да имаше и капител, и база, единственият антаблеман бе дългата желязна релса отгоре им, а единственият фриз — живата картина от емблеми на разни банди и надрасканите със спрей мръсни думи по протежението ѝ. На една от стените имаше отдавна избелял стенопис, изобразяващ някакво подобие на седемте хълма на Рим.

Жената бе бяла, млада, на видима възраст между петнайсет и шестнайсет години. Ягодово русата ѝ бухнала прическа стигаше до раменете. Облечена бе в карирана пола, тъмнорвени три четвърти

чорапи и бяла блузка под тъмночервения пуловер с училищна емблема. На челото ѝ с някакъв тъмен тебеширен материал бе нарисувана кръст.

От пръв поглед не можеше да се определи каква е непосредствената причина за смъртта. Нямаше видими рани от огнестрелно или хладно оръжие. Макар главата ѝ да бе килната надясно, Джесика виждаше по-голямата част от врата ѝ, по който нямаше белези от душене.

Ръцете ѝ, обаче.

На пръв поглед сякаш бяха събрани за молитва, но реалността се оказа далеч по-мрачна. На Джесика ѝ се наложи да ги огледа повторно, за да се убеди, че очите ѝ не я лъжат.

Погледна към Бърн. Той също бе забелязал ръцете на момичето. С поглед си предадоха един на друг безмълвната информация, че нямат работа с обичайно убийство, извършено в пристъп на ярост, нито пък с често срещаните се убийства от ревност. И без думи се споразумяха засега да не разсъждават по въпроса. Щяха да оставят на съдебния лекар да потвърди подозренията им за ужасното състояние на ръцете ѝ.

Как може подобна красота да се озове всред всичката тази гадост? — запита се Джесика. Неочакваното ѝ присъствие направо избожда очите ти — сякаш от плесенясалия бетон е поникнала нежна розичка. Процеждащата се през прозорчетата светлина придаваше на боядисаните ѝ кичури коса някакво гробнично тлеене.

Едно поне бе ясно: момичето нарочно е било оставено в тази поза. А това бе лош признак. В деветдесет и девет на сто от убийствата извършителят гледа моментално да се изпари, което винаги е от полза за следователя. Обикновено действаше така нареченото кръвно оглупяване: човек се панира от гледката на кръв и — от научна гледна точка — оставя след себе си всичко необходимо за уличаването си. Но когато някой отдели време, за да остави трупа в определена поза, значи иска да каже нещо, да остави безмълвно и арогантно послание до разследващите полицаи.

Пристигнаха двама от групата за оглед и Бърн ги посрещна в долния край на стълбата. Няколко секунди след тях пристигна и ветеранът съдебен лекар Том Уайрич с фотографа си.

Снимките са задължителна част от огледа, когато някой загине от насилствена смърт или при загадъчни обстоятелства, или има изгледи някой ден патологът да дава показания в съда. Целта им е да

документират естеството и размера на външните наранявания и увреждания.

При убийства, самоубийства и други нещастия със смъртен изход на територията на града службата по съдебна медицина ползваше свой щатен фотограф, който бе на денонощно повикване.

Самият доктор Томас Уайрич, близо петдесетгодишен, бе крайно подреден човек във всяко едно отношение, като се почне от острите като бръснач ръбове на кафявите джинси и се стигне до безупречно подстриганата му прошарена брада. Нахлузи найлонови пликове върху обувките си, пхна ръцете си в ръкавици и внимателно приближи момичето.

С гръб към влажната стена, Джесика го наблюдаваше как извършва предварителния оглед. Открай време бе стигнала до извода, че ако те бива в работата и си отваряш очите, можеш да научиш много повече, отколкото от който и да е учебник. От друга страна, надяваше се поведението ѝ да не бъде изтълкувано като израз на безразличие. Бърн реши да използва времето да се качи и да обсъди положението с Бюканън, а така също да определи откъде са влезли жертвата и убиецът, съответно убийците ѝ, както и да упражни общо ръководство.

Джесика се озърташе и се мъчеше да вкара в употреба наученото навремето. Кое е това момиче? Какво му се е случило? Как е стигнало дотук? Кой го е убил? И защо, ако това изобщо имаше някакво значение?

Уайрич приключи с трупа за петнайсет минути и даде път на инспекторите да се приближат и започнат разследването си.

Кевин Бърн се върна. Джесика и Уайрич го посрещнаха на долния край на стъпалата.

— Установи ли приблизителното време на настъпването на смъртта?

— Още няма вкочаняване. Бих казал, някъде към четири-пет тази сутрин. — Гумените му ръкавици изплющяха, докато ги сваляше.

Бърн погледна часовника си. Джесика си записа часа в бележника.

— Причина, евентуално? — попита Бърн.

— Изглежда вратът ѝ е пречупен. Но не мога да кажа със сигурност, докато не я сложа на масата.

— Тук ли е убита?

— И това още не мога да кажа. Но предполагам, че да.

— А ръцете й? — запита Бърн.

Уайрич го изглежда мрачно. Потупа джобчето на ризата си, в което се очертаваше пакет марлборо. Той, естествено, нямаше да запали на местопрестъплението — дори на това тук, — но по жеста му пролича, че има нужда от цигара.

— Железен болт и гайка, струва ми се — каза докторът.

Бърн и Джесика се спогледаха.

— След настъпването на смъртта ли е сложен болтът? — попита Джесика с надеждата, че отговорът му ще е положителен.

— Така ми се струва — каза Уайрич. — Кръвта е много малко. Още следобед ще се заема. Тогава ще знам и повече подробности.

Уайрич ги изглежда и установи, че засега са приключили с въпросите си. Цигарата бе между пръстите му още докато се качваше по стълбите и бе запалена преди да е стигнал най-горното стъпало.

За няколко секунди в помещението се възцари тишина. Много пъти на мястото на убийството — особено когато става дума за някой член на банда, застрелян от свой съперник, или за някой як тип, проснат зад бара от друг як тип — професионалистите, натоварени със задачата да разследват, разнищят и разчистят след кръвопролитията, обикновено изпадат в някаква премерена учтивост, а понякога възприемат и леко шеговит тон. Хуморът на обесения, гадни шеги. Но не и сега. Всеки един от присъстващите на това влажно и отвратително място се зае със задачите си с някакво непоколебимо упорство, с една обединяваща ги мисъл: Това не е трябвало да се случи.

Пръв наруши тишината Бърн. Разпери ръце с обърнати нагоре длани:

— Готова ли си за установяване на самоличността, инспектор Балзано?

Джесика пое дълбоко дъх и се опита да се съсредоточи:

— Окей — каза с надеждата да не издаде вълнението си. От месеци бе очаквала настъпването на този миг, а сега изведнъж усети, че е неподготвена. Нахлузи чифт латексови ръкавици и внимателно приближи трупа.

Докато служеше като пеши патрул, а след това и в пътната полиция, естествено, бе видяла доста трупове. Един ден дори й се наложи да играе ролята на бавачка по отношение на положения на

задната седалка на откраднатия лексус труп. Навън бе такъв адски пек, че чак асфалтът по магистралата „Скюкъл“ бе омекнал, а тя се мъчеше да не гледа трупа, който сякаш се подуваше с всяка измината минута в задушния автомобил.

Но във всички онези случаи знаеше, че някой друг ще поеме следствието от нея.

Сега обаче бе неин ред.

Това мъртво момиче я молеше да му помогне.

Понеже ръцете на мъртвото момиче бяха завинтени в положение на вечна молитва.

Джесика знаеше, че на такъв ранен етап тялото на трупа все още може да предложи куп улики. Оттам насетне никога нямаше да се озове толкова близо до убицеца — до методите му, до патологичното му мислене, до психическата му нагласа. Разтвори широко очи. Наостри всичките си сетива.

Ръцете на момичето стискаха молитвена броеница. Броеницата на римокатолиците представлява кръгъл низ от мъниста с повесено от него разпятие. Обикновено съдържа пет комплекта мъниста, наречени „десетици“, всеки от които се състои от десет малки и едно по-голямо зърно. Когато молещият се стигне до голямото мънисто, казва „Отче наш“, а на всяко от малките — „Радвай се“.

Отблизо Джесика забеляза, че тази броеница бе от овални черни дървени мъниста, а в средата ѝ имаше нещо наподобяващо Дева Мария от Лурд. Обвита бе около кокалчетата на ръцете на момичето. Имаше вид на най-обикновена евтина броеница, но като се вгледа по-внимателно, Джесика установи, че две от петте десетици липсват.

Внимателно разгледа ръцете на момичето. Ноктите му бяха къси и чисти и не подсказваха да е оказала някаква съпротива. Нямаше счупени нокти, нито кръв под тях. Изобщо под ноктите нищо не се виждаше, но със сигурност съдебният лекар и тях щеше да провери най-старателно. През средата на двете ѝ длани бе прекаран десетсантиметров болт от неръждаема стомана. Изглеждаше нов.

Огледа отблизо кръста върху челото на момичето — размазан, синкав, сякаш очертан с пепелта от първия ден от великите пости. Макар и да не ходеше кой знае колко често на черква, Джесика продължаваше да спазва католическите празници. От първия ден на

постите бяха минали близо шест седмици, а кръстът бе съвсем пресен. Субстанцията наподобяваше на тебешир.

По полата на момичето нямаше джобове. Около нея не се виждаше нито портмоне, нито ученическа чанта.

Накрая Джесика разгледа етикета на гърба на пуловера. Понякога там намираха бележка от химическо чистене с името, или поне част от името на притежателя. Този път не откри нищо.

Изправи се с леко разтреперани колене, но убедена, че е извършила компетентен оглед. Поне като начало.

— Някакви белези на самоличност? — Бърн стоеше с гръб към стената, а острият му поглед шареше, наблюдаваше, поемаше.

— Нищо — отвърна Джесика.

Бърн направи гримаса. Липсата на самоличност понякога удължаваше разследването с часове, че дори и с дни. Ценно време, което не можеше да се върне назад.

Джесика се отдръпна от трупа и даде път на групата за оглед да подхване своята церемония. Първо навличаха полиетиленовите костюми и разчертаваха пода, правеха куп снимки на местопрестъплението, заснемаха и видео. В това мазе можеха направо да съберат целия подчовешки род в една петриева паничка. Сигурно съхраняваше отпечатъци от всеки бездомник в Северна Филадельфия. На техниците вероятно щеше да им е нужен цял ден, та чак до късно през нощта.

Джесика тръгна нагоре, а Бърн изостана. Тя го изчака на горния край на стълбите, хем да види дали няма да поиска още нещо от нея, хем, защото нямаше желание да поеме ръководството на разследването.

След като почака известно време, слезе по няколко стъпала и надникна в мазето. Кевин Бърн бе застанал над тялото на момичето с наведена глава и затворени очи. Опипа белега над дясното си око, после спусна ръце отпред и сплете пръсти.

След няколко секунди отвори очи, прекръсти се и се отправи към стълбите.

На улицата вече имаше куп зяпачи, привлечени от проблясващите светлини на полицейските коли като молци от пламък.

Престъпленията в тази част на Северна Филадельфия съвсем не бяха рядкост, но не преставаха да примамват и хипнотизират жителите ѝ.

Бърн и Джесика излязоха от къщата и отидоха до свидетеля, който бе открил трупа. Въпреки навъсеното небе, Джесика загълта светлината, сякаш бе прегладняла от дълъг престой във влажна гробница.

Възрастта на Ди Джон Уидърс не се поддаваше на преценка. Можеше да се предположи, че е на четирийсет, но със същия успех, и че е на шейсет. Долните му зъби липсваха изцяло, горните — почти. Навлечен бе в пет–шест бархетни ризи и чифт мръсни хамалски панталони, от всеки джоб на които стърчеше шише с някаква неизвестна никому напитка.

— Докога ще кисна тук? — запита Уидърс.

— Имаш неотложни срещи, а? — заяде се Бърн.

— Не съм длъжен да говоря. Изпълних гражданския си дълг, а се отнасяте с мен като с престъпник.

— Тази къща твоя ли е, сър? — Бърн посочи сградата с трупа.

— Не — рече Уидърс. — Изобщо.

— В такъв случай си влязъл с взлом.

— Нищо не съм взломил.

— Но си влязъл.

Уидърс направи усилие да съдвече разграничението, сякаш в съзнанието му влизане и взлом бяха точно толкова неразделни, колкото кълтрити и уестърн. Накрая реши да запази мълчание.

— Аз обаче съм готов да си затворя очите за така извършеното сериозно престъпление, ако решиш да отговориш на няколко мои въпроса — продължи Бърн.

Уидърс призна поражението и сведе поглед към обувката си — разпрана кубинка на левия крак и синя „Еър Найки“ на десния, както забеляза Джесика.

— Кога я намери? — запита Бърн.

Уидърс направи напрегната гримаса. Повдигна ръкавите на многото си ризи, изпод които се показаха чифт тънки, покрити със струпей ръце:

— Да виждаш някъде часовник?

— Навън светло ли беше, или тъмно? — попита Бърн.

— Светло.

— Пипал ли си я?

— К'во? — изрева Уидърс с неподправено възмущение.

— Да не ме мислиш за някакъв перверзен тип?

— Отговори на въпроса ми, мистър Уидърс.

Уидърс скръсти ръце и замълча за миг.

— Не, не съм.

— Имаше ли някой друг с теб, когато я намери?

Уидърс се засмя, а дъхът му насмалко да повали Джесика. Предпочиташе да я бе блъснала миризмата на прокиснала майонеза от едноседмична салата с яйца, забъркани със сос от бензин за запалки:

— Че кой ще тръгне да идва тук.

Добър въпрос.

— Къде живееш? — запита Бърн.

— Засега съм в петзвездния „Фоур Сийзънс“ — отвърна Уидърс.

Бърн прикри усмивката си. Химикалката му бе застинала на два сантиметра от бележника.

— Преспивам в приюта на Първа баптистка черква — поясни Уидърс. — Когато има място.

— Може да се наложи пак да те потърсим.

— Знам, знам. Не пътувам извън града.

— Ще се радваме, ако те намерим.

— Някакво възнаграждение?

— Единствено в рая — отвърна Бърн.

— Ама аз не съм тръгнал за рая.

— Като стигнеш чистилището, подай молба да те преместят — рече Бърн.

Уидърс сви вежди.

— Когато го докараш да запишеш показанията му, извади всичко от джобовете му и го опиши — каза Бърн на Дейвис. Разговорите със свидетелите и показанията им се провеждаха в „Раундхаус“. Беседите с бездомните обикновено не траеха дълго, предвид наличието на бълхи и теснотията в стаите за разпити.

Полицайката Дж. Дейвис съответно измери Уидърс от глава до пети, а смръщеното ѝ лице сякаш крещеше: *Искаш да пипам тази торба с болести?*

— Задръж и обувките му — добави Бърн.

Уидърс се накани да възроптае, но Бърн вдигна ръка да го спре:

— Ще ти дадем нов чифт, мистър Уидърс.

— Дано са добри като тия — рече Уидърс. — Вървя много пеш. Тия тъкмо ги очупих.

Бърн се обърна към Джесика:

— Можем да разпитаме наоколо, но предполагам, че най-вероятно не е от тази махала.

Изказването му бе по-скоро риторично. Човек трудно можеше да си представи, че някой все още обитава тези къщи, а още по-малко — бяло семейство с момиче в черковно училище.

— Посещавала е „Назарийн Академи“^[9] — каза Джесика.

— Откъде разбра?

— По униформата.

— Какво ѝ е специалното?

— Моята още е в гардероба ми. Навремето и аз я завърших.

[1] Марка бърбън. — Б.пр. ↑

[2] Маневра, при която движещ се на заден ход автомобил се завърта така, че да продължи в същата посока, но на преден ход. — Б.пр. ↑

[3] Американски кино- и ТВ актьор, известен с ролите си на психопати. — Б.пр. ↑

[4] Американска телевизионна поредица, започнала през 1988 г., която в риалити формат проследява работата на различни полицейски екипи. — Б.пр. ↑

[5] От англ. Crime Scene Investigation („Разследване на местопрестъплението“) — американска телевизионна поредица, проследяваща работата на екип специалисти по съдебна медицина от Лас Вегас. — Б.пр. ↑

[6] Palm Pilot — джобен компютър и органайзер. — Б.пр. ↑

[7] Древно китайско изкуство за живеене в хармония със заобикалящата среда. — Б.пр. ↑

[8] Crack — химически дериват на кокаина под формата на големи кристали. — Б.пр. ↑

[9] Назарянската академия. — Б.пр. ↑

6.

Понеделник, 10:55 ч.

„Назарийн Академи“ е най-голямата католическа девическа гимназия във Филадельфия с над хиляда ученички от девети до дванайсети клас. Открита през 1928 г., тя е разположена върху трийсет акра в Североизточна Филадельфия и е произвела през годините ред видни личности от града, включително индустриалки, политици, лекарки, юристки и художнички. В „Назарийн“ се помещаваше и администрацията на още пет училища от епархията.

По времето, когато Джесика учеше в нея, гимназията бе на първо място в академично отношение в целия град. Печелеше всички градски олимпиади по всички възможни предмети, от рода на предаваните по местната телевизия състезания, на които петнайсет и шестнайсетгодишни младежи и девойки с шини на зъбите седят зад покрити със сукно маси и рецитират разликите между вазите на етруските и онези на гърците, или изброяват основните дати на битките през Кримската война.

От друга страна, „Назарийн Академи“ бе абонирана за последното място на всяко градско спортно състезание — рекорд, който надали щеше да бъде подобрен. И до днес младите наричат ученичките ѝ „спазарянките“^[1].

Още щом влязоха с Бърн през главния вход, тъмната ламперия с плесен по горните ръбове в съчетание със сладникавия тестен аромат на столова храна върна Джесика в девети клас. Винаги се бе учила добре и рядко вършеше бели — въпреки многобройните лудории на братовчедка си Анджела — и все пак разредената академична атмосфера и близостта на кабинета на директорката я изпълни с някакъв неясен и безформен ужас. На бедрото ѝ висеше девет милиметров пистолет, почти бе навършила трийсетте, а се боеше до смърт. Сигурно и след петдесет години да влезеше в тази сграда, чувството щеше да си е същото.

Докато стигнат по коридорите до канцеларията, звънецът би и от класните стаи се изсипаха стотици момичета в карирани поли. Шумът

бе оглушителен. Още в девети клас Джесика бе един и седемдесет и три и тежеше петдесет и седем килограма. Запазила бе тази статистика и досега, плюс–минус две кила, в повечето случаи — плюс. Тогава бе по-висока от деветдесет на сто от съученичките си. Сега поне половината момичета ѝ се сториха по-високи, или поне колкото нея.

Вървяха след една група момичета по посока на дирекцията. Джесика ги наблюдаваше и сравняваше със съученичките си. Преди дванайсет години онази отляво, спореща на възвисок глас, щеше да е Тина Манарино — първата, която си направи френски маникюр, и първата, която внесе тайно половинка прасковен шнапс на коледната им сбирка. Пълничката до нея, навила колана на полата си в противовес на правилото ръбът ѝ да е на два сантиметра от пода, когато си коленичила, щеше да е Джуди Дейли. Според последните сведения, с които разполагаше, Джуди бе вече Джуди Пресмън и имаше четири дъщери. Ето докъде водят късите поли. Джесика щеше да е момичето отдясно — източена, непохватна и кокалеста, винаги заслушана, наблюдателна, пресметлива и уплашена от всичко, макар да не го показваше. Пет части манталитет, една част стомана.

Вместо сони уокмени, сега момичетата носеха МРЗ-плейъри и слушаха Кристина Агилера и „Фифти Сент“ вместо Брайън Адамс или „Бойз Ту Мен“. Прехласваха се по Аштън Качър вместо по Том Круз.

Добре, де, и по Том Круз все още се прехласваха.

Всичко се променя.

А всъщност няма нищо ново.

И в кабинета на директорката не забеляза съществени промени. Пак блажна боя с цвят на яйчена черупка по стените, пак аромат на лавандула, примесена с политура.

Директорката, сестра Вероник, бе на шейсет и нещо и приличаше на птица, с пъргави сини очи и още по-пъргави движения. По времето на Джесика директорка бе сестра Изолд, но сестра Вероник можеше напълно да мине за близначка на по-възрастната монахиня — енергична, бледа и с нисък център на тежестта. Движенията ѝ издаваха целенасоченост, каквато се добива от дългогодишното укротяване и дисциплиниране на млади момичета.

Представиха ѝ се и седнаха на столовете пред бюрото ѝ.

— С какво мога да съм ви полезна? — попита сестра Вероник.

— Боя се, че може би носим тревожни вести за една от ученичките ви — каза Бърн.

Сестра Вероник бе израсла в епохата на Първия ватикански събор, когато представата за тревожни неща в една католическа гимназия се свеждаше до дребни кражби, пушене и пиене и по някоя рядка бременност. Сега фантазията ѝ не ѝ стигаше.

Бърн ѝ подаде направената с полароид снимка — едър план на лицето на момичето.

Сестра Вероник ѝ хвърли един поглед, после бързо отмести очи и се прекръсти.

— Познавате ли я? — попита Бърн.

Сестра Вероник се насили да погледне фотографията повторно.

— Боя се, че не я знам. Но ние имаме над хиляда ученички. Новите през този срок са триста.

Замисли се за секунда, после се пресегна и натисна бутона на интеркома върху бюрото си.

— Бихте ли повикали доктор Паркхърст, ако обичате?

Сестра Вероник бе потресена. Гласът ѝ потреперваше:

— Тя...

— Да — отвърна Бърн. — Тя е мъртва.

Сестра Вероник отново се прекръсти.

— Но как... кой би... защо? — успя да промълви.

— Все още сме в началото на следствието, сестро.

Джесика пак огледа кабинета — почти такъв, какъвто го помнеше. Опипа протърканите облегалки на стола, на който седеше, и се запита колко ли притеснени момичета са седели на него през последните дванайсет години.

След няколко секунди в кабинета влезе мъж.

— Запознайте се. Доктор Брайън Паркхърст, главен училищен съветник — каза сестра Вероник.

Брайън Паркхърст бе малко над трийсетте, висок и слаб, с фини черти, късно подстригана червеникаво-златна коса и с лице, което през детството е било осеяно с лунички. Облеклото му бе консервативно — тъмносиво спортно сако от туид, синя официална риза и лъснати мокасини с пискюлчета. Нямаше брачна халка.

— Тези хора са от полицията — каза сестра Вероник.

— Аз съм инспектор Бърн. Това е партньорката ми, инспектор Балзано — каза Бърн.

Ръкуваха се.

— С какво мога да ви помогна? — попита Паркхърст.

— Значи вие сте училищният съветник?

— Да — каза Паркхърст. — И училищният психиатър.

— Дипломиран лекар сте, значи.

— Да.

Бърн му показва снимката от полароида.

— Божичко — измърмори онзи и кръвта се отече от лицето му.

— Познавате ли я? — попита Бърн.

— Да — отговори Паркхърст. — Теса Уелс.

— Ще трябва да се свържем с близките ѝ — каза Бърн.

— Разбира се. — Сестра Вероник си даде още миг за свестяване, после се обърна към компютъра и изтрака по клавиатурата. Само след секунда личните данни и оценките на Теса Уелс се появиха на екрана. Сестра Вероник го изгледа, все едно че ѝ се бе явил некролог, после натисна клавиш и лазерният принтер в ъгъла заработи.

— Кога за последно я видяхте? — запита Бърн Брайън Паркхърст.

— В четвъртък, струва ми се.

— Миналият четвъртък?

— Да — каза Паркхърст. — Отби се в кабинета ми да обсъдим в кои университети ще кандидатства.

— Какво можете да ни кажете за нея, доктор Паркхърст?

Брайън Паркхърст направи кратка пауза да подреди мислите си.

— Много умно момиче. Малко по-мълчаливо.

— Добра ученичка ли беше?

— Много. Почти пълна отличничка.

— Била ли е на училище в петък?

Сестра Вероник изчука по клавиатурата.

— Не е.

— В колко започват часовете?

— Седем и петдесет — отвърна Паркхърст.

— И в колко свършват?

— Около два и четирийсет и пет — обади се сестра Вероник. — Но някои остават и до пет или шест за консултации и кръжоци.

— Тя членуваше ли в някой кръжок?

Сестра Вероник пак се обърна към клавиатурата.

— Участвала е в бароковия ансамбъл — малка група за класическа камерна музика. Но те се срещат през седмица. Миналата седмица не са имали репетиции.

— Тук в училище ли се събират?

— Да — отвърна сестра Вероник.

Бърн отново се обърна към доктор Паркхърст:

— Нещо друго можете ли да ни кажете?

— Доколкото знам, баща ѝ е тежко болен — каза Паркхърст. —
От белодробен рак.

— У дома ли си е?

— Мисля, че да.

— А майка ѝ?

— Починала е — отвърна Паркхърст.

Сестра Вероник подаде на Бърн разпечатката с домашния адрес на Теса Уелс.

— Имате ли представа кои са били приятелките ѝ? — попита Бърн.

Брайън Паркхърст сякаш се позамисли, преди да отговори:

— Не мога така да кажа... Но ще поразпитам.

Забавянето на отговора му не се изплъзна на Джесика.

А ако Кевин Бърн бе толкова добър, за колкото го смяташе, сигурно и той го бе доловил.

— Има вероятност пак да се върнем днес. — Бърн подаде картичка на Паркхърст. — Но ако междуременно се сетите за нещо, моля да ни се обадите.

— Разбира се — каза Паркхърст.

— Благодаря ви за времето, което ни отделихте — обърна се Бърн и към двамата.

Когато стигнаха до паркинга, Джесика попита:

— Не ти ли се стори прекалено напарфюмиран за през деня?

Брайън Паркхърст ползваше „Поло Блу“. И то много.

— Ле-е-ко — отвърна Бърн. — За какво може да му е на мъж на повече от трийсет години да мирише тъй хубаво сред тийнейджърки?

— Добър въпрос — рече Джесика.

Домът на семейство Уелс бе занемарена тристайна къща на Дванайсета улица, близо до Париш Стрийт, с всички стаи подредени една зад друга. В този типичен севернофиладельфийски квартал работническите семейства гледат да отличат своето жилище от останалите с помощта на дребни подробности — саксии по прозорците, дърворезба по щурците, декоративна табелка с номера, пастелни сенници. Тази на Уелс имаше вид на поддържана по-скоро по необходимост, отколкото от някаква суета или гордост.

Франк Уелс, едър непохватен мъж с падаща в светлосините му очи оредяла сива коса, наближаваше шейсетте. Облечен бе в кърпена бархетна риза и износен панталон, под който се виждаха избелели зелени домашни пантофи от рипс. Ръцете му бяха осеяни със старчески петна, а цялата му прегърбена призрачна стойка подсказваше, че е изгубил много тегло. Рамките на очилата му бяха от черна дебела пластмаса, каквито през петдесетте и шейсетте години се носеха от учителите по математика. В носа му бе пъхната тръбичка, която водеше до малък цилиндър с кислород, поставен на стойка до стола му. Както щяха да научат, Франк Уелс страдеше от емфизема в късна фаза.

Уелс не реагира, когато Бърн му показва снимката на дъщеря му. Или по-скоро реагира чрез непоказване на видима реакция. Във всички разследвания на убийства има такъв ключов момент, в който основните участници — съпрузи, приятели, семейство, колеги — биват уведомени за смъртта. Много важно е как реагират на новината. Малцина са толкова добри актьори, че да прикрият истинските си чувства при получаването на подобна трагична вест.

Франк Уелс я прие с каменен апломб, подхождащ на човек, който е сполетяван цял живот от трагедии. Нито се разплака, нито започна да кълне, нито да изразява ужаса си. Затвори за няколко секунди очи, върна им снимката и каза:

— Да, това е дъщеря ми.

Намираха се в малката чиста всекидневна. В средата ѝ лежеше протрита овална плетена постелка. Покрай стените стоеше старинна американска мебел. По древния цветен телевизор вървеше някакво размазано състезание, звукът бе намален.

— Кога за последен път видяхте Теса? — запита Бърн.

— В петък сутринта.

Уелс издърпа кислородната тръбичка от носа си и я провеси през страничната облегалка на фотьойла.

— В колко излезе?

— Малко преди седем.

— През деня чухте ли се изобщо?

— Не.

— По кое време обикновено се прибираще?

— Към три и половина — каза Уелс. — Понякога и по-късно, ако имаше репетиция. Свиреше на цигулка.

— Но тя нито се прибра, нито ви се обади? — попита Бърн.

— Изобщо.

— Имаше ли братя или сестри?

— Един брат — каза Уелс. — Джейсън. Много по-голям от нея. Живее в Уейнсбърг.

— Не се ли обадохте на някоя от приятелките й?

Уелс пое дъх бавно и явно болезнено.

— Не.

— А в полицията обадохте ли се?

— Да. Към единайсет вечерта в петък.

Джесика си записа да провери сводката за изчезналите лица.

— Как ходеше Теса на училище? — попита Бърн. — С автобус ли?

— Най-често с него — каза Уелс. — Но си имаше и кола. За рождения й ден й купихме форд фокус. Да й е по-лесно да тича по задачите. Но тя настояваше бензинът да е за нейна сметка, затова вземаше автобуса до училище три-четири пъти седмично.

— Автобус на епархията или на градския транспорт?

— На гимназията.

— Откъде се качваше?

— На ъгъла на Деветнайсета улица и Поплар Стрийт. Заедно с още няколко момичета.

— Знаете ли по кое време минава автобусът оттам?

— В седем и пет — каза Уелс с тъжна усмивка. — Много добре ми е известно. Всяка сутрин тичаше да не закъснее.

— Колата й тук ли е? — попита Бърн.

— Да — каза Уелс. — Отпред е.

И Бърн, и Джесика си записаха нещо.

— А молитвена броеница имаше ли, сър?

Уелс се замисли за няколко секунди.

— Да. Подарък от чичо ѝ и леля ѝ за първото ѝ причастие. — Уелс се пресегна към страничната масичка и подаде на Джесика малка снимка в рамка. На нея осемгодишната Теса държеше в събраните за молитва ръце броеница от кристални мъниста. Нямахше нищо общо с онази, която държеше в смъртта си.

Джесика моментално си записа тази подробност, сякаш приветстваше с добре дошъл нов участник в телевизионно шоу.

— Жена ми Ани почина преди шест години — рече Уелс ни в клин, ни в ръкав.

Мълчание.

— Моите съболезнования — каза Бърн.

Джесика огледа Франк Уелс. Все едно виждаше баща си през онези години след смъртта на майка ѝ — смален във всяко едно отношение, освен в капацитета си за скръб. Огледа и трапезарията и си представи безмълвните вечери и чу постъргването на гладките сребърни прибори по очуканите бакелитени чинии. Вероятно и Теса бе готвила за баща си същото, което Джесика готвеше за своя: руло с готов сос, спагети в петък, печено пиле в неделя. Сигурно и тя е гладила в събота, растяла е с всяка измината година, та постепенно е започнала да стъпва върху телефонния указател, вместо върху дървена каса, за да стига до дъската за гладене. И тя като Джесика трябва да е установила, че панталоните на баща ѝ се гладят по-лесно откъм вътрешната страна, като се почне от джобовете.

Сега изведнъж Франк Уелс трябваше да заживее в самота. Вместо остатъци от домашно приготвени ястия, хладилникът щеше да съдържа половин консерва супа, половин кутия с макарони по китайски и наполовината изяден готов сандвич. Франк Уелс щеше да започне да си купува малки зеленчукови консерви с по една порция. Мляко в кутии от половин, вместо един литър.

Джесика пое дълбоко въздух и си наложи да се съсредоточи. В стаята бе задушно, самотата можеше почти да се докосне с ръка.

— Като часовник.

Понесен от новата скръб, Уелс сякаш заплува на няколко сантиметра над фотьойла с внимателно сплетени пръсти в скута си.

Като че ли друг му бе наместил ръцете, след като безперспективното страдание го бе лишило от сила да го стори сам. На стената зад него висяха разкривени куп снимки: семейни събития — сватби, абитуриентски вечери, рождени дни. На едната се виждаше самият Франк Уелс с рибарска шапка, прегърнал през рамо младеж в черно яке — явно сина си Джейсън. Върху якето се виждаше емблема, която Джесика не успя веднага да разпознае. На друга снимка Франк Уелс, вече на средна възраст, стоеше със синя каска на входа на някаква мина за въгледобив.

— Като часовник ли? Не ви разбрах, ако обичате — попита Бърн.

Уелс се изправи и с артритно достойнство се премести от фотойола до прозореца. Огледа улицата пред дома си.

— Като часовник, който виси на едно и също място в продължение на много години. Влизаш в стаята и ако искаш да разбереш колко е часът, поглеждаш към това място, тъй като там е мястото на часовника. Търсиш го именно в това пространство. — За двайсети път опипа маншетите на ризата си. Да не би да се е разкопчало копче. — Но един ден разместваш нещата в стаята. Часовникът вече заема ново място, ново пространство в света. И въпреки това в продължение на дни, седмици, месеци — може би и години — все поглеждаш към старото място и очакваш да научиш колко е часът. Знаеш, че не е там, но въпреки това поглеждаш.

Бърн го остави да приказва. И това е част от цялостния процес.

— Точно там съм сега, инспектори. Там съм вече от шест години. Поглеждам към мястото, което Ани заемаше в живота ми, където винаги я намирах, но тя вече не е там. Някой я е преместил. Преместил е моята Ани. Някой я е разместил. Някой е разместил моята Ани. Някой е разместил. А сега... сега и Теса. — Обърна се и ги изгледа. — Сега часовникът спря.

Израснала в семейството на полицаи и запозната с еженощните терзания, Джесика знаеше много добре, че подобни моменти неизбежно настъпват — моменти, в които трябва да се разпита най-близкият родственик на убитата жертва; моменти, в които гневът и яростта образуват един разкъсващ те отвътре зловец възел. Веднъж баща ѝ и бе казал, че понякога завиждал на докторите. Когато се приближат към роднините в болничния коридор, рече, със сериозни лица и много угрижени, поне могат да посочат някоя неизлечима

болест като причина. А за ченгето от отдел „Убийства“ остава разнищеният труп и възможността да повтаря цял живот едни и същи три неща: Съжалявам, госпожо, синът ви е загинал от алчност, съпругът ви е умрял от ревност, дъщеря ви е умряла за отмъщение.

Кевин Бърн се доближи към Уелс.

— Теса имаше ли си най-добра приятелка, сър? Някоя, с която да прекарва по-голямата част от времето си?

— Имаше едно момиче, което идваше тук сегиз-тогиз. Патрис се казваше. Патрис Ригън.

— А приятел имаше ли си? Някой, с който да излиза?

— Не. Тя беше... как да ви кажа — стеснителна — отвърна Уелс. — Миналата година излизаше известно време с един Шон, но после спря.

— Знаете ли защо са спрели да се срещат?

Уелс се изчерви леко, после се овладя.

— Ами, той май искаше... Нали ги знаете младежите.

Бърн хвърли бегъл поглед на Джесика — сигнал тя да поеме воденето на бележките. Хората обикновено се стягат, когато някой записва дословно казаното от тях. Докато Джесика пишеше, Кевин Бърн можеше да поддържа зрителен контакт с Франк Уелс. Джесика се зарадва, че още след първите няколко часа съвместна работа с Бърн двамата можеха да се разбират като стари колеги.

— Знаете ли фамилното име на Шон? — попита Бърн.

— Бренън.

Уелс се обърна с гръб към прозореца, за да се върне на фотьойла. Но леко залитна и се хвана за перваза. Бърн скочи и с няколко крачки прекоси стаята. Хванал Франк Уелс под лакътя, внимателно го насочи към тапицирания стол. Уелс седна и напъха кислородната тръба в носа си. Взе отново снимката от полароида и я огледа.

— Няма й го колието.

— Моля? — попита Бърн.

— След конфирмацията й, й подарих часовник-колие с ангелче. Никога не го сваляше. Никога.

Джесика погледна към снимката на етажерката — петнайсетгодишна гимназистка в типична поза а ла „Олан Милс“^[2]. Сребърното колие си беше там, около врата на момичето. И изведнъж Джесика се сети, че когато бе много малка, през онова странно и

объркано лято, през което майка ѝ се бе превърнала в скелет, майка ѝ, ѝ каза, че си има ангел-хранител, който цял живот ще я пази, да не ѝ се случи нищо лошо. На Джесика ѝ се прииска и Теса Уелс да си е имала подобен ангел. Но снимката от местопрестъплението твърдеше нещо съвсем друго.

— Сецате ли се за нещо друго, което може да ни е от полза? — попита Бърн.

Уелс замълча няколко секунди, но бе явно, че вече не участваше в диалога им, а по-скоро се носеше върху спомените за дъщеря си — спомени, все още непревърнали се в призрачни сънища.

— Вие, разбира се, не я познавахте. Заварили сте я в това ужасно състояние.

— Знам, сър — каза Бърн. — И не мога да ви опиша колко съжالياваме.

— Знаете ли, че като беше малка, ядеше буквичките от корнфлейкс само в азбучен ред?

Джесика се сети за собствената си дъщеря Софи и за систематичността, която проявяваше във всичко. Когато си играеше, куклите ѝ бяха наредени по височина. Когато си подреждаше дрехите, всичко ставаше по цветовете — вляво червените, в средата сините, а вдясно зелените.

— Щом ѝ станеше мъчно, подскачаше си на куц крак. Какво ще кажете, а? Когато беше на осем, веднъж я попитах защо го прави. А тя ми каза, че си подскачала, докато пак стане щастлива. Що за човек е това — да подскача, когато му е тежко?

Въпросът му увисна във въздуха за няколко секунди. Бърн го улови и много фино го вкара в игра.

— Специална личност, мистър Уелс — каза. — Изключително специална.

Франк Уелс втренчи празен поглед в Бърн, сякаш бе забравил за присъствието на двамата полицаи. После кимна.

— Ще открием кой е сторил всичко това на Теса — рече Бърн. — Давам ви думата си.

Колко пъти е ползвал Бърн този израз, запита се Джесика, и колко пъти е удържал на казаното? Защо не бе и тя толкова самоуверена?

Ветеранът Бърн смени темата, за което му бе благодарна. Не знаеше колко време ще издържи в тази стая, преди стените да рухнат отгоре ѝ.

— Принуден съм да ви задам следващия въпрос, мистър Уелс. Надявам се да ме разберете.

Уелс продължаваше да гледа втренчено, с лице, наподобяващо празна канава, грундирана със сърдечна болка.

— Имате ли някакви подозрения кой може да е сторил това на дъщеря ви? — попита Бърн.

Настъпи мигът мълчание, необходим на Уелс да възвърне способността си да разсъждава. Факт бе обаче, че никой не познава никого, способен да извърши онова, което бе сторено на Теса Уелс.

— Нямам — отговори просто Уелс.

Но това *нямат* съдържаеше много — всяка гарнитура от менюто, както обичаше да се изразява покойният дядо на Джесика. Засега оставаше неупоменато. А на този етап това е добре, помисли си Джесика, докато пролетта нахлуваше през прозорците на спретнатата всекидневна на Франк Уелс, а тялото на Теса Уелс изстиваше в операционната на съдебния лекар и полека-лека започваше да крие многобройните си загадки.

Дяволски добре.

Оставиха Франк Уелс да стои на прага на дома му с прясната си кървяща болка, с милион нервни окончания, изложени на инфекцията, която тишината носи. По-късно през деня щяха да го извикат да потвърди самоличността на трупа. Джесика си мислеше за времето, прекарано от Франк Уелс след смъртта на жена му, за всички тези две хиляди дни, през които всички останали са продължили да живеят, да се веселят и да се обичат. За петдесетте хиляди часа неутешима скръб, всеки един населен от шейсет ужасни минути, а всяка минута отброявана от своите шейсет секунди агония. А сега цикълът на скръбта му започваше отначало.

Преди да си тръгнат огледаха някои от чекмеджетата и скриновете в стаята на Теса, но не намериха нищо съществено. Методичното момиче явно наистина е било организирано и точно; дори в чекмеджето с разните дреболии всичко бе подредено и

разпределено в прозрачни пластмасови кутийки: покани за сватби, отрязъци от билети за филми и концерти, малка колекция интересни копчета и две пластмасови гривни от престои в болница. Имала бе слабост и към сатенените торбички за бижута.

Дрехите ѝ бяха обикновени, от средно качество. По стените на стаята ѝ висяха няколко постера, но не на Еминем, Джа Рул, ДМХ или някоя друга нашумяла момчешка група, а на нестандартни млади цигуларки от рода на Надя-Салерно Зоненберг и Ванеса Мей. В ъгъла на гардероба почиваше евтина цигулка „Скайларк“. Огледаха и колата ѝ, но и там не откриха нищо. Оставаше да огледат по-късно и съдържанието на гардеробчето ѝ в училище.

Теса Уелс, дете на работническата класа, се бе грижила за болния си баща, получавала добри оценки и вероятно я е очаквала стипендия в щатския университет „Пен Стейт“. Момиче, което е държало дрехите си в торби от химическо чистене и обувките си в кутии.

А сега бе мъртво.

Докато някой вървеше на свобода по улиците на Филадельфия, вдишваше топлия пролетен въздух и аромата на новопоникналите жълти нарциси — някой, който бе отвел невинното девойче в онова мръсно, гнило мазе и по най-жесток начин му бе отнел живота.

С това си чудовищно действие същият този тип бе заявил:

Във Филадельфия има милион и половина души.

Аз съм един от тях.

Намерете ме.

[1] От „спастични назарянки“, т.е. болни от церебрален паралич. — Б.пр. ↑

[2] Американска верига от ателиета за портретна фотография. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

„В мрака окото започва да вижда.“
Теодор Рьотке

7.

Понеделник, 12:20 ч.

Саймън Клоуз, репортер номер едно на „Рипорт“ — водещият шокос седмичен таблоид във Филадельфия, — не бе влизал в черква повече от две десетилетия. И макар да не очакваше, че ако го стори, небето ще вземе да се разтвори и мълнията на божията справедливост да го порази и от него да остане димяща купчина сланина, кости и жили, все пак му бе останало достатъчно от католическото чувство за грях, та да се замисли поне за миг, в случай че някога влезеше в черква, потопеше пръста си в светената вода и прегънеше колене.

Роден преди трийсет и две години в Берик-ъпон-Туид в Езерната област, суровия север на Англия, граничещ с Шотландия, и развил се като първокласен зъл плъх, Саймън открай време нямаше вяра на нищо, още по-малко пък на църквата. Издънка на баща-грубиян и майка-алкохоличка, която от нищо не се трогваше, Саймън се бе приучил от малък да се уповава единствено на себе си.

Още преди да навърши седем, бе живял в половин дузина католически приюти — и бе научил от тях куп неща, от които нито едно не отразяваше живота на Христа, — след което го пробутаха на единствената му желаеща да го приеме родственица. Леля му Айрис, стара мома, живееше в Шамъкин — малко градче на около двеста километра западно от Филадельфия, в щата Пенсилвания.

Докато бе малък, леля му Айрис го беше водила много пъти до Филадельфия. Саймън помнеше какво впечатление му бяха направили високите сгради, огромните мостове, миризмите на града и забързаният градски живот. И още тогава се бе зарекъл, че някой ден и той ще живее тук, независимо от това, че никога през живота си и за нищо на света нямаше да се откаже от нортамбърландските си корени.

На шестнайсет Саймън постъпи като стажант-сътрудник в местния миньорски ежедневник „Нюз-Айтъм“. И подобно на всеки друг, списващ за парцалите, излизаци на изток от Алегените, имаше амбицията да стане градски репортер на „Филадельфия Инкуайърър“ или „Дейли Нюз“. Но след две години тичане между редакцията и

печатницата в мазето и прокарването от време на време на някоя обява или график за октоберфеста в Шамъкин, изведнъж получи прозрението, чийто блясък и до днес не бе помръкнал.

Една новогодишна вечер, докато навън бушуваше снежна буря, а Саймън метеше редакцията на Мейн Стрийт, погледът му бе привлечен от процеждащата се под вратата на новинарския отдел светлина. Надникна и видя двама мъже. Най-видният журналист на редакцията, петдесет и няколко годишният Норман Прескът, бе забол поглед в огромния сборник „Правилници на щата Пенсилвания“.

Облечен в лъскав смокинг, с разхлабена вратовръзка, отговарящият за изкуствата и шоубизнеса Тристан Чафи бе вдигнал крака на бюрото с чаша бяло вино в ръка. Работеше по скандала, разrazil се около една местна звезда — преекспониран изпълнител на сладникави любовни балади, евтин вариант на Боби Винтън, попаднал в заложена от инспекторите клопка за любителите на детската порнография.

Саймън размахваше метлата и наблюдаваше под око работата на онези двамата. Сериозният журналист се ровеше из никому неизвестни подробности за земни парцели, извлечения и отчуждителни права, триеше очи, гасеше една забравена цигара с дълга пепел подир друга и току се отбиваше до тоалетната да източва явно дребния си пикочен мехур.

А редом с него бе писарушката на забавни теми — пийваше си винцето, бърбеше си по телефона с продуценти на записи, собственици на клубове и разни фенки.

Решението дойде от само себе си.

Пикал съм им на сериозните новини. Именно тази мисъл осени Саймън.

Дайте насам бялото вино.

Когато навърши осемнайсет, Саймън се записа в общинския колеж на окръга Лазърн. Година след като завърши, леля му Айрис почина в съня си. Саймън събра малкото си багажец и се премести във Филаделфия, да започне най-сетне да преследва отдавнашната си мечта (а именно — да стане британския Джо Куинън^[1]). Изкара някак си три години с малкото наследство, пишеше статии на свободна практика и се опитваше безуспешно да ги продаде на водещите национални лъскави списания.

А след това, след още три години, през които писа на свободна практика музикални и филмови критики за „Инкуайърър“ и „Дейли Нюз“ и изконсумира полагащия му се дял рамен^[2] и топла супа от кетчуп, Саймън се докопа до длъжността очеркист за новия таблоид „Рипорт“. Напредна бързо и през последните седем години водеше собствена рубрика, озаглавена „Отблизо!“ — доста жълтееща колонка, отразяваща най-шокиращите престъпления в град Филадельфия, а при по-добър късмет — и прегрешенията на най-видните му граждани. В това отношение Филадельфия рядко го оставяше без материал.

И макар рупортът му — „Рипорт“, с мото „Съвестта на Филадельфия“ — да не можеше да се сравнява с „Инкуайърър“ и „Дейли Нюз“, та дори и със „Сити Пейпър“, Саймън бе успял да публикува няколко големи репортажа почти на гребена на новинарския цикъл, след което се сдоби със завистта на далеч по-добре платените си колеги от така наречения „легитимен печат“.

„Така наречен“ в смисъл, че според Саймън Клоуз такова животно нямаше. Де що имаше писарушка със спирален бележник и язва, до един тънеха до колене в клоаката, а онези, които се смятаха за сериозни хроникьори на своето време, дълбоко се заблуждаваха. Кони Чанг^[3], която цяла седмица дебна Тоня Хардинг^[4], и „репортерите“ на „Ентъртейнмънт Тунайт“, следящи аферите с Джон Бенет Рамзи^[5] и Лейси Питърсън^[6], съвсем размазаха границата.

Откога смъртта на малки момиченца минаваше за забавно четиво?

Откакто сериозните новини заминаха по канала на тоалетната, прогонени от сагата с О Джей Симпсън — оттогава.

Саймън се гордееше с работата си за „Рипорт“. Инстинктите му не го подвеждаха, а имаше и фотографична памет за цитати и подробности. Бе изнесъл на плещите си материала за намерения в Северна Филадельфия бездомник, оставен на местопрестъплението без вътрешни органи. В случая бе подкупил с козче марихуана един от нощните дежурни в службата по съдебна медицина да му предостави снимка от аутопсията, която, за нещастие, не бе допусната за печат.

Успя преди „Инкуайърър“ да публикува материал за скандала с един от инспекторите от градския отдел „Убийства“, който бе докарал до самоубийство младеж, чиито родители бяха застреляни и който се бе оказал невинен.

А съвсем наскоро бе пуснал на първа страница материал за скандала с една нерегистрирана агенция за осиновявания, „Горещи сърца“, чиято собственичка, от Южна Филадельфия, бе взела хиляди долари от клиентите си за несъществуващи деца, които така и не им беше предала. И макар броят на трупове в рубриката му да не бе на необходимата според него висота, а и снимковият материал да беше постничък, все пак предложиха за наградата на ААН^[7] „Фантомни сърца“, както бе озаглавил репортажа си.

Списанието „Филадельфия Мегъзин“ също пусна експозе за собственичката на агенцията — само че цял месец след публикацията на Саймън в „Рипорт“.

Ако някоя новина се случеше след приключването на броя на седмичника, Саймън пускаше материала си на уебсайта на редакцията, който напоследък отчиташе почти десет хиляди посетители на ден.

Та когато телефонът му иззвъня към обяд и го разбуди от увлекателния му сън, в който фигурираше и Кейт Бланчет, чифт закопчаващи се с велкро белезници и камшик за езда, внезапно го обзе ужас от мисълта, че скоро може да му се наложи да се върне към своите католически корени.

— Да — успя да каже Саймън. Гласът му звучеше така, сякаш идеше от пълен с кал двукилометров водосток.

— Измъквай се от шибаното си легло.

Познаваше най-малко дузина хора, които можеха да го поздравят по този начин. Не си заслужаваше да си прави труда да отговори. Не толкова рано. Пък и позна кой се обажда: Андрю Чейс — стар приятел и съзаклятник в журналистическите експозета. Макар по отношение на Анди Чейс думата „приятел“ да изискваше огромно пренапрежение на фантазията. Двамата се понасяха взаимно по същия начин, по който съществуват съвместно хлябът и плесента — един гаден съюз в името на взаимната полза, който от време на време им носеше печалба. Анди бе простак, мърляч и отвратителен досадник. Но именно на това дължеше успеха си.

— Още е посред нощ — заоплаква се Саймън.

— В Бангладеш може и да е.

Саймън отърка гуреливите си очи, прозя се и се протегна. Можеше да се каже, че е почти буден. Погледна в леглото до себе си. Празно. Пак.

— Какво има?

— Намерен е трупът на убито момиче католичка.

Играта — мина през ума на Саймън.

Пак.

В тази част на нощта Саймън Едуард Клоуз си оставаше репортер, та думите му подействаха като инжекция с адреналин. Сега вече беше буден. Сърцето му забумка и затрептя по онзи познат му и обичан начин, който означаваше едно: Материал. Опипом намери върху нощното шкафче два празни пакета от цигари, после разрови пепелника, докато набара крив пет сантиметров фас. Изправи го, запали, закашля се. Протегна се и натисна бутона „Запис“ на надеждния репортерски панасоник, прикачен към телефонната линия. Отдавна вече не се опитваше дори да води свързани записки преди първото *ristretto*^[8] за деня.

— Казвай.

— Намерили са я на Осма.

— Къде по-точно?

— Към номер хиляда и петстотин.

Бейрут, мина през ума на Саймън. Прекрасно.

— Кой я е открил.

— Някакъв пияница.

— На улицата ли? — попита Саймън.

— В една от долепените къщи. В мазето ѝ.

— На колко години е?

— Къщата ли?

— За бога, Анди! Не се ебавай в този безбожен час. Момичето. На колко години е момичето?

— Тийнейджърка — отвърна Анди. Анди Чейс имаше осем години стаж като парамедик^[9] към групата за спешна медицинска помощ „Гленууд“. „Гленууд Амбюлънс Груп“ получаваше много поръчки от градските здравни власти и с течение на годините покрай сведенията, които Анди му снасяше, Саймън бе направил няколко журналистически удара, а и се бе сдобил с доста поверителни сведения за ченгетата. Анди не му позволяваше да го забрави. Днешната информация щеше да струва на Саймън обяд в „Плау енд Старс“^[10]. А ако излезеше на първа страница, на Анди не му мърдаше и стотачката отгоре.

— Черна? Бяла? Кафява?

— Бяла.

Е, ако беше *малка и бяла*, щеше да е далеч по-добре — помисли си Саймън. Малките бели момиченца неизбежно попадаха на предната страница. Но пък връзката с католическото училище никак не бе зле. Можеше да използва голям набор от евтини сравнения.

— Прибраха ли тялото?

— Да, току-що.

— Но какво, по дяволите, търси бяло момиче от католическо училище в тази част на Осма улица?

— Чакай, бе, аз да не съм Опра Уинфри? Откъде да знам?

Саймън заизчислява елементите на материала. Наркотици. И секс. Задължително. Като хляба и маслото.

— От какво е умряла?

— Не съм сигурен.

— Убийство? Самоубийство? Свръхдоза?

— Ами, след като отдел „Убийства“ беше там, значи не е свръхдоза.

— Застреляна? Наръгана?

— Мисля, че е осакатена.

Божичко, рече си Саймън.

— Кой е водещият инспектор?

— Кевин Бърн.

Стомахът на Саймън направи салто, след него — пирует, и накрая миряса. Отдавна воюваха с Кевин Бърн. Мисълта, че пак ще сплетат рога хем го възбуждаше, хем го плашеше до смърт.

— С кого? Оня Пюрити ли?

— Пюрифай. Не. Джими Пюрифай е още в болницата — отвърна Анди.

— В болница ли? Застреляли ли са го?

— Сърдечен удар.

Майка му стара, мина през ума на Саймън. От това материал не става.

— Сам ли работи?

— Не. Има нов партньор. Джесика не знам коя си.

— Жена?

— Не, мъж на име Джесика. Ти сигурен ли си, че си вестникар?

— Как изглежда?

— Ами, честно казано, знойна мацка.

Знойна, повтори Саймън наум, а възбудата се пренесе на юг от мозъка му. Да не се обиждат жените полицайки, ама много от тях мязат на Мики Рурк в джемпър.

— Блондинка? Брюнетка?

— Брюнетка. Спортна фигура. Големи кафяви очи и страхотни крака. Гадже, та дрънка.

Нещата се заформят, рече си Саймън. Двама полицаи — красавицата и звярът — и умряло бяло момиче в наркоманския район. И то преди още да беше измъкнал буза номер едно изпод завивката.

— Дай ми един час — каза Саймън. — Ще те чакам в „Плау“.

Остави слушалката и провеси крака към пода.

Огледа пейзажа в тристайното си жилище. Пълна грозотия. Но, както казваше Ник Карауей в „Нежна е нощта“ за своя апартамент в Уест Ег — малка грозотия. Все един ден щеше да му излезе късметът. Сигурен бе. Тогава от леглото си нямаше да може да види всички стаи в дома си. Щеше да спи горе, а да живее на долния етаж, с двор и с кола, която не напомняше барабанно соло на Джинджър Бейкър всеки път, когато изключеше двигателя.

Нищо чудно именно този материал да свърши работата.

Едноухата Инид — мелез с цвят на канела — го пресрещна преди да се добере до кухнята.

— Как си, маце? — погъделичка я Саймън зад единственото ѝ ухо. Инид се отъркала два пъти, после скочи в скута му.

— Тати научи жестока новинка, котенце сладко. Не е време днес за ласки.

Инид измърка с разбиране, скочи обратно на пода и го последва в кухнята.

В целия апартамент имаше само две безупречно чисти неща: един „Апъл Пауърбук“ и гордостта му — машината за еспreso „Рансилио Силвия“. Таймерът ѝ я включваше още в девет сутринта, макар собственикът ѝ и главен неин оператор да не се излюпваше от леглото до обяд. Но, както би се заклел всеки фанатик на тема кафе, идеално еспreso без гореща цедка не става.

Саймън напълни филтъра с прясно смляно печено кафе и направи първото си *ristretto* за деня.

Погледна през кухненския прозорец към квадратната вентилационна шахта между сградите. Ако се приведеше, извиеше врат на четирийсет и пет градуса и притиснеше лице към стъклото, можеше да види късче небе.

Сиво и мрачно. Лек ръмеж.

По британските стандарти — направо слънчево.

Все едно съм си у дома в Езерната област, рече си. Но пък ако си беше сега в Берик, нямаше да налети на тази сочна история, нали така?

Кафе машината засъска, забълбука и изсипа — точно за седемнайсет секунди — идеална доза, покрита с дебел златист каймак в затоплената му чашка.

Саймън взе чашата и пое аромата — какво прекрасно начало на един прекрасен нов ден!

Бели умрели момичета — каза си, докато сърбаше силното черно кафе.

Умрели бели момички-католички.

В Нарколандия.

Прекрасно.

[1] Joe Queenan (р. 1950 г.) — известен хуморист, критик и автор от Филадельфия. — Б.пр. ↑

[2] Вид китайски спагети. — Б.пр. ↑

[3] Connie Chung — водеща на новинарско предаване по NBC, а след 1993 г. по CBS. — Б.пр. ↑

[4] Световна вицешампионка по фигурно пързаяне за 1991 г., участвала в заговор през 1994 г. за нараняване на най-голямата ѝ конкурентка — Нанси Керигън — преди шампионата на САЩ, служещ и за олимпийска квалификация. — Б.пр. ↑

[5] Шестгодишна американска красавица, намерена мъртва в мазето на родния ѝ дом на Коледа 1996 г. Делото и до днес остава неприключено. — Б.пр. ↑

[6] Изчезнала през декември 2002 г., докато била бременна в осмия месец. Впоследствие изхвърлена от океанските вълни през март 2003 г., ден след като намират изхвърлен от прилива труп на бебе с пъпна връв. — Б.пр. ↑

[7] Association of Alternative Newsweeklies — Организация на алтернативните седмичници за новини — група от 123 безплатни

седмичника в Северна Америка. — Б.пр. ↑

[8] Много „късо“ еспресо. — Б.пр. ↑

[9] Фелдшер. — Б.пр. ↑

[10] Ирландски пѳб и ресторант в старата част на Филадельфия.
— Б.пр. ↑

8.

Понеделник, 12:50 ч.

На обяд се разделиха. С един служебен таурус Джесика тръгна обратно към „Назарийн Академи“. По магистралата 1–95 трафикът бе слаб, но дъждът упорстваше.

Първо проведе кратък разговор с Доти Такач, шофьорката на училищния автобус, който събираше децата от махалата на Теса. Жената бе силно разстроена от новината за смъртта на Теса, ридаше неутешимо, но все пак успя да каже на Джесика, че Теса я нямало на спирката в петък сутринта и че не си спомняла да е виждала подозрително лице да се мотае около спирката, нито по останалата част от маршрута. Добави, че все пак работата ѝ била да гледа пътя.

Сестра Вероник уведоми Джесика, че доктор Паркхърст си тръгнал на обед, но оставил домашния си адрес и телефонните си номера. Освен това каза, че последният час, на който Теса присъствала в четвъртък, бил по втора година френски. Доколкото Джесика си спомняше, от всяка ученичка на гимназията се искаше да изкара две години по някакъв чужд език, за да се дипломира. Никак не се изненада, че френският все още се преподава от старата ѝ учителка Клер Стендал.

Откри я в учителската стая.

— Теса се учеше прекрасно — каза Клер. — Мечта-дете. Чудесна граматика, безгрешен синтаксис. Винаги предаваше домашните си навреме.

Разговорът с мадам Стендал върна Джесика с дузина години назад, макар това да бе първото ѝ влизане в тайнствената учителска стая. Както и много от другите ученички, тя винаги си я бе представяла като някакво съчетание от нощен клуб, мотелска стая и добре заредена пушалня на опиум. Установи разочаровано, че през цялото това време тя си е била една уморена обикновена стая, съдържаща три масички с

охлузени метални столове околоръст, малка група диванчета и чифт очукани самовари за кафе.

Самата Клер Стендал бе съвсем друга история. Около нея продължаваше да няма нищо уморено или обикновено. Висока и елегантна, с костна система, за каквато всички жени си мечтаят и с тънка, гладка кожа. Джесика и съученичките ѝ постоянно ѝ завиждаха на гардероба: пуловери „Прингъл“, костюми „Нипон“, обувки „Ферагамо“, палта „Бърбери“. Косата ѝ със сребърните кичури бе покъса, отколкото си я спомняше, но Клер Стендал, макар и стигнала средата на четирийсетте, продължаваше да е впечатляваща дама. Интересно дали мадам Стендал още я помнеше?

— Имаше ли притеснен вид напоследък? — запита Джесика.

— Както може да се очаква, болестта на баща ѝ доста ѝ тежеше. Доколкото разбирам, тя се е грижела за цялото домакинство. Миналата година ѝ се наложи да поиска триседмичен отпуск, за да се грижи за него. Но никога не е пропускала домашно.

— Спомняте ли си по кое време стана това?

Клер се замисли за миг.

— Ако не се лъжа, беше точно около Деня на благодарността^[1].

— Когато се върна, да сте забелязали нещо променено у нея?

Клер хвърли поглед на ръмящия навън дъжд.

— Сега, като се замисля, наистина ми се стори малко позатворена. Сякаш вземаше по-малко участие в груповите беседи.

— Качеството на работата ѝ спадна ли?

— Напротив, стана още по-старателна.

— Имаше ли близки приятелки от класа си?

— Теса бе учтива и възпитана, но мисля, че нямаше близки приятелки. Мога да разпитам, ако желаете.

— Ще ви бъда благодарна — отвърна Джесика. Подаде визитка на Клер, която ѝ хвърли бегъл поглед и я прибра в чантичката си — малка, тънка „Воатон Онфльор“. Naturellement^[2].

— Понякога казваше, че искала да отиде във Франция — добави Клер.

Джесика си спомни, че и тя бе казвала същото. Нямаше момиче, което да не го бе казало. Но и не знаеше някоя нейна съученичка да е отишла.

— Теса обаче не беше от онези, които си мечтаят за романтични разходки край Сена или да пазаруват от Шанз-Елизе — продължи Клер. — Тя искаше да работи с обществено онеправдани деца.

Джесика си записа някои неща, макар и сама да не знаеше защо.

— Споделяла ли е някога с вас нещо за личния си живот? Някой, който да я е закачал?

— Не — отвърна Клер. — Но в сравнение с вашия престой в училище нещата не са се променили кой знае колко. Дори по отношение на мен. Ние сме възрастни и ученичките ни възприемат като такива. Шансът да ни се доверят, е точно толкова голям, колкото да се доверят на родителите си.

На Джесика ѝ се щеше да попита Клер за Брайън Паркхърст, но това не бе нищо повече от догадка. Реши да го премълчи.

— Сецате ли се за нещо друго, което може да ни е от полза?

Клер помисли няколко секунди.

— За нищо не се сецам — каза. — Съжалявам.

— Благодаря ви много, все пак — рече Джесика. — Много ни помагате.

— Някак си ми е трудно да си представя, че... вече я няма — каза Клер. — Толкова млада беше.

Същата мисъл измъчваше Джесика от сутринта. И сега не знаеше как да отговори. Каквото и да кажеше, нито щеше да е утеха, нито щеше да е достатъчно. Събра нещата си и погледна часовника. Трябваше да се връща в Северна Филадельфия.

— Закъснявате ли? — попита Клер иронично, но и строго. Тон, до болка познат на Джесика.

Усмихна се. Клер Стендал наистина я помнеше. На младини Джесика вечно закъсняваше.

— Има опасност да остана без обяд.

— Защо не грабнете някой сандвич от столовата?

Идеята никак не е лоша, мина ѝ през ум на Джесика. Докато учеше в гимназията бе една от малкото особнячки, които наистина харесваха храната в стола. Набра кураж и попита:

— *Qu'est-ce que vous... proposez?*

Ако не бъркаше — а искрено се надяваше да е налучкала, — въпросът ѝ следваше да гласи: *Вие какво предлагате?*

По лицето на бившата си учителка по френски разбра, че не е сгрешила. Достатъчно вярно на гимназиален френски поне.

— Много добре, мадмоазел Джовани — засмя се щедро Клер.

— *Merci*.

— *Avec plaisir* — отвърна Клер. — Хамбургерите и сега си ги бива.

Гардеробчето на Теса бе само през шест от едновременното на Джесика. За миг Джесика изпита изкушението да пробва дали старата комбинация на ключалката още действа.

Докато самата тя учеше в „Назарийн“, гардеробчето на Теса се заемаше от Джанет Стефани, редакторката на алтернативния училищен вестник и номер едно пушачка на хашиш. Нямаше да се изненада, ако намереше вътре червено пластмасово наргиле и поне няколко джойнта. Наместо това завари отражението на последния училищен ден на Теса Уелс, животът ѝ такъв, какъвто го бе оставила.

На закачалката висеше горнище от анцуг с качулка и емблемата на гимназията заедно с нещо, наподобяващо домашно плетен шал. На куката бе окачена пластмасова качулка-дъждобран. На горния стелаж бе чистият и старателно сгънат спортен екип на Теса. Под тях имаше малка купчинка с партитури. От вътрешната страна на вратата, където повечето момичета налепят купища снимки, Теса държеше календар с котета. Листата за предходните месеци бяха откъсната. Дните бяха зачертани, включително и последният четвъртък.

Джесика сравни учебниците в гардеробчето с програмата за деня на Теса, с която се бе сдобила от канцеларията. Липсваха два учебника — по биология и алгебра втора част. Ако ги е занесла у дома, за да учи през уикенда, най-вероятно ги е носела със себе си, когато е излязла от къщи в понеделник сутринта.

Защо не ги бяха намерили?

Прехвърли набързо страниците на останалите учебници на Теса. В този по средства за информация бе пхнатата програма на занятията, напечатана на страстно розова хартия. В учебника по богословие „Основи на католическото християнство“ намери две разписки от химическо чистене. В останалите — нищо. Никакви лични бележки, писма, нито снимки.

Най-отдолу стоеше чифт високи до под коленете гумени ботуши. Понечи да затвори гардеробчето, но ѝ хрумна да провери дали са празни. В левия нямаше нищо, но когато обърна десния, нещо падна върху полирания дървен под.

Малък дневник, подвързан с украсена с варак кожа.

Джесика изяде хамбургера още на паркинга, докато четеше дневника на Теса.

Записките бяха кратки, понякога прескачаха цели седмици. Явно Теса не е изпитвала неистово желание да предаде на листа всяка своя мисъл, чувство, емоция или взаимодействие.

Като цяло впечатлението, което създаваше, бе за едно тъжно момиче, запознато най-вече с горчивата срана на живота. Упоменаваше, че е гледала документален филм за трима младежи, които — според нея, а и според създателите на филма — са били неправилно осъдени за някакво убийство в Уест Мемфис, Тенеси. Едно от по-дългите вписвания се отнасяше до страданията на гладуващите деца в Апалачите^[3]. Внесла бе двацет долара към програмата „Втора жътва“^[4]. Имаше и няколко упоменавания на Шон Бренън.

„Къде сбърках? — питаше се Теса. — *Защо не се обаждаш?*“

Имаше и едно доста трогателно описание на срещата ѝ с някаква бездомница на име Карла, която живеела в кола, паркирана на Тринайсета улица. Не споменаваше как са се запознали, но я описваше като изключителна красавица, която при по-добро стечение на обстоятелствата е можела да стане манекенка. Жената бе казала на Теса, че липсата на уединение била една от най-неприятните страни на живота в автомобил. Постоянно изпитвала страх, че някой я следи и че иска да ѝ стори зло. Теса бе размишлявала дълго по въпроса през следващите няколко седмици, докато накрая бе осъзнала, че има начин да помогне.

Отишла у леля си Джорджия, която имала шевна машина „Сингер“, купила със собствените си пари плат и ушила за бездомната жена перденца, които можели да се окачат по вътрешната тапицерия на покрива на колата.

Наистина е била специална девойка — мина през ума на Джесика.

Последното по-значително вписване гласеше:

„Татко е много болен. Имам чувството, че става все по-зле. Прави се на силен, но знам, че това е само фасада заради мен. Гледам отслабналите му ръце и си спомням как, когато бях малка, ме люлееше на люлките. Струваше ми се, че краката ми опират в небето! Ръцете му са нарязани и белязани от острите буци шисти и въглища.

Ноктите му са притъпени от железните вагонетки. Винаги е казвал, че е оставил душата си в миньорската долина, но че сърцето му е с мен. И с мама. Всяка нощ чувам ужасното му дишане. И макар да знам каква болка му причинява, всеки негов дъх ме успокоява, защото ми казва, че той е още тук. Че още е моят татко.

Към средата на дневника липсваха две откъснати страници, последвани от съвсем последното вписване, направено преди близо четири месеца, което просто гласеше:

Върнах се. Вземи ме, Силвия.“

Коя пък е тази Силвия, запита се Джесика.

Прегледа бележките си. Майката на Теса се е казвала Ан. Няма е сестри. В „Назарийн Академи“ със сигурност нямаше „Сестра Силвия“.

Върна се назад в дневника. Няколко страници преди откъснатите срещна цитат от поема:

*„Обитава ме вик.
Вечер той излита, като търси
с кукичките си нещо, което да обича.“*

Нещо, което да обича. Сега няма да го намери, помисли си Джесика. Възможно ли е в деня на убийството й Теса да е търсила нещо да обича?

Пак отиде на последната страница. Датата бе близо до Деня на благодарността предишната година.

Върнах се. Взemi me, Силвия.

Откъде си се върнала, Теса? И коя е Силвия?

[1] Четвъртият четвъртък на месец ноември — официален празник в САЩ в памет на първите колонизатори. Съчетава се със съботата и неделята в така наречения дълъг уикенд. — Б.пр. ↑

[2] Но, разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Най-старата планинска верига в Северна Америка. — Б.пр. ↑

[4] Най-голямата американска организация за подпомагане на гладуващите в самите САЩ. — Б.пр. ↑

9.

Понеделник, 13:00 ч.

Още в седми клас Джими Пюрифай бе стигнал метър и осемдесет и ни най-малко нямаше вид на кльощав.

На младини можеше да влезе в най-дивите барове за бели в Грейс Фери^[1] и да накара, без да каже и дума, всички разговори да преминат в шепот, а и най-пияните да се поизправят на столовете си.

Роден и израснал в Западна Филадельфия, в квартала, известен с прозвището „Блак Ботъм“^[2], Джими Пюрифай бе преживял и вътрешни, и външни мъки, но ги бе посрещнал със самообладание и улично достойнство, каквито по-дребен човек не би могъл да прояви.

Сега обаче, докато стоеше в рамката на вратата за болничната му стая, Кевин Бърн виждаше пред себе си по-скоро една избеляла от слънцето скица на Джими Пюрифай, една чернова на човека, който познаваше от едно време. Джими бе отслабнал с тринайсетина килограма, страните му бяха хлътнали, а кожата посивяла.

На Бърн му се наложи да се прокашля, преди да проговори.

— Здравей, Клъч.

Джими извърна глава. Опита се да се намръщи, но повдигнатите нагоре ъгълчета на устата му го издадоха:

— Боже мой, в тая болница няма ли охрана?

Бърн се засмя, май прекалено силно.

— Добре ми изглеждаш.

— Еби се в гъза — отвърна Джими. — Заприличал съм на Ричард Прайър^[3].

— Ами. По-скоро на Ричард Раунтрий^[4] — каза Бърн. — Но в крайна сметка...

— В крайна сметка трябваше да съм в Уайлдууд с Хали Бери^[5].

— Опитай по-добре с Марион Бери^[6]. Шансовете ти там са поголеми.

— Да ти го начукам.

— И все пак, инспекторе, не изглеждаш по-добре от този — Бърн му показа полароида на бития и посинял Гидеън Прат.

Джими се захили.

— Ама че непохватно копеле — рече Джими и опря юмрук в свитата десница на Бърн.

— Генетична обремененост.

Бърн подпря снимката до каната с вода на нощното шкафче. Щеше да подейства на Джими по-добре, отколкото ако му беше купил някоя картичка с пожелание „Оздравявай по-скоро“. Двамата с него отдавна бяха поели по следите на Гидеън Прат.

— Как е ангелчето ми? — попита Джими.

— Добре е — отговори Бърн. Джими Пюрифай имаше трима сина — и тримата яки и големи, та каквато нежност му бе останала, изцяло я посвещаваше на Колийн, дъщеричката на Кевин Бърн. Всяка година за рождения ѝ ден куриерската служба UPS ѝ доставяше безобразно скъп подарък от неизвестен изпращач. Всички обаче знаеха от кого е.

— Готви се за голямо великденско парти.

— Още ли е в училището за глухите?

— Да.

— Аз тук репетирам — рече Джими. — И доста съм напреднал.

— Направи няколко несигурни знака с пръсти.

— Което ще рече? — попита Бърн.

— Честит рожден ден.

— На мен ми се видя като „Честит обременен“.

— Наистина ли?

— Да.

— Майка му стара — рече Джими и изгледа ръцете си, сякаш те бяха виновни. Опита нова поредица знаци, пак без успех.

Бърн отупа възглавниците му, после разположи внимателно килограмите си върху стола. Последва едно от онези успокоителни мълчания, които са възможни единствено между приятели.

Бърн изчака Джими пръв да отвори дума за работа.

— Чух, значи, че са ти принесли в пожертвование девица. — Гласът на Джими беше дрезгав и слаб. Посещението вече бе успяло да го поумори. Дежурната сестра на етажата бе предупредила Бърн, че не бива да стои повече от пет минути.

— Вярно — отговори Бърн. Джими имаше предвид първия работен ден в „Убийства“ на новия му партньор.

— Много ли е зле?

— Никак, всъщност — рече Бърн. — Инстинктите й работят чудесно.

— Й?

О-о, мина му през ум на Бърн. Джими Пюрифай бе от старата школа, че и оттатък. Самият той поне разправяше, че на първата му значка служебният му номер бил изписан с римски числа. Ако питаха Джими Пюрифай, жените в полицията не биваше да се занимават с нищо по-сложно от проверката на монетните автомати за платено паркиране.

— Точно така.

— Да не е ония, младите стари инспектори?

— Не мисля — отвърна Бърн. Джими имаше предвид онези надъхани копелета, които нахлуваха в отдела като фурии, влачеха постоянно заподозрени, заплашваха свидетелите и изобщо се натягаха. Истински старите, от рода на Бърн и Джими, не се нахвърляха на всичко. За да има по-малко бъркотия за разплитане след това. Но това или го научаваш, или не.

— Готина ли е поне?

Бърн изобщо не се замисли, преди да отговори:

— Да. Много.

— Що не я доведеш с теб някой път?

— Ти какво? И трансплантация на хуй ли искаш да ти направят?

Джими се захили.

— Да, бе, и то голям. Майната му, викам си. Така или иначе съм тук, дай да ми пришият от най-масивните.

— Тя всъщност е женена за Винсънт Балзано.

На Джими му потрябваха няколко секунди, за да се досети.

— Оня щурия от Централно районно ли?

— Същият.

— Забрави всичко, което казах досега.

Бърн мерна сянката пред вратата. Сестрата надникна и му се усмихна. Време е да си върви. Стана, протегна се, погледна часовника си. До срещата му с Джесика в Северна Филадельфия оставаха петнайсет минути.

— Трябва да тръгвам. Падна ни се нов случай тази сутрин.

Джими направи тъжна гримаса, от което на Бърн му стана страшно зле. Не трябваше да му казва. Да кажеш на Джими Пюрифай, че имаш нов случай, по който той няма да работи, бе по-лошо, отколкото да покажеш на пенсиониран състезателен кон снимка на хиподрума в Чърчил Даунс.

— Кажи нещо повече, Боклук.

Бърн се запита доколко може да се разпростре в подробности и накрая реши да си каже всичко.

— Малко момиче. Към шестнайсет. Намерили са я в изоставена къща близо до Осма улица и „Джеферсън“.

Физиономията на Джими не се нуждаеше от превод. Част от нея изразяваше желанието на Джими пак да е във впряга. От друга страна, знаеше много добре как подобни случаи действаша на Кевин Бърн. Убиеш ли момиче и случаят му се падне, и под най-голямата скала не можеш се скри.

— Нарко?

— Не вярвам — рече Бърн.

— Изхвърлена?

Бърн кимна.

— А ние с какво разполагаме? — попита Джими.

Ние — помисли си Бърн. Визитата му причиняваше повече мъка, отколкото бе очаквал.

— Не е кой знае колко.

— Дръж ме в течение, а?

Дадено, Клъч — рече на себе си Бърн. Сграбчи ръката на Джими и леко я стисна.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Поднос със свински ребърца би свършил работа. С наденички за гарнитура.

— И диетичен спрайт, нали?

Джими се усмихна, а клепачите му се притвориха. Изморил се беше. Бърн се отправи към вратата с надеждата да се добере до зеления покой на коридора преди да го е чул, с желанието да беше в болницата „Мърси“, за да разпитва свидетел, а Джими да е зад гърба му, лъхаш на „Марлборо“ и „Олд Спайс“.

Но не успя.

— Не ме искат обратно, нали? — попита Джими.

Бърн затвори очи, после ги отвори, като се надяваше изразът му да излъчва нещо като вяра. Извърна се.

— Напротив, Джими.

— Изобщо не можеш да лъжеш като ченге, знаеш ли? Чудя се как и един случай сме успели да разплетем.

— Ти само гледай да оздравееш. Ще си в отдела още преди Деня на падналите във войните^[7]. Уверявам те. Ще се изнесем всички във „Финигънс Уейк“ и ще прием по едно за „бог да прости“ малката Деърдре.

Джими махна вяло с ръка за довиждане, после се извърна към прозореца. След няколко секунди вече спеше.

Бърн остана загледан в него цяла минута. Искаше да му каже още много неща, но и за тях щеше да остане време.

Нали?

Да му остане време да каже на Джими колко важно е било приятелството им през всичките тези години, как именно от него се е научил да действа като истински полицаи. Да му каже, че без него градът просто не е същият.

После Кевин Бърн се извърна, излезе в коридора и се запъти към асансьорите.

Бърн се застоя пред болницата. Ръцете му трепереха, а гърлото му се бе стегнало от обзелите го чувства. Пет пъти щракна запалката, докато успя да запали.

От много години не бе плакал, но все още си спомняше за онзи миг, в който за пръв път бе видял баща си да плаче. Баща му бе голям колкото къща, истински представител на района около Втора улица, прославен участник в новогодишния градски парад, майстор на ирландското изкуство на бой с къси прътове, способен да качи четири трийсетсантиметрови бетонни блокчета по стълба без поставка на рамото. В очите на десетгодишния Кевин плачът му го бе умалил до размерите на всички останали бащи. Падрейг Бърн бе рухнал зад дома им на Рийд Стрийт в деня, в който му бяха казали, че жена му се нуждае от операция от рак. Оказа се, че на Маги О'Конел Бърн й било писано да живее още двайсет и пет години, но тогава никой не знаеше. Баща му се бе изправил пред любимата си праскова и трепереше като

тревичка по време на буря. А Кевин го гледаше от прозореца на стаята си на горния етаж и плачеше заедно с него.

Никога нямаше да забрави тази сцена.

Оттогава не бе плакал.

Но сега му се ревеше.

Джими.

[1] Квартал в Южна Филадельфия, често арена на сблъсъци между ирландски католици и чернокожи. — Б.пр. ↑

[2] Black Bottom — Черното дъно, наречен така заради расовите му и икономически показатели. — Б.пр. ↑

[3] Richard Franklin Lennox Thomas Pryor III (1940–2005) — слаб чернокож американски комик и актьор. — Б.пр. ↑

[4] Чернокож американски актьор (р. 1942 г.) — един от редките случаи на мъж, заболял от рак на гърдата, подложен на двойна масектомия и химиотерапия през 1993 г. — Б.пр. ↑

[5] Американска кинозвезда (р. 1966 г.). — Б.пр. ↑

[6] Американски чернокож и възпълен политик, кмет на Окръг Колумбия през 1979–1991 и 1995–1999 г., лежал в края на първия си мандат шест месеца в затвора за притежание на наркотици. — Б.пр. ↑

[7] Последният понеделник от май в САЩ. — Б.пр. ↑

10.

Понеделник, 13:10 ч.

Момичешки приказки.

За мъжката част на човечеството надали има по-неразбираем език. Съмнявам се. Всеки, който е бил допуснат дори и за кратко време до разговор между млади жени, си е дал сметка, че няма по-трудна задача от тази да разгадаеш простите думи, които шепат американски тийнейджърки си подмятат. Прословутият код „Енигма“ от Втората световна война направо си е ясен като бял ден.

Седя в едно от кафенетата на „Старбъкс“ на ъгъла на Шестнайсета улица и Уолнът Стрийт, а пред мен изстива чаша latte. На съседната маса седят три тийнейджърки. Между хапките бишкоти и глътките бяла шоколадова мока изстрелват картечни откоси клюки и намеци — тъй усукани, тъй неструктурирани, че едва успявам да следя разговора им.

Секс, музика, училище, филми, секс, коли, пари, секс, дрехи.

Само да ги слушам се изморявам.

Спомням си, че на младини, когато ставаше дума за секс, имаше четири ясно дефинирани „точки“. Сега, ако не ме лъже слухът, между тях има и междинни спирки. Между втората и третата например имало „лигава“ втора — става дума, доколкото схващам, за мъжки език по женска гърда. После има и „лигава“ трета, която означава орален секс. От тях, благодарение на епохата — деветдесетте години — нито една не минава изобщо за секс, а за някаква „свалка“.

Невероятно увлекателно.

Най-близкото до мен момиче е червенокосо, на около петнайсет. Чистата ѝ лъскава коса е хваната на опашка с черна кадифена лента. Тишъртката ѝ е тясна, светлосиня, върху впити по бедрата бежови джинси. Седи с гръб към мен и забелязвам, че джинсите са изрязани ниско, та докато се накланя напред и убеждава в нещо приятелките си, между черния кожен колан и долния ръб на блузката

пред очите ми се открива мъхеста бяла кожа. Толкова близо е — само на сантиметри всъщност, — че виждам дори прешлените на гръбнака ѝ и забелязвам, че е леко настръхнала от повеея на климатика.

Толкова близо е, че дори мога да я докосна.

Бъбри за нещо във връзка с работата си, за някоя си Корин, която вечно закъснявала, та тя трябвало да поеме цялото чистене, за шефа си, който бил гад и имал отвратителен дъх и който, нали разбираш, се мислел за голям пич, ама по-скоро приличал на оня дебелия от „Сопранос“, който се грижел за чичото, или за бащата, или за не знам кой си на Тони.

Направо обожавам днешните времена. Нищо не убягва от омото им, дори най-дребното и най-незначителното. Достатъчно са наясно как да използват своята сексуалност, за да постигнат онова, което искат, но нямат и най-малката представа за истинската ѝ мощ, за опустошителния ѝ ефект върху мъжката психика до степен, че ако знаят какво да си поискат, ще го получат незабавно на подносче. Жалкото е, че за повечето от тях осъзнаването на всичко това ще дойде едва когато вече са изгубили своето най-силно оръжие — хубостта си.

Сякаш по сценарий, и трите едновременно поглеждат часовниците си. Събират си партакешите и се запътват към вратата.

Няма да ги последвам.

Не тези момичета. Не днес.

Днешният ден е посветен на Бетани.

Короната е в торбата в краката ми. И макар да не си падам по иронията — иронията е куче, което вие по луната, докато пикае по гробовете, както е казал Карл Краус — шегата е, че торбата е от „Бейли Банкс енд Бидъл“^[1].

Касиодор^[2] смята, че короната от тръни била сложена на главата на Исус, та да се съберат и пречупят всички бодили на света, но не вярвам да е било така. По короната за Бетани няма нищо счупено.

Бетани Прайс излиза от училище в два и дваисет. Понякога се отбива в „Дънкин Донътс“ и си поръчва какао и бухтички, сяда в

сепарето и се зачита в книга я на Пат Балард, я на Джоузефин Фулър — майстори на романтичните новели с едри героини.

Бетани е по-пълна от съученичките си и това я измъчва ужасно. Дрехите си поръчва по интернет от „Зафтик“ и „Джунония“^[3], понеже се бои да не я видят съученичките ѝ в отделите за едри фигури на универсалните магазини „Мейси“ и „Нордстром“. За разлика от по-слабите си приятелки, не подкъсява униформената си пола.

За суетата казват, че разцъфтява, но не връзва плод. Може и така да е, но моите момичета посещават училището на Дева Мария, та въпреки всички свои грехове ще получат божия милост в изобилие.

Бетани може и да не го съзнава, но е идеална такава, каквато е.
Свършена е.

С едно изключение.

Което аз ще поправя.

[1] Американска бижутерска фирма. — Б.пр. ↑

[2] Flavius Magnus Aurelius Cassiodorus Senator (ок. 487 — ок. 578) — римски писател, учен и държавник. — Б.пр. ↑

[3] Фирми за женско облекло с по-големи размери. — Б.пр. ↑

11.

Понеделник, 15:00 ч.

Целият следобед прекараха по маршрута, който Теса Уелс е изминавала всяка сутрин от дома си до автобусната спирка. Само в няколко къщи отказаха да им отворят. Но успяха да поговорят с десетина души, които познаваха момичетата католички, гдето вземат автобуса на ъгъла. Никой не бе забелязал нищо необичайно — нито в петък, нито в друг ден.

Сякаш Теса и споменът за нея бяха изтрити от града.

Точно тогава им проработи късметът. Както често се случва, в последната къща — паянтова сграда, долепена до съседните и от двете си страни, с маслиненозелени сенници и опушено медно чукало с формата на глава на лос, — намираща се на стотина метра от спирката.

Бърн се приближи до вратата, а Джесика остана да чака встрани. След пет–шест почуквания се наканиха да си ходят, но точно тогава вратата се откряна на сантиметър.

— Нищо не ща да купувам — чу се тънък мъжки глас.

— Аз пък не продавам — рече Бърн и показа значката си.

— К'во искате?

— Като начало, да поотворите по-широчко — отговори Бърн с цялата дипломатичност, която успя да събере за петдесетия си разговор през този ден.

Мъжът затвори, откачи верижката, после разтвори широко вратата. Беше преминал седемдесетте и носеше карирано долнище от пижама и крещящо мораво сако от смокинг, което може и да е било модерно по време на управлението на Айзенхауер. Високите му маратонки без връзки бяха обути на босо. Казваше се Чарлс Нун.

— Разговаряме с всички от махалата, сър. Случайно да сте виждали това момиче в петък?

Бърн му подаде снимка на Теса — копие от портрета ѝ в годишника на гимназията. Мъжът извади чифт евтини бифокални очила от джоба на сакото си и заразглежда фотографията, като ги

мърдаше нагоре–надолу и напред–назад. Джесика забеляза етикетчето с цената, което още си седеше в долния край на дясното стъкло.

— Виждал съм я — рече Нун.

— Къде.

— Ами горе-долу всеки ден отиваше пеш до ъгъла.

— Къде по-точно я виждахте?

Мъжът посочи тротоара, после показалецът му описа дъга наляво и надясно:

— Всеки път идваше оттам. Помня я, защото винаги изглежда занесена.

— Занесена ли?

— Ами, как да ви кажа — сякаш си живее на собствена планета.

Поглед вперен надолу, все замислена за нещо.

— Нещо друго да ви е направило впечатление? — попита Бърн.

— Ами, този ден поспря за малко точно тук, пред прозореца.

Точно където е застанала сега младата дама — и Нун посочи Джесика с пръст.

— Колко дълго се застоя?

— Не засякох.

Бърн пое дълбоко въздух, издиша. Търпението му пристъпваше по опънато въже, без предпазна мрежа.

— Приблизително.

— Де да знам — отвърна Нун. Погледна към тавана и затвори очи. Джесика забеляза пръстите му да помръдват, сякаш Чарлс Нун броеше. Дали ще си свали и обувките, като стигне до десет? Хвърли поглед към Бърн. — Двайсетина секунди, да кажем.

— И какво направи през това време?

— Какво да е правила?

— Добре де, пред собствената ви къща е спряла, все пак. И какво направи?

— Нищо не направи.

— Просто си стоеше ей така?

— Е, не, май че гледаше улицата пред себе си. Не точно улицата, де. По-скоро алеята до къщата. — Чарлс Нун посочи алеята, която отделяше дома му от кръчмата на ъгъла.

— И само гледаше ли?

— Да. Сякаш видя нещо интересно. Някой свой познат, да речем. И се изчерви. Абе, младо момиче. Знаете как стават тия работи.

— Нищо не знаем — рече Бърн. — Що не ни разкажете?

При тези думи целият език на телата им се промени. Явиха се онези малки вариации, които съобщават на участниците, че навлизат в нова фаза на разговора. Нун се отдръпна с един сантиметър по-назад, придърпа сакото около тялото си, а раменете му леко се втвърдиха. Бърн премести тежестта си върху десния крак и се загледа през рамото на онзи към мрачната вътрешност на всекидневната.

— Казвам само, че за секунда почервения, нищо повече — каза Нун.

Бърн се втренчи в него, докато накрая Нун не издържа и отмести погледа си. Само от няколко часа познаваше Кевин Бърн, но и те стигаха на Джесика да съзре студения зелен огън, който очите му можеха да излъчват. А Бърн продължи нататък. Явно Чарлс Нун не беше човекът, когото търсят.

— Каза ли нещо?

— Мисля, че не — отвърна мъжът с нова нотка на респект в гласа си.

— Имаше ли някой на алеята?

— Не, сър — отвърна Нун. — От онази страна нямам прозорец. Пък и не ми влиза в работата.

Точно така, помисли си Джесика. А не ти ли се иска да дойдеш с нас до „Раундхаус“ и да ни обясниш защо всеки ден оглеждаш младите момичета напът за училище?

Бърн му подаде картичката си. Чарлс Нун обеща да се обади, ако се сети за нещо.

Съседната до дома му сграда бе „Петте аса“ — изоставена кръчма в квадратна едноетажна тухлена сграда — петно върху градския пейзаж с излаз както към Деветнайсета улица, така и към Поплар Авеню.

Почукаха на вратата на „Петте аса“, но никой не отвори. Прозорците и вратите бяха препречени с летви, а самата постройка тънеше в пет пласта излени в графити чувства. Провериха всички врати и прозорци, до един старателно приковани и заключени от външната страна. Каквото и да се е случило с Теса, не е станало в тази сграда.

Застанаха насред алеята и се огледаха нагоре, надолу и напречно по улицата. Две от прилепените една до друга къщи имаха изглед към алеята. Разпитаха обитателите им. Никой не си спомняше да е виждал Теса Уелс.

На връщане към „Раундхаус“ Джесика се опита да сглоби пъзела на последната сутрин на момичето.

Сутринта в петък към седем без десет е излязла от дома си и е тръгнала пеш към автобусната спирка. Минала е по обичайния си маршрут — по Двайсета улица до „Поплар“, а на следващата пряка е прекосила на отсрещната страна на улицата. Към седем са я видели пред една от къщите на Деветнайсета улица и Поплар, където е спряла за кратко и се подвоумила, сякаш е видяла някакъв познат по алеята към отдавна затворената кръчма.

Повечето сутрини се е срещала с приятелките си от „Назарийн“ и към седем и пет се качвали в училищния автобус.

Само че сутринта в петък Теса Уелс не се срещнала с приятелките си. В петък сутринта Теса просто изчезва.

Приблизително след седемдесет и два часа тялото ѝ е намерено в изоставена работническа къща в една от най-гадните махали на Филадельфия със счупен врат, осакатени ръце и прегърнала някаква пародия на римска колона.

Кого е видяла по онази алея?

Щом се прибраха в „Раундхаус“, Бърн провери наличната информация в базите данни на NCIS и PCIS за всички, с които бяха разговаряли. Всички, които представляваха някакъв интерес, естествено: Франк Уелс, Ди Джон Уидърс, Брайън Паркхърст, Чарлс Нун, Шон Бренън. NCIS — Националният център за информация по престъпността — представлява компютризирана картотека на данните по престъпността на ниво федерална, щатска и местна полиция и съответните други агенции за борба с престъпността. PCIS е вариант на същата система на ниво Филадельфия.

Данни имаше единствено за доктор Брайън Паркхърст.

В края на дежурството си направиха текущ доклад пред Айк Бюканън.

— Познай за кого има данни? — попита Бърн.

Неизвестно защо, на Джесика не ѝ се мислеше много по въпроса.
— Доктор Одеколон? — отвърна.

— Позна — рече Бърн и зачете компютърната разпечатка: — Брайън Алън Паркхърст. Трийсет и пет годишен, неженен, с адрес на Ларчууд Стрийт в района Гардън Корт. Завършил със степен „бакалавър“ Университета „Каръл“ в Охайо, дипломира се като доктор по медицина в Университета „Пен Стейт“.

— Какви са досегашните му провинения — пресичане извън пешеходната пътека ли? — попита Бюканън.

— Дръж се да не паднеш. Преди осем години е бил обвинен в отвличане на непълнолетно лице. Но делото е било прекратено.

— Отвличане ли? — Бюканън не можеше да повярва на ушите си.

— Преподавал в гимназия и завързал някаква връзка с ученичка последна година. Заминали за уикенд, без да уведомят родителите ѝ, а те се обадили в полицията, която задържала доктор Паркхърст.

— И защо са прекратили делото?

— За късмет на добрия доктор, момичето станало на осемнайсет тъкмо в деня, преди да заминат и заявило, че е тръгнало доброволно. Окръжният прокурор се видял принуден да го прекрати поради липса на престъпление.

— И къде е станало всичко това? — попита Бюканън.

— В Академията „Бомон“ в Охайо.

— Каква е тая академия?

— Девическа католическа гимназия.

Бюканън погледна към Джесика, после към Бърн. Усещаше какъде вървят мислите и на двамата.

— По-полека в това отношение — каза. — От излизане на среща с млади момичета да стореното на Теса Уелс има огромна разлика. Случаят ще привлече голямо обществено внимание и нямам никакво желание монсеньор „Медни топки“ да ми го нахака за преследване на невинни.

Бюканън имаше предвид монсеньор Тери Пейсък — много гласовития, много телегеничния, а според някои — и много войнствения говорител на епархията на филаделфийския архиепископ. Пейсък оглавяваше всички връзки с медиите от страна на католическите черкви и училища във Филаделфия. Многократно се бе

сблъсквал с полицейското управление по време на сексскандала с католическите свещеници през 2002 година и обикновено излизаше победител в очите на обществеността. Не ти трябва да започваш битка с Тери Пейсък, ако колчанът ти не е пълен със стрели.

Телефонът извънтя точно когато Бърн се канеше да повдигне въпроса за поставянето на Брайън Паркхърст под наблюдение. Обаждаше се Том Уайрич.

— Какво става? — попита Бърн.

А Уайрич каза:

— Мисля, че ще е по-добре да го видиш със собствените си очи.

Службата по съдебна медицина представлява сив монолит на Юнивърсити Авеню. От шестте хиляди смъртни случая, които стават ежегодно във Филадельфия, поне при половината се налага аутопсия. А тя се извършва именно тук, в тази сграда.

Бърн и Джесика влязоха в главната операционна малко след шест. Том Уайрич, по престижа, ги чакаше с угрижен вид. На една от масите от неръждаема стомана лежеше Теса Уелс. Кожата ѝ бе бледосива, а светлосиният чаршаф я покриваше до раменете.

— Определям случая като убийство — обяви очевидното Уайрич. — Шок, причинен от прекъсване на гръбначния мозък. — Пъхна рентгенова снимка в екрана. — Прекъсването е станало между пети и шести шиен прешлен.

Предварителната му преценка се бе потвърдила. Теса Уелс наистина бе починала от счупен врат.

— Там, където я намерихме ли? — попита Бърн.

— Точно там — отвърна Уайрич.

— Охлузвания?

Уайрич се върна при трупа и посочи две дребни контузии по врата на Теса Уелс.

— Тук я е хванал, после е наклонил главата ѝ рязко надясно.

— Нещо, което да ни насочи?

Уайрич поклати глава:

— Извършителят е носел латексови ръкавици.

— А кръста на челото ѝ?

Синият тебешироподобен материал бе избледнял, но още личеше.

— Направих натривка и я предадох на лабораторията.

— Следи от борба? Наранявания при самозащита?

— Никакви — каза Уайрич.

Бърн предъвка информацията.

— Ако е била жива, когато е слязла в мазето, защо липсват признаци на съпротива? — запита. — Защо няма одирания по краката и бедрата?

— В кръвта ѝ открихме малко количество мидазолам.

— Това какво е? — запита Бърн.

— Препарат, подобен на рофинола. Доста силна краткотрайна упойка, използвана при леки операции. И понеже няма цвят и мирис, намира все по-често приложение на улицата.

Джесика бе чула от Винсънт, че напоследък рофинолът се използвал все по-рядко при изнасилвания по време на купони, тъй като променили формулата му така, че да посинява, когато го сипеш в течност, и по този начин да предупреждава бъдещата жертва. Но винаги може да се разчита на науката да замести един ужас с друг.

— И ти смяташ, че извършителят е пуснал мидазолама в някаква нейна напитка?

Уайрич поклати глава. Повдигна косата от дясната страна на врата на Теса. Имаше следа от убождане. — Инжектирал я е.

Погледите на Джесика и Бърн се срещнаха. Нещата ставаха сериозни. Едно е да пуснеш упоително в напитка. А бродещ на свобода лунатик със спринцовка — нещо съвсем различно. На такъв не му се налага да прибегва до хитрости, че да вкара жертвите в мрежата си.

— Лесно ли се поставя подобна инжекция? — попита Бърн.

— Необходими са известни умения, за да се избегне мускулна тъкан — обясни Уайрич. — Но не е нещо, което не се научава с малко тренировки. Не би трябвало да е проблем за нито една стажант-медсестра. Да не говорим, че по интернет можеш да намериш указания дори за направата на атомна бомба.

— А самото лекарство? — попита Джесика.

— Пак по интернета — отвърна Уайрич. — Мен през десет минути ме заливат със спам за канадски оксиконтин. Но наличието на мидазолама не е обяснение за липсата на рани от самозащита. Дори да

си упоен, естественият инстинкт те кара да се съпротивляваш. А количеството в системата ѝ не е достатъчно, за да я направи напълно безпомощна.

— Какво искаш да кажеш в такъв случай? — запита Джесика.

— Искам да кажа, че има още нещо. Трябва да направя още няколко проби.

Джесика забеляза малката торбичка за веществени доказателства върху масата.

— Какво има тук?

Уайрич вдигна плика. Вътре имаше мажа картина, репродукция от стара маслена рисунка.

— Намерих това между дланите ѝ.

Извади картината от плика с помощта на форцепс с гумени крайници.

— Беше навита на руло. Проверихме я за отпечатьци. Никакви няма.

Джесика огледа репродукцията, не по-голяма от карта за игра.

— Имаш ли представа какво е?

— От лабораторията ѝ направиха дигитална снимка и я пратиха на шефката на отдел „Изкуства“ към Свободната библиотека — каза Уайрич. — Тя моментално я разпозна. Била „Данте и Вергилий пред вратите на ада“ на Уилям Блейк.

— Имаш ли представа какво може да означава? — попита Бърн.

— Ни най-малко. Съжалявам.

Бърн разглежда картинката още няколко секунди, след което я върна в торбичката. Върна се на Теса Уелс.

— Била ли е изнасилена?

— И да, и не.

Бърн и Джесика се спогледаха. Том Уайрич не си падаше по театралниченето, следователно имаше особена причина да отлага онова, което трябваше да им съобщи.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бърн.

— Според предварителните данни, с които разполагам, не е била изнасилена, а и не е имала полово сношение през последните няколко дни — отвърна Уайрич.

— Добре, това обяснява „не“-то. А „да“-то?

Уайрич се поколеба за миг, после дръпна чаршафа до бедрата на Теса. Краката ѝ бяха леко разтворени. Но онова, което Джесика съзря, ѝ спря дъха.

— Божичко — изстена, преди да успее да се спре.

Настъпи мълчание. Всеки един от тримата остана сам с мислите си.

— Кога е направено? — попита Бърн най-сетне.

Уайрич се прокашля. Явно мисълта го измъчваше от известно време, а и при целия си стаж май друг път не бе виждал подобно нещо.

— По някое време през последните дванайсет часа.

— Преди да настъпи смъртта?

— Преди — отвърна Уайрич.

Джесика погледна пак тялото; образът на крайното унижение, което момичето е преживяло, се загнезди в едно тъгълче на мозъка ѝ, където сигурно щеше да остане още много дълго време.

Теса Уелс не само е била отвлечена от улицата на път за училище. Не само е била приспана и отнесена на място, където някой е пречупил врата ѝ. Не само е била осакатена с прекарания през дланите ѝ болт, който ги е запечатал в молитвена поза. Онзи, който е свършил всичко това, накрая е добавил и окончателното безчестие, от което на Джесика ѝ се повдигна.

Зашил беше вагината на Теса Уелс.

И то с едри, груби бодове с дебел черен конец, прекаран на кръст.

12.

Понеделник, 18:00 ч.

Дж. Алфред Пруфрок^[1] бе премерил живота си на чаени лъжички. Саймън Едуард Клоуз го измерваше със сроковете за приключване на отделните броеве. А до приключването на утрешния печатен брой на „Рипорт“ оставаха по-малко от пет часа. И докато гледаше водещите новини на местната вечерна емисия, си даде сметка, че засега няма материал.

В средата на репортерите от така наречения легитимен печат го третираха като изгнаник, като клоун със спирален бележник и с постоянно присвити очи, дължащи се на дългогодишната употреба на евтини готови очила. Гледаха го така, както се гледа дете, страдащо от монголоизъм — с фалшиво съчувствие и ерзац добронамереност, но и с изражение, което говореше: „Не можем да ви изхвърлим от партито, но, за бога, не пипайте порцелановите статуйки.“

Пет-шест репортери, мотаещи се около отцепеното местопрестъпление на Осма улица, почти не го и погледнаха, когато пристигна с десетгодишната си хонда акорд. Него ако питаха, предпочиташе пристигането му да е малко по-дискретно, но ауспухът му — прикрепен наскоро към манифолда след успешна пепси-кенектономия — настояваше пръв да обяви предстоящото събитие. Още от предната пряка му се струваше, че дочува подхилкванията им.

Местопрестъплението бе оградено с жълта полицейска лента. Саймън обърна и подкара към Джеферсън, после вляво по Девета. Град — призрак.

Слезе и провери батериите на касетофона. Пооправи вратовръзката и ръбовете на панталона. Често си мислеше, че ако не харчи всичките си пари за дрехи, ще може да си позволи по-скъпа кола или жилище. Но в крайна сметка сам се убеждаваше, че след като прекарва повечето си време на улицата, винаги можеше да мине за по-заможен поне пред онези, които не виждаха колата или апартамента му.

Нима в шоубизнеса всичко не опираше до имиджа?

Намери алеята, която водеше направо към обекта, и тръгна по нея. Обаче видя застаналия зад къщата униформен полицай — но пък нито един репортер наоколо, поне засега — и се върна до колата, за да приложи трика, който бе научил преди години от един печен стар папарак.

Десет минути по-късно се приближи към полицаия зад къщата. Онзи, черен и огромен колкото защитник по американски футбол, вдигна една от месестите си ръце да го спре.

— Какво става? — запита Саймън.

— Намирате се на местопрестъпление, сър.

Саймън кимна. После извади репортерската си карта.

— Саймън Клоуз от „Рипорт“.

Никаква реакция. Със същия успех можеше да му обяви и че е капитан Немо от „Наутилус“.

— Ще трябва да говорите с водещия разследването инспектор — обясни му полицаят.

— Естествено — отвърна Саймън. — А кой може да е той?

— Може да е инспектор Бърн, сър.

Саймън си го записа, сякаш току-що му бяха съобщили важна подробност.

— А как ѝ е първото име?

Полицаят се замисли:

— На кого?

— На инспектор Бърн.

— Нейното първо име е Кевин.

Саймън се постара да изглежда объркан. Двете години в гимназиалната театрална труппа, включително ролята на Алджернън в „Колко е важно да бъдеш сериозен“, се оказаха от полза.

— А, извинявайте — рече. — Чух, че някаква жена разследвала случая.

— Това ще да е инспектор Джесика Балзано — отсече полицаят с удивителен знак и сбръчкване на веждите, които съобщиха на Саймън, че разговорът е приключен.

— Много ви благодаря — каза Саймън и се оттегли по алеята. Извърна се и чевръсто засне полицаия. Онзи незабавно се хвана за радиото, а това означаваше, че само след минута — две официално ще отцепят алеята зад долепените къщи.

Когато стигна до Девета улица, вече го чакаха двама репортери, застанали зад жълтата лента, която им препречваше пътя — жълта лента, която самият Саймън бе опънал там само преди няколко минути.

Приближавайки двамата, забеляза изражението на лицата им. Саймън се приведе и мина под лентата, отлепи я от стената и я подаде на Бени Лозейдо, репортера от „Инкуайърър“.

На лентата имаше надпис „ДЕЛ-КО АСФАЛТ“.

— Да ти го начукам, Клоуз — каза Лозейдо.

— Нека първо да вечеряме, любов моя.

Саймън седна в колата и зачопли паметта си.

Джесика Балзано.

Откъде му бе познато това име?

Взе броя на „Рипорт“ от предишната седмица и го запрелиства. Видя го едва когато стигна до постната спортна страница. Женски боксови мачове в „Блу Хорайзън“. Обявата бе малка, на четвърт колонка.

А най-отдолу пишеше: ДЖЕСИКА БАЛЗАНО — МАРИЕЛА МУНЬОС.

[1] „Любовната песен на Дж. Алфред Пруфрок“, поема от Томас Стърнс Елиът. — Б.пр. ↑

13.

Понеделник, 19:20 ч.

Стигна до пристанищния район преди мозъкът му да бе намерил възможност или желание да му каже „не“. Откога не бе идвал насам?

Осем месеца, една седмица и два дни.

От деня, в който намериха тялото на Деърдре Петигрю.

Отговорът му бе точно толкова известен, колкото и причината за завръщането му.

Дошъл бе да презареди електричеството в кръвта си, да се включи още веднъж във вената с лудост, която течеше под асфалта на града му.

Едно малко отклонение до ада. Кратка екскурзия, току зад дверите му. Дотолкова щеше да се справи.

„Дюсиз“ бе защитена къща за наркотици — стара пристанищна сграда под моста „Уолт Уитмън“ близо до Пакър Авеню, на няколко метра от брега на реката Делауеър. Разни бандити бяха изографисали графитите си по стоманената предна врата, която се охраняваше от главорез-канара с прякора Сириъз^[1]. В „Дюсиз“ не се влизаше случайно. Всъщност къщата си бе спечелила прозвището преди повече от десет години. Първоначално „Дюсиз“ бе името на един отдавна затворен бар, в който един много лош човек на име Лутър Уайт седеше и пиеше през онази нощ преди петнайсет години, когато в бара влязоха Кевин Бърн и Джими Пюрифай — нощта, в която двама от тях умряха.

Именно отгук започнаха черните времена на Кевин Бърн.

Точно тук прогледна.

Тук сега продаваха крек.

Но Кевин Бърн не идваше заради наркотика. Вярно, през годините бе опитал всяко познато на човечеството вещество, дано да спре обзелите съзнанието му видения, но нито едно не му беше подействало. Доста години бяха изминали, откакто престана да поема всичко друго, освен викодин или бърбън.

Дошъл бе да си поиска обратно душевната настройка.

Отвори нова бутилка „Олд Форестър“ и си направи равносметка на изминалото денонощие.

В деня, в който окончателно потвърдиха развода му, почти преди година, двамата с Дона се бяха зарекли, че веднъж седмично ще вечерят заедно, като семейство. И независимо от пречките, с които работата им ги изненадваше, в продължение на годината не бяха пропуснали нито една седмица.

Днес се пребориха, говорейки под носовете си, с още една вечеря. Жена му му се струваше чист, равен хоризонт, а бърбуренето на масата — паралелен монолог от механични въпроси и стандартни отговори.

През последните пет години Дона Съливън Бърн се явяваше агент номер едно на най-голямата и най-престижна фирма за имоти във Филадельфия и паричните им доходи бяха стабилни. Това, че живеела в долепена от двете страни къща на Фитлър Скуеър, не се дължеше на факта, че Бърн бе едно страхотно ченге. Ако разчитаха на неговата заплата, щяха да живеят в Пензпорт.

Навремето, през лятото на брака им, обядваха заедно в Сентър Сити два или три пъти седмично, през което време Дона му разправяше за успехите си, за редките си провали, за умелото маневриране из джунглата от доверителни сметки, крайни цени, изхабявания, пропуснати плащания и принадлежащи сгради. Погледът на Бърн неизменно се изцъкляше — така и не правеше разлика между базисна точка^[2] и балонче за дъвка, — макар да не преставаше да се дива на енергията и ентузиазма ѝ. Бе започнала кариерата си доста след като бе навършила трийсет и се чувстваше щастлива.

Но преди около осемнайсет месеца Дона внезапно затвори всички комуникационни канали към съпруга си. Парите продължаваха да текат, Дона си оставаше невероятна в качеството си на майка на Колийн, все още се занимаваше с куп обществени дела, но когато станеше въпрос да разговаря с него, да сподели и най-малкото подобие на чувство, мисъл или мнение — не я търси. Зидове с въоръжени бойници.

Без бележка. Без обяснение. Без логика.

Но Бърн знаеше причината. Когато се ожениха, той я убеди, че имал амбиции в службата, че бил на път да стане лейтенант, пък след това може би и капитан. А след това — политиката? Вътре в себе си бе

решил, че е изключено, но не го бе обявил. Дона от самото начало беше настроена скептично. Достатъчно много полицаи познаваше, та да ѝ е ясно, че инспекторите по убийствата си остават на тази служба за цял живот, че яздят с отдела до самия край.

И точно тогава намериха Морис Бланчард увиснал на дебелото въже. Същата вечер Дона изгледа Бърн и без да му зададе дори един въпрос, разбра, че той никога няма да се откаже от стремежа си да се върне на върха. Щеше да си остане в „Убийства“, докато е жив.

Само след няколко дни подаде молбата за развод.

След продължителен и облян в сълзи разговор с Колийн Бърн реши да не се съпротивлява. Така и така от дълго време цветето, което поливах, бе умряло. Нямахше нищо против, стига Дона да не настройва дъщеря му против него и да можеше да я вижда, когато поиска.

Тази вечер, докато родителите ѝ заемаха съответните пози, Колийн, погълната от една книга на Нора Робъртс, най-послушно изтърпя пантомимата, наречена „вечеря“. Понякога Бърн ѝ завиждаше за вътрешната ѝ тишина, за памучния кувъз, който я опазваше от детството ѝ дотолкова, доколкото то съществуваше.

Дона бе бременна във втория месец с Колийн, когато двамата с Бърн сключиха граждански брак. В момента, в който Дона роди, няколко дни след Коледа същата година, и Бърн за пръв път съзря дъщеря си — розовичка, сбръчкана и безпомощна, — изведнъж не можа да се сети за нито един миг от дотогавашния си живот. Всичко дотогава бе една прелюдия, една размазана увертюра към чувството за дълг, което изпита в този миг. И сякаш някой прогори в сърцето му онова, което осъзна: че няма да допусне никого да застане между него и момиченцето му. Нито жена му, нито колегите му, а Господ да е на помощ на нама'аното копеленце с провиснали гащи и нахлупена настрана шапка, което щеше да дойде да я изведе на първата ѝ среща.

Помнеше и първия ден, в който установиха, че Колийн е глуха. Беше на първия ѝ 4 юли. По онова време живееха във възтесен тристаен апартамент. Току-що бяха почнали новините в единайсет, когато нещо гръмна в стаичката, в която спеше Колийн. Бърн извади инстинктивно служебния пистолет и с три гигантски скока нахълта в детската стая, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите му. Чак когато отвори вратата, можа да си отдъхне: на външната противопожарна

стълба седяха двамата хлапаци и хвърляха жабки. С тях щеше да се разправя по-късно.

Ужасът обаче се появи във формата на тишина.

Макар жабките да продължаваха да гърмят на по-малко от два метра от шестмесечната му спяща дъщеря, тя изобщо не реагира. Не се събуди. Дона застана на вратата, възприе ситуацията и се разрида. Бърн я взе в обятията си, осъзнавайки в същия миг, че съвместният им път току-що е бил постлан с изпитания и че страхът, който ежедневно изживяваше на улицата, изобщо не можеше да се мери със сегашния.

Напоследък обаче Бърн често копнееше да има вътрешното спокойствие на дъщеря си. Тя никога нямаше да усети упадъка в брака на родителите си, никога нямаше да чуе как Кевин и Дона Бърн — навремето тъй страстно влюбени, че не можеха да държат ръцете си далеч един от друг — сега казват „пардон“, докато се разминават по тесния коридор, сякаш са непознати в автобус.

Замисли се за хубавата, далечна своя бивша жена, за своята келтска роза. Онази Дона, която имаше тайнствената способност само с един бегъл поглед да спре на гърлото му готовата лъжа, онази Дона с безупречното поведение в обществото. Тя знаеше как да извлече мъдрост от бедствието. Научила го бе и на изискана скромност.

По това време в „Дюсиз“ бе тихо. Бърн седна в една свободна стая на втория етаж. Повечето къщи за наркотици бяха мръсни, тънеха в счупени флакони от крек, боклуци от фаст фуд, хиляди използвани кухненски кибрити, често съдържанието на нечии стомаси, а понякога и изпражнения. По принцип не се срещат наркомани, абонирани за „Архитектурен преглед“. Клиентите на „Дюсиз“ — някакъв смътен консорциум от ченгета, държавни чиновници и служители в градската управа — не можеха да си позволят да ги видят как се снабдяват от улицата, та затова плащаха малко отгоре за удобството.

Седна с кръстосани крака на пода близо до прозореца, с гръб към реката. Отпи от бърбъна. Усети как го обхвана някаква топла, тлееща прегръдка, която облекчи приближаващата мигрена.

Теса Уелс.

Излязла от дома в петък, стиснала в ръка договора си със света, че той ще я пази, ще ѝ гарантира възможността да отиде на училище, да се срещне с приятелките си, да се посмее на някой и друг тъп лаф, да поплаче, докато слуша скапани песни за любов. Но светът бе

нарушил договора им. Била е тийнейджър, а животът ѝ се оказал вече изживян.

До края на годината и Колийн щеше да стане тийнейджърка, да започне тринайсетата си година. Бърн съзнаваше, че от психологическа гледна точка вероятно е страшно изостанал, че в ново време тийнейджърството започва още някъде около единайсетата година. Но пък отдавна се бе зарекъл да не се поддава точно на този род сексуална пропаганда, идваща от рекламните агенции по Мадисън Авеню.

Огледа се.

Защо беше дошъл?

Същият въпрос. За кой ли път.

Тласкаха го двайсетте години прекарани по улиците на един от най-престъпните градове в света. Не познаваше поне един инспектор, който да не пие, да не е бил в клиника за лечение на наркомани, да не прахосва парите си по хазарт или да не ходи по курви, да не бие децата си и жена си. Самата работа те кара да стигаш до крайности и ако не умееш да уравниш крайността на ужаса с крайността на страстта към нещо друго — пък било то и домашно насилие, — клапаните ти започват да скърцат, да стенат, докато някой ден всичко рухне и опираш дулото о слепоочието.

В качеството си на инспектор по убийствата бе прекарал сума ти часове в публични домове, стотици гаражни алеи, хиляди незастроени парцели, а в близката далечина го чакаха безмълвните мъртъвци, събрани в някакъв гваш от рисувани с водни бои дъждовни пейзажи. Някаква безрадостна красота. Но докато бе на определено разстояние от тях, можеше да спи. Сънят му убягваше тогава, когато се приближеше до подробностите.

Помнеше и най-малката подробност от онова знойно августовско утро, когато се бяха обадили от Хароугейт парк; бръмченето на ранобудните мухи, подаващите се изпод храста кльошави крака на Деърдре Петигрю с омотаните около единия ѝ глезен окървавени бели гащички, лепенката на дясното ѝ коляно — яркожълт лейкопласт от детски комплект „Рокит Пауър“. Докато майка ѝ е покривала охлузната рана и ѝ нашепвала утешителни думи — преди още да са засъхнали сълзите по лицето на Деърдре, — нито една от двете не е подозирала, че раничката така и няма да зарасте.

Лепенката не излезе от съзнанието му в продължение на много седмици. Съзнаваше, както бе съзнавал всеки път, когато видеше убито дете, че трябва да се стегне, колкото и да е разядена душата му и да са подкопани инстинктите му. Трябва да посрещне смело утрото, каквито и демони да са го терзали през нощта.

През първата половина на кариерата му нещата опираха до чувството за власт, инерцията на правосъдието, увлечението по лова на престъпници. Опираха до самия него. Но по някое време нещата се разраснаха и започнаха да опират до мъртвите момиченца и яркожълтите им лепенки от лейкопласт.

А сега и до Теса Уелс.

Затвори очи и отново усети как студените води на реката се завихрят около него и как нещо тегли болезнено дъха му.

Долу на улицата от време на време минаваше канонерката на някоя банда. Басовият тътен на хип-хопа от уредбите им предаваше вибрациите си на пода, на стените и се издигаше над града, сякаш бе стоманена пара.

Идваше часът на тръгналите по лош път. Скоро и той щеше да се смеси с тях.

Зверовете се измъкваха от леговищата си.

И както седеше на това място, където хора разменяха собственото си достойнство срещу няколко мига вцепенен покой, където животни ходеха гордо изправени, Кевин Франсис Бърн си даде сметка, че във Филадельфия се е размърдало ново чудовище, някакъв черен ангел на смъртта, който ще го поведе в никому непознати територии и ще го повлече към низини, за каквито хора от рода на Гидеън Прат можеха само да си мечтаят.

[1] Serious (англ.) — „Сериозния“. — Б.пр. ↑

[2] Basis point — базисна точка: най-малката мярка при обявяване (котиране) на доходността на облигации и други финансови инструменти, равна на 1/1000 от един процентен пункт или 0,01 процент. — Б.пр. ↑

14.

Понеделник, 20:00 ч.

Нощ във Филадельфия.

Намирам се на Норт Броуд Стрийт, гледам към Сентър Сити и внушителната статуя на Уилям Пен, кацнала на покрива на кметството благодарение на нечи точни изчисления, и усещам как топлотата на пролетния ден се прелива в цвъртенето на червения неон и дългите сенки а ла Ди Чирико^[1], и за сетен път се възхищавам от двете лица на този град.

Не става дума за пейзажите на дневна Филадельфия, рисувани с яйчна темпера, за пъстрите шарки на „Любовта“ на Робърт Индиана или програмата по стенопис. Говоря за нощна Филадельфия — град, нарисуван с груби размахвания на тлъста четка, едно напластяване на утаечни пигменти. Старата сграда на Норт Броуд е била свидетел на безброй много нощи. Пиластрите ѝ от лят бетон стоят на стража почти от един век. Ред детайли в нея изобразяват стоическото лице на града — старите дървени пейки, касетъчният таван, медальоните от дърворезба, протритият брезент, — върху което хиляди са плюли, кървели и рухвали.

Влизаме поединично. Усмивваме се едни на други, вдигаме вежди, потупваме се по раменете.

Усещам аромата на медта в кръвта им.

Тези хора може и да познават делата ми, но не знаят лицето ми. Смятат ме за луд, който изскача от мрака, сякаш е зъл герой от филм на ужасите. Чели са — на кухненската маса, или в автобуса, или в някоя закувалня — за онова, което съм сторил, клатили са глави и са се питали „защо?“.

Нима не е възможно да знаят защо?

Ако обелим многопластовото тесто от злонамереност, болка и жестокост, нима същите тези хора не биха сторили същото, ако им се удадеше възможност? Не биха ли примамили дъщерята на ближния си към някой тъмен уличен ъгъл, в някоя празна сграда, в потъналото в сенки сърце на парка? Не биха ли размахали нож,

пистолет или палка, преди да дадат окончателен израз на яростта си? Нима, след като похарчат валутата на своя гняв, не биха се промъкнали обратно в „Апър Дарби“, „Ню Хоуп“ или „Апър Мериън“^[2], в безопасното лоно на собствените си лъжи?

В душата протича едно вечно патологично съревнование, една борба между отвращението и необходимостта, между тъмата и светлината.

Камбаната бие. Ставаме от столчетата си. Срещаме се в средата.

Филадельфия, дъщерите ти ги заплашва опасност.

А ти си тук, защото това ти е известно. Тук си, защото нямаш смелостта да бъдеш на мое място. Тук си, понеже те е страх да не станеш като мен.

А аз знам защо съм тук.

Заради Джесика.

[1] Джорджо ди Чирико (1888–1978) — гръцко-италиански метафизичен художник. — Б.пр. ↑

[2] Големи предградия около Филадельфия. — Б.пр. ↑

15.

Понеделник, 20:30 ч.

Не ми говори за „Сизърс Палас“. Забрави за „Медисън Скуеър Гардън“. Махни „Ем Джи Ем Гранд“. Най-доброто място за гледане на бокс в цяла Америка — а според някои — и в цял свят, е „Леджъндъри Блу Хорайзън“ на Норт Броуд Стрийт. В града-люлка на боксьори от калибъра на Джек О’Брайън, Джо Фрейзър, Джеймс Шулър, Тим Уидърспун и Бърнард Хопкинс — да не говорим пък за Роки Балбоа — „Леджъндъри Блу Хорайзън“ е своего рода светиня. Накъдето върви Блу, натам върви и юмручното изкуство във Филадельфия.

Джесика и противничката ѝ — Мариела „Искричката“ Муньос — имаха обща съблекалня и стая за загряване. Джесика отклони за миг очи от прачичо си Виторио — бивш тежко категорник, който сега бинтоваше ръцете ѝ, — за да огледа Спаркъл Муньос. Искричката приближаваше трийсет и имаше яки ръце, в комплект с врат четирийсет и четвърти номер. Истински амортизатор. Носът ѝ бе смачкан, над двете ѝ вежди имаше белези, а изражението на лицето ѝ бе постоянно бойко — една вечна гримаса, която се предполагаше да плаши съперничките ѝ.

Леле, чак коленете ми треперят от страх — присмя се вътрешно Джесика.

Когато ѝ се налагаше, Джесика бе в състояние да докара позата и поведението си до тези на вехнеща виолетка — безпомощна женица, неспособна и кутия с портокалов сок сама да си отвори, без помощта на някой як мъж. Мед за мечката, надяваше се Джесика.

А онова, което неизменно се въртеше в главата ѝ, бе:

Айде, маце, да те видим.

Първият рунд започна с дежурното „проучване“, както му казват боксьорите. И двете жени пробваха правите си удари и се дебнеха. Един-два клинча. Малко преструвки и репчене. Джесика бе няколко

сантиметра по-висока, но Искричката пък бе по-набита. Приличаше на хладилник по три-четвърти чорапи.

Към средата на рунда темпото се позасили и публиката започна да се вживява. Водена от група полицаи от старото ѝ управление, тълпата полудяваше, щом Джесика вкараше някой удар, пък бил той и прав.

Когато удари гонгът за край на първия рунд, Джесика отстъпи моментално назад, но Спаркъл ѝ нанесе очевидно и умишлено закъснял удар в тялото. Джесика я блъсна и се наложи реферът да ги раздели. Беше дребен черен мъж малко под шейсет. Щатската спортна комисия вероятно е решила, че не им трябва някой по-едър за мач в лека категория, и то женски — мина ѝ през ума на Джесика.

Грешка.

Искричката пусна един прав над главата на съдията и уцели Джесика по рамото; Джесика контрира с твърд десен, който нацели отстрани челюстта на противничката. Секундантите на Спаркъл се втурнаха на ринга, чичо Виторио — също, и въпреки насърчителните дюдюкания на публиката — някои от най-хубавите боеве в историята на „Блу Хорайзън“ бяха ставали именно между рундовете — успяха да разтърват двете жени.

Джесика се тръшна на столчето, а чичо Виторио застана пред нея.

— *Тибана кутпка* — изфъфли Джесика през назъбника.

— Отпусни се — каза Виторио. Извади предпазителя, обърса лицето ѝ. Анджела грабна едно от шишетата в кофата с лед, отви капачката и го наклони към устата на Джесика.

— Дясната ти пада при всяко кроше — продължи Виторио. — Колко пъти да ти казвам? Дръж дясната горе. — И тупна дясната ѝ ръкавица.

Джесика кимна, изплакна уста и се изплю в кофата.

— Ринг свободен — провикна се съдията от средата на ринга.

По-къси шейсет секунди не съм виждала — мина през ума на Джесика.

Изправи се, докато чичо Виторио внимателно се измъкна между въжетата — станеш ли на седемдесет и девет, започваш да се измъкваш внимателно отвсякъде, — а после извади и столчето. Гонгът удари и двете съпернички пристъпиха една към друга.

Първата минута не бе по-различна от началото на първи рунд. Всичко се промени, когато навлязоха във втората минута. Спаркъл успя да прекара Джесика до въжетата. Джесика опита да вкара кроше. Майка му стара, дясната ѝ наистина падна. Спаркъл контрира с ляво кроше, което започна някъде откъм Бронкс, мина по Бродуей, а оттам по моста излезе на 1–95.

Ударът нацели Джесика право в брадата и я просна върху въжетата. Тълпата замлъкна. Джесика открай време знаеше, че все някой ден ще си намери майстора, но докато Искричката Муньос се готвеше за довършващия удар, изненада Джесика с нещо, което тя никога не бе очаквала.

Защото Спаркъл Муньос се сграбчи за чатала и се изцепи:

— Ха сега да видим коя има топки?

И докато Спаркъл правеше крачките напред — прелюдия към удара, от който Джесика очакваше да падне в нокаут — пред очите на Джесика се мерна монтаж от неясни образи.

Като онзи път, когато я бяха извикали заради някакъв пияница, който беснеел на Фицуотър Стрийт, а онзи взе, че повърна в кобура ѝ.

Като онзи път, когато Лиза Сеферати ѝ се подиграваше на люлките пред „Сейнт Пол“ и ѝ викаше „Джовани гъзлата“.

Като онзи път, когато се прибра и завари до ботите на мъжа си жълтите като кучешка пикня, евтени и големи обувки на Мишел Браун.

Но този път бесът дойде от другаде — оттам, където момичето Теса Уелс бе живяло, бе се смяло и бе обичало. Място, в което черните води на бащината скръб бяха наложили тишина. Точно този образ ѝ бе нужен.

Джесика събра всичките си петдесет и девет килограма, зацепи палци в брезента и изстреля един десен прав, който нацели брадата на Спаркъл и завъртя главата ѝ настрани, сякаш бе добре смазана топчеста дръжка на врата. Звукът бе плътен, отекна из цялата зала и се смеси с ехото на останалите велики удари, на които „Блу Хорайзън“ е била свидетел. Джесика видя как очите на Искричката се обърнаха за секунда, преди тя да се строполи върху брезентовия под.

— Стани! — извика Джесика. — Стани да те довърша, мамка ти мръсна!

Реферът я прати в неутрален ъгъл и едва след това се върна към проснатото тяло на Искричката Муньос и продължи да брои. Което си беше безсмислено. Спаркъл се търколи на хълбок като изхвърлена на сушата морска крава. Край на мача.

Тълпата в „Блу Хорайзън“ рипна на крака с рев, от който гредите на залата се разтресоха.

С вдигнати над главата две ръце Джесика изпълни своя танц на победата. Анджела се втурна на ринга и я прегърна.

Едва сега Джесика успя да се огледа. Мерна Винсът на първия ред на балкона. Докато бяха заедно, не пропускаше неин мач, но не бе сигурна, че и днес ще дойде.

Само след секунди на ринга се появи и баща ѝ, понесъл Софи. Естествено, Софи никога не гледаше, докато майка ѝ се биеше на ринга, но се радваше не по-малко от майка си на вниманието след победа. Тази вечер бе в боровинков мъхест спортен комплект, с малка лента „Найки“ на челото, та имаше вид на претендент за титлата в категория „бебе“. Джесика се ухили и смигна на баща си и дъщеря си. Чувстваше се добре. Повече от добре. Приливът на адреналин ѝ даваше усещането, че може да победи целия свят.

Стискаше братовчедка си в прегръдките, а тълпата продължаваше да скандира: *Топки, Топки, Топки, Топки...*

Опита се да я надвика и изрева в ухото на Анджела:

— Анджи?

— Кажу.

— Направи ми една услуга.

— Каква?

— Не ме пускай друг път да се бия с тая шибана горила.

Четирийсет минути по-късно Джесика стоеше на тротоара пред „Блу“. Даде автографи на две дванайсетгодишни момиченца, които я гледаха с възторг и обожание. Даде им дежурния съвет да си учат уроците, да не се подлъгват по наркотиците, а те ѝ обещаха да я послушат.

Тъкмо се канеше да се качи в колата си, когато усети нечие присъствие.

— Подсети ме да не те ядосвам никога.

Плътният глас дойде откъм гърба ѝ.

Косата на Джесика бе все още потна и стърчеше на шест посоки. Вонеше като състезателен кон след двукилометрово надбягване и усещаше как дясната страна на лицето ѝ се подува с приблизителния размер, цвят и форма на презрял патладжан.

Обърна се и видя един от най-красивите мъже, които бе срещала през живота си.

Патрик Фаръл.

С роза в ръка.

Питър поведе Софи към дома, а Джесика и Патрик седнаха в един тъмен ъгъл в кръчмичката „Тихият мъж“, на долния етаж под „Финигънс Уейк“ — популярна ирландска бирария и отдавнашен сборен пункт на ченгета на ъгъла на Трета улица и Спринг Гардън Стрийт. Отвъд стената зад гърба им се намираше трета кръчма — „Стробридж“.

За Джесика обаче и тук не бе достатъчно тъмно, въпреки набързо наложения в дамската тоалетна макиаж.

Пръстите ѝ обгръщаха двойния скок.

— Рядко през живота си съм виждал такова изумително нещо — каза Патрик.

Облечен бе в черно поло от кашмир и черен прав панталон. Ухаеше страхотно — едно от многото неща, които я върнаха назад във времето, когато бяха гаджета. Патрик Фаръл винаги ухаеше страхотно. Да не говорим за тъмносините му очи. Колко ли жени са се гмурнали досега в тях с главата надолу? — запита се Джесика.

— Благодаря — отвърна, без опит да остроумничи или да прояви някаква нищожна интелигентност. Опря ледената чаша до бузата си. Отокът бе поспаднал. Слава богу. Нямаше никакво желание да напомня на Патрик Фаръл за жената-слон.

— Не мога да си представя как го правиш.

Джесика сви рамене колкото се можеше по-небрежно.

— Най-трудното е да свикнеш да не затваряш очи, когато те удрят.

— Не те ли боли?

— Разбира се, че боли — отвърна му. — Знаеш ли какво усещане получаваш?

— Какво?

— Сякаш някой те е треснал с юмрук по лицето.

— Едно на нула за теб — разсмя се Патрик.

— От друга страна, не знам друго нещо, което да се сравни като усещане с това да повалиш съперника. Ей Богу, кълна се, че това е любимият ми момент.

— А усеща ли се кога точно си нанесла такъв удар?

— Нокаутиращият ли?

— Да.

— *Ами как не!* — възкликна Джесика. — То е като при бейзбола — усещаш как си нацелил топката с дебелия част на бухалката. Спомняш ли си? Никакви вибрации, никакво усилие. Чисто и просто... контакт.

Патрик се засмя и поклати глава, един вид признание, че тя е поне сто пъти по-смела от него. Но Джесика знаеше много добре, че не е така. Патрик бе лекар в спешно отделение, а тя не можеше да си представи по-тежка работа от неговата.

Плюс още нещо, което е изисквало още по-голяма смелост. Преди много години се опълчил срещу баща си — един от най-видните сърдечни хирурзи във Филаделфия. Мартин Фаръл разчитал синът му да се ориентира към сърдечната хирургия. Патрик израснал в Брин Мар, завършил медицинския институт на Харвард и изкарал специализацията си в болницата „Джонс Хопкинс“. Пътят към върха буквално бил проправен пред него.

Един ден обаче сестра му Дейна загинала при стрелба от движещ се автомобил в Сентър Сити — невинен свидетел на неподходящо място в неподходящо време. Тогава Патрик решил да посвети живота си на травматологията и започнал работа в една болница в центъра на града. Мартин Фаръл само дете не се отказал официално от сина си.

Именно това бе едно от нещата, които я свързваха с Патрик — това, че някаква трагедия бе предопределила кариерата им, а не обратното. Хем ѝ се искаше да попита Патрик как са отношенията с баща му след като са минали толкова много години, хем не щеше да рови стари рани.

Замълчаха и се заслушаха в музиката, погледите им се срещнаха и задържаха, сякаш още бяха тийнейджъри. Няколко ченгета от Трети район минаха покрай масата им със залитащи стъпки — уж подобие на бой със сянката — и поздравиха Джесика за победата ѝ.

Най-сетне Патрик обърна разговора към работата им — безопасна територия за една омъжена жена и бивше гадже.

— Как се чувстваш в най-горната дивизия?

Горна дивизия — мина ѝ през ума. Горните дивизии единствено те карат да се чувстваш дребен.

— Рано е още да се каже, но разликата с пътна полиция е огромна — отвърна.

— Не ти ли липсват гонитбата на джебчии, разтурянето на кръчмарски сбивания и разкарването на родилки по болниците?

Джесика се усмихна замислено.

— Джебчиите и кръчмарските сбивания ли? Ни най-малко. Що се отнася до бременните, крайният резултат, преди да напусна отдела, бе едно на едно.

— Какво искаш да кажеш?

— Докато бях патрулираща — поясни Джесика. — Едно бебе се роди на задната седалка. Едно почина.

Патрик изправи гръбнака си заинтригуван. Навлизаха в неговата територия.

— Как така? От какво почина?

Не беше сред любимите истории на Джесика и тя почти съжали, че я е споменала. Сега трябваше да я разправи докрай.

— Стана на Коледа преди три години. Помниш ли голямата снежна виелица?

Най-голямата снежна буря през последните десет години. Петнайсет сантиметра пресен сняг и температура около минус седемнайсет. Градът почти замря.

— Помня я — рече Патрик. — Бях на повикване.

— Както и да е, бях последна кола за гаража. Току-що бе превалило полунощ, влязла съм в „Дънкин Донътс“ за кафе за мен и партньора ми.

Вдигнатата вежда на Патрик изрази учудването му: „Дънкин Донътс“?

— Да не съм те чула да го произнасяш — рече Джесика с усмивка.

Патрик склочи устни.

— Чух охканията тъкмо когато се канех да вървя. Оказа се, че в едно от сепаретата имало бременна жена. В седми или осми месец. И бе получила неочаквани болки. Повиках линейка, но всичките на градската служба се оказаха или на повикване, или ударени при занасяне, или със замръзнали бензинопроводи. Жив кошмар. Бяхме само на няколко преки от „Джеферсън“, затова ѝ помогнах да се добере до колата и тръгнахме. Стигнахме някъде докъм Трета и Уолнът, но налетяхме на заледен участък и се натресохме в редица от паркирани коли. Закъсахме.

Джесика отпи от уискито. Достатъчно кофти ѝ бе да разпрavera цялата тази история, а сега трябваше и да опише и края ѝ.

— Поисках помощ от друга кола, но когато тя дойде, бе вече късно. Жената пометна.

По погледа на Патрик личеше, че я разбира. Никога не е лесно да загубиш някого, независимо от обстоятелствата.

— Съжалявам, че така е станало.

— Е, след няколко седмици компенсирах — продължи Джесика. — С партньора ми изродихме едно голямо момченце долу в Южна Филадельфия. Ама голямо, ти казвам. Четири кила и отгоре. Все едно израждаш теле. Родителите му и до днес ми пращат картичка за Коледа. Това ме накара да подам заявление за преместване в пътната полиция. Писна ми от акушеро-гинекологична дейност.

— Бог знае как да изравни сметката, нали?

— Знае — съгласи се Джесика,

— Ако не ме лъже паметта, през онази Бъдни вечер народът сякаш откачи, нали?

Така си беше. Обикновено при снежна буря ненормалниците си стоят у дома. През онази нощ никой не знае звездите ли се наредиха по различен начин, нещо друго ли стана, но всички се юрнаха на улицата. Стрелби, палежи, грабежи, вандализъм.

— Да. Цяла нощ хвърчахме насам-натам — каза Джесика.

— Някой май бе хвърлил кръв по вратата на някаква черква или нещо подобно.

Джесика кимна.

— „Сейнт Катерин“. Горе в Торисдейл.

— А все говорим за мир по цял свят — поклати глава Патрик.

Джесика бе напълно съгласна. Макар че ако на земята внезапно се възцареше мир, тя щеше да остане безработна.

Патрик отпи от чашата си:

— Като говорим за ненормалници, та се сетих. Разбрах, че ти се е паднало онова убийство на Осма улица.

— Това пък откъде го знаеш?

— Имам си свои източници — намигна ѝ той.

— Да — призна Джесика. — Първото ми дело. Слава тебе, Господи.

— Толкова ли е лошо, колкото разправят?

— Даже още повече.

Джесика му описа накратко положението, което бяха заварили.

— Боже милостиви — изпъшка Патрик, докато слушаше списъка от ужаси, сполетели Теса Уелс. — Всеки ден ми се струва, че всичко вече съм видял, и всеки ден научавам нещо ново.

— Много ми е мъчно за баща ѝ — каза Джесика. — Тежко болен е. Преди няколко години загубил жена си. Теса му била единствена дъщеря.

— Кой знае какво му е на човека. Да загубиш детето си.

И Джесика не можеше да си представи мъката му. Ако, не дай боже, загубеше Софи, животът ѝ щеше да свърши.

— Доста трудна задача като за начало — рече Патрик.

— Абсолютно си прав.

— Ти добре ли си?

Джесика се замисли, преди да му отговори. Патрик умееше да задава въпроси от този род. Да те накара да почувстваш, че наистина е загрижен за теб.

— Да. Нищо ми няма.

— Как е партньорът ти?

Този въпрос поне беше лесен.

— Добър е. Адски добър.

— В какъв смисъл?

— Ами, има един такъв особен стил на държане с хората — поясни Джесика. — Да ги накара да му говорят. Страх ли е, уважение

ли е, не знам. Но действа. Поразпитах и за успеваемостта му. Не се побира в таблицата.

Патрик огледа заведението, после погледът му пак спря на Джесика. Пусна полуусмивка — една от онези, от които стомахът ѝ омекваше.

— Какво има? — попита го тя.

— *Mirabile visu* — отвърна Патрик.

— И аз винаги така казвам — рече Джесика.

Патрик се засмя:

— На латински е.

— И какво значи на латински? Кой ти еба мамата на физиономията ли?

— Не. Означават „ти си една прекрасна гледка“.

Доктори, рече си Джесика. Дай им да те шашват с латинския си.

— Ами... *sono sposato*^[1] — отговори Джесика. — На италиански значи: „Мъжът ми ще пръсне шибаните чела и на двама ни, ако влезе тук сега.“

Патрик вдигна ръце в знак, че се предава.

— Стига толкова за мен — каза Джесика, докато се укоряваше наум, че изобщо е споменала за Винсът. На това парти той не беше поканен. — Каж ми какво става с теб напоследък.

— Ами в „Сейнт Джоузеф“ сме постоянно заети. Няма и миг скука — каза Патрик. — А и чакам да ме поканят от галерията „Ажър“ да направя изложба.

Освен дето беше страхотен лекар, Патрик свиреше на виолончело и бе талантлив художник. Навремето, докато ходеха, бе направил пастелен портрет на Джесика. Естествено, Джесика го бе скрила под куп боклуци в гаража.

Продължи да отпива по малко от уискито, а Патрик си поръча второ. Разговорът им потръгна, флиртуваха неусетно, като едно време. Докосването на ръката, наелектризиращото разминаване на краката под масата. Патрик спомена, че работел доброволно и в някаква нова безплатна клиника на Поплар Стрийт. Джесика пък смятала да пребоядиса всекидневната. В компанията на Патрик Фаръл се чувстваше сякаш е изметът на обществото.

Към единайсет Патрик я изпрати до колата ѝ, паркирана на Трета улица. Както и очакваше, стигнаха до сублимния момент. Скочът ѝ

помогна да го преодолее без проблем.

— Какво ще кажеш за... вечеря идната седмица? — попита Патрик.

— Ами... нали знаеш... — замънка Джесика.

— Само като приятели — добави Патрик. — Нищо неприлично.

— Тогава няма смисъл — рече Джесика. — Ако ще сме прилични, за какво да се хабим?

Патрик пак се разсмя. Джесика бе забравила колко чаровен бе смехът му. С Винсът отдавна не бяха намирали поводи за смях.

— Добре. Дадено — съгласи се Джесика, след като потърси и не успя да намери дори една причина да не отиде на вечеря със стар приятел. — Защо пък не?

— Прекрасно — рече Патрик. Приведе се и нежно целуна охлузената ѝ дясна буза. — Ирландско биле — добави. — До утре ще ти мине. Само гледай какво става.

— Благодаря, докторе.

— Ще ти звънна.

— Окей.

От намигането на Патрик няколкостотин врабченца запърхаха в гърдите на Джесика. Той вдигна ръце в боксьорски защитен гард, после протегна ръка и поглади косите ѝ. Обърна се и се отправи към колата си.

Джесика го гледа, докато си замина.

Опипа бузата си. Топлината на устните му все още се усещаше. И никак не се изненада, когато установи, че още отсега се чувства много по-добре.

[1] Женена съм (итал.). — Б.пр. ↑

16.

Понеделник, 23:00 ч.

Саймън Клоуз се влюби.

Джесика Балзано бе направо невероятна. Висока, стройна, сексапилна до възбег. През живота си не бе изпитвал по-диво чувство при вида на жена от онова, когато я гледаше как нокаутира съперничката си. Сякаш се бе върнал в ученическите си години.

От нея щеше да излезе страхотен материал.

И още по-страхотно произведение на изкуството.

Нямаше проблем с влизането в „Блу Хорайзън“ — достатъчно бе да пусне усмивката си и да размаха журналистическата си карта. Е, не беше като да се набути в хоккейната арена „Линкълн Файненшъл Фийлд“ за мач на „Филаделфия Игълс“ или във „Уаковия Сентър“ да гледа баскетболистите от „Севънти-сиксърс“, но гордостта и целеустремеността, които изживяваше, когато му оказваха уважение като на представител на основна медия, бе незаменимо. Писачите от таблоидите рядко получаваха безплатни билети, не ги канеха на почерпките за пресата, все трябваше да се молят за справочни материали. Много имена бе изписал погрешно през кариерата си именно поради липсата на последните.

За разлика от неизменно точните основни вестници.

Ха, мина му през ума. Точни били.

Нали?

Само две думи ще ви кажа, веселяци: Джейсън Блеър^[1].

След мача на Джесика Саймън паркира на половин пряка път от ограденото с лента местопрестъпление на Северна Осма улица. Други автомобили наоколо не се виждаха, с изключение на форд тауруса, паркиран вътре в отцепения район заедно с микробуса на екипа за оглед.

Изгледа новините в единайсет на уочмъна си. Водещата новина бе именно за убитото момиче — Теса Ан Уелс, шестнайсетгодишна, от Северна Филаделфия. Разтвори в скута си телефонния указател на

града. Стисна малкото фенерче между зъбите си. В Северна Филадельфия имаше дванайсет Уелс — осем Welles и четири Wells.

Извади мобифона и набра първия номер.

— Мистър Уелс?

— На телефона.

— Казвам се Саймън Клоуз и съм репортер към „Рипорт“.

Мълчание. А след това:

— Да?

— Първо на първо, искам да изразя съчувствието си по повод случилото се с дъщеря ви.

Онзи пое рязко въздух.

— С дъщеря ми ли? Какво е станало с Хана?

Хана, каза си наум Саймън. Грешка.

— О, извинете, изглежда съм сбъркал номера.

Изключи, после набра следващия номер.

Заето.

По-следващия. Този път жена.

— Мисис Уелс?

— Кой се обажда?

— Госпожо, казвам се Саймън Клоуз и съм репортер към „Рипорт“.

Щрак.

Кучка.

Следващия.

Заето.

Господи, народът във Филадельфия не спи ли вече нощем?

В този момент по Шести канал обобщиха новините от деня. Описаха жертвата като „Теса Ан Уелс от Двайсета улица в Северна Филадельфия“.

Благодаря ви, „Акшън Нюз“, рече си Саймън.

Дай сега да видим Уелс на кой номер е.

Франк Уелс, Двайсета улица. Намери номера и го набра. Даваше заето. Пак. Заето. Пак. Същото. И пак. И пак.

Майка му стара.

Тъкмо реши да отиде дотам с колата, но точно тогава стана нещо, което като справедлива небесна мълния обърна всичко наопаки.

[1] Jayson Blair (р. 1976) — репортер на „Ню Йорк Таймс“, принуден през 2003 г. да подаде оставка, след като е доказано, че отделни аспекти на репортажите му са или изплагиатствани, или измислени. — Б.пр. ↑

17.

Понеделник, 23:00 ч.

Тук смъртта бе дошла неканена, та за изкупление на греховете си целият район скърбеше смълчано. Дъждът бе отслабнал и сега представляваше рядка мъгла, която шепнеше над реките и правеше улиците хлъзгави. Нощта бе заровила своя ден в непромокаем повой.

Бърн седеше в колата си на отсрещния тротоар пред мястото, където бяха намерили Теса Уелс. Изтощението му се бе превърнало в някакъв скрит вътрешен организъм. Дори през мъглата съзря слабото оранжево зарево, идващо от прозорчето на мазето. Техниците вероятно щяха да блъскат цяла нощ, а вероятно и през по-голямата част от утрешния ден.

А денят все тъй ми напомня, че по следите ми ме следва демон — оплакваше съдбините си блусарят Робърт Джонсън от високоговорителите на колата.

Съвсем добре го е казал — мина през ума на Бърн.

Огледа късата редица разнебитени долепени къщи. Едновременните грижливо поддържани фасади сега се огъваха под ярема на климата, годините и занемареността. От всичката драма — и дребна, и голяма, — която се е развивала зад стените им в течение на годините, накрая бе останал единствено парфюмът на смъртта. Лудостта щеше да цари наоколо дълго след като и последните основи потънеха под земята.

В периферното му зрение се появи някакво движение на поляната вдясно от местопрестъплението. От убежището си сред малка купчина изхвърлени автомобилни гуми го наблюдаваше бездомно куче, загрижено единствено за следващия си залък развалено месо, за следващата локвичка дъждовна вода.

Куче късметлия.

Бърн изключи CD-то, затвори очи, пое тишината.

По обраслата с бурени поляна зад къщата на смъртта не бяха открили пресни отпечатьци от ходила, нито пък наскоро пречупени

стъбла по ниските шубраци. Убиецът на Теса Уелс явно не е паркирал на Девета улица.

Усети как дъхът му замръзна в гърдите, както през онази нощ, когато скочи в ледената река, вкопчен в схватка на живот и смърт с Лутър Уайт...

Образите блъскат отвътре по тила му — брутални, зли, гадни.

Привиждат му се последните мигове на Теса Уелс.

Приближава се откъм предната страна...

Изключва фаровете, намалява скоростта, спира бавно и внимателно. Гаси двигателя. Излиза от автомобила и помирисва въздуха. Решава, че мястото е назряло за лудостта, която се кани да извърши. Лешоядът е най-уязвим, когато се храни, застъпил с двата си крака плячката и незащитен от атака от въздуха. Той съзнава, че му се налага да се изложи на кратък риск. Подбрал е жертвата си старателно. Теса Уелс олицетворява именно онова, което липсва у него: самата представа за красотата, която той трябва да унищожси.

Пренася я през улицата до празната долепена къща вляво. В нея не помръдва нищо живо. Вътре е тъмно, дори луната не помага. Изгнилият под е опасен, но не смее да запали фенерчето. Поне засега. Не усеща тежестта на тялото ѝ. Изпълнен е с ужасна мощ.

Излиза през задния вход на къщата.

(Защо обаче? Защо не я остави в първата къща?)

Усеща сексуална възбуда, но не предприема нищо.

(И отново: защо?)

Влиза в къщата на смъртта. Сваля Теса Уелс по стълбите във влажното вонящо мазе.

(Идвал ли е и друг път тук?)

Плъховете се разбягват подплашени от дребната си мърша. Той не бърза. Тук времето отдавна не слиза.

В този миг контролът му е всеобхватен.

Той...

Той...

Бърн се напъва, но не успява да види лицето му.

Поне засега.

Вратата се затваря, а болката вече го пронизва със силата на необуздани светкавици.

Става все по-зле.

Бърн запали цигара и я изпуши до самия филтър без проклятието на една–единствена мисъл, без дара на една-единствена идея. Дъждът отново се засили.

„Защо точно Теса Уелс?“ — питаше се Бърн, докато въртеше снимката ѝ в ръката си.

Защо не някое друго свенливо момиче?

С какво е заслужила именно Теса? Да не би да е отхвърлила задевките на някой млад Лотарио? Не. Колкото и всяка нова реколта младежи да бе по-луда от предишната, колкото и всяко следващо поколение да оставяше своя хиперболичен белег върху кражбите и насието, стореното тук надминаваше далеч представите на някой нещастно влюбен тийнейджър.

Възможно ли е да я е избрал наслука?

В такъв случай Бърн съзнаваше, че най-вероятно предстоят още убийства.

И какво му е толкова специалното на това място?

Какво не съумяваше да види?

Усети как яростта му нараства. Болката затанцува танго по слепоочията му. Счупи на две един викодин и го глътна без вода.

През последните две денонощия не му се събираха повече от три-четири часа сън, но на кой му е до спане сега? Имаше работа за вършене.

Вятърът се усили и раздвижи яркожълтата лента около местопрестъплението — тържествени знамена за откриването на Пазара на смъртта.

Погледна се в огледалото за обратно виждане и забеляза как белегът над дясното му око блести на лунната светлина. Опипа го с пръст. Спомни си за Лутър Уайт и за отражението на луната върху пистолета му двайсет и втори калибър през онази нощ, когато и двамата умряха, как дулото избухна и обля света в червено, после в бяло, накрая в черно — цялата палитра на лудостта, и как накрая реката пое и двамата в обятията си.

Къде си сега, Лутър?

Имам нужда от малко помощ.

Слезе и заключи колата. Съзнаваше, че трябва да си върви у дома, но по някакъв начин това място го изпълваше с необходимата му в момента целенасоченост, с покоя, който изпитваше, докато седеше във всекидневната през някой хладен есенен ден и гледаше мач на „Игълс“, Дона седеше на съседния диван и четеше книга, а Колийн учеше в стаята си.

Може би трябва да си върви.

И какво щеше да намери у дома?

Ще изпие още половинка бърбън, та да притъпи удара, ще изгледа всички ток-шоу, евентуално и някой филм. В три след полунощ ще си легне, за да чака съня, който така и не идва. В шест ще се предаде пред зората, предшестваща звъна на будилника, и ще стане.

Погледна пак към заревото от прозорчето на мазето, видя как сенките се движат методично насам-натам, усети притеглянето.

Именно те са неговите братя и сестри, неговото семейство.

Пресече улицата и се запъти към къщата на смъртта.

Точно тук е домът му.

18.

Понеделник, 23:08 ч.

Саймън бе вече забелязал двата автомобила. Синьо-белият микробус на екипа за оглед бе почти долепен до къщата, таурусът бе паркиран по-надолу по улицата, а в него седеше неговото възмездие, ако можеше така да се каже: инспекторът Кевин Франсис Бърн.

Когато Саймън публикува пръв материала за самоубийството на Морис Бланчард, Кевин Бърн го бе причакал една вечер пред „Дауни“ — шумна ирландска кръчма на Втора улица и Саут Стрийт. Беше го сгацил и разхвърлял насам-натам, сякаш бе парцалена кукла, а накрая го сграбчи за яката на сакото и го блъсна в стената. Саймън не беше побойник, но все пак бе над метър и осемдесет, тежеше седемдесет кила, а Бърн го бе отлепил от тротоара с едната си ръка. Бърн вонеше като спиртоварна след наводнение и Саймън се приготви за як бой. Добре де, да яде як бой — какво да се лъжем?

Но за късмет, вместо да го просне като килим — а Саймън точно това очакваше — Бърн внезапно спря, погледна към небето и го пусна, сякаш бе използвана салфетка, та се отърва само с няколко натъртени ребра, навехнато рамо и съсипана завинаги фланелка от трико.

За отплата Бърн получи още половин дузина язвителни материали от Саймън. Оттогава Саймън пък не мърдаше наникъде с колата си, без яка бухалка за бейзбол и без да следи кой се движи след него.

Но всичко това беше древна история.

Сега се появи нова подробност.

Сегиз-тогиз Саймън ползваше двама нещатни дописници, студенти в „Темпъл“, споделящи едновременните му възгледи за журналистиката. Правеха му справки, а понякога и причакваха обектите на разследванията му за нищо пари, колкото да си плащат даунлоудите от Ай Тюнс и порно-сайтовете.

Единият, който наистина даваше надежди и можеше да пише, се казваше Бенедикт Цю. Обади се в единайсет и десет.

— Саймън Клоуз.

— Обажда се Цю.

Саймън не бе сигурен дали така е по азиатски, или по студентски, но Бенедикт винаги наричаше себе си с последното си име.

— Какво става?

— Онова място, дето ме питаше за него, долу до пристанището, нали се сещаш?

Цю имаше предвид порутената сграда под моста „Уолт Уитмън“, в която Кевин Бърн бе изчезнал загадъчно за няколко часа по-рано същата вечер. Саймън го бе проследил, но от дискретно разстояние. Когато му се наложи да тръгва, обади се на Цю и го накара да проучи мястото.

— Е, и?

— Казва се „Дюсиз“.

— И какво има в „Дюсиз“?

— Къща за крек.

На Саймън му се зави свят.

— Къща за крек ли казваш?

— Да, сър.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Саймън се отдаде на прилива от възможности. Бе направо сразен.

— Благодаря ти, Бен — рече. — Ще ти се обадя.

— Моля.

Саймън прекъсна разговора и се зае да прецени късмета си.

Кевин Бърн бе любител на *наргилето*.

Което означава едно-единствено нещо: периодичното следене на Бърн в името на случаен материал оттук нататък се превръща в основно занимание. Понеже от време на време на Кевин Бърн ще му трябва да се снабдява с наркотика си. Което пък означава, че си има чисто нов партньор. И то не онази висока, сексапилна богиня с прогарящите черни очи и с десен прав като товарен влак, а едно кльощаво бяло момче от Нортамбърланд.

Кльощаво бяло момче с фотоапарат никон Д100 и с телеобектив сигма 55-200мм ДС.

19.

Вторник, 05:40 ч.

Джесика се бе свила в ъгъла на влажно мазе и наблюдаваше коленичилото молещо се момиче. То бе на около шестнайсет, русо, луничаво, синеоко и невинно.

Струящата през малкото прозорче лунна светлина хвърляше резки сенки връз боклуците в мазето и създаваше върхове и пропасти сред мрака.

Щом момичето свърши с молитвите, седна на влажния под, извади спринцовка и без всякаква церемония или подготовка заби иглата в ръката си.

— Чакай! — изпищя Джесика. Пресече бързо и сравнително леко отрупаното мазе, въпреки купчините и сенките. Нито веднъж не се удари в нещо, нито настъпи нещо. Сякаш се носеше във въздуха. Но докато стигна момичето, то вече натискаше буталото.

— *Не бива да правиш това* — каза Джесика.

— *Налага ми се* — отвърна момичето-сън. — *Нищо не разбираш.*

— *Разбирам те. Не ти е нужно.*

— *Напротив. Преследва ме чудовище.*

Джесика бе само на метър — два от момичето. Забеляза, че то е босо; краката му бяха червени и изранени. Когато вдигна повторно очи — момичето бе Софи. Или по-точно девойката, в която Софи щеше да се превърне. Тлъстинките по тялото и пухкавите бузки вече ги нямаше, заместени от извивките на младото женско тяло: дълги крака, тънък кръст, надигащ се бюст под опърпания пуловер с емблемата на „Назарийн Академи“.

Но ако нещо ужаси Джесика, то бе лицето на момичето. Софи имаше изпит и измъчен вид, с тъмно лилави дебели сенки под очите.

— *Недей, миличка* — молеше я Джесика. — *Не го прави, за бога.*

Пак погледна и този път забеляза, че ръцете на момичето са захванати с болт и кървят. Направи опит да пристъпи напред, но краката ѝ сякаш бяха заковани за пода и пълни с олово. Усети нещо на гърдите си. Погледна и видя, че от врата ѝ виси медальон-ангелче.

В този миг неочаквано заби звънец — силен, пронизителен, настоятелен. Сякаш идеше някъде отгоре. Джесика погледна момичето Софи, а момичето също я гледаше. Наркотикът нахлуваше в нервната му система и докато очите му се забелваха, главата му се килна назад. Изведнъж се оказа, че отгоре им няма таван, няма покрив. Само черно небе. Джесика проследи погледа му, а небосклонът се раздираше от звъна. Меч от златна слънчева светлина разцепи нощните облаци, блесна върху висулката и за миг ослепи Джесика, а след това Джесика отвори очи и седна рязко в леглото, докато сърцето ѝ се луташе из гръдния ѝ кош. Погледна през прозореца. Пълен мрак. Беше посред нощ и телефонът звънеше. По това време се звъни само за лоши вести.

Винсънт?

Татко?

Телефонът извън трети път, без да предложи подробности или утеха. Дезориентирана, уплашена, с все още бучаща глава, тя вдигна слушалката с трепереща ръка.

— А-ало?

— Кевин се обажда.

Кевин ли? Кой, по дяволите, е Кевин? Единственият, за който се сещаше, бе Кевин Тесио, оня особняк, с когото отраснаха заедно на Кристмас Стрийт. Изведнъж включи.

Кевин.

От службата.

— Да. Кажи. Какво има?

— Няма да е лошо да хванем момичетата на автобусната спирка.

На гръцки ли и говореше? Или на турски? Някакъв чужд език, във всеки случай. Нищо не му разбираше.

— Можеш ли да изчакаш за секунда? — попита.

— Няма проблем.

Джесика изтича до банята и наплиска лицето си със студена вода. Дясната ѝ буза бе все още леко подута, но я болеше далеч по-малко от снощи, тъй като щом се прибра я наложи за един час с лед. Да не говорим за целувката на Патрик. При тази мисъл се усмихна, а от това пак я заболя. Но беше приятна болка. Изтича обратно и грабна слушалката. Преди да успее да отвори уста, Бърн ѝ каза:

— Мисля, че там ще можем да изкопчим повече от тях, отколкото ако ги разпитаме в училище.

— Разбира се — отвърна Джесика и чак сега съобрази, че става дума за приятелките на Теса Уелс.

— Ще те взема след двацет — каза той.

За миг й се стори, че има предвид „след двацет минути“. Погледна часовника на стената. Пет и четирийсет. Ама той наистина е имал предвид след двацет минути. За късмет съпругът на Пола Фариначи, който работеше в Кемдън, излизаше сутрин в шест, така че Пола вече е станала. Ще има време да вземе набързо един душ, а после да й остави Софи.

— Добре — каза Джесика. — Окей. Прекрасно. Няма проблем. Дотогава.

Остави слушалката и си легна, готова за хубава кратка дрямка.
Добре дошла в отдел „Убийства“

20.

Вторник, 06:00 ч.

Бърн я чакаше с голямо кафе и сусамов геврек. Кафето бе силно и горещо, геврекът — пресен.

Бог да го поживи.

Джесика се шмугна през дъжда, пъхна се в колата и кимна за поздрав. Меко казано, не бе ранобудна, особено когато ставаше дума за събуждане още в шест. Най-искрено се надяваше, че двете ѝ обувки са от един и същи чифт.

Стигнаха до града, без да приказват. Кевин Бърн се стараше да не нарушава личното ѝ пространство и ритуала по събуждането ѝ. Явно се бе усетил колко безцеремонно я бе шокирал в началото на новия ѝ ден. Той, от своя страна, изглеждаше съвсем нащрек. Малко поуморен, но бодър и готов за действие.

Колко им е лесно на мъжете само, мислеше си Джесика. Навличаш чиста риза, обръсваш се в колата, пръсваш си малко дезодорант за уста, една-две капки за очи и си готов да посрещнеш деня.

До Северна Филадельфия стигнаха бързо. Паркираха на ъгъла на Деветнайсета и Поплар, близо до една от малките спретнати обществени градинки, които осейват тази част на града. Тази тук се наричаше „Франсисвил“. В шест и половина Бърн включи радиото. По новините пак споменаха за Теса Уелс.

Оставаше им половин свободен час. Отпуснаха се на седалките. От време на време Бърн завърташе ключа да пусне чистачките и вентилатора на парното.

Направиха опит да си говорят за новините, за времето, за работата. Но подтекстът напираше безмилостно.

Дъщерите.

Теса Уелс беше нечия дъщеря.

И тази мисъл ги наелектризира за бруталното естество на престъплението. Можеше да е тяхната дъщеря.

— Идният месец навършва три — каза Джесика.
Показа на Бърн снимка на Софи. Той се усмихна. Тя вече знаеше, че сърцето му е меко.

— Голяма палавница е май.

— Колкото си искаш — отвърна Джесика. — Нали ги знаеш какви са на тази възраст. За всичко трябва да им вървиш по задника.

— Ами да.

— Липсва ли ти това време?

— Навремето ми липсваше — каза Бърн. — Тогава давах по две смени.

— Дъщеря ти на колко е сега?

— На дванайсет — рече Бърн. — След два месеца става на тринайсет.

— О-о!

— „О-о“ е меко казано.

— И какво, къщата ти е пълна с CD-та на Бритни, а?

— Не. — Бърн пак се усмихна, този път малко тъжно.

— Боже мой, да не искаш да кажеш, че си пада по рап?

Бърн завъртя чашата с кафето няколко пъти.

— Дъщеря ми е глуха.

— О! — възкликна ужасена Джесика. — Извинявай. Не знаех.

— Няма нищо. Не е необходимо.

— Искам да кажа... Изобщо не подозирах...

— Няма проблем. Наистина. Тя мрази да я съжеляват. По-силна е духом от нас двамата взети заедно.

— Искях само да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. С жена ми се наслушахме на съчувствия. Напълно естествена реакция — рече Бърн.

— Но, честно казано, още не съм срещнал глух човек, който да се смята за инвалид. Най-малко пък Колийн.

И след като бе повела разговора в тази насока, Джесика реши, че може и да продължи. Опипа внимателно почвата:

— По рождение ли е глуха?

— Да — кимна Бърн. — Нарича се дисплазия на Мондини. Генетично смущение.

Джесика си представи как Софи танцува във всекидневната под звуците на песничка от „Сесъми Стрийт“^[1]. Или как пее с всичка сила всред пяната във ваната. И тя като майка си виеше „на умряло“, но поне не жалеше сили. Даде си сметка какъв късмет е имала със своето умно, здраво и красиво момиченце.

Умълчаха се. Бърн пак пусна чистачките и парното. Вече можеха да виждат през предното стъкло. Момичетата още ги нямаше на ъгъла. Движението по Поплар се позасилваше.

— Веднъж я наблюдавах — каза скръбно Бърн. Изглежда отдавна не бе разговарял с някого за дъщеря си и сега се възползваше от възможността. — Трябваше да я прибера от училището за неми деца и бях малко подранил. Така че паркирах встрани, да изпуша една цигара и да прегледам вестника.

— И точно тогава забелязвам седем–осем деца на ъгъла — продължи той. — Дванайсет-тринайсетгодишни. Почти не им обърнах внимание. До един облечени като бездомни, разбираш ли? Провиснали гащи, размъкнати възголеми тениски, развързани кецове. И изведнъж виждам там и Колийн, облегнала се на стената, и ми се струва, че изобщо не я познавам. Сякаш я виждам за пръв път през живота си. Все едно е друго дете, което случайно прилича на нея. Това изведнъж ме накаква истински да се заинтересувам от останалите. Кой какво прави, кой какво държи, какво носи, какво вършат с ръцете си, какво има в джобовете им? Все едно ги опипвам, само че през улицата.

Бърн отпи от кафето и погледна към ъгъла. Все още никой.

— И я гледам, че се държи като равна с ония по-големи келеши, бъбри си с ръце на жестов език и отмята коси назад — продължи Бърн. — А през акъла ми минава: *Божичко, та тя флиртува*. Момиченцето ми флиртува с тези момчета. Онова момиченце, което само преди няколко седмици се качи на колелото с три колелета и завъртя педалите по улицата в малката си жълта тениска „Щуро прекарахме в Уайлдууд“, това момиченце сега флиртува с момчета. Идеше ми да ги кастрирам тия пикльовци още там. Но в следващия миг виждам как един от тях измъква козче и го запалва и сърцето ми насмалко не спря. Буквално чух как му спадат оборотите, все едно в гърдите ми имаше някакъв стар часовник. Приготвям се да изскоча от колата с белезници в ръце, но си представям как това ще се отрази на Колийн, затова оставам да гледам. Подават си го един на друг, на самия ъгъл, сякаш е

нещо съвсем законно, разбираш ли? А аз гледам, гледам. Точно тогава единият от хлапачите го подава на Колийн и аз съм сигурен, ама съвсем сигурен, че тя ще го вземе и ще дръпне. Представям си как ще опъне дълго и бавно и пред очите ми започват да текат следващите пет години от живота ѝ: хашиш, пиене, кокаин, клиника, частен учител за наваксване на изпуснатото в училище, други лекарства, хапчета против забременяване и изведнъж... изведнъж стана нещо невероятно.

Джесика осъзна, че го гледа със зяпнала уста и го чака да свърши. Осъзна се и го подсети:

— Окей. Какво точно стана?

— Ами, тя просто... поклати глава — рече Бърн. — Ей така. Не, благодаря. А аз бях изгубил доверие в нея, напълно бях престанал да съм сигурен в момиченцето си, та ми идваше да си избода очите. Имах възможността да проявя вяра в нея, без никой да знае, че съм там, а аз се провалих. Аз се провалих, разбираш ли? А не тя.

Джесика кимна, мъчейки се да не мисли, че след десетина години и на нея ѝ предстои подобен миг със Софи и че го очаква с огромно нежелание.

— Та точно тогава ми мина през ум — продължи Бърн, — че всички тези години, през които съм се притеснявал и съм я пазил, сякаш е от стъкло, всичкото ми вървене откъм улицата, докато сме се движели по тротоара, всичките ми убийствени погледи към идиотите, дето я гледаха как разговаря с пръсти на обществени места и я смятаха за смахната — всичко това всъщност е било абсолютно излишно. Тя се оказа десет пъти по-твърда от самия мен. Направо ме срази.

— Децата са способни на такива изненади — каза Джесика и осъзна колко неадекватно се изразява, колко е боса по въпроса.

— Имам предвид, като се замислиш от какво се боим да не сполети децата ни: диабет, левкемия, ревматичен артрит, рак — а моето дете е само глухо. Нищо повече. Идеална е във всяко друго отношение. Сърце, дробове, очи, крайници, ум. Без грешка. Бяга със скоростта на вятъра, скача на много високо. Да не говорим за усмивката ѝ — ледник може да разтопи. А аз през цялото това време съм я смятал за непълноценна, понеже не чува. И какво излиза? Ако някой се е нуждаел през цялото това време от слухов апарат, то това съм бил аз. Просто не съм си давал сметка колко голям късмет всъщност сме извадили.

Джесика буквално не знаеше какво да каже. Преценката ѝ за Кевин Бърн — отракан тип, проправящ със сила пътя си през живота и службата и разчитащ повече на инстинкта, отколкото на интелекта — явно бе погрешна. Липсвали са ѝ куп съществени елементи. Изведнъж това, че са я сложили за негов партньор, ѝ се стори сякаш е спечелила лотарията.

Но преди да успее да отвори уста, две тийнейджърки с разтворени чадъри приближиха към ъгъла.

— Дойдоха — каза Бърн.

Джесика сложи капачката на чашата с кафе и закопча дъждобрана си.

— Това е по-скоро твоя територия — кимна Бърн към момичетата, запали цигара и се свлече в удобната — разбирай: сухата — седалка. — Оставям те ти да им задаваш въпросите.

Точно така, помисли си Джесика. Изобщо не става дума за излизане на дъжда в седем сутринта. Изчака да се появи пролука в движението, после излезе от колата и прекоси улицата.

Двете момичета на ъгъла носеха униформата на „Назарийн Академи“. Едното бе високо, възчерно, с най-сложната плетеница от африкански плитчици, която Джесика бе виждала през живота си. Имаше най-малко метър и осемдесет и бе безумно красиво. Другото бе бяло, дребно и нежно. Всяка носеше чадър в едната ръка и топче книжни салфетки в другата. И на двете очите бяха зачервени, подути. Явно вече бяха чули за Теса.

Джесика се приближи, показа значката си и им каза, че разследва смъртта на Теса. И двете изразиха съгласие да говорят с нея. Казваха се Патрис Ригън и Ашия Уитмън. Ашия бе сомалийка.

— В петък видяхте ли се изобщо с Теса? — попита Джесика.

Двете едновременно завъртяха глави.

— Тя не дойде ли на спирката?

— Не — каза Патрис.

— Това често ли се случваше?

— Не много — отвърна Ашия, докато подсмърчаше. — От време на време.

— Имаше ли навика да бяга от часове? — попита Джесика.

— Теса ли? — Патрис не можеше да повярва, че е чула подобен въпрос. — Изключено. Ама никога.

— И когато не дойде на спирката вие какво си помислихте?
— Решихме, че сигурно е болна или нещо такова — каза Патрис.
— Или че нещо е станало с баща ѝ. Той е много болен, нали знаете?
Понякога ѝ се налага да го води на лекар.

— Не я ли потърсихте по телефона през деня?

— Не.

— А имате ли представа кой може да ѝ се е обаждал.

— Не — рече Патрис. — За никого не се сецам.

— А наркотици? Занимаваше ли се с такива работи?

— Боже мили, никак — отвърна Патрис. — Тя беше жив цербер.

— Миналата година е отсъствала за три седмици. През това време разговаряхте ли често с нея?

Патрис хвърли кос поглед на Ашия. В погледа ѝ имаше заровени някакви тайни.

— Не много.

Джесика реши да не упорства. Погледна записките си.

— Познавате ли някой си Шон Бренън?

— Познавам го — каза Патрис. — Но мисля, че Ашия не го е виждала.

Джесика погледна Ашия. Ашия сви рамене.

— Колко време излизаха заедно? — попита Джесика.

— Не знам — рече Патрис. — Някъде към два месеца.

— Теса срещаше ли се напоследък с него?

— Не — отвърна Патрис. — Семейството му се премести.

— Къде?

— Май в Денвър.

— Кога?

— Не си спомням. Май преди около месец.

— А Шон къде учеше, знаете ли?

— В „Нюмън“ — каза Патрис.

Джесика си записваше. Бележникът ѝ прогизваше. Прибра го в джоба си.

— Те двамата скъсаха ли?

— Да — рече Патрис. — Теса много страдаше.

— А Шон? Той избухлив ли е?

Патрис сви рамене. Да, с други думи, но не искаше да създава проблеми никому.

— Виждали ли сте го да причинява болка на Теса?

— Не — каза Патрис. — Нищо подобно. Той просто си е... обикновено момче. Нали разбирате?

Джесика изчака да кажат още нещо. Нищо не казаха. Смени темата.

— Сецате ли се за някого, с когото Теса не се разбираше? Някой, който е можел да иска да ѝ навреди?

Чешмичките пак потекоха. Момичетата заподсмърчаха и забърсаха очи. После заклатиха глави.

— Тя излизаше ли с друг след Шон? Някой да ѝ е досаждал?

Момичетата поразмислиха няколко секунди, после в унисон завъртяха глава.

— Теса ходеше ли при доктор Паркхърст в училище?

— Разбира се — каза Патрис.

— Тя харесваше ли го?

— Май да.

— Доктор Паркхърст срещаше ли с нея извън училище? — попита Джесика.

— Какво значи извън?

— Ами така, в социален смисъл.

— Искате да кажете, на среща или нещо такова? — запита Патрис. Направи гримаса на отвращение при мисълта Теса да излиза с такъв древен старец на трийсет. Прищяло му се.

— Ъ, не.

— Вие ходите ли при него в качеството му на училищен съветник? — попита Джесика.

— Разбира се — каза Патрис. — Всички ходят.

— И за какво си говорите?

Патрис помисли за малко. Личи си, че крие нещо — мина през ума на Джесика.

— Ами за училище. За кандидатстване в университети, за изпитите SAT, от тоя род.

— За лични неща разговаряте ли?

И пак очи към земята.

Бинго — каза си Джесика.

— Понякога — отвърна Патрис.

— От какъв род лични неща? — попита Джесика и се сети за сестра Мърседис, училищната съветничка на „Назарийн“ по нейно време. Сестра Мърседис имаше фигурата на Джон Гудман и бе вечно намръщена. Единственото лично нещо, което можеше да се обсъди със сестра Мърседис, бе да се закълнеш, че няма да правиш секс, докато не си навършила четирийсет.

— Ами не знам — каза Патрис и прояви още по-задълбочен интерес към обувките си. — Разни работи.

— Обсъждате ли момчетата, с които излизате. Неща от този род.

— Понякога — намеси се Ашия.

— Случва ли се да ви говори на теми, от които се стеснявате? Или да рови прекалено в личния ви живот?

— Мисля, че не — каза Патрис. — Не че помня кой знае колко, нали разбирате?

Джесика усети, че връзката се разпада. Извади две визитки и ги подаде на момичетата.

— Вижте какво — каза им. — Знам, че ви е трудно. Но ако се сетите за нещо, с което да ни помогнете да хванем онзи, който го е направил, обадете ни се. Или ако просто искате да си поговорим. Каквото и да е. Окей? Няма значение дали е денем, или нощем.

Атия взе картичката, продължи да мълчи, но сълзите започнаха пак да напират. Патрис взе своята и кимна. И двете едновременно отриха очи със стиснатите в шепите салфетки, сякаш изпълняваха съчетание по синхронно скърбене.

— И аз съм завършила „Назарийн“ — каза Джесика.

Двете се спогледаха, все едно им бе съобщила, че е учила навремето в „Хогуърт“.

— Сериозно ли? — попита Ашия.

— Съвсем — отвърна Джесика. — Вие дълбаете ли надписи по дървото под сцената в старата аудитория?

— Ама, разбира се — рече Патрис.

— Добре тогава, погледнете точно под крайната колона на стълбата, която води до под сцената. От дясната ѝ страна ще видите издълбано „*J.G. and B.B. 4ever*“^[2].

— Това от вас ли е? — попита Патрис и огледа името на визитката.

— Тогава се казвах Джесика Джовани и бях в десети клас.

— А кой е Б.Б.? — попита Патрис.

— Боби Бонфанте. Учеше във „Фадър Джъдж“.

И двете момичета кимнаха с разбиране. Момчетата от „Фадър Джъдж“ бяха, общо взето, неотразими.

— Приличаше на Ал Пачино — добави Джесика.

Двете се спогледаха, с една дума: „Ама чакай, Ал Пачино не е ли направо дядка?“

— Това да не е оня старец, дето играеше с Колин Фаръл в „Новобранецът“? — запита Патрис.

— Ал Пачино като млад — поправи се Джесика.

Момичетата се усмигнаха. Тъжно, но все пак...

— И стана ли завинаги с Боби? — попита Ашия.

Прищя й се да им обясни, че никога не става. Но само им каза:

— Не стана. Боби сега живее в Нюарк. Има пет деца.

Момичетата пак кимнаха с дълбоко разбиране за това що е то любов и що е загуба. Джесика бе успяла да ги спечели отново на своя страна. Време за прекъсване. По-късно пак щеше да опита късмета си.

— Кога, между другото, започва великденската ви ваканция? — попита Джесика.

— Утре — отвърна Ашия и почти спря да хлипа.

Джесика вдигна качулката си. Дъждът и така бе успял вече да развали всякакво подобие на прическа, но сега почна да вали още по-силно.

— Мога ли да ви попитам нещо? — рече Патрис.

— Разбира се.

— Защо... защо изобщо станяхте ченге?

Още преди да зададе въпроса си, Джесика някак си го бе предугадила. От това отговорът не й дойде по-лесно. Самата тя не бе сигурна защо го е направила. Донякъде наследство, донякъде смъртта на Майкъл. Сигурно е имало и причини, които и на самата нея още не й бяха известни. Накрая скромно отвърна:

— Обичам да помагам на хората.

Патрис пак обърса очите си.

— А не ви ли кара понякога... как да кажа... да превъртате? — попита. — Нали разбирате, това, че се занимавате вечно с...

Мъртъвци, довърши Джесика изречението наум.

— Кара ме. Понякога.

Патрис кимна, доволна, че е успяла да намери общ език с Джесика. Посочи седналия в тауруса на отсрещната страна на улицата Кевин Бърн.

— Тоя шефът ли ви е?

Джесика хвърли поглед към колата, после се усмихна:

— Не, партньорът ми е.

Патрис смля информацията. Пусна усмивка през сълзи, вероятно доволна от това, че Джесика е самостоятелна личност, после каза:

— Много гот.

Джесика се отръска, доколкото може, от дъжда, после се пъхна в колата.

— Нещо интересно? — попита Бърн.

— Нищо особено — отвърна Джесика и хвърли поглед на бележника си. Бе прогизнал. Метна го на задната седалка.

— Шон Бренън и семейството му са се преместили в Денвър преди около месец. Теса не излизала с друг оттогава. Според Патрис той бил доста темпераментен.

— Заслужава ли си да го проверяваме?

— Мисля, че не. Но все пак ще звънна до отдел „Просвета“ в Денвър. Да проверя дали младият мистър Бренън не е отсъствал от училище напоследък.

— Нещо за доктор Паркхърст?

— А, бе, има нещо там. Вътрешното чувство ми говори.

— И какво по-точно ти казва?

— Струва ми се, че разговарят с него по лични проблеми. Смятам, че те смятат, че се интересува от прекалено лични неща.

— А имаш ли впечатлението, че и Теса е ходила при него?

— И да го е правила, надали го е споделяла с приятелките си — рече Джесика. — Попитах ги за триседмичния ѝ отпуск от училище миналата година. Почнаха да преглъщат. Нещо се е случило с Теса около последния Ден на благодарността.

Разследването им прекъсна за няколко секунди, а отсеченият ритъм на дъжда по покрива на колата отекваше в самостоятелните им мисли.

В мига, в който Бърн запали тауруса, мобифонът му изчурулика. Отвори го и отговори.

— Бърн... Да... Да... Великолепно! Благодаря. — И затвори телефона.

Джесика го гледаше очаквателно. Но когато ѝ стана ясно, че той не се кани да сподели, направо го попита. Щом ще се прави на потаен, тя пък ще е любопитна. Ако искат да работят заедно, ще трябва да съчетаят двете крайности.

— Добра новина ли получи? — попита Джесика.

Бърн я изглежда така, сякаш бе забравил, че и тя е в колата.

— Да. Лабораторията току-що ми даде материал за приключване на едно от делата. ДНК-то от някакъв косъм съвпадал с намереното по трупа. Няма да ми избяга шибаното копеле.

Преразказа ѝ накратко същността на следствието срещу Гидеън Прат. Джесика долови страстта в гласа му, както и дълбоко потисканата ярост, докато говореше за жестоката и ненужна смърт на Деърдре Петигрю.

— Трябва да се отбия за малко до едно място — рече ѝ.

Няколко минути по-късно спря плавно пред една горда, но не успяваща де се пребори с времето долепена къща на Ингърсол Стрийт. Студеният дъжд се лееше още по-силно. Докато вървяха към къщата, Джесика забеляза застаналата в рамката на вратата слаба, светлокожа черна жена на около четирийсет. Облечена бе в подплатен пурпурен пеньоар и носеше оцветени възголеми очила. Косата ѝ се криеше под пъстра чалма. Белите ѝ пластмасови сандали бяха поне с два номера по-големи, отколкото трябваше.

Когато съзря Бърн, жената притисна с ръце гърдите си, сякаш дъхът ѝ спря. По тези стълби в къщата сигурно бяха влезли куп лоши новини, все носени от хора с вида на Кевин Бърн. Едри бели мъже — я ченгета, я данъчни агенти, чиновници от социалната служба или хазяи.

Докато изкачваха пъшкащата стълба, Джесика забеляза избелялата цветна снимка на прозореца на всекидневната. Беше двайсетина на двайсет и пет сантиметра, явно извъртяна на компютърен принтер. Беше увеличена училищна снимка на усмихнато девет- или десетгодишно черно момиче, с нещо като диадема от розова вълна и с мъниста по косите. Имаше шини, но въпреки всичката сериозна железария в устата си, бе успяло да се усмихне.

Жената не ги покани да влязат, но, слава богу, над верандичката имаше малък сенник, който ги подслони от дъжда.

— Мисис Петигрю, да ви запозная с партньорката ми, Джесика Балзано.

Жената ѝ кимна, но не спря да мачка деколтето на пеньоара.

— Успяхте ли... — започна, но не довърши тя.

— Да, госпожо — каза Бърн. — Хванахме го. В ареста е.

Алтеа Петигрю покри с длан устата си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Джесика забеляза, че на един от пръстите ѝ има сватбен пръстен, но вече без камък.

— Какво... какво ще правите сега? — попита с вибриращо от нетърпение тяло. Явно отдавна се бе молила и бе очаквала с ужас настъпването на този миг.

— Всичко е в ръцете на Окръжната прокуратура и адвоката на човека — отвърна Бърн. — Ще му се връчи обвинителен акт, след което ще се проведе предварително съдебно заседание.

— Смятате ли, че може...

Бърн взе ръката ѝ в своята и поклати глава.

— Никъде няма да излезе. Ще направя всичко по силите си така, че повече да не се покаже на свобода.

Джесика знаеше, че при едно углавно дело за убийство могат винаги да изникнат куп непредвидени обстоятелства. Но същевременно оценяваше оптимизма на Бърн и съзнаваше, че моментът налага точно такова чувство да създаде у жената. В пътната полиция бе установила колко трудно е да убедиш някого, че колата му ще се върне.

— Господ да ви поживи, сър — каза жената и само дето не се хвърли в обятията на Бърн, докато подсмърчанията ѝ преминаха в пълноценни ридания. Бърн я придържаше внимателно, сякаш бе направена от порцелан. Погледът му срещна този на Джесика: Ето за това. Джесика погледна залепената на прозореца снимка на Деърдре Петигрю. Дали пък няма да я свали днес?

Алтеа се поуспокои, после каза:

— Изчакайте малко, ако обичате.

— Разбира се — рече Бърн.

Алтеа Петигрю влезе в къщата, след няколко секунди пак излезе, пхна нещо в ръката на Кевин Бърн и притисна пръстите му отгоре.

Когато Бърн отвори ръката си, Джесика видя какво му бе дала жената.

Доста омачкана двадесетдоларова банкнота.

Бърн я загледа изненадано, сякаш през живота си не бе виждал американски пари.

— Мисис Петигрю... не мога да приема това.

— Знам, че не е много — каза тя, — но толкова съм ви благодарна.

Докато организираще мислите си, Бърн изглади банкнотата с ръка. Изчака няколко секунди, после ѝ я подаде обратно.

— Не мога — рече. — Като си помисля само какво е сторил този човек на Дърдре, за мен е достатъчна отплата това, да знам, че е в ареста. Повярвайте ми.

Алтеа Петигрю изгледа едрият полицай разочаровано, но с уважение. Бавно и неохотно взе парите си и ги пъкна в джоба на пенъора.

— Това обаче няма да ми откажете — каза. Откачи от врата си тънка сребърна верижка с малко сребърно разпятие.

Когато Бърн повторно се опита да ѝ откаже, погледът ѝ го притисна. Този път — не. Държа ръката си протегната, докато Бърн не го взе.

— Ъ... ъ... Благодаря ви, госпожо — успя да промълви Бърн.

Франк Уелс вчера, Алтеа Петигрю днес — мина през ума на Джесика. Двама родители, на цял свят разстояние един от друг, а всъщност на няколко преки, обединени от невъобразима скръб и мъка. Надяваше се да се доберат до подобни резултати и за Франк Уелс.

При цялото му старание да не му личи, докато вървяха обратно към колата Джесика забеляза, че стъпките на Бърн са малко по-бодри въпреки пороя, въпреки гнусния характер на случая, който разследват. Това усещане ѝ бе познато, както е познато на всички ченгета. Кевин Бърн бе на върха на вълната — онази малка вълничка на задоволство, която понася полицаят, когато след куп усилия пъзелът се подрежда и оформя онзи ясен и безграничен образ, наречен правосъдие.

Но бизнесът им имаше и своята обратна страна.

Телефонът на Бърн иззвъня преди още да бяха стигнали до тауруса. Отговори, послуша няколко секунди с безизразно лице.

— Дай ми петнайсет минути — рече и затвори рязко телефона.

— Какво има? — попита Джесика.

Бърн сви юмрук и бе готов да изтряска предното стъкло, но успя да се овладее. Едва. Всичко, което бе чувствал преди малко, се изпари.

— Какво? — повтори Джесика.

Бърн пое дълбоко въздух, изпусна го бавно и каза:

— Намерили са още едно момиче.

[1] Образователен ТВ сериал, започнал през 1969 г., с участието на мъпетите на Джим Хенсън. — Б.пр. ↑

[2] Дж.Дж. и Б.Б. завинаги (англ.) — Б.пр. ↑

22.

Вторник, 08:05 ч.

„Бартърмс Гардънс“ е най-старата ботаническа градина в Съединените щати, често посещавана навремето от Бенджамин Франклин, на когото основателят ѝ Джон Бартърм е кръстил вид растение. Разположена върху четирийсет и пет акра, тя се намира на ъгъла на Петдесет и четвърта улица и булеварда „Линдбърг“ и представлява разкошен пейзаж от ливади с диви цветя, крайречни пътечки, мочурища, каменни къщи и стопански сгради. Днес обаче бе дом на смъртта.

Когато Бърн и Джесика пристигнаха, на крайречната пътека вече бяха паркирани една полицейска кола и една необозначена. Периметърът бе ограден около близо половин акър жълти нарциси. Още с приближаването си Бърн и Джесика си дадоха сметка колко лесно тялото е можело да остане незабелязано.

Младата жена лежеше по гръб сред пъстрите цветя. Ръцете ѝ бяха склучени на кръста като за молитва и стискаха черна броеница. Джесика мигновено отбеляза, че една от мънистените десетки липсва.

Огледа се. Тялото бе на около пет метра навътре в ливадата, към която нямаше видим път, ако не се смяташе тясната диря от изпотъпкани цветя, вероятно създадена от съдебния лекар. Дъждът неминуемо бе заличил всякакви следи от човешки крак. И докато в къщата на Осма улица съществуваше в изобилие материал за следователя, тук, след часовете пороен дъжд, нямаше шанс да открият какво и да било.

На самия край на периметъра стояха двама инспектори — един висок слаб латино в скъп италиански костюм и един по-нисък и по-набит мъж, който Джесика познаваше. Клиентът на „Валентино“ комай се вълнуваше в еднаква степен както от престъплението, така и от това дъждът да не му повреди костюма. Поне засега.

Джесика и Бърн се приближиха и огледаха жертвата. Момичето бе облечено в тъмносиня плисирана пола, сини три-четвърти чорап и мокасини. Джесика разпозна униформата на „Реджина“ — девическата

католическа гимназия на Броуд Стрийт в Северна Филадельфия. Късата черна коса бе с прическа „паж“ на бретон. Имаше половин дузина пиърсинги по ушите и дори един на носа, но по тях не се виждаше нищо. Явно момичето се е правило на готик през уикендите, но поради строгите правила на училището е сваляло железарията в делничните дни.

Джесика погледна ръцете ѝ и, колкото и да не ѝ се щеше, истината я удари в очите. Молитвената им поза бе скрепена със стоманен болт.

— Имал ли си друг подобен случай досега? — пошепна Джесика на Бърн така, че да не я чуят останалите.

Бърн дори не се замисли:

— Не съм.

Другите двама също се приближиха и, слава богу, носеха големите си чадъри за голф.

— Запознай се, Джесика. Ерик Чавес, Ник Паладино.

И двамата кимнаха. Джесика им отвърна. Чавес бе латино хубавецът — с дълги мигли, гладка кожа, на около трийсет и пет. Мярнала го бе в „Раундхаус“ предния ден. Очевидно бе манекенът на отдела. Във всеки полицейски отдел има по един такъв: ченге, което отива да кисне пред дома на престъпник с дебела дървена закачалка, на която да провеси сакото си на задната седалка, в комплект с малко пешкирче, което да пъхне под яката на ризата, докато яде гадостите, каквито се ядат по време на следене.

И Ник Паладино бе облечен с вкус, но по-скоро в стил Южна Филадельфия — сако от гладка кожа, шит по поръчка панталон, лъснати мокасина, златна верижка с името му. Бе на около четирийсет, с хлътнали тъмно шоколадови очи и издялани черти на лицето, със сресана назад черна коса. Джесика го бе срещала няколко пъти в миналото. Навремето, преди да го преместят в „Убийства“, бе партньор на мъжа ѝ в „Наркотици“.

Джесика се ръкува и с двамата.

— Приятно ми е — каза на Чавес.

— И на мен — отвърна той.

— Радвам се да те видя отново, Ник.

Паладино се усмихна. Много опасна усмивка.

— Как си, Джес?

— Добре съм.

— А семейството?

— И те са добре.

— Добре дошла в шоуто — добави той. Самият Ник Паладино бе преминал в отдела преди по-малко от година, но бе ченге до мозъка на костите си. Сигурно знаеше, че с Винсът са се разделили, но бе джентълмен. Нито му бе времето сега, нито мястото.

— Ерик и Ник са от отряда „Бегълци“ — добави Бърн.

„Бегълци“ представляваше една трета от отдел „Убийства“. Другите два бяха „Специални дела“ и „Дежурен“ — отрядът, който се занимаваше с ново възникналите дела. Но при сериозен случай или когато нещата се изплъзнаха от контрол, всяко ченге от отдела се задействаше.

— Самоличност? — попита Бърн.

— Нищо засега — отвърна Паладино. — Празни джобове. Без портмоне или чанта.

— Учила е в „Реджина“ — обади се Джесика.

Паладино си записа.

— То нали на Броуд се намираше?

— Броуд и Мур.

— Същият начин на действие като в твоя случай, нали? — запита Чавес.

Кевин Бърн само кимна.

Самата мисъл, самата идея, че вероятно си имат работа със сериен убиец, ги караше да стискат зъби и правеше деня им още по-тежък.

Преди по-малко от двайсет и четири часа бяха присъствали на подобна сцена в едно влажно и вонящо мазе на Осма улица, а сега се намираха сред тучна ливада с весели жълти цветя.

Две момичета.

Две мъртви момичета.

И четиримата инспектори наблюдаваха как Том Уайрич коленичи до тялото. Вдигна нагоре полите на момичето и я огледа.

Когато се изправи и се обърна към тях, имаше мрачен вид. Джесика разбра смисъла му. В смъртта си момичето е било подложено на същото унижение, както Теса Уелс.

Погледна Бърн. В него издълбоко се надигаше някакъв гняв, нещо първично и неукротимо, нещо, което надвишаваше далеч служебните му задължения и чувството му за дълг.

След няколко секунди Том Уайрич се присъедини към групата им.

— Откога е тук? — попита Бърн.

— Най-малко от четири дни — рече Уайрич.

Сърцето на Джесика се обви в лед. Момичето е било захвърлено тук горе-долу по същото време, когато са отвлекли Теса Уелс. Убили са го преди Теса.

От броеницата му липсваше една десетка. От онази на Теса липсваха две.

Което означаваше, че сред стотиците въпроси, които се струпваха над главите им заедно с тъмните сиви облаци, над тях витаеше и една истина, една реалност, един чудовищен факт, издигащ се над тресавището от неясноти.

Някой убива ученичките католички на Филадельфия.

И, както личи, кръвопролитие то тепърва започва.

ТРЕТА ЧАСТ

*„Подходящо време за невинност може
винаги да се намери.*

Но не и подходящо място.“

Уолъс Стивънс

23.

Вторник, 12:15 ч.

Специалната група „Молитвени убийства“ бе създадена още до обяд.

По принцип специалните групи се организират и назначават от големите шефове в отдела, и то след като задължително се направи преценка за политическото влияние на жертвите. При всичката риторика как всички убийства били равни, когато жертвите са важни личности, винаги се заделят повече хора и средства. Едно е, когато някой пречуква дилъри на наркотици, групови изнасилвачи или проститутки. Съвсем друго е, когато някой убива ученички католички. Католиците са гласоподаватели.

Още до обяд бяха извършили и всички предварителни разпити и лабораторни изследвания. Намерените у двата трупа броеници бяха еднакви и можеха да се купят от всеки от десетината магазини за религиозни артикули във Филадельфия. Следователите се бяха захванали да съставят списък на купувачите. На нито едно от двете местопроизшествия не бяха открити липсващите мъниста.

Според предварителния доклад от службата по съдебна медицина, убиецът е пробил ръцете на жертвите със закален свредел; болтовете, с които е захванал дланите им, също се намираха лесно — от всеки магазин на „Хоум Депо“, „Лоус“ или квартална железария може да се закупи неръждаем десетсантиметров монтажен болт.

По нито една от двете жертви нямаше отпечатъци от пръсти.

Кръстът върху челото на Теса Уелс е бил направен със син тебешир — лабораторията още не можеше да установи произхода му. И по челото на другата жертва бяха открити следи от същия материал. Вместо малката репродукция на Уилям Блейк, намерена в ръцете на Теса Уелс, другата жертва стискаше парче кост, засега от неизвестен произход, дълго около осем сантиметра, с остри краища. Тези два факта не бяха съобщени на медиите.

Не им бе съобщен и фактът, че и двете жертви са били упоени, макар в това отношение полицията да разполагаше с нови данни. В

допълнение към мидазолама, лабораторията установи в системите и на двете наличието и на павулон — коварно вещество, причиняващо парализа на жертвата, без да намалява болките ѝ.

Репортерите от „Инкуайърър“ и „Дейли Нюз“, както и от местните телевизионни- и радиостанции, засега се въздържаха от категоричното твърдение, че става дума за сериен убиец, но „Рипорт“ — боклукът, издаван в двете тесни стаи на Сансъм Стрийт — нямаше подобни скрупули.

„Кой е молитвеният убиец?“ — крещеше заглавието на уебсайта му.

Специалната група се събра на съвещание в общата зала на първия етаж на „Раундхаус“.

Присъстваха общо шест инспектора — Джесика, Бърн, Ерик Чавес, Ник Паладино и двама от „Специални дела“ — Тони Парк и Джон Шепърд.

Тони Парк бе американец от корейски произход, ветеран на отдела „Съществени дела“. Пътната полиция бе част от „Съществени дела“, та Джесика и преди бе работила с Тони. Бе на около четирийсет и пет, бърз, с интуитивна мисъл, семеен. Открай време Джесика усещаше, че някой ден ще се издигне до „Убийства“.

Джон Шепърд, бивш гард — звезда на баскетболния отбор на университета „Виланова“ в началото на осемдесетте години, бе красавец от типа на Дензъл Уошингтън, едва започнал да посивява по слепоочията. Двеста и три сантиметровата му мощна фигура бе винаги облечена в консервативни костюми, шити по поръчка от „Бойд“ на Честнът Стрийт. Джесика не помнеше да го е виждала някога без вратовръзка.

Идеята при създаването на една специална група е да се постигне съчетание от инспектори, способни да направят принос с уникалните си способности. Джон Шепърд бе особено добър „в стаята“, с огромен опит при провеждането на разпити. Тони Парк бе факирът на базите данни — NCIC, AFIS^[1], ACCURINT^[2]. Ник Паладино и Ерик Чавес ги биваше по уличните разследвания. А аз с какво допринасям към специалната група? — запита се Джесика. Дано не са я взели само заради пола ѝ. Тя бе роден организатор, много способна, когато се налагаше да координира, урежда или планира дейности. Надяваше се да го докаже при удалата ѝ се възможност.

Специалната група се оглавяваше от Кевин Бърн. Но макар да бе очевидно най-заслужаващият тази длъжност, Бърн бе признал на Джесика, че доста се поозорил, докато навие Айк Бюканън да му я възложи. Не че Айк се съмняваше в способностите на Бърн — това Бърн изобщо не го притесняваше, — а по-скоро гледаше на нещата от по-широк ъгъл и му се щеше да предотврати избухването на нов пожар от медийни критики, ако, не дай Боже, станеше някой гаф, както бе станало с Морис Бланчард.

В качеството си на наблюдаващ, Айк щеше да поддържа връзките с големите шефове, но ръководството на заседанията и представянето на текущите доклади бе оставено на Бърн.

Бърн седеше зад дежурната маса и чакаше групата да се събере. Всеки насяда, където завари. На Джесика ѝ се стори, че Бърн изпитва някаква несигурност, сякаш му припарва около ръкавелите. Едва отскоро го познаваше, но не бе очаквала едно печено ченге да се спече от подобна ситуация. Вероятно има някаква друга причина, каза си. Имаше вид на човек, преследван от призраци.

— Разполагаме с над трийсет комплекта частични отпечатащи от местопрестъплението с Теса Уелс, но нито един от ботаническата градина — започна Бърн. — В нито един случай не установяваме сходство по повече от пет точки. Засега по нито една от двете жертви не е открита чужда ДНК от рода на семенна течност, кръв или слюнка.

Докато говореше, окачваше на бялата дъска зад гърба си снимки.

— Основният почерк е следният: направо от улицата се отвлича ученичка католичка. През пробитите ѝ с бормашина длани убиецът пъха болт от неръждаема стомана и го затяга с гайка. Използва дебел найлонов конец — вероятно от онези, дето се използват за шиене на корабни платна — и ѝ зашива вагината. Очертава със син тебешир кръст върху челото ѝ. И двете жертви са починали от счупен врат.

— Първата намерена жертва е Теса Уелс. Открита е в мазето на изоставена къща на Осма улица и Джеферсън. Втората жертва е открита на поляна в „Бартръмс Гардънс“, където е била оставена най-малко преди четири дни. И в двата случая извършителят е ползвал непромокаеми ръкавици.

— И двете жертви са били упоени с краткосрочно действащото вещество мидазолам, което има сходно действие с рофинола. Освен това установено е сериозно количество от веществото павулон. В

момента се извършва проверка доколко е възможно да се закупи павулон от улицата.

— Какво е действието на павулона? — попита Парк.

Бърн хвърли поглед върху доклада на съдебния лекар.

— Павулонът предизвиква парализа на скелетните мускули. За съжаление, пише в доклада, не намалява по никакъв начин болката, изпитвана от жертвата.

— Какво значи това? — обади се Джон Шепърд. — Нашето момче им нахаква със спринцовката мидазолама, а след като упойката задейства, им инжектира и павулон, така ли?

— Най-вероятно точно това е станало.

— Тези вещества лесно ли се набавят? — попита Джесика.

— Ани, павулонът изглежда се използва от доста време, най-вече в интензивните отделения — отговори Бърн. — Според обяснителната записка към доклада, бил е използван и при голям брой опити с животни, като се е смятало, че щом животните не помръдват, значи не изпитват никаква болка. Провеждани са, без да са им давани аналгетици или приспивателни. Накрая се усетили, че животните всъщност са агонизирали. Има и данни, че Националната агенция за сигурност и ЦРУ са добре запознати с ролята на павулона при мъчения. Макар да е ползван единствено за създаване на психически ужас у жертвата.

Подтекстът на казаното от Бърн направо смрази кръвта ѝ. Значи Теса Уелс е усещала всичко, което убиецът е вършел, но не е могла изобщо да помръдне.

— Павулон може да се купи и от улицата, но много трудно — каза Бърн. — Според мен трябва да търсим източник от медицинската общност — санитарни, лекари, сестри, фармацевти.

Бърн прикрепи с лепенки още две снимки на дъската и продължи:

— Нашият извършител оставя и някакъв предмет у жертвата. При втората става дума за малко парче кост, а при Теса Уелс — за малка репродукция на картина от Уилям Блейк.

Посочи двете снимки на броениците на дъската:

— От молитвената броеница на първата жертва липсва комплект от десет мъниста — нарича се „десетка“. Типичната броеница е с пет десетки. От броеницата на Теса Уелс липсват две десетки. И колкото и

да не ни се ще да се занимаваме тук с математика, мисля, че е очевидно какво става. От което следва, че този лош актьор трябва да бъде заловен колкото се може по-скоро.

Бърн се облегна на стената, после се обърна към Ерик Чавес — ръководещия разследването на убийството в „Бартърмс Гардънс“.

Чавес стана, отвори бележника си и започна:

— Името на жертвата в „Бартърмс“ е Никол Тейлър, седемнайсетгодишна, живяла на Калоухил Стрийт в квартала „Феърмаунт“. Учила е в гимназията „Реджина“ на Броуд Стрийт и Мур Авеню.

— Според предварителния доклад на службата по съдебна медицина смъртта е настъпила по същия начин, както при Теса Уелс, тоест заради счупване на врата. Другите елементи от почерка на престъпника също съвпадат и в момента се проверяват по VICAP^[3]. До края на деня очакваме да научим и какъв е синият тебешироподобен материал по челото на Теса Уелс. Поради дъжда следите по челото на Никол са съвсем слаби.

Единственото скорошно нараняване по тялото на Никол е по лявата ѝ длан — Чавес посочи към залепената на бялата дъска снимка на лявата ръка на Никол в едър план. — Тези наранявания са направени от натиск на ноктите ѝ. Във вдлъбнатините са открити следи от лака ѝ за нокти.

Джесика погледна снимката и неволно впи собствените си нокти в дланта си. По дланта на Никол личаха пет-шест видимо разположени произволно сърповидни вдлъбнатини.

Джесика си представи как момичето е стискало нокти от страх. Прогони образа от съзнанието си. Сега не бе време за ярост.

Ерик Чавес продължи с възстановката на последния ден на Никол Тейлър.

Излязла от блока на Калоухил към седем и двайсет и три във вторник сутринта. Вървяла сама пеш по Броуд Стрийт до гимназията „Реджина“. Не отсъствала от нито един час, после обядвала в кафенето с приятелката си Домини Доуз. Излязла от училище в два и двайсет и тръгнала пеш по Броуд. Отбила се в салона за пиърсинги „Хоул Уърлд“, където разгледала някакви бижута. Според собственичката Ирина Камински Никол имала весел вид и била дори по-бъбрива от обичайното. Всички пиърсинги по Никол били дело на мис Камински

и Никол спестявала, за да си купи едно рубинче за носа, което много ѝ харесвало.

На излизане от салона продължила по Брод Стрийт, докато стигнала Джерард Авеню, оттам прекосила до Осемнайсета улица и влязла в болницата „Сейнт Джоузеф“, където майка ѝ завежда домакинската част. Шарън Тейлър казала на инспекторите, че дъщеря ѝ била в особено добро настроение, тъй като успяла да се сдобие с билети за залата „Трокадеро“ за петък вечерта, когато щяла да свири любимата ѝ група „Систърс ъф Мърси“^[4].

Майка и дъщеря си разделили една плодова салата в кафенето. Говорили си за предстоящата през юни сватба на една от братовчедките на Никол и за необходимостта Никол „да има вид на дама“. Това било постоянна битка между двете, тъй като Никол си падала по модата „готик“.

Никол целунала майка си и напуснала болницата към четири часа през изхода на Джерард Авеню.

И от този момент просто изчезнала.

Съдейки по досегашния ход на следствието, следващият, който я е видял, бил пазачът на „Бартръмс Гардънс“, открил я след близо четири дни сред полето жълти нарциси. Продължавали да разпитват живеещите в района на болницата.

— Майка ѝ не е ли подала оплакване, че липсва? — попита Джесика.

Чавес прегледа бележките си.

— Обадила се е в един и двацет в петък сутринта.

— Никой ли не я е видял след излизането ѝ от болницата?

— Никой — отвърна Чавес. — Но на входовете и паркингите ѝ има охранителни камери. Чакаме да ни донесат лентите.

— Гаджета? — попита Шепърд.

— Според Шарън Тейлър в момента била без гадже — отговори Чавес.

— Данни за баща ѝ?

— Мистър Донълд П. Тейлър е шофьор на камион за далечни превози и в момента се намира някъде между Таос и Санта Фе^[5].

— Щом свършим тук, ще отидем до училището ѝ да проучим кои са били приятелките ѝ — добави Чавес.

Нямаше повече въпроси. Бърн пристъпи напред.

— Повечето от вас познават Шарлът Самърс. Ако не я знаете, доктор Самърс е професор по криминална психология в Пенсилванския университет. От време на време я използваме за консултант по профилиране.

Шарлът Самърс бе известна на Джесика единствено по име. Беше се прочула с абсолютно точния профил, който бе създала на Флойд Ли Касъл — психопат, убил няколко проститутки в района на Кемдън през лятото на 2001 година.

Самият факт, че Шарлът Самърс се включва като основна фигура подсказва на Джесика колко много се е разраснало следствието само за последните няколко часа и че най-вероятно скоро щяха да потърсят помощ от ФБР под формата на допълнителни хора или лабораторни анализи. И всеки от присъстващите тук копнееше да се докопа до яка следа, преди онези, костюмираните, да се появят и да си присвоят всички заслуги.

Шарлът Самърс стана и отиде до бялата дъска. Наближаваше петдесетте, бе дребна и фина, със светлосини очи и къса коса. Носеше стилин костюм на тънки райета и бледо-лилава копринена блуза.

— Очевидно всички сме изкушени от мисълта, че онзи, когото търсим, е някакъв религиозен фанатик — каза Самърс. — И няма причина да мислим другояче. С изключение на едно нещо. Склонността да приемаме фанатиците за импулсивни и неразумни е погрешна. В случая имаме работа с изключително добре организиран убиец. Ето какво знаем дотук: взема жертвите си направо от улицата, държи ги известно време, след това ги отвежда там, където ще ги убие. Подобни отвличания са крайно рисковани. Посред бял ден, на обществено място. Няма данни за охлузвания по китките или глезените, което най-вероятно означава, че момичетата са тръгнали доброволно — или са били спокойни, тъй като са го познавали, или са били заплашени с нещо, най-вероятно с оръжие. Основното е, че той ги отвлича, без да ги насилва и без да ограничава по някакъв начин движенията им. И на двете жертви е инжектиран мидазолам, а след това и паралистикът, който е улеснил зашиването на вагините. Шиенето е правено, преди да настъпи смъртта, от което личи, че той иска те да съзнават онова, което им се случва. И да го усетят.

— Какво е значението на дланите? — попита Ник Паладино.

— Вероятно ги поставя в тази поза, за да съответстват на някаква религиозна иконография. На рисунка или статуя, която за него е някаква идея фикс. Независимо от причината, тези конкретни действия носят определен смисъл. Обикновено, когато човек желае да умъртви някого, отива до него и го удушава или го застрелва. В случая забележителен е фактът, че нашият субект отделя специално време за тези свои действия.

Бърн хвърли на Джесика поглед, който тя разчете съвсем ясно. Искаше тя да обърне особено внимание на религиозната символика. Тя си записа.

— Но какъв е смисълът, щом не прилага сексуално насилие спрямо жертвата? — попита Чавес. — При толкова ярост, защо не ги изнасилва? За някакво отмъщение ли става дума?

— По-скоро — за изява на скръб или загуба — отвърна Самърс. — Но най-вече говорим за наличието на контрол. Той желае да ги контролира и физически, и сексуално, и емоционално — три области, в които сред момичетата на тази възраст цари най-голямо объркване. Възможно е да е загубил приятелка на тази възраст вследствие на сексуално престъпление. Може да е дъщеря или сестра. Фактът, че зашива вагините им, може да означава, че връща тези млади жени в някакво изкривено в съзнанието му състояние на девственост, на невинност.

— И какво би го накарало да спре? — попита Тони Парк.

— В града е пълно с ученички католички.

— Не се наблюдава никаква ескалация на насилието — отговори Самърс. — Реално погледнато, методът, по който ги убива, в крайна сметка е доста хуманен. Не умират бавно. Не се стреми да им отнеме женствеността. Напротив. Стремещт му е да я запази — във вечността, ако може така да се каже.

— Ловното му поле, изглежда, е в тази част на Северна Филадельфия — очерта тя район от двадесетина между улични квадрата. — Неизвестният субект вероятно е бял, на възраст между двайсет и четирийсет, физически силен, но вероятно не е фанатик на тази тема. Не е някой бодибилдър. Най-вероятно е израснал с католическата вяра, притежава интелигентност над средната и най-вероятно има поне университетска диплома, ако не и нещо повече.

Кара микробус или комби, или може би някакъв джип. Това би улеснило вкарването и изкарването на момичетата от автомобила.

— Каква информация извличате от разположението на местопрестъпленията? — попита Джесика.

— Боя се, че засега нямам и най-малката представа — отвърна Самърс. — Надали можем да си представим две по-разнородни места от къщата на Осма улица и Ботаническата градина.

— Смятате ли тогава, че са подбрани наслука? — интересува се Джесика.

— Не вярвам. И в двата случая жертвата е поставена най-старателно в определена поза. Не вярвам нашият субект да върши нещо случайно. Теса Уелс е била увита около онази колона по определена причина. Никол Тейлър в никакъв случай не е хвърлена случайно на онази поляна. И двете места категорично носят някакъв свой смисъл.

— В началото може да сме се подлъгали, че Теса Уелс е оставена в онази къща на Осма улица, за да не намерят тялото ѝ, но лично аз не приемам, че това е така. Никол Тейлър е била поставена внимателно на открито няколко дни по-рано. Не са положени никакви усилия трупът ѝ да бъде скрит. Този човек действа през деня. Той разчита на това да намерим жертвите. Той е арогантен и иска ние да смятаме, че е по-умен от нас. Теорията ми се подкрепя и от факта, че поставя неща в ръцете им. Това си е чисто предизвикателство към нас да разберем какво точно прави.

— Засега поне не ни е известно двете момичета да са се познавали. Движили са се в различни социални сфери. Теса Уелс е обичала класическата музика; Никол Тейлър си е падала по готик рока. Учили са в различни училища, имали са различни интереси.

Джесика погледна окачените редом една до друга снимки на двете момичета. Спомни си как се делиха на клики в „Назарийн“. Мажоретките отказваха да имат каквото и да било общо с почитателките на рокендрола и обратното. Имаше разни зубрачи, които прекарваха свободното си време над малкото компютри в библиотеката, и царици на модата, вечно забили нос в последния брой на „Воуг“, „Мари Клер“ или „Ел“. Отделно от тях бе нейната група — контингентът от Южна Филадельфия.

Погледнато най-повърхностно, общото между Теса Уелс и Никол Тейлър бе религията им — католицизмът, и това, че учеха в католически гимназии.

— Искам да преобърнете всяко ъгълче от живота на тези две момичета — каза Бърн. — С кого са киснали, къде са ходили през уикенда, гаджета, роднини, познати, клубове и кръжоци, какви филми са гледали, в кои черкви са ходели. Някой знае нещо. Някой е видял нещо.

— Ще можем ли да опазим от медиите осакатяванията и намерените предмети? — попита Тони Парк.

— За двацет и четири часа можем и да успеем. За повече се съмнявам.

Чавес се обади:

— Говорих с психолога, който е и училищен съветник в „Реджина“. Службата му се помещава в „Назарийн Академи“ в Североизточна Филадельфия. „Назарийн“ упражнява административно ръководство спрямо пет епархийни училища, сред които е и „Реджина“. Епархията използва един психолог за всичките пет училища — по един ден в седмицата във всяко едно. Той може да ни е от полза.

Джесика усети как стомахът ѝ пропадна. Ето я връзката между „Реджина“ и „Назарийн“.

— Само един психолог за толкова много деца? — учуди се Тони Парк.

— Имат половин дузина съветници — каза Чавес. — Но само един психолог за петте училища.

— И кой е той?

Докато Ерик Чавес ровеше из записките си, Бърн срещна погледа на Джесика. Още преди Чавес да бе намерил името, Бърн бе изхвърчал от стаята и наградил телефона.

[1] Automated Fingerprint Identification System — система за автоматизирано сравняване на неидентифицирани отпечатаци от пръсти с база данни от идентифицирани или неидентифицирани такива. — Б.пр. ↑

[2] Платена база данни на разположение на юристи, финансисти, застрахователи, телекомуникационни компании, търговци на дребно,

федералното правителство и законо-охранителните служби на САЩ с цел идентифициране на самоличността, предотвратяване на измами, контрол върху кредита и намаляване на загубите от измама. — Б.пр. ↑

[3] Violent Criminal Apprehension Program — национална компютризирана програма на САЩ за събиране на сведения за престъпления с висока степен на насилие, включително убийства, особено когато са свързани с отвличане, липсва явна подбуда, свързани са със сексуално насилие, или има вероятност да са серийни. — Б.пр. ↑

[4] „Сестрите на милосърдието“ (англ.). — Б.пр. ↑

[5] В щата Ню Мексико. — Б.пр. ↑

24.

Вторник, 14:00 ч.

— Много ви благодаря, че намерихте време да дойдете — каза Бърн на Брайън Паркхърст. Стояха в средата на просторната полукръгла стая, в която се помещава отдел „Убийства“.

— Надявам се да съм ви полезен. — Паркхърст бе в найлонов екип за джогинг в черно и сиво. Обут бе в чисто нови на вид „Рибокс“. Не му личеше да е притеснен от това, че полицията го търси във връзка със случаите. Да не забравяме все пак, че е психиатър, каза си Джесика. Човек, способен да съзре нечие безпокойство сигурно може и да изиграе ролята на хладнокръвен. — Надали е необходимо да ви казвам колко съкрушени сме всички ние в „Назарийн“.

— Ученичките тежко ли понесоха новината?

— Боя се, че да.

Човешкият трафик около двамата мъже се засили — стар номер: да накараш свидетеля да търси място за сядане. Вратата към стаята за разпити „А“ бе широко отворена; всички столове в общата стая обаче бяха заети. Нарочно.

— Извинявайте, между впрочем — каза Бърн с глас, от който капеше загриженост и искреност. И той не бе слаб актьор. — Защо не поседнем там.

Брайън Паркхърст зае тапицирания стол срещу Бърн в стая „А“ — онова опърпано помещение, където заподозрени и свидетели биват подлагани на разпит, пишат показания и предоставят сведения. Джесика ги гледаше през еднопосочното огледало. Вратата на стаята остана отворена.

В стаята имаше два стола — един тапициран канцеларски, другият охлузен метален сгъваем. Хубавият стол не се полагаше на заподозрените, а единствено на свидетелите. До момента, в който станеха заподозрени, естествено.

— Няма проблем — каза Паркхърст.

Убийството на Никол Тейлър бе водещата новина на обедните емисии, с преки включвания на всички телевизионни станции.

„Бартръм Гардънс“ бе пълна с операторски екипи. Кевин Бърн не си направи труда да пита доктор Паркхърст дали е чул новината.

— Има ли някакъв напредък в търсенето на убиеца на Теса? — попита Паркхърст с трениран разговорен тон, какъвто сигурно използваше по време на първия психотерапевтичен сеанс с нов пациент.

— Работим по няколко следи — каза Бърн. — Още сме в началото на разследването.

— Чудесно — каза Паркхърст. Думата прозвуча студено и доста рязко, като се имаше предвид естеството на престъплението. Бърн я остави да обиколи стаята няколко пъти, преди да кацне на пода.

След това седна срещу Паркхърст и пушна отвисоко една папка върху многострадалната метална маса.

— Обещавам да не ви губя времето — каза.

— Мога да остана толкова, колкото ви трябва.

Бърн вдигна папката и кръстоса крака. Отвори я, като грижовно пазеше съдържанието ѝ от очите на Паркхърст. Джесика забеляза, че е форма номер 229 — основна биографична справка. Нищо, което да застрашава Брайън Паркхърст, но защо пък трябваше да го знае?

— Разкажете ми по-подробно за работата си в „Назарийн Академи“.

— Ами, най-вече провеждам консултации в областта на учебната дейност и поведението — отвърна Паркхърст.

— Съветвате учениците по повод поведението им, така ли?

— Да.

— И как става това?

— Няма дете или подрастващ, който от време на време да няма проблеми. Страхове при постъпване в ново училище, потиснатост, много често липса на самодисциплина или самоуважение, липса на умение за общуване. Което често ги тласка към това да опитат наркотици, или да мислят за самоубийство. Винаги съм се старал да показвам на моите момичета, че вратата ми е постоянно отворена за тях.

Моите момичета — повтори наум Джесика.

— Ученичките, които съветвате, лесно ли се отпускат да говорят пред вас?

— Лаская се от мисълта, че да.

Бърн кимна.

— Какво друго бихте ми казали?

Паркхърст продължи:

— Част от усилията ни са насочени към разкриването на потенциалните трудности, които биха спънали учебния процес при децата, а така също и към създаването на програми за застрашените от провал, неща от този род.

— Много ли от ученичките в „Назарийн“ попадат в тази категория? — попита Бърн.

— Коя категория?

— Да са застрашени от провал.

— Според мен не повече, отколкото във всяко друго училище към епархията — каза Паркхърст, — а може би са и по-малко.

— На какво може да се дължи това?

— „Назарийн“ има отдавнашни традиции по отношение на успеваемостта.

Бърн си записа едно-две неща. Джесика забеляза как Паркхърст се опита да надникне в бележника му.

— Стараем се също така да създаваме у родители и учители умения да се справят с буйно поведение — добави Паркхърст, — помагаме им да насърчават у подрастващите търпимост, разбирателство и уважение към многообразието у хората.

Говори като по рекламна брошура, мина през ума на Джесика. И Бърн го знаеше. Паркхърст също го знаеше. Бърн мина на по-висока скорост и даже не си направи труда да го прикрие.

— Католик ли сте, доктор Паркхърст?

— Разбира се.

— Ако не възразявате на въпроса ми, защо всъщност работите за епархията?

— Моля?

— Предполагам, че ако бяхте на частна практика, щяхте да изкарвате много повече пари.

А това бе самата истина. Джесика вече бе говорила по телефона с бивша своя съученичка, която сега работеше в персоналния отдел на епархията. Знаеше точно колко получава Брайън Паркхърст, а именно седемдесет и една хиляди и четиристотин долара годишно.

— Църквата представлява една много важна част от живота ми, инспектор Бърн. Особено съм й задължен.

— Коя, между другото, е любимата ви картина от Уилям Блейк?

Паркхърст се облегна, сякаш се мъчеше да фокусира погледа си върху Бърн.

— Любимата ми картина от Блейк ли?

— Да — каза Бърн. — Аз например много харесвам „Данте и Вергилий пред дверите на ада“.

— Ами, как да ви кажа, не съм много силен по Блейк.

— Разкажете ми за Теса Уелс.

Бърн бе опитал да нанесе инстинктивен удар. А Джесика наблюдаваше Паркхърст внимателно. Абсолютен контрол. Нито едно мускулче не му трепна.

— Какво по-точно ви интересува?

— Споменавала ли ви е някога някой да я притеснява за нещо? За някого, от когото се бои?

Паркхърст сякаш се позамисли за миг. Но тоя номер не минаваше пред Джесика. Нито пред Бърн.

— Не си спомням — отвърна Паркхърст.

— Напоследък да ви се струваше особено разтревожена?

— Не — каза Паркхърст. — Но миналата година имаше един период, през който ме посещаваше по-често в сравнение с другите момичета.

— Срецали ли сте я извън училище?

Като например, около Деня на благодарността, довърши наум въпроса му Джесика.

— Не.

— Чувствахте ли се по-близък с Джесика, отколкото с останалите момичета? — попита Бърн.

— Не бих казал.

— Но все пак съществуваше някакво взаимно доверие, нали?

— Да.

— И с Карен Хилкърк ли така започна всичко?

Лицето на Паркхърст пламна, но мигновено възвърна нормалния си цвят. Явно очакваше въпроса. Карен Хилкърк беше момичето, с което бе имал афера, докато работел в Охайо.

— Не беше това, което си мислите, инспектор Бърн.

— Осветлете ни в такъв случай — каза Бърн.

При местоимението „ни“ Паркхърст хвърли поглед към огледалото. На Джесика ѝ се стори, че долови как леко се подсмихна. Идеше ѝ да го перне през лицето.

Паркхърст сведе за миг глава в знак на покаяние, сякаш щеше да повтори за кой ли път историята, която досега вероятно бе разказвал единствено на себе си.

— Допуснах грешка — започна. — Тогава бях... млад. А Карен бе зряла за възрастта си. И нещата... просто се случиха.

— И на нея ли ѝ бяхте съветник?

— Да — каза Паркхърст.

— Така че няма да се учудите, ако някой каже, че сте злоупотребили със служебното си положение, нали?

— Разбира се — потвърди Паркхърст. — Това ми е напълно ясно.

— И с Теса Уелс ли имахте подобна връзка?

— Категорично не — отрече Паркхърст.

— От ученичките в „Реджина“ познавате ли Никол Тейлър?

Паркхърст се поколеба за миг. Ритъмът на разговора се забързваше, а той сякаш се мъчеше да го позабави.

— Да, познавам Никол.

Познавам — мина през ума на Джесика. Сегашно време.

— И неин съветник ли сте бил? — попита Бърн.

— Да — каза Паркхърст. — Работя с ученичките от пет училища в епархията.

— Добре ли познавате Никол? — запитва Бърн.

— Срещал съм я няколко пъти.

— И какво ще ми кажете за нея?

— Има определени личностни проблеми. И... известни проблеми у дома — рече Паркхърст.

— Какъв вид личностни проблеми?

— Тя е самотница. Хлътнала е по така наречения готик стил на живот и това донякъде я изолира от останалите в „Реджина“.

— Готик ли казахте?

— Това е прослойка, състояща се от подрастващи, които по една или друга причина биват отбягвани от „нормалните“ младежи. Обличат се по особен начин, слушат своя особена музика.

— В какъв смисъл се обличат особено?

— Ами, има куп различни стилове готик. Типичният, бих казал стереотипният, готик се облича изцяло в черно. Черен лак за нокти. Черно червило, многобройни пиърсинги. Други млади хора обаче се обличат във викториански стил или, да го наречем промишлено-работнически стил. Слушат всичко, от „Хюдж 80“ до „Баухаус“, включително и по-старите „Дъ Кюър“, „Сиукси“ и „Баншийс“.

Бърн млъкна за няколко секунди и прикова с поглед Паркхърст към стола му. Паркхърст реагира с леко преместване на тежестта на тялото си и с оглаждане на дрехите си. Изчака Бърн да проговори отново.

— Вие, изглежда, сте много добре запознат с тези неща — каза най-сетне Бърн.

— То е част от работата ми, инспектор Бърн. Как да помагам на моите момичета, ако не знам откъде идват.

Пак *моите момичета* — отбеляза Джесика.

— Признавам си, че и аз лично притежавам няколко CD-та на „Дъ Кюър“.

Оставаше и да ги нямаш — рече си Джесика.

— Споменахте, че Никол е имала и някакви домашни проблеми — продължи Бърн. — Какви по-точно?

— Да започнем оттам, че в семейството ѝ отдавна има алкохолизъм — каза Паркхърст.

— Насилие? — попита Бърн.

Паркхърст направи пауза.

— Не си спомням да е ставало дума. Но дори и да има, струва ми се, че навлизаме в една поверителна област.

— Ученичките поначало споделят ли подобни неща с вас?

— Да — отвърна Паркхърст. — Някои са склонни да го правят.

— А много от тях ли са склонни да обсъждат с вас интимни страни от домашния си живот?

Бърн постави фалшиво ударение на думата. Паркхърст го усети.

— Да. И смятам, че умея да предразполагам младите хора.

Опа, минаваме в отбрана — каза си Джесика.

— Не разбирам защо толкова ме разпитвате за Никол. Да не би и с нея да се е случило нещо?

— Тази сутрин я намериха убитата — рече Бърн.

— О, божичко — кръвта се стече от лицето на Паркхърст, — гледах новините... Но нямах...

По новините наистина не бяха съобщили името на жертвата.

— Кога за последен път видяхте Никол?

Паркхърст се замисли за няколко ключови секунди.

— Преди няколко седмици.

— Къде бяхте в четвъртък и петък сутринта, доктор Паркхърст?

Джесика бе сигурна, че Паркхърст усети как разпитът прекоси разделителната черта между свидетел и обвиняем. Той остана безмълвен.

— Дежурен въпрос, просто — каза Бърн. — Дължни сме проверим всички подробности.

Но преди Паркхърст да отговори, някой почука тихо по отворената врата.

Беше Айк Бюканън.

— Инспектор Бърн?

Още докато отиваха към кабинета на Бюканън, Джесика забеляза чакащия ги с гръб към вратата мъж — метър и осемдесет, с черен балтон и черна мека шапка в дясната ръка. Имаше атлетична широкоплещеста фигура. Неоновото осветление се отразяваше в гладко обръснатата му глава. Влязоха в кабинета.

— Джесика, запознай се с монсиньор Тери Пейсък — каза Бюканън.

Тери Пейсък, издигнал се сам от миньорските хълмове в окръг Монтгомъри, си бе завоювал славата на ревностен пазител на епархията на филаделфийския архиепископ. Сред нейните милион и половина католици и близо триста енории надали имаше друг погласовит и по-упорит поборник от Тери Пейсък.

Името му нашумя през 2002 година по времето на краткотраен сексскандал, довел до уволнението на шестима филаделфийски свещеници и на още неколцина от Алънтаун. И макар скандалът да бледнееше пред онзи, който се вихреше в Бостън, Филаделфия, с голямото си население католици, дълго време бе като замаяна.

И през всички тези месеци Тери Пейсък бе на предна, централна позиция: не пропусна нито едно местно токшоу, нито една

радиостанция, нито един вестник. Изявите му създадоха един определен образ в съзнанието на Джесика: красноречив и образован питбул. Та сега, когато за пръв път го видя лице в лице, се оказа неподготвена за едно нещо — усмивката му. В един миг приличаше на компактен вариант на борец от WWF, готов да скочи върху противника си. Но в следващия миг лицето му се променяше и огряваше всички около него. Сега ѝ стана ясно как бе успял да омае не само медиите, но и църковните власти. Май нямаше пост в политическата йерархия на църквата, който Тери Пейсък да не може да завладее.

— Монсиньор Пейсък — протегна му ръката си.

— Как върви следствието? — въпросът бе отправен към Джесика, но напред пристъпи Бърн.

— Още сме в началото — каза.

— Вярно ли е, че вече сте създали специална група?

Според Бърн Пейсък предварително знаеше отговора на своя въпрос. И изражението му подсказа на Джесика — а вероятно и на самият Пейсък, — че това никак не му е приятно.

— Да — потвърди Бърн. Безизразно, кратко, равнодушно.

— Лейтенант Бюканън ми спомена също, че сте привикали доктор Брайън Паркхърст.

Айде, почна се — рече си Джесика.

— Доктор Паркхърст сам предложи да ни помогне с разследването. Оказва се, че е познавал и двете жертви.

Тери Пейсък кимна.

— Това означава ли, че доктор Паркхърст не е заподозрян?

— Абсолютно — потвърди Бърн. — Той е тук единствено в качеството си на съществен свидетел.

Засега — помисли си Джесика.

Усети как Тери Пейсък върви по едно много тънко въже. От една страна, щом някой убива ученички католички във Филаделфия, той е длъжен да е напълно в течение на ситуацията и да се бори разследването да се ползва с най-висок приоритет.

От друга страна, не може да наблюдава пасивно как служител на епархията бива разпитван в отсъствието на адвокат, или без никаква подкрепа от страна на църквата.

— Убеден съм, че сте наясно със загрижеността ми за тези трагични събития в качеството ми на говорител на епархията — каза

Пейсък. — Архиепископът лично ме упълномощи да поставя на ваше разположение всички ресурси на епархията.

— Много щедро е от негова страна — каза Бърн.

Пейсък подаде визитка на Бърн.

— Обадете се по всяко време, ако смятате, че службата ми може да ви бъде полезна.

— Обезателно — каза Бърн. — Един въпрос от чисто любопитство, монсеньор: как разбрахте, че доктор Паркхърст е тук?

— Позвъни ми в кабинета веднага, след като го повикахте.

Бърн кимна. Щом Паркхърст е предупредил епархията, че го викат на разговор като свидетел, явно съвсем добре е съзнавал, че беседата може да се превърне в разпит.

Джесика погледна Айк Бюканън. Забеляза как той направи през рамото ѝ лек жест с глава, сякаш искаше да каже някому, че онова, което търси, е в стаята вдясно.

Проследи погледа на Бюканън и видя, че точно пред вратата му стоят Ник Паладино и Ерик Чавес. Те се отправиха към стая „А“, а Джесика осъзна смисъла на кимването.

Пуснете Брайън Паркхърст.

25.

Вторник, 15:20 ч.

На ъгъла на Вайн Стрийт и Бенджамин Франклин Паркуей се намира главната сграда на Свободната библиотека — най-голямото книгохранилище в града.

В отдел „Изкуства“ Джесика преравяше куп томове, посветени на християнското изобразително изкуство. Търсеше нещо, което да наподобява завареното на двете местопроизшествия, където липсваха свидетели и отпечатъци, но имаше две жертви, между които поне засега нямаше пряка връзка: Теса Уелс, седнала и прегърнала колоната в онова мръсно мазе на Северна Осма улица; Никол Тейлър, легнала наред поляната с жълти нарциси.

Една от библиотекарките помогна на Джесика да претърси каталога с помощта на разни ключови думи. Резултатите я зашеметиха.

Имаше книги за иконографията на Дева Мария, книги за мистицизма и католицизма, книги за реликви, за торинската плащаница, оксфордският справочник по християнско изкуство. Безброй пътеводители за „Лувъра“, „Уфици“, „Тейт“ и други галерии. Сума ти книги за раните на Исус и по римска история — в частта им, свързана с разпятието. Илюстрирани библии, монографии за изкуството на францисканците, йезуитите и цистерцианците, църковна хералдика, византийски икони и символиката на Дева Мария. Репродукции на картини, рисувани с масло, акварел и акрил, дърворезби, скици с туш и мастило, стенописи, фрески и скулптури от бронз, мрамор, дърво и камък.

Откъде трябваше да започне?

Чак когато се улови да прелиства албум, посветен на църковната бродерия, се усети, че леко се е отклонила от курса. Само две от ключовите думи — молитва и броеница — дадоха стотици резултати. Понаучи и някои основни неща, сред които това, че поредицата молитви, отброявана с броеницата, е посветена на Девата, че Дева Мария е в центъра на същността ѝ, но че молещият се трябва да съзерцава лика на Христа. Записа си всичко, което можа.

Прегледа и някои от книгите, които библиотеката раздава за домашно четене — повечето прегледани до този момент бяха справочници — и се върна в „Раундхаус“ с глава, замаяна от религиозна образност. Нямаше начин тези книги да не съдържат нещо, което да е вдъхновило лудостта на двете престъпления. Но нямаше и най-малката представа как да го изкопчи.

26.

Вторник, 15:30 ч.

Тъмната бе пълна, без нито един шев, една вечна нощ, която не се влияе от времето. А под нея съвсем слабо се долавяше шумът на света.

Воалът на безсъзнанието заливаше Бетани Прайс, после се оттегляше подобно на вълните по плажа.

Кейп Мей — добра се мисълта през замъгления ѝ мозък, докато образът се мъчеше да се измъкне от дълбините на паметта ѝ. От години не се бе сещала за Кейп Мей — морския нос на шейсетина километра от Атлантик Сити в Ню Джърси, където ходеше с родителите си, когато бе мажа. Седеше на плажа с крака, заровени в мокрия пясък. Баща ѝ бе с ония шарени хавайски гащи, а майка ѝ — по скромнен цял бански.

Сети се как се преобличаше в кабинката на плажа и как още тогава се срамуваше от тялото си, от килограмите. Мисълта я накара да се опипа. Още бе напълно облечена.

Помнеше, че бяха пътували с кола към петнайсетина минути. Може и повече да е било. Убол я бе с игла, която я доведе до прегръдката на съня, но не напълно в обятията му. Чуваше отвсякъде шумовете на града — автобуси, клаксони, вървящи и приказващи хора. Искаше да им извика, но не можа.

Сега наоколо бе тихо.

И тя се страхуваше.

Стаичката надали бе по-голяма от метър на два. По-скоро се намираще в някакъв килер. На стената срещу вратата му бе напипала някакво разпятие. На пода имаше тапицирана табуретка за коленичене при изповед. Мокетът на пода бе нов — носът ѝ усети нефтения аромат на новите влакна. Сега вече виждаше под вратата и тънка ивица жълта светлина. Бе гладна и жадна, но не смееше да си поиска.

Той ѝ бе заповядал да се моли. Бе влязъл в мрака и бе пъхнал в ръката ѝ молитвена броеница. Каза ѝ да започне от Веруюто. Не я бе опипвал по сексуален начин. Или поне не бе усетила подобно нещо.

Оставил я бе сама за известно време, но сега се върна. Крачеше пред килера и сякаш се ядосваше на нещо.

— Не те чувам — рече ѝ от другата страна на вратата. — Какво казва папа Павел IV по въпроса?

— Не... не знам — каза Бетани.

— Казва, че когато няма размисъл, броеницата се превръща в бездушна тяло, а изричането на молитвите се изражда в механично повтаряне на формули, което противоречи на призива на Христос.

— Моля за извинение.

Защо той правеше всичко това? Досега винаги се бе отнасял добре с нея. Когато бе закъсала, се отнесе с уважение към проблемите ѝ.

Звукът от машината се засили.

Май бе някаква бормашина.

— Почвай! — изгърмя гласът.

— Радвай се, благодатна Марио! Господ е с тебе... — започна тя, сигурно за стотен път.

Господ е с тебе — мина ѝ през ума преди мъглата отново да го обсеби.

С мен ли е Господ?

27.

Вторник, 16:00 ч.

Черно-белият видеозапис бе едрозърнест, но даваше достатъчна представа кой влиза и излиза през паркинга на болницата „Сейнт Джоузеф“. Автомобилният и пешеходен трафик не предлагаше нищо особено — линейки, полицейски коли, микробуси за доставки от медицински и други складове. Повечето от хората бяха болнични служители — лекари, сестри, санитарни, чистачи. Входът се ползваше от малко външни посетители, най-вече полицаи.

Джесика, Бърн, Тони Парк и Ник Паладино се бяха сместили в стаичката, която служеше едновременно за почивка и за гледане на видео. Никол Тейлър се появи, когато часовникът на лентата показваше 16:06:03.

Никол излиза от вратата с табелка „Специални болнични служби“, колебае се за няколко секунди, после бавно се отправя към улицата. На дясното ѝ рамо виси малка чантичка, а в лявата си ръка носи нещо като шише със сок, най-вероятно „Снапъл“^[1]. В Ботаническата градина не бяха намерили нито чантичката, нито бутилката.

На улицата Никол сякаш забелязва нещо в горния край на кадъра. Закрива уста, може би от изненада, после се отправя към паркирания в самия ляв край на екрана микробус. Има вид на форд уинд стар. Не личи вътре да има човек. В момента, в който минава от дясната страна на буса, пред камерата се изпречва камион от складовете „Алайд Медикал“.

— Майка му стара — каза Бърн. — Мръдни се, де...

Часовникът на екрана показва 16:06:55.

Шофьорът на камиона слиза от лявата врата и влиза в болницата. След няколко минути излиза и пак сяда зад волана.

Но когато камионът се отмества, уинд стартът и Никол вече ги няма.

Оставят лентата да се върти още пет минути, след това пренавиват напред. Нито Никол се връща, нито уинд стартът.

— Би ли го върнал дотам, където тя отива до микробуса? — помоли Джесика.

— Няма проблем — каза Тони Парк.

Изгледаха още сума ти пъти петдесет и пет секундния запис — Никол излиза от сградата, минава под козирката, приближава се до уинд стара — и всеки път спираха на онзи миг, в който камионът пристига и ги закрива.

— Можеш ли да увеличиш образа? — попита Джесика.

— На тази машина не — отвърна Парк. — Но в лабораторията могат да направят куп магии.

Джесика едва ли не се завря в малкия черно-бял екран. Уинд стартът май беше с номер на щата Пенсилвания, завършващ на 6. Предхождащите шестицата числа, букви или съчетания от тях обаче не се разчитаха. Ако знаеха началните цифри на номера, щеше да е много по-лесно да установят марката и модела на автомобила.

— Защо не проверим всички уинд стари, чиито номер завършва на шест? — попита Бърн.

Парк стана и направи крачка към вратата. Бърн го спря, написа нещо в бележника си, откъсна листа и му го подаде. Едва тогава Парк излезе.

Останалите трима продължиха да гледат лентата. Автомобилите идваха и си заминаваха, хората вървяха лениво към работните си места и се отдалечаваха от тях с пъргава стъпка. Джесика се измъчваше от мисълта, че зад прикрилия уинд стара камион, Никол Тейлър може би разговаря с онзи, който съвсем скоро след това ще отнеме живота ѝ.

И макар да изгледаха записа още пет-шест пъти, не успяха да се сдобият с нищо ново.

Тони Парк се върна със сноп компютърни разпечатки. След него влезе и Айк Бюканън.

— В щата Пенсилвания има регистрирани две хиляди и петстотин уинд стара — каза Парк. — Около двеста от тях имат номер, завършващ на шест.

— По дяволите! — каза Джесика.

Но Парк вдигна снопа листа с тържествуваща усмивка. Един от редовете бе отбелязан с яркожълт маркер:

— И един от тези двеста е регистриран на името на доктор Брайън Алън Паркхърст, живеещ на Ларчууд Стрийт.

Бърн мигновено скочи на крака. Хвърли поглед на Джесика. Прокара пръст по белега на челото си.

— Това не е достатъчно — каза Бюканън.

— Защо да не е? — попита Бърн.

— Откъде искаш да започна?

— Познавал е и двете жертви, а можем да докажем, че е бил на мястото, където за последен път е видяна Никол Тейлър.

— Но не можем да докажем, че е той. Не можем дори да докажем, че тя се качила в автомобила.

— Но е имал възможността — упорстваше Бърн. — А евентуално и повод.

— Какъв повод? — попита Бюканън.

— Карен Хилкърк — отвърна Бърн.

— Но Карен Хилкърк не е убита.

— Не му се е налагало. А Теса Уелс е малолетна. Може да го е заплашвала, че ще обяви публично за връзката им.

— Каква връзка?

Бюканън, разбира се, бе прав.

— Виж сега, той нали е лекар — похвана Бърн, не желаейки да отстъпи. Все пак Джесика имаше усещането, че и самият той не е убеден във вината на Паркхърст. Но Паркхърст категорично знае нещо. — Според съдебния лекар и двете момичета са били укротени с мидазолам, а после им е инжектирано и паралитично вещество. Освен това кара микробус, което пасва на профила. Дай ми да го върна на стола. Само за двайсет минути. Ако не си признае, пускаме го.

Айк Бюканън обмисли предложението набързо.

— Виж какво, ако Брайън Паркхърст стъпи отново в тази сграда, ще дойде с адвокат от епархията. Това ти е пределно ясно. Както и на мен — каза Бюканън. — Дай да поровим още малко, преди да свържем точките. Преди да започнем да привикваме хора, нека първо разберем дали този уинд стар не принадлежи на някой служител на болницата. Да проверим какво е правил Паркхърст през всяка една минута този ден.

Основната част от работата на едно ченге си е жива затъпяваща скука. Голяма част от времето му минава зад паянтово дървено бюро с пълни с хартия заяждаци чекмеджета, с телефон в едната ръка и чаша студено кафе в другата. Обаждания на разни хора. Повторни

обаждания на разни хора. Чакане разни хора да ти се обадят. Опиране в непреодолима стена, нахлуване в задънена улица, отчаяно измъкване от същата. Хората, с които разговаряш, не са видели, не са чули, нищо не казват — и чак след две седмици се сещат за някакъв важен факт. Разговаряш с погребални бюра дали на тази дата са поели труп от улицата. Беседваш с разносвачи на вестници, дежурни по пешеходни пътеки пред училищата, паркови работници, бояджии, водопроводчици, улични метачи. Общуваш с наркомани, проститутки, алкохолици, дилъри, просяци, улични продавачи и всеки друг, имал навика или призванието да виси точно на този ъгъл, който те вълнува.

А след като изчерпа възможностите на телефона и се убеди, че са безполезни, инспекторът се мята в автомобила си и тръгва из града, да задава същите въпроси на същите хора, само че този път — лично.

Към средата на следобеда разследването бе придобило сънливо темпо, все едно падаха с пет на нула и изчакваха съдията да свири края на мача. Потракваха върхове на моливи, телефоните бяха безмълвни, погледите избягваха да се срещат. С помощта на половин дузина униформени, специалната група бе успяла да се свърже с почти всички собственици на уинд стар, с много малко изключения. Двама се оказаха служители на „Сейнт Джоузеф“, единият дори работеше към домакинския отдел.

В пет проведеха пресконференция зад „Раундхаус“. Най-отпред се кипреха градският комисионер на полицията и окръжният прокурор. Зададоха се всички дежурни въпроси. Дадоха им се дежурните отговори. Камерите показаха и Кевин Бърн, и Джесика Балзано, представени пред медиите като ръководители на специалната група. Джесика се молеше да не ѝ се наложи да говори пред камерите. Размина ѝ се.

В пет и двацет бяха отново зад бюрата си. Прехвърлиха всички местни канали, докато попаднаха на повторение на пресконференцията. Едрият план на Кевин Бърн бе посрещнат с кратки аплодисменти, възторжени викове и подсвирквания. Коментар зад кадър придружи заснетия по-рано през деня Брайън Паркхърст, докато напускаше „Раундхаус“. Името му бе изписано под забавения каданс на това, как се качва в колата си.

От „Назарийн Академи“ се бяха обадили да съобщят, че предишния четвъртък и петък Брайън Паркхърст си тръгнал преди

края на работното време и че в понеделник се явил не по-рано от осем и петнайсет сутринта. Излизаше, че е имал предостатъчно време да отвлече и двете момичета, да остави телата им и въпреки всичко да се вмести в графика си.

В пет и трийсет, непосредствено след телефонния ѝ разговор с отдел „Просвета“ в Денвър, който категорично елиминира от списъка на заподозрените бившето гадже на Теса — Шон Бренън, Джесика и Джон Шепърд тръгнаха с кола към лабораторията — нова сграда, съоръжена с върха на техниката, на ъгъла на Осма улица и Поплар, само на няколко преки от „Раундхаус“. Разполагаха с нова информация. Костта в ръката на Никол Тейлър се оказа част от агнешки крак, срязана с назъбено острие, а после наострена на точилен камък.

С други думи, едната жертва е държала овча кост, а другата — репродукция на картина на Уилям Блейк. Макар и полезна, информацията не хвърляше никаква нова светлина върху който и да било елемент на разследването.

— Имаме и съвпадащи влакна от мокет и при двете жертви — каза Трейси Макгавърн, заместник-директорът на лабораторията.

Новината бе посрещната с възторжено вдигнати юмруци от всяка част на стаята. Това вече бе вещественно доказателство, чийто произход можеше да се проследи.

— По ръба на полите и на двете момичета намерихме едни и същи найлоново влакна — поясни Трейси. — Повече от дузина при Теса Уелс, само няколко по полата на Никол Тейлър. Вероятно дъждът е отмил голяма част, но и наличните стигат.

— Жилищни влакна ли са? Или от обществено място? Или от автомобил? — заразително нетърпеливо Джесика.

— Вероятно не са от автомобил. Бих казала, че са от жилищен мокет средно качество. Тъмносин. Интересното е, че всички влакна са само по долния ръб на полите. Не се срещат никъде другаде по дрехите им.

— Означава ли това, че не са лежали върху мокета? — попита Бърн. — Нито пък са седели върху него?

— Точно така — каза Трейси. — При подобно разположение, бих предположила, че по-скоро са...

— Коленичили — изпревари я Джесика.

— Коленичили — повтори като ехо Трейси.

В шест часа Джесика седеше зад едно бюро, отпиваше от студеното кафе и прелистваше книгите по християнско изкуство. Попадна на няколко обещаващи следи, но не откри нищо, съответстващо на позите на жертвите на местопрестъплението.

На Ерик Чавес му предстоеше среща с вечеря. Застанал пред еднопосочното огледало в стаята за разпити „А“, той правеше безуспешни опити да завърже съвършен уиндзър на вратовръзката си. Ник Паладино провеждаше последните си телефонни разговори с малкото останали собственици на уинд стари.

Кевин Бърн изучаваше втречено снимките по стената, сякаш бяха статуи от Великденските острови. Оглеждаше съсредоточено всяка подробност и превърташе в главата си последователността на събитията. Образи на Теса Уелс, на Никол Тейлър, кадри от дома на смъртта на Осма улица, от поляната с нарцисите в Ботаническата градина. Длани, ходила, очи, ръце, крака. Снимки с линия, даваща представа за мащаба. Защриховани с мрежа снимки, указващи взаимни връзки между предметите.

Пред него лежаха отговорите на всичките му въпроси и Джесика усещаше, че е изпаднал в някакво кататонично състояние. С удоволствие щеше да даде цяла едномесечна заплата, само да може да разчете вътрешните му мисли в момента.

Денят бавно клонеше към вечерта. Но Кевин Бърн не помръдваше — само сканираше таблото, отляво надясно, от горе до долу.

Изведнъж отлепи една от снимките — едър план на лявата длан на Никол Тейлър. Отнесе я до прозореца и я вдигна към помръкващата светлина. Погледна към Джесика, но на нея ѝ се стори, че гледа през нея. Тя не бе нищо, освен предмет, изпречил се на пътя на поглед, отправен на хиляда метра оттам. Бърн извади от бюрото си увеличително стъкло и се върна при снимката.

— Божичко — каза накрая, с което привлече вниманието и на останалите инспектори в стаята. — Не мога да повярвам, че досега не сме обърнали внимание.

— На какво? — попита Джесика. Отдъхна си, когато Бърн най-сетне проговори. Вече бе почнала да се притеснява за него.

— Виж белезите — каза и посочи вдлъбнатините в месестата част на дланта, които според Том Уайрич се дължали на натиск от ноктите ѝ. После грабна протокола на съдебния лекар за Никол Тейлър. — А ето какво пише тук: „във вдлъбнатините по лявата ѝ длан има следи от тъмночервен лак за нокти“.

— Е, и какво от това? — попита Бюканън.

— На лявата ѝ ръка лакът е зелен — каза Бърн.

Посочи снимката с едър план на ноктите на Никол Тейлър — горскозелени. После вдигна снимката на дясната ѝ ръка.

— А на дясната лакът е тъмночервен.

Останалите трима инспектори се спогледаха и вдигнаха рамене.

— Не разбирате ли? Следите не са от стискане на левия ѝ юмрук. Напротив, направени са от натиск с противоположната ръка.

Джесика се напъна да види нещо в снимките, сякаш изследваше негативните и позитивните елементи в гравюра на М. К. Ешер^[2]. Нищо не ѝ просветна.

— Не разбирам — рече.

— Ще разбереш — каза Бърн, грабна палтото си и се запъти към вратата.

Бърн и Джесика стояха в тясната фотолаборатория.

Специалистът–лаборант се опитваше да увеличи и подобри образа на лявата ръка на Никол Тейлър. Повечето снимки на местопрестъпленията и досега се правят на 35 милиметров филм и едва след това се дигитализират, което позволява да бъдат подобрявани, увеличавани и, при необходимост, подготвяни за представяне пред съда. В случая ги интересуваха малките сърповидни вдлъбнатини в долния ляв край на дланта на Никол. Техникът увеличи областта, засили контраста, а полученият образ накара всички в малката стая да ахнат едновременно.

Никол Тейлър им пращаше ясно съобщение. Леките наранявания изобщо не бяха произволно подредени.

— Боже милостиви — възкликна Джесика, когато първият прилив на адреналин, откакто бе станала инспектор по убийствата, нахлу в ушите ѝ.

Малките сърповидни вдлъбнатини съдържаха послание от оня свят.

Преди да умре, Никол Тейлър бе използвала ноктите на дясната си ръка да напише дума върху лявата си длан — молбата на едно умиращо момиче в последния, отчаян миг от живота ѝ. Нямаме никакво съмнение. Белезите оформяха буквите PAR.

Бърн отвори мобифона си и се обади на Айк Бюканън. В следващите двадесет минути щяха да съставят клетвена декларация за вероятен причинител и да я връчат на шефа на секция „Убийства“ към окръжната прокуратура. Ако имаха късмет, до един час щяха да получат разрешително за обиск на дома на Брайън Алън Паркхърст.

[1] „Snapple“ — голяма американска фирма за бутилирани чайове, плодови сокове, лимонада и минерална вода. — Б.пр. ↑

[2] Мориц Корнелис Ешер (Maurits Cornelis Escher) (1898–1972) — холандски художник, познат със своите гравюри върху дърво, литографии, мецотинто, които изобразяват мозайки, невъзможни конструкции, безкрайни обекти и покрития на равнината. — Б.пр. ↑

28.

Вторник, 18:30 ч.

Саймън Клоуз не можеше да откъсне очи от предната страница на „Рипорт“, явила се гордо на екрана на неговия апъл пауърбук.

КОЙ Е МОЛИТВЕНИЯТ УБИЕЦ?

Има ли нещо по-хубаво от това да видиш името си като автор под едно набиващо се на очи провокативно заглавие?

Сигурно има поне едно, най-много две, реши Саймън. Но и за двете трябваше да плаща, а това тук пълнеше джоба му.

Момичетата с броениците.

Негова собствена идея.

Беше попрехвърлил още няколко идеи за заглавие.

Това го хвърли в музиката.

Саймън обожаваше тази част от нощния живот — кипренето, предхождащо гонитбата на жертвата. И през деня се обличаше добре за работа — винаги с риза и вратовръзка, понякога с блейзър и прав панталон. Нощем обаче минаваше на европейска вълна: италианска изработка, фини платове. През деня носеше „Чапс“, но нощем — „Ралф Лорен“.

Пробвал бе „Долче и Кабана“, пробвал бе и „Прада“, но си купуваше „Армани“ и „Пал Зилери“. Благодаря ти, Господи, за полугодишните разпродажби в „Бойд“.

Погледна се в огледалото. Неотразим. Коя щеше да му откаже? Вярно, във Филадельфия имаше куп добре облечени мъже, но малцина успяваха да се докарат със замах до европейския стил.

Жените обаче си оставаха най-важният фактор.

Когато след смъртта на леля Айрис Саймън тръгна сам да си търси късмета, поживя за известно време в Лос Анджелис, Маями,

Чикаго и Ню Йорк Сити. Макар и за кратко, поблазни се дори от мисълта да живее в Ню Йорк, но само след няколко месеца се върна обратно във Филадельфия. Ню Йорк бе прекалено забързан, истинска лудница. А момичетата на Филадельфия — които не отстъпват по сексапил на манхатънските — имат и още нещо, което никога няма да срещне в Ню Йорк.

Филадельфийките ти *дават* шанс.

Едва успя да постигне идеална вдлъбнатост във вратовръзката „Дзения“, когато някой почука на вратата. Прекоси малкия апартамент и отвори.

Анди Чейс — безбрежно щастливият и ужасно рошав Анди.

На главата му имаше обърната назад мръсна бейзболна шапка и тъмносиньо яке „Мембърс Оунли“^[1] (Ама някой наистина ли още произвежда „Мембърс Оунли“? — не можеше да повярва Саймън), комплект с еполетите и затварящите се с цип джобове.

Посочи собствената си червена жакардова вратовръзка и попита Анди:

— Прекалено много гей ли е?

— Не — отвърна Анди, докато се просна на дивана, награби списанието „Ман Уърлд“ и захапа една едра японска ябълка. — Но напълно достатъчно.

— Глей си работата.

Анди сви рамене:

— Не мога да си обясня как можеш да харчиш толкова много за дрехи, след като не можеш да носиш повече от един костюм на гърба си. Какъв е смисълът?

Саймън се въртна и направи „дефиле“ през всекидневната. Завъртя се на пета, направи стойка:

— И след като ме гледаш си в състояние да ми зададеш подобен въпрос? Стилното поведение носи отплата само по себе си, mon frere^[2].

Анди му отвърна с превзета прозявка и отхапа от ябълката.

Саймън си сипа няколко глътки курвоазие. За Анди отвори кен с милър лайт.

— Сори. Свършиха ми фъстъците.

Анди поклати глава:

— Подигравай се ти, подигравай се. Но фъстъците са далеч по-готини от лайнияния „фоагра“^[3], дето го ядеш.

Саймън се направи, че запушва ушите си с длани от и възмущение. Анди Чейс го отвращаваше на клетъчно ниво.

Осведомиха се взаимно за станалото през деня. Саймън отчиташе подобни беседи като режийни разходи, съпътстващи сделките му с Анди. След като се уточниха кой кому какво дължи, бе време да тръгват.

— Та как е Кити? — зададе Саймън дежурния въпрос с всичкия фалшив ентузиазъм, който успя да събере. Ситната кравичка, както я наричаше наум. Когато Анди се влюби в нея, Кити Брамлет бе дребна, почти хубавичка касиерка в „Уол март“. Но това бе преди трийсет кила и три брадички време. Междувременно Кити и Анди бяха навлезли в средната възраст и се бяха примирили с бездетния кошмар на брака по навик: претоплени в микровълновата фурна вечери, рождени дни в „Олив Гардън“^[4], сношаване два пъти месечно, докато гледат Джей Лено.

Предпочитам смъртта, Господи — рече си Саймън.

— Не е мръднала и на йота. — Анди захвърли списанието и се протегна, а Саймън забеляза безопасната игла, с която бе закопчан панталонът му. — Неизвестно защо все още смята, че трябва да се събереш със сестра й. Сякаш по този начин ще има някаква връзка и с теб.

Ронда, сестрата на Кити, приличаше на издължена версия на Уилърд Скот^[5], но не толкова женствена.

— Смятай, че скоро ще й се обадя — рече Саймън.

— Както кажеш.

Продължаваше да вали. На Саймън му се налагаше да развали целия си външен вид с изящния, но ужасно функционален шлифер „Лондон Фог“ — единственото нещо в гардероба му, което плачеше са спешна подмяна. Все пак по-добре с него, отколкото дъждът да направи петна по костюма на „Зилери“.

— Айде, нямам повече време за глупости. — Саймън посочи вратата на Анди. Онзи схвана намека, стана и тръгна да излиза. Огризката от ябълката остана върху дивана.

— Няма да успееш да ми развалиш настроението — добави Саймън. — Изглеждам добре, мириша прекрасно, материалът за първа

страница се пече, а животът е *dolce*^[6].

— *Dolce* ли? — направи гримаса Анди.

— Божичко — рече Саймън. Бръкна в джоба, извади стотачката и я подаде на Анди.

— Благодаря, че ми се обади — каза Саймън. — Продължавай в същия дух.

— По всяко време, бро — отвърна Анди. Прибра банкнотата, излезе и се отправи към стълбите.

Бро, помисли си Саймън. Ако това е само чистилището, какъв ли ужас ще е раят.

Погледна се за последно в огледалото цял ръст в дрешника.

Идеално.

Градът бе в краката му.

[1] „Members Only“ (Само за членове) (англ.) — популярна марка кожени якета с еполети през 80-те години. — Б.пр. ↑

[2] Братко мой (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Foie gras — пастет от гъши черен дроб (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Верига непретенциозни италиански ресторанти в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Американски телевизионен водещ и метеоролог, първият изпълнител на ролята на Роналд Макдоналд в рекламите на „Макдоналдс“. — Б.пр. ↑

[6] Сладък (ит.). — Б.пр. ↑

29.

Вторник, 19:00 ч.

Брайън Паркхърст го нямаше у дома. Нямаше го и форд уинд стартът.

Шестимата инспектори се пръснаха из триетажната прилепена къща на Гардън Корт. На първия етаж имаше малка всекидневна и столова; отзад бе кухнята. Стръмните стълби между столовата и кухнята водеха към втория етаж. Там имаше баня и спалня, превърната в кабинет. Третият етаж, съдържащ навремето две малки стаи, бе преустроен в голяма основна спалня. В нито едно от помещенията не видяха тъмносин мокет.

Мебелировката бе общо взето съвременна: кожен диван и фотьойл, шкаф от тик и маса за хранене. Дъбовото бюро в кабинета бе малко по-старо. Книгите на етажерките подсказваха, че има еkleктичен вкус. Филип Рот, Джаки Колинс, Дейв Бари, Дан Симънс. Инспекторите отбелязаха и присъствието на Уилям Блейк „Пълни събрани илюстрирани творби“.

Ами, как да ви кажа, не съм много силен по Блейк — бе рекъл Паркхърст по време на разговора им.

От бързия оглед на книгата не пролича да има изрязано.

Претърсиха хладилника, фризера и кухненския боклук, но не намериха следа от агнешки крак. Отметката в готварската книга бе на страницата с карамелизирана плодова пита.

И в дрешниците му не откриха нищо необичайно. Три костюма, два блейзъра от туид, шест чифта официални обувки, дюзина официални ризи. Всичко консервативно и доброкачествено.

В кабинета му висяха трите му дипломи за висше образование: една от университета „Джон Каръл“ и две от Пенсилванския университет. На стената имаше и плакат в хубава рамка за бродуейската продукция на „Салемските вещици“.

На Джесика се падна вторият етаж. Прегледа дрешника към кабинета, който съдържаха спортните му екипи — за тенис и ракетбол, както и скъп неопренов костюм за уиндсърфинг.

Претърси чекмеджетата на бюрото, но не намери нищо необичайно — ластици, химикалки, кламери, тик-так. Друго чекмедже съдържаше тонер за лазерен принтер и резервна клавиатура. Всички чекмеджета се отвориха лесно, с изключение на онова с документацията.

То бе заключено.

Необичайно за човек, който живее сам, мина ѝ през ума.

Не откри ключа и в горното чекмедже, след като го претърси бързо, макар и методично.

Надникна от кабинета. Дочу приказките на инспекторите. Всички бяха заети. Върна се при бюрото и извади комплект шперцове. Трите години в Пътна полиция неминуемо ѝ бяха дали поне някакви умения в тази област. Отвори го за секунди.

Повечето документи бяха свързани с домакинството и лични дела — данъчни квитанции, разписки за закупени вещи, лични разписки, застрахователни полици. Плюс купчинка платени сметки по кредитната му карта VISA. Джесика си записа номера ѝ. Бързият преглед на описа на плащанията не донесе нищо подозрително. Нямаше и плащане в полза на магазин за религиозни предмети.

Тъкмо се канеше да затвори и заключи, когато мерна ъгълчето на малък кафяв плик, надничащо иззад чекмеджето. Бръкна и го извади. Залепен бе към задната дъска, но не бе запечатан.

В плика имаше пет снимки, направени през есента в парка „Феърмаунт“. На три от тях имаше напълно облечено момиче, заело срамежливо поза като от моден журнал. На другите две същото момиче се бе снимало заедно с усмихнатия Брайън Паркхърст. Момичето седеше на коленете му. Датата бе от октомври предишната година.

А момичето бе Теса Уелс.

— Кевин! — изрева Джесика към стълбите.

Бърн пристигна светкавично, вземайки стъпалата по четири наведнъж. Джесика му показва снимките.

— Копеле мръсно — изръмжа Кевин. — В ръцете ни беше, а го пуснахме.

— Не се тревожи. Пак ще го спипаме. — Под стълбите бяха открили пълен комплект куфари. Явно не бе заминал надалеч.

Джесика резюмира уликите. Паркхърст е лекар. Познавал е и двете жертви. Твърди, че се е срещал с Теса Уелс само по професионална линия, в качеството му на съветник, а същевременно притежава лични снимки с нея. В миналото му има случай на сексуална връзка с ученичка. Едната от жертвите му е направила опит да изпише името му върху дланта си, преди да я е застигнала смъртта.

Бърн вдигна телефона на бюрото на Паркхърст и се обади на Айк Бюканън. Включи спикърфона и му описа какво са намерили.

Бюканън го изслуша, после каза думите, които Бърн и Джесика очакваха с надежда:

— Задръжте го.

30.

Вторник, 20:15 ч.

Софи Балзано бе най-красивото момиченце на света в будно състояние, а когато денят се превръщаше в нощ, в онзи сладък сумрак на полусъня, направо заприличваше на ангелче.

Бе предложила да поеме първата смяна наблюдение върху дома на Брайън Паркхърст. Но ѝ заповядаха да си върви да почива. Същото казаха и на Кевин Бърн. Оставиха други двама инспектори да наблюдават жилището на Гарден Корт.

Сега Джесика седеше на ръба на леглото на Софи и я наблюдаваше.

Бяха си направили съвместна вана с много пяна. Софи сама изми косата си и ѝ сложи балсам. Без чужда помощ, ако обичате. Изсушиха се и си разделиха една пица във всекидневната. Вярно, нарушиха правилото да се яде единствено на масата, но откакто Винсънт го нямаше, доста правила някак си отпадаха.

Край на глезотиите — зарече се Джесика.

Докато приготвяше дъщеричката си за лягане, усети, че я притиска в обятията си малко по-силно и малко по-често от обикновено. Дори Софи я изгледа учудено, сякаш искаше да я пита: „Какво ти става, мамо?“ Но Джесика много добре знаеше какво ѝ става. В подобни моменти Софи се явяваше нейният спасителен пояс, аварийна кабина, кислороден апарат.

Сега, след като Софи бе вече в леглото, Джесика си позволи да се отпусне, да се поразтовари от ужасите на отминалия ден.

Поне мъничко.

— Приказка? — Гласчето на Софи се промъкна покрай широката ѝ прозявка.

— Искаш да ти почета ли?

Софи кимна.

— Окей — каза Джесика.

— Ама не за Хоук — допълни Софи.

Джесика не можа да сдържи смеха си. „Хоук“ бе дежурното напоследък страшилище на Софи. Всичко започна от едно посещение в „Кинг ъф Праша“^[1] преди година, където ги посрещна петметровият надуваем зелен Хълк, поставен да рекламира новоизлязлото дивиди. Щом зърна гигантската му фигура, Софи моментално се скри зад краката на Джесика.

— Това какво е? — попита тогава Софи с треперещи устни и с пръсти, вкопчени в полата на Джесика.

— Това е Хълк, миличко — отвърна ѝ Джесика. — Не е истински.

— Не го обичам тоя Хоук.

По онова време се бе стигнало дотам, че всяко нещо — зелено и по-високо от метър и двайсет, всяваше ужас и паника в душицата на Софи.

— Нямаме приказки за Хоук, миличко — каза Джесика. Мислеше, че Софи вече го е забравила. Но явно някои чудовища умират трудно.

Софи се усмихна и се сви под юргана, готова за сън, необезпокояван от Хоук.

А Джесика отиде до килера и извади кашона с книги. Прегледа наличната бебешка литература: „Избягалото зайче“, „Ти си шефа, патенце“, „Любопитния Джордж“.

Седна на леглото и заразглежда възрастните указания. Всички бяха за деца под две години, а Софи бе вече почти на три. Прекалено голяма бе за „Избягалото зайче“. Божичко, не расте ли прекалено бързо? — запита се Джесика.

Най-отдолу на купа книги бе „Как да го облека?“ — буквар за обличане. Но Софи с лекота се обличаше сама, и то от сума ти месеци. Отдавна не бе слагала лява обувка на десен крак, нито пък гащеризона си отзад напред.

Джесика се спря на „Костенурката Йъртъл“ от Доктор Сюз — любимо четиво както на Софи, така и на нея самата.

На далечния остров Сала-ма-сонд.

Царуваше в блатото костенурката Йъртъл.

Погледна Софи, в очакване да я посрещне широка усмивка. Йъртъл обикновено я размиваше до сълзи, особено когато започва да царува в калта.

Но Софи бе дълбоко заспала.

Лека категория — усмихна се Джесика на себе си.

Намали реостата на лампата до най-ниско и подпъхна завивките. Остави книгата в кашона.

В мислите ѝ нахлуха Теса Уелс и Никол Тейлър. Че как иначе? Сигурно още дълго време ще обитават съзнанието ѝ.

Нима и техните майки не са седели така на ръба на леглата им и не са се възхищавали от съвършенството им? Нима не са ги гледали, докато спят, и не са благодарили на Бога за всяко вдишване и издишване?

Разбира се, че са го правили.

Погледна покритата със сърца и панделки рамка „Безценни спомени“ на нощното шкафче на Софи. Съдържаше шест снимки. Винсънт и Софи, само на годинка, на плажа.

Софи е с оранжева капела и слънчеви очила. Пълните ѝ краченца са овални с мокър пясък. Джесика и Софи в задния двор. Софи държи единствената репичка, поникнала през годината в саксийната им градинка. Софи лично бе посадила семето, поливала го бе и сама бе събрала реколтата. Настояваше и сама да си изяде репичката, макар Винсънт да я предупреди, че може и да не ѝ хареса. Но работливата Софи, при това инатеста като магаре, си отхапа и се постара физиономията ѝ да не я издаде. Накрая от лютивината по лицето ѝ избиха петна и тя се изплю върху хартиена салфетка. Това отбеляза края на земеделската ѝ любознателност.

В долния десен ъгъл имаше снимка на майката на Джесика, направена когато самата Джесика още е прохождала.

Мария Джовани бе зашеметяваща в жълтата си лятна рокля с малкото момиченце на коленете ѝ. Двете със Софи толкова си приличаха. Искаше Софи да знае как е изглеждала баба ѝ, макар в собствените ѝ спомени образът ѝ да бе съвсем избелял, сякаш го гледаше през стъклена тухла.

Изключи напълно осветлението в стаята на Софи и остана да седи в тъмнината.

Само от два дни бе на новата работа, а вече ѝ се струваше, че са минали цели месец. Откакто постъпи в полицията, мнението ѝ за отдел „Убийства“ не се бе различавало от онова на повечето ченгета: хора, които вършат една-единствена работа. Виж, в районните

управления на инспекторите им се падаше да се занимават с много по-разнообразни престъпления. Какво всъщност е едно убийство — твърдеше поговорката, — освен неприятно завършил тежък побой.

Леле, колко се е заблуждавала.

Ако на това му викаха да вършиш само една работа, то и тя ѝ бе предостатъчна.

Продължаваше да я мъчи обзелата я от вече три години мисъл: справедливо ли е спрямо Софи тя да е ченге, да рискува живота си всеки път, щом отиде на работа? И до ден-днешен не знаеше отговора.

Слезе на долния етаж и провери предната и задната врата за трети път. Не беше ли за четвърти?

В сряда имаше почивен ден, но не ѝ минаваше през ум с какво да запълни времето си. Как така ще си почива? Може ли изобщо да си гледа живота, след като две момичета са убити по особено жесток начин? В момента най-малко ѝ пука за графика на дежурствата. Надали и другите ченгета се чувстват по-различно. На този етап поне половината от полицаите във Филадельфия сигурно са готови да се откажат от полагаемите им се добавки за извънредни часове, само и само да хванат това копеле.

Всяка година баща ѝ събираше родата в срядата преди Великден. Дано това поне я разсее. Ще отиде и ще си наложи да забрави за службата. Баща ѝ винаги намирал начин да ѝ подсказва кои неща са по-важни и кои — не.

Седна на дивана и поне пет пъти превъртя каналите на кабелната телевизия. Накрая я изключи. Тъкмо се канеше да си легне и да почете, когато телефонът иззвъня. Истински се надяваше да не е Винсънт. Или може би се надяваше да е той.

Не беше той.

— С инспектор Балзано ли говоря?

Бе мъжки глас. На фона на силна диско музика.

— Кой се обажда? — попита Джесика.

Онзи не отговори. Смях и звън на лед в чаши. Обаждаше се от някакъв бар.

— За последен път питам — каза Джесика.

— Брайън Паркхърст.

Джесика хвърли поглед на часовника и си записа часа в бележника до телефона. Погледна екранчето да види номера, от който

й се обаждаше. Частен номер. Разтегна докрай шнура на телефона и се опита да стигне до чантичката си с мобифона. Не й стигаха около два метра. Дали да не му каже да изчака една секунда, докато се добере до мобифона и се обади до местния участък да проследят разговора? Щеше ли той да й затвори?

— Къде сте? — гласът й бе писклив и изнервен.

Спокойно — изкомандва си Джесика.

— Няма значение — каза Паркхърст.

— Донякъде има — отвърна Джесика. Ха така. По-разговорно.

— Аз ще говоря, не вие.

— Чудесно, доктор Паркхърст. Защото ние наистина желаем да поговорим с вас.

— Знам.

— Защо не наминете покрай „Раундхаус“? Ще ви чакам. И ще можем да поговорим.

— Предпочитам да не идвам там.

— Защо?

— Не съм глупак, инспектор Балзано. Знам, че сте били в дома ми.

Заваляше думите.

— Къде сте? — за втори път попита Джесика.

Мълчание. Музиката премина в латино диско ритъм.

Салса клуб.

— Вие елате при мен — каза Паркхърст. — Трябва да ви кажа някои неща за тези момичета.

— Къде и кога?

— Ще ви чакам при „Щипката за пране“. След петнайсет минути.

До „Салса клуб“ записа: на 15 мин. от кметството.

„Щипката“ бе огромната скулптура на Клаус Олденбург на централния площад, току до кметството. Едно време филаделфийци са си правели срещите при орела на „Уанамейкър“ — тогавашния прочут универсален магазин с подова мозайка на орел. Всеки знаеше къде е орелът на „Уанамейкър“. Сега срещите ставаха при „Щипката“.

— И елате сама — добави Паркхърст.

— Няма да стане, доктор Паркхърст.

— Ако видя някой с вас, изчезвам — каза той. — Не желая да говоря с партньора ви.

И тя на мястото на Паркхърст не би желала да е в една и съща стая с Кевин Бърн точно на този етап.

— Дайте ми двацет минути — каза.

Линията прекъсна.

Джесика звънна на Пола Фариначи, която за сетен път спаси положението. В рая на бавачките сигурно пазят специално място за Пола. Уви дремещата Софи в любимото ѝ одеяло и я пренесе през трите врати. Когато се върна, потърси Кевин Бърн на мобилния му, но се включи гласовата му поща. И вкъщи му звъня. Същият резултат.

Хайде, бе, партньоре, обади се, молеше се мислено.

Имам нужда от теб.

Нахлузи джинси и маратонки, а отгоре — дъждобрана. Грабна мобифона, вкара нов пълнител в глока, пхна го в кобура и запраши към Сентър Сити.

Двацет и пет минути по-късно Джесика чакаше под проливния дъжд близо до ъгъла на Петнайсета улица и Маркет Стрийт. По ред очебийни причини реши да не застава под самата „Щипка“. Защо да предлага удобна мишена?

Огледа площада. Заради бурята нямаше много пешеходци. Светлините на Маркет Стрийт хвърляха трептящи червени и жълти петна по асфалта.

Когато бе малка, баща ѝ я водеше с Майкъл за каноли^[2] в „Термини“ на пазара „Рединг Терминал“ в Сентър Сити. Вярно, оригиналният магазин „Термини“ в Южна Филадельфия бе само на няколко преки от дома им. Но пътуването с градския автобус до центъра, после разходката пеш до пазара правеше канолите по-вкусни. Тогава, че и сега.

В онези дни, след Деня на благодарността правеха бавна разходка по Уолнът Стрийт и оглеждаха витрините на всички скъпи магазини. Никога не можеха да си позволят нещо от изложеното, но детското ѝ въображение се възпламеняваше от видяното.

Толкова отдавна бе всичко това — мина ѝ през ума.

Дъждът се сипеше неспирно.

Отърси се мигновено от спомените, щом видя някакъв човек да приближава към статуята. Качулката на зеления дъждобран бе вдигната, ръцете му бяха в джобовете. Стори й се, че забави крачка до основата на статуята и огледа района. Оттам, откъдето го наблюдаваше, й се стори еднакъв на ръст с Брайън Паркхърст. Но не можеше да прецени килограмите му, нито цвета на косата.

Извади пистолета и го скри зад гърба си. Тъкмо да тръгне нататък, когато мъжът внезапно се спусна към спирката на метрото.

Джесика пое дълбоко въздух и прибра оръжието.

Остана загледана в колите, описващи кръгово движение около площада. Фаровете им разсичаха дъжда, сякаш бяха котешки очи.

Потърси на мобилния му номер Брайън Паркхърст.

Гласова поща.

Потърси на мобилния му номер Кевин Бърн.

Същото.

Пристегна още по-силно качулката на дъждобрана.

И продължи да чака.

[1] „Пруския крал“ — един от най-големите молове в САЩ, намиращ се във филаделфийското предградие „Апър Мериън“. — Б.пр.

↑

[2] Сицилиански сладкиши. — Б.пр. ↑

31.

Вторник, 20:55 ч.

Той е пиян. Това опростява задачата ми. Забавени рефлексии, понижена двигателна способност, отслабена преценка за дистанция. Мога да го изчакам пред бара, да се приближа, да му съобщя намеренията си, а след това да го съсека на две.

Той няма дори да усети откъде му е дошло.

Но къде е удоволствието тук?

Къде е поуката?

Не, далеч по-добре е хората да разберат. Съзнавам, че има голяма вероятност да ме спрат, преди да съм завършил тази драма за страданията на Христа. И ако някой ден ме съпровождат по онзи дълъг коридор, вкарат ме в антисептичната стая и ме привържат към носилка на колела, ще приема участието си.

Знам, че когато ми дойде времето, ще ме съди далеч по-висша сила от Общността на Пенсилвания.

Но дотогава ще бъда онзи, който седи до теб в черквата, отстъпва ти място в автобуса, държи ти вратата отворена в някой ветровит ден, или превързва охлузеното коляно на дъщеря ти.

Именно в туй се състои благодатта да живееш под дългата сянка Божия.

Понякога се оказва, че сянката се дължи просто на някоя стояща дървена закачалка.

Но друг път сянката представлява всичко онова, от което се боиш.

32.

Вторник, 21:00 ч.

Бърн седеше на бара и изобщо не долавяше нито музиката, нито шума около масата за бiliarд. Единственото, което чуваше в момента, бе ревът в собствената му глава.

Намираще се в „Шотз“ — занемарена ъглова кръчма в Грейс Фери, нямаща нищо общо със заведенията, в които киснат ченгета. Е, можеше и в някой хотелски бар в центъра да се забие, но не му допаднаше мисълта да плаща по десет долара за всяка чаша.

Онова, което най-му се искаше в момента, бе да му падне Брайън Паркхърст само за още няколко минути. Да го притисне само още един път и да се убеди в истината. Гаврътна бърбъна и си поръча нов.

Още с идването си бе изключил мобифона, но остави пейджъра включен. Погледна го и видя номера на болницата „Мърси“. Джими го бе търсил за втори път днес. Погледна часовника си. Ще мине през „Мърси“ и ще упражни чара си върху сестрите да го пуснат за малко втори път. Когато в болницата лежи полицай, часовете за посещения не важат.

Търсила го бе и Джесика. И на нея ще се обади след малко. Трябваша му само няколко минути самота.

Засега имаше нужда единствено от покоя в най-шумния бар в Грейс Фери.

Теса Уелс.

Никол Тейлър.

Хората смятат, че когато убият някого, ченгетата пристигат, записват си едно-друго и се прибират вкъщи да си живеят живота. Нищо не е по-далеч от истината. Защото мъртвите, за които не си отмъстил, така и не остават мъртви. Неотмъстените мъртви те наблюдават. Гледат те, докато си на кино или вечеряш със семейството си, докато пиеш някоя и друга бира с момчетата в кръчмата на ъгъла. Гледат те, докато се любиш. Гледат, чакат и питат: „А какво правиш за мен?“ Шепнат в ухото ти, докато животът ти минава, децата ти порастват и се замогват, докато се смееш, плачеш, чувстваш и вярваш.

„Защо си излязъл да се веселиш? — питат. — Защо си гледаш кефа, докато аз лежа тук, върху студения мрамор? Какво правиш за мен?“

Процентът разкрити престъпления на Бърн бе сред най-високите в отдела. Това, както сам знаеше, се дължеше отчасти на синергията им с Джими Пюрифай и отчасти на собствените му улични инстинкти. И отчасти на виденията, които бяха започнали да му се явяват, докато бе буден, благодарение на четирите куршума от пистолета на Лутър Уайт и пътешествието под повърхността на река Делауеър.

Организираният убиец по принцип смята, че превъзхожда повечето хора, но най-вече онези, чийто дълг е да го открият. И точно този егоцентризъм сега прищпорваше Бърн, та в конкретния случай — момичетата с броениците — се бе превърнал направо в мания. Това също му бе известно. Вероятно го бе осъзнал в мига, в който слезе по онези паянтови стъпала на Северна Осма улица и видя бруталното унижение, преживяно от Теса Уелс.

Но освен всичко друго си даваше и сметка, че колкото съществено бе чувството му за дълг, не по-маловажен бе й ужасът с Морис Бланчард. И друг път бе бъркал в кариерата си, и то много пъти, но грешките му за пръв път бяха довели до смъртта на невинен човек. Не бе сигурен дали задържането и осъждането на молитвения убиец щеше да изкупи вината му, или да го направи квит с град Филадельфия, но се надяваше, че поне ще запълни празнотата в душата му.

Тогава вече можеше да се оттегли с гордо вдигната глава.

Има инспектори, които се осланят на парите. Други — на науката. Трети търсят подбудата. А Кевин Бърн разчиташе на вратата в дъното на съзнанието си. Не, не бе способен да предсказва бъдещето, нито да установи убиеца единствено с полагане на ръце. Но понякога му се струваше, че и това може и може би разликата се коренеше именно тук. Усещането на нюанса, разкриването на намерението, изборът на път, вървенето по следата. През последните петнайсет години, откакто се бе удавил, само веднъж сбърка.

Имаше нужда от сън. Плати сметката, сбогува се с неколцина от редовните клиенти и излезе на безкрайния дъжд. Грейс Фери миришеше на чисто.

Закопча дъждобрана, прецени способността си да шофира след пет бърбъна. Заклучи, че нищо му няма. Или почти нищо. Но когато

приблужи колата, усети, че нещо не е наред, макар да не осъзна веднага какво точно.

После видя.

Стъклото на шофьорската врата бе счупено и по предната седалка блестяха стъкълца. Погледна вътре. Липсваше CD-плейърът и чантичката с дисковете.

— Д'еба и шибания град — каза.

Обиколи колата няколко пъти под дъжда, както бясно куче гони опашката си. Седна върху капака на двигателя и дори се замисли дали да не подаде оплакване по телефона. Абсолютно безсмислено. Шансовете да ти намерят откраднатото радио в Грейс Фери са точно толкова, колкото да вземат Майкъл Джаксън на работа в детска градина.

Не му беше толкова до радиото, колкото до откраднатите дискове. Три години бе създавал колекцията си от класиците на блуса.

Тъкмо се нахрани да си върви, когато забеляза как някой го гледа от празния парцел на отсрещната страна на улицата. Не можа да види кой е, но имаше нещо в стойката, което му подсказа, че това е неговият човек.

— Ей! — провикна се Бърн.

Онзи хукна като подплашен заек зад отсрещните сгради.

Бърн се втурна подире му.

Глокът тежеше в ръката му, сякаш бе мъртъв товар.

Докато прекоси улицата, онзи се бе изгубил в миазмите на поройния дъжд. Бърн огледа внимателно отрупаното с боклуци празно място, а след това и алеята, която минаваше зад долепените една до друга къщи между двете преки.

Крадецът не се виждаше.

Къде, по дяволите, изчезна?

Пъхна глока в кобура, промъкна се до алеята и надникна наляво.

Задънена уличка. Голяма кофа за боклук, куп торби с отпадъци, строшени дървени каси. Вмъкна се в алеята. Не се ли криеше някой зад боклукчийската кофа? Гръм от небето го накара да се извърне мигновено, а сърцето му задумка в гърдите.

Беше сам.

Продължи, вглеждайки се във всяка нощна сянка. За миг картеният бой на дъжда върху найлоновите торби с боклук заглуши всичко останало.

И точно тогава през дъжда дочу стон и шумолене на найлон.

Погледна зад кофата. Черно момче, на около осемнайсет. Найлонова шапка, хокееен пуловер с емблемата на „Флайърс“, татуировка на дясната ръка, определяща го за член на младежката банда JBM: „Junior Black Mafia“^[1]. На лявата бяха татуирани затворнически врабчета^[2]. Беше на колене, с вързани ръце и запушена уста. По лицето личаха охлузвания от нанесен му наскоро побой. В очите му пламтеше страх.

Какво, по дяволите, става тук?

Бърн усети движение отляво. Но преди да успее да се обърне, отзад го сграбчи нечия мощна ръка. Усети на шията си ледения допир на остър като бръснач нож.

И чу шепот в ухото си:

— Не смей да мърдаш.

[1] „Младежка черна мафия“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] В много страни затворниците си правят татуировки на врабчета като символ на свободата. — Б.пр. ↑

33.

Вторник, 21:00 ч.

Джесика чакаше от близо половин час. Минаваха и заминаваха всякакви хора. Едни бързаха под дъжда, други спираха таксите или притичваха до спирката на метрото.

Но нито един не беше Брайън Паркхърст.

Малко след девет Джесика бръкна под дъждобрана и натисна два пъти копчето на портативния радиопредавател.

Някакъв размъкнат мъж се измъкна от сенките около входа на „Сентър Скуеър Плаза“.

Джесика разпери насреща му празни ръце.

В отговор Ник Паладино сви рамене. Преди да тръгне от Североизточна Филадельфия, Джесика звънна още два пъти на Бърн, после, докато шофираше към града, се обади на Ник, който мигновено се съгласи да ѝ послужи за подкрепление. Благодарение на дългия му стаж на ченге под прикритие към отдел „Наркотици“ тайното следене му идваше отръки. Облечен бе в раздърпано горнище на анцуг с качулка и бе обут в мърляви памучни панталони. За Ник Паладино, това бе равносилно на истинска саможертва в името на службата.

Точно на отсрещната страна на улицата, под скелето по лявата стена на кметството, стоеше с бинокъл в ръка Джон Шепърд. Двама униформени полицаи дежуреха на изхода на метрото на Маркет Стрийт. И двамата носеха снимката на Брайън Паркхърст от училищния годишник, в случай че пристигнеше оттам.

Него обаче го нямаше. И май нямаше изгледи да дойде.

Джесика се обади в дежурната стая. Постът пред дома на Паркхърст докладва, че нямало никакво движение.

Джесика се запъти бавно към Паладино.

— Още ли не си се свързала с Кевин? — попита я той.

— Не съм — каза Джесика.

— Сигурно си е легнал. Има нужда от почивка.

Джесика се поколеба как точно да формулира въпроса си:

— Той как ти се струва напоследък?

— Човек като Кевин трудно ще го разбереш, Джесика.

— Има вид на напълно съсипан от умора.

Паладино кимна. Запали цигара. Всички бяха уморени.

— Разправял ли ти е какво... му се е случило?

— За Лутър Уайт ли?

Бе подочула отгук-оттам, че преди петнайсет години Бърн участвал в задържане, което се превърнало в кървав сблъсък със заподозрения в изнасилване Лутър Уайт. Уайт бил убит; самият Бърн също едва не загинал.

Точно това „едва“ объркваше Джесика.

— Да — каза Паладино.

— Не ми е казал — рече Джесика. — А и аз не намирам куража да го питам.

— Разминало му се е за съвсем малко — каза Паладино. — Съвсем на косъм е било. И доколкото разбирам, той наистина е бил... *мъртъв*, да кажем, за известно време.

— Значи правилно съм подочула — рече невярващата Джесика. — И сега какво? Нещо като екстрасенс ли е станал?

— О, боже мой, не — засмя се Паладино и поклати глава. — Нищо подобно. Да не си посмяла дори да споменеш тази дума пред него. Най-добре изобщо не зачеквай темата.

— Защо?

— Как да ти кажа? В Централно районно работеше едно устато ченге, което една вечер във „Финигънс Уейк“ го нарекъл Хейли Джоел^[1]. Най-невинна задявка. Просто на майтап. Чувам, че още вечерял през сламка.

— Ясно — каза Джесика.

— Казано накратко, Кевин притежава... усет спрямо истински тежките престъпления. Или поне е притежавал. Онази история с Морис Бланчард му се отрази много зле. Сбърка с Бланчард и това направо го унищожи. Знаем, че му е писнало, Джес. Изслужил си е двайсетачката. Но не намира вратата.

Двамата огледаха окъпания от дъжда площад.

— Виж какво — рече Паладино. — Може би не му е мястото тук да ти го кажа, но Айк Бюканън пое голям риск като те взе. Това ти е известно, нали?

— Какво искаш да кажеш? — запита Джесика, макар да имаше доста добра представа.

— Когато създаде тази специална група и я даде на Кевин, можеше да те сложи на по-задна позиция. По дяволите, сигурно следваше да го направи. Не се обиждай.

— Не се обиждам.

— Айк е пич. Може и да ти се струва, че те е поставил в челото на глутницата по политически съображения — и сигурно няма да се изненадаш, ако ти кажа, че в отдела има неколцина, които точно така мислят, — но всъщност той ти има доверие. Ако не вярваше в теб, ти сега нямаше да си тук.

Уау! — рече си Джесика — това пък откъде дойде?

— Ами, надявам се да оправдая доверието му — каза.

— Ще се справиш.

— Благодаря ти, Ник. Това е от голямо значение за мен.

— И наистина така мислеше.

— Хубаво. Всъщност и аз не знам какво ме накара да ти го кажа.

Джесика го прегърна, макар и да не знаеше защо. След няколко секунди се отлепиха един от друг, огладиха косите си, изкашляха се в юмруците си и овладяха чувствата си.

— Така — рече Джесика с известна неловкост. — Сега какво ще правим?

Ник Паладино огледа района — кметството, южната част на Брод Стрийт, „Сентър Скуеър Плаза“, пазара. Съзря Джон Шепърд под навеса на входа на метрото. Джон улови погледа му. И двамата свиха рамене. Дъждът се сипеше.

— Майка му стара — каза. — Дай да си ходим.

[1] Haley Joel Osment (р. 1988) — американски киноактьор, прочул се с ролята си в „Шесто чувство“ (1999). Известен и с ролята си на сина на Форест Гъмپ в едноименния филм (1994). — Б.пр. ↑

34.

Вторник, 21:05 ч.

На Бърн не му бе необходимо да се обърне, за да осъзнае кой е. Влажните звуци от устата на онзи — липсата на шилене, на експлозивни съгласни заедно с носовото произношение му подсказваха, че зад него е човек, чиито предни зъби скоро са паднали, а носят му наскоро е бил разбит.

Беше Дябло. Бодигардът на Гидеън Прат.

— Спокойно — каза Бърн.

— Много съм спокоен, каубой — отвърна Дябло. — Хладен съм като буца сух лед.

Точно тогава Бърн усети нещо много по-страшно от студеното острие върху гърлото си. Усети как Дябло го опипа и измъкна служебния му глок — най-кошмарният кошмар за едно ченге.

Дябло опря дулото на глока в тила на Бърн.

— Ченге съм — предупреди го Бърн.

— Без ташак — каза Дябло. — Следващият път, когато пребиеш някого, не се показвай след това по телевизията.

Пресконференцията, сети се Бърн. Дябло го е видял по телевизията, после го е причакал пред „Раундхаус“ и го е проследил.

— Не ти трябва да правиш това, което си замислил — рече Бърн.

— Затвори шибаната си уста.

Завързаният младеж местеше погледа си от единия на другия и обратно и се чудеше как да се измъкне. Татуировката върху ръката на Дябло подсказва на Бърн, че е член на бандата „П-Таун Поси“ — необичайна сбирщина от вьетнамци, индонезийци и непокорни келеси, които, по една или друга причина, не бяха се вписали другаде.

„П-Таун Поси“ и JBM бяха естествени врагове от поне десет години. Сега вече му ставаше ясно какво става.

Дябло се кани да го накисне.

— Пусни го — каза Бърн. — Двамата с теб ще се разберем помежду си.

— Това дълго време няма да се разбере, пътьо.

Бърн съзнаваше, че трябва спешно да предприеме нещо. Преглътна, усети викодина в гърлото и искрите по върховете на пръстите си.

Диабло го изпревари.

Без предупреждение, без дори да се престори, че се бори с някаква съвест, пристъпи в страни от Бърн, запъна ударника на глока му и простреля момчето от упор. Право в сърцето, с един куршум. Мръсната тухлена стена се обля от пенлива тъмночервена струя кръв, тъкан, кожа и парченца от кост, после дъждът я отми. Младежът се свлече.

Бърн затвори очи. Видя в съзнанието си как преди много години Лутър Уайт насочи пистолета си към него. Усети как го увлече леденият водовъртеж и как започна да потъва все по-дълбоко.

Блесна светкавица, удари гръм.

Времето запълзя.

Спря.

Когато не усети идващата болка, отвори очи и видя как Диабло изчезна зад ъгъла. Знаеше какво ще последва. Диабло ще хвърли оръжието някъде наблизо — в кофа за боклук, в кошче за отпадъци, в канализационна тръба. Ченгетата щяха да го намерят. Неминуемо. И животът на Кевин Франсис Бърн щеше да приключи.

Кой ще ме прибере? — попита се.

Джони Шепърд може би?

Или Айк ще предложи лично да ме окошари.

Гледаше как дъждът бие по тялото на мъртвото момче, отмива кръвта му в изровения бетон, и не можеше да помръдне.

Мислите му се катереха по обърканата примка. Знаеше, че ако съобщи за убийството, ако регистрира случилото се, това ще е едва началото. Разпити, съдебни лекари, инспектори, заместник-окръжни прокурори, предварително съдебно заседание, преса, обвинения, гонене на вещици от страна на Вътрешния отдел на полицията, служебен отпуск.

Раздра го бляскав, метален ужас. А пред очите му затанцува засмяното, подигравателно лице на Морис Бланчард.

Това градът никога няма да му прости.

Градът никога няма да го забрави.

Стоеше пред трупа на черен младеж, без свидетели и без партньор. Беше пиян. Мъртъв черен негодник, екзекутиран с куршум от служебния му глок — оръжие, което в момента не бе у него. За едно бяло ченге във Филадельфия надали може да се измисли по-ужасен кошмар.

Няма време за мислене.

Клекна и се опита да напипа някакъв пулс. Няма. Извади фенерчето и уви длан, за да прикрие колкото може светлината. Огледа внимателно тялото. От този ъгъл и ако се съдеше по входното отворстие на куршума, изглежда бе пронизан. Бързо намери гилзата и я прибра в джоба. Претърси пространството между момчето и стената за самия куршум. Опаковки от храна, прогизнали фасове, два презерватива. Никакъв куршум.

Някъде над него, в една от стаите, които гледат към пътеката, някой светна лампа. Скоро щеше да се чуе и сирена.

Ускори търсенето. Заразхвърля торби с боклук и направо му се повдигна от вонята на прокисналата храна. Прогизнали вестници, мокри списания, обелки от портокал, филтри от еспресо, черупки от яйца.

И точно тогава ангелите му се усмихнаха.

До парчетата от разбита бирена бутилка лежеше куршумът. Вдигна го и го пусна в джоба си. Още бе топъл. После извади найлонова торбичка за улики. Винаги носеше по няколко в джоба си. Обърна я наопаки и я постави върху раната на младежа, като гледаше да улови колкото се може повече кръв. Отдръпна се от тялото, обърна торбичката налице и я запечата.

Чу сирената.

Когато хукна да бяга, мозъкът му бе вече превзет от нещо, което изобщо не можеше да се нарече рационално мислене, а бе далеч по-мрачно и нямаше нищо общо с Полицейската академия, с устава, със службата.

Нещо, което се нарича инстинкт за оцеляване.

Втурна се по алеята, абсолютно убеден, че е забравил нещо. Сигурен бе в това.

На входа ѝ се огледа и в двете посоки. Нямаше никой. Мина на спринт през празното място, пхна се в колата си, бръкна в джоба и

включи мобифона. Той моментално иззвъня. Звукът направо го накара да подскочи. Отговори.

— Бърн.

Беше Ерик Чавес.

— Къде се намираш? — попита Чавес.

Не беше тук. Не можеше да е тук. Сети се, че местоположението на един клетъчен телефони може да се определи. Ако им се наложеше, щяха ли да открият къде е бил, докато е провеждал този разговор? Сирената приближаваше. Дали и Чавес я чуваше?

— В Стария град съм — каза Бърн. — Какво става?

— Току-що се обадиха. Девет-едно-едно. Видели са някакъв да качва тяло по стълбите на музея „Роден“.

Исусе Христе!

Трябва да върви. Сега. Няма време за мислене. Точно затова хората се издънват. Но нямаше избор.

— Тръгвам.

Преди да отmine, хвърли поглед към алеята, към мрачния, изложен там пейзаж. В средата лежеше мъртъв младеж, спуснат право в центъра на кошмара на Кевин Бърн — младеж, чийто собствен кошмар току-що бе разбил изгрева.

35.

Неусетно бе заспал. Още от детските си години в Езерната област, където трополенето на дъжда върху покрива е приспивна песен, Саймън винаги се отпускате при шума на буря. Събуди го трясъкът от нечий ауспук.

А дали не беше изстрел?

В края на краищата, нима не се намираше в Грейс Фери?

Погледна часовника си. Беше проспал цял час. Ега ти и специалиста по следене. По-скоро прилича на инспектор Клузо.

Последното, което си спомняше, преди да се стресне от сън, бе, че Кевин Бърн влезе в един от буйните барове в Грейс Фери, наречен „Шотз“ — едно от онези места, където щом влезеш, се спускаш по две стъпала. Както във физическо, така и в социално отношение. Занемарен ирландски бар, пълен с типове, излезли сякаш от „Къщата на болката“^[1].

Саймън бе паркирал в една пряка. Първо, за да не го забележи Бърн, и второ, понеже пред самия бар нямаше място. Решил бе да изчака Бърн да излезе от бара, да го проследи и да види дали Бърн няма да отбие в някоя тъмна улица и да запали лула с крек. Ако имаше късмет, Саймън щеше да се присламчи до колата му и да заснеме легендарния инспектор Кевин Франсис Бърн с дванайсетсантиметрова стъклена тръбичка в уста.

Тогава Бърн щеше да е негов роб.

Извади малкия си сгъваем чадър, отвори вратата, разтвори чадъра и се промъкна до ъгъла на сградата. Надникна иззад него. Колата на Бърн си беше на мястото. Май някой бе успял да счупи стъклото на вратата му. Тежко му и горко на тоя, гдето е избрал да ограбва неподходяща кола в неподходяща вечер, мина му през ума.

Барът продължаваше да е препълнен. Прозорците му тракаха от мелодичните акорди на едно парче на Тин Лизи.

Тъкмо се канеше да се върне в колата, когато някаква сянка мина през крайчеца на окото му и се впусна през празния парцел точно

срещу „Шотз“. Дори слабата светлина от неоновия надпис на бара му бе достатъчна да разпознае огромния силует на Бърн.

Какво, по дяволите, търси той там?

Саймън вдигна фотоапарата и щракна няколко пози. Не бе сигурен защо точно е така, но когато следиш някого с фотоапарат, а на следващия ден се мъчиш да сглобиш колажа от образи, всеки кадър ти е от полза при определяне хода на събитията.

Освен това дигиталните снимки могат да се трият. Не е като едно време, когато всяко щракане с 35 милиметров фотоапарат струваше пари.

Щом се върна в колата, включи малкото екранче на апарата да провери какво е излязло. Съвсем добре. Малко тъмничко, но си личи, че именно Кевин Бърн излиза от уличката и пресича празното място. На две от снимките за фон бе послужил един светло боядисан микробус, така че не можеше да се сбърка едрият профил на Бърн. Саймън се убеди, че и на двете снимки са излезли датата и часът.

Готово.

Точно в този миг се обади скенерът му на радиочестотите на полицията — Юниден ВС25D — преносим модел, който на няколко пъти му бе помагал да стигне на местопрестъпление преди да са дошли инспекторите. Не успя да разбере подробно за какво става дума, но само след секунди, когато Кевин Бърн се юрна да бяга, Саймън осъзна, че каквото и да бе станало, присъствието му тук не беше случайно.

Завъртя ключа на стартера и се помоли наум да не го предаде ремонтът, който бе направил на шумозаглушителя си. Не го подведе. Нямахше да вие като самолет чесна, докато следи един от най-печените инспектори в града.

Животът бе прекрасен.

Включи на скорост. Започна следенето.

[1] „House of Pain“ — американски ТВ сериал за банда, притежаваща погребално бюро. — Б.пр. ↑

36.

Вторник, 21:25 ч.

Джесика бе паркирала на алеята пред дома си, но нямаше сили да слезе. Дъждът плющеше по покрива на черокито.

Казаното от Ник не я оставяше на мира. Даде си сметка, че след създаването на специалната група никой не бе провел с нея онзи озаптяващ разговор, който обикновено започва с думите: *Виж какво, Джесика, това няма нищо общо с детективските ти способности.*

Такъв разговор не се състоя.

Изключи двигателя.

Какво ли искаше да ѝ каже Брайън Паркхърст? Не каза, че иска да ѝ разправа какво е извършил, а че трябвало да ѝ каже някои неща за тези момичета.

Какви, например?

И къде отиде?

Ако видя някой с вас, изчезвам.

Дали пък Паркхърст не бе разкрил присъствието на Ник Паладино и Джон Шепърд?

Надали.

Джесика слезе, заключи джипа и зашляпа на бегом през локвите към задната врата. Вир-вода беше. Имаше чувството, че е киснала във вода цял живот. Лампата над задната тераска изгоря преди няколко седмици, та докато ровеше за ключа, за стотен път се укори, че не е сложила нова. Над главата ѝ стенеха клоните на умирация явор. Наистина трябваше да ги подреже, докато не са паднали и съборили къщата. Едно време с тези работи се занимаваше Винсънт, но него вече го няма, нали така?

Стегни се, Джес. Засега ти си и мама, и татко, а освен това си и готвач, техник, градинар, шофьор и частен учител.

Най-после напипа ключа и тъкмо се накани да отключи задната врата, когато чу над себе си шума на усукващ се, цепещ се и стенец под нечия огромна тежест алуминий. Видя и стържещите по пода гьонени подметки, видя и ръката, която се протегна към нея.

Пистолета, Джес.

*Но глокът бе в чантичката, правило номер едно: никога не носи
оръжието в чантичка.*

Сянката се превърна в човешко тяло. Тяло на мъж.

Свещеник.

Стисна ръката ѝ над лакътя.

И я придърпа в тъмното.

37.

Вторник, 21:30

Около музея „Роден“ беше истинска лудница. Саймън остана в периферията на нарастващата тълпа и зяпаше отдалеч, заедно с простолудието. Защо ли обикновените граждани налитат на сцените на страдание и хаос, както мухи налитат на мед? — запита се Саймън.

Намерил се кой да пита — си отговори сам с усмивка.

Макар за свое оправдание да можеше да каже, че при цялата си склонност към ужасите и предразположение към смъртта, той все пак успява да запази поне капка достойнство, да опази онази трошица величие по отношение на работата, която върши в името на всеобщото право на осведоменост. В крайна сметка бе журналист.

Полека–лека се промъкна към първите редове на тълпата. Вдигна яка, сложи си очилата с дебелите рогови рамки, придърпа перчема върху челото си.

Смъртта бе тук.

Саймън Клоуз — също.

Хляб и масло.

38.

Вторник, 21:30 ч.

Оказа се, че е отец Корио.

Отец Марк Корио бе пасторът на „Сейнт Пол“, когато Джесика бе малка. Деветгодишна бе, когато го назначиха, и Джесика още помнеше как всички жени ахкаха по мургавия красавец и въздишаха колко е загубил светът, когато е избрал да стане свещеник. И макар сега черната му коса да бе станала леденосива, той все още си беше красавец.

Тук обаче — на верандата, в мрака, под дъжда — на нея ѝ се стори, че е Фреди Кругър^[1].

Един от улуците по ръба на покрива над верандата бе тръгнал да пада под тежестта на заседналия в него сух дървен клон. Отец Корио дръпна Джесика да я предпази. Само секунди след това улукът се откъсна от челната дъска и падна с трясък на земята.

Божие провидение? Може и така да се каже. Но това не попречи на Джесика да се вцепени от страх в продължение на няколко секунди.

— Извинявай, не исках да те уплаша — каза свещеникът.

Извинявай, че насмалко не ти светих шибаното масло, отче — беше на езика ѝ. Вместо това каза:

— Заповядай, влез.

Подсушиха се, Джесика направи кафето, седнаха във всекидневната и подхванаха през протоколните любезности. Джесика се обади да каже на Пола, че скоро ще дойде.

— Как е татко ти? — попита отецът.

— Много е добре, благодаря.

— Не е идвал на черква напоследък.

— Ами, той си е нисичък — каза Джесика. — Може да е седял някъде отзад.

Отец Корио се засмя.

— Как ти харесва живота в Североизточна?

Отец Корио го каза така, сякаш тази част на Филадельфия е някаква чужбина. А и нищо чудно обитателите на този затворен свят също да се чувстват чужденци — помисли си Джесика.

— Няма хубав хляб — каза.

Отец Корио се разсмя.

— Що не знаех по-рано. Можеше да купя от „Сарконе“.

Джесика се сети за топлия хляб на „Сарконе“ от детството си. За сиренето от „Ди Бруно“, сладкишите от „Изгро“. Тези й мисли, в съчетание с присъствието на отец Корио, я изпълниха с дълбока тъга.

Какво, по дяволите, търси тя в предградията?

И още по-важно: какво търси тук едновременният ѝ енорийски свещеник?

— Видях те вчера по телевизията — каза той.

Джесика насмалко да му каже, че е сбъркал; че тя е полицайка. Но, естествено, веднага се усети. Говореше ѝ за пресконференцията.

Не знаеше как точно да му отговори. Усещаше вътрешно, че отец Корио е дошъл във връзка с убийствата. Но не бе убедена, че е готова да слуша проповед.

— Онзи млад човек заподозрян ли е? — попита той.

Имаше предвид цирка около излизането на Брайън Паркхърст от „Раундхаус“. Беше си тръгнал рамо до рамо с монсеньор Пейсък, а последният най-умишлено и подчертано бе отказал да коментира — първоначален изстрел в предстоящата пиар-война. По телевизиите постоянно повтаряха заснетото на ъгъла на Осма улица и Рейс Стрийт. Успели бяха да научат името на Паркхърст и то неизменно присъществаше на екрана.

— Не точно — излъга Джесика. И то собствения си свещеник. — Но все пак възнамеряваме пак да поговорим с него.

— Доколкото разбирам, той работи за епархията на архиепископа?

Бе едно временно и въпрос, и твърдение — метод от репертоара на свещениците и психоаналитиците.

— Да — каза Джесика. — Съветник на ученичките в „Назарийн“, „Реджина“ и още няколко училища.

— Смяташ ли, че той е извършил тези...?

Гласът на отец Корио затихна. Явно му бе трудно да произнесе думата.

— Не съм сигурна все още — рече Джесика.

Отец Корио смля изказването ѝ.

— Такова ужасно нещо.

Джесика се ограничи с кимване.

— Когато чуя за подобни престъпления — продължи отец Корио, — все се питам дали мястото, в което живеем, е наистина цивилизовано. Все си внушаваме, че с течение на вековете сме ставали все по-просветени. Но това? Чиста варварщина.

— Старая се да не мисля с подобни категории — каза Джесика. — Ако започна да се замислям за елемента на ужаса, няма да мога да си върша работата. — Звучеше като нещо леснопостижимо. А не беше.

— Чувала ли си някога за „Най-свещената поредица молитви“?

— Да, струва ми се — рече Джесика. Май попадна на нещо подобно, докато ровеше из библиотеката, но почти всичко, което прочете, бе потънало в някаква бездънна информационна бездна. — Какво по-точно?

— Не се притеснявай — усмихна се отец Корио. — Няма да те изпитвам. — Извади от куфарчето си плик и ѝ го подаде.

— Мисля, че няма да е лошо да прочетеш това.

— Какво е то?

— Папско апостолическо послание относно молитвите към Дева Мария.

— Има ли нещо общо със сегашните убийства?

— Не знам — каза той.

Джесика погледна сгънатите в плика листове.

— Благодаря — каза. — Ще го прочета довечера.

Отец Корио допи чашата си и погледна часовника.

— Искаш ли още кафе? — попита Джесика.

— Не, благодаря — каза отец Корио. — Трябва да си вървя.

Но преди да стане телефонът иззвъня.

— Извинявай — рече Джесика.

Търсеше я Ерик Чавес.

Докато го слушаше, видя отражението си в черния нощен прозорец. Нощта заплашваше да се разтвори и да я погълне цялата.

Бяха намерили още едно момиче.

[1] Злодей от поредицата филми „Кошмар на Елм Стрийт“ — неумрял сериен убиец, който напада жертвите си от съня им. — Б.пр. ↑

39.

„Роден“, малък музей, посветен на френския скулптор, се намираше на Двайсет и втора улица и „Бенджамин Франклин Паркуей“.

Джесика завари няколко полицейски коли. Две от платната на булеварда бяха блокирани. Оформяше се тълпа.

Кевин Бърн се съвещаваше с Джон Шепърд.

Момичето седеше на земята, опряно с гръб на бронзовата порта към вътрешния двор на музея. Имаше вид на шестнайсетгодишна. И нейните длани бяха свързани с болт. Бе едра, червенокоса, хубавка. Облечена в униформата на „Реджина“.

В ръцете си държеше черна молитвена броеница, от която липсваха три десетки мъниста.

На главата ѝ имаше корона от бодлива тел.

Кръвта се стичаше на струйки и образуваше тънка алена паяжина по лицето ѝ.

— Майка му стара — избухна Бърн и тресна с юмрук по капака на двигателя.

— Пуснал съм Паркхърст за всеобщо издирване — каза Бюканън. — Включих микробуса му в бюлетина.

Джесика го бе чула по време на третото си пътуване към града през този ден.

— Корона ли? — попита Бърн. — Шибана корона ли казваш?

— Все по-добре става — рече Шепърд.

— Какво имаш предвид?

— Виждаш ли портата? — Шепърд насочи лъча на фенерчето към вътрешната порта, която отвежда към самия музей.

— Е, и?

— Нарича се „Дверите към ада“ — каза. — Това копеле е голяма работа.

— Картината на Блейк — сети се Бърн.

— Точно така.

— Показва ни къде ще намерим следващата жертва.

За един инспектор по убийствата по-лошото от липсата на следа е това, да го водят за носа. Колективният им гняв направо можеше да се пипне с пръст.

— Момичето се казва Бетани Прайс — обяви Тони Парк, докато преглеждаше бележника си. — Майка ѝ е подала оплакване, че я няма, днес следобед. Била в шести участък, когато се получило съобщението. Ето я там.

Посочи към приближаваща четирийсетте жена с кафяв шлифер. На Джесика ѝ заприлича на някои от хората с празни от шок погледи, каквито се виждат по репортажите от чужбина след експлозията на кола-бомба. Изгубени, изтръпнали, изкорубени отвътре.

— Откога е изчезнала? — запита Джесика.

— Не се прибрала днес от училище. Няма родител с дъщеря в гимназията или прогимназията, който да не е на нокти.

— За което следва да благодарим на медиите — обади се Шепърд.

Бърн закрачи напред-назад.

— Къде е онзи, който се е обадил да събщи за трупа? — попита Шепърд.

Парк посочи мъжа, застанал зад една от патрулните коли. Беше на около четирийсет, в хубав тъмносин костюм с жилетка и вратовръзка.

— Казва се Джереми Дарнтън — събщи Парк. — Минал с шейсетина километра в час и успял само да види как някакъв мъж носел жертвата през рамо. Докато спре и направи обратен завой, онзи бил изчезнал.

— Дал ли е някакво описание? — попита Джесика.

Парк поклати глава:

— Бяла риза, евентуално яке, тъмен панталон.

— Само толкова ли?

— Толкова.

— Всеки келнер във Филадельфия е облечен така — каза Бърн и пак закрачи. — Тоя го искам. Искам да натикам това шибано копеле зад решетките.

— Всички го искаме, Кевин — каза Шепърд. — Ще го гепим.

— Паркхърст ме изигра — рече Джесика. — Знаел е, че няма да дойда сама, а ще докарам кавалерията. Просто е искал да ни отведе в

странична посока.

— И напълно е успял — добави Шепърд.

Няколко минути по-късно се скупчиха около жертвата, докато Том Уайрич извършваше предварителния си оглед.

Уайрич потърси пулс, обяви я за мъртва. После огледа китките ѝ. На всяка една имаше отдавна зараснал белег, извиващо се сиво било, груб напречен срез, на два-три сантиметра от китката.

По някое време през последните няколко години Бетани Прайс е правила опит да се самоубие.

И докато светлините от покривите на половин дузината патрулни коли мигаха по статуята на Мислителя, докато тълпата прииждаше, докато дъждът се засилваше и отмиваше ценни улики, един човек стоеше в тълпата и наблюдаваше — човек, носещ в себе си дълбоки и тайни познания за ужасите, които сполитат дъщерите на Филадельфия.

40.

Вторник, 22:20 ч.

Красиви са светлините по лицето на статуята.

Но не могат да се мерят по красота с Бетани. Нежните ѝ бели черти ѝ придават образа на тъжен ангел с излъчване като на зимна луна.

Защо не я покрият с нещо?

Разбира се, ако можеха да проумеят що за измъчена душа бе Бетани, нямаше да са толкова разстроени.

Признавам си: обземат ме силни тръпки на възмущение, докато стоя сред добрите жители на моя град и наблюдавам какво става.

През живота си не съм виждал толкова много полицейски коли. Светлините от покривите им превръщат булеварда в карнавално шествие. Атмосферата е почти празнична. Събрали са се поне шейсет души. Смъртта винаги е атракцион. Като влакче на ужасите. Абе, да се приближим, ама не чак толкова.

За съжаление един ден съвсем я приближаваме, независимо дали го искаме, или не.

Какво биха си рекли, ако разтвори палтото си и им покаже какво нося под него? Поглеждам вдясно. До мен стои семейна двойка. Имат вид на четирийсет и пет годишни, бели, заможни, добре облечени.

— Имате ли някаква представа какво се е случило? — питам съпруга.

Той мигновено ме оглежда, от горе до долу. Във вида ми няма нищо възмутително. Нито пък заплашително.

— Не съм сигурен — казва. — Но май са намерили още едно момиче.

— Още едно момиче ли казвате?

— Още една жертва на оня... лудия с броениците.

От ужас запушвам устата си с длан:

— Ама сериозно ли? Точно тук?

И двамата кимат сериозно, най-вече доволни от факта, че именно те са ми съобщили новината. Точно хора като тях гледат „Ентъртейнмънт ту найт“, след което хукват към телефона да съобщят на приятелите си за поредната смърт на деня на някоя известна личност.

— Истински се моля да го хванат по-скоро — казвам.

— Няма да успеят — казва жената. Носи скъпа бяла вълнена жилетка и скъп чадър. И има най-дребните зъби, които съм виждал някога.

— Защо смятате така? — питам я.

— Между нас казано — заявява, — полицията невинаги блести с разума си.

Оглеждам линията на челюстта ѝ и леко отпуснатата кожа по шията ѝ. Дава ли си тя сметка, че мога, както си стоя, да протегна ръка, да хвана лицето ѝ в ръце и за една секунда да ѝ пречупя гръбнака?

Точно това ми идва да направя. Казвам ви.

Арогантна, самодоволна кучка.

Би трябвало да го направя. Но не го правя.

Имам още работа.

Но нищо не ми пречи да ги проследя до дома им, та след като всичко друго приключи, да ѝ направя едно домашно посещение.

41.

Вторник, 22:50 ч.

Местопрестъплението бе отцепено на петдесет метра и в четирите посоки. Движението по булеварда бе вкарано в едно платно. Направляваха го двама униформени полицаи.

Бърн и Джесика наблюдаваха как Тони Парк и Джон Шепърд провеждат инструктаж на екипа за оглед. Те двамата щяха да ръководят разследването на случая. Джесика се бе облегнала на една от полицейските коли и се мъчеше да се пребори с поредния кошмар. Хвърли поглед на Бърн. Бе превъртял, отнесен на поредното си умствено пътешествие.

В този миг някой се отдели от тълпата. Видя с ъгълчето на окото си как приближава. Докато реагира, онзи бе стигнал до нея. Тя се извърна, готова да се защитава.

Беше Патрик Фаръл.

— Здравей — каза Патрик.

Мястото му изобщо не беше тук, та първоначално Джесика реши, че си има работа с мъж, който много прилича на Патрик. Бе един от онези мигове, когато някой, свързан с една част от живота ти, встъпва в друга част от живота ти и изведнъж всичко се размества, всичко придобива някакви нереални очертания.

— Здрасти — каза Джесика, изненадана от собствения си глас.
— Какво търсиш тук?

Застаналият само на няколко метра встрани Бърн я изгледа загрижено: всичко ли е наред? В такива моменти, като се има предвид за какво се бяха събрали, всеки бе наежен и настроен не особено доверчиво към всяко непознато лице.

— Патрик Фаръл, да ти представя партньора ми, Кевин Бърн — каза Джесика с излишна официалност.

Двамата мъже се ръкуваха. За част от секундата Джесика усети някакво безпокойство от срещата им, макар и да нямаше представа защо. Допълни го и светкавичното отместване на погледа на Бърн,

докато се ръкуваха — моментално предчувствие, което със същата скорост се изпари.

— Бях тръгнал към сестра ми в Манаянк. Видях мигащите светлини и спрях — каза Патрик. — Първа сигнална система, какво да се прави.

— Патрик е лекар в спешното отделение на „Сейнт Джоузеф“ — уведоми Джесика Бърн.

Бърн кимна, вероятно в знак на признание за трудностите, които има един лекар от спешно отделение, или пък признание за онова, което ги свързва, докато ежедневно кърпят кървавите рани на града.

— Преди години видях линейка на магистралата „Скюкъл“, спрях и извърших спешна трахеостомия. Оттогава не минавам покрай линейка с мигащи светлини, без да спра.

Бърн се приближи до него и сниши глас:

— Когато хванем тоя гад и в процеса на залавянето случайно получи сериозни наранявания, и ако случайно попадне в спешното ви отделение, не си давайте зор бързо да го закърпите, окей?

— Няма проблем — захили се Патрик.

Приближи се Бюканън с вида на човек, понесъл на гръб десеттонен градски кмет.

— Отивайте си у дома. И двамата — каза на Джесика и Бърн. — И не ми се мяркайте пред очите до четвъртък.

Нито един от двамата инспектори не се възпротиви.

Бърн вдигна мобифона си и каза на Джесика:

— Извинявай. Бях го изключил. Няма вече.

— Не се притеснявай — каза Джесика.

— Прииска ли ти се да говорим, обади се по което и да било време.

— Благодаря.

Бърн се обърна към Патрик.

— Приятно ми бе да се запознаем, докторе.

— И на мен — рече Патрик.

Бърн се извъртя на пета, мушна се под жълтата лента и се отправи към колата си.

— Виж какво — каза Джесика на Патрик, — ще се помотая още малко наоколо, в случай че им потрябва някой с неизстинало тяло да започне да разпитва из квартала.

Патрик погледна часовника си.

— Добре. Аз така или иначе съм се запътил към сестра си.

— Защо не ми се обадиш след това? — докосна ръката му Джесика. — Предполагам, че няма да се забавя много.

— Сигурна ли си?

Абсолютно не — помисли си Джесика.

— Абсолютно.

В едната си ръка Патрик носеше бутилка „мерло“, а в другата — кутия шоколадови бонбони „Годайва“.

— А цветя? — намигна му Джесика. Отвори му да влезе.

Патрик се засмя:

— Опитах се, ама не успях. Оградата на разсадника се оказа прекалено висока.

Джесика му помогна да свали мокрия шлифер. По черната му разрошена от вятъра коса блестяха капки дъжд. Дори обрулен и мокър, Патрик притежаваше опасен сексапил. Джесика се помъчи да прогони мисълта, макар и да не знаеше защо.

— Как е сестра ти? — попита.

Клодия Фаръл Спенсър бе станала онзи сърдечносъдов хирург, който Патрик се предполагаше, че ще стане. Благодарение на силния си характер бе успяла да осъществи всички амбиции на Мартин Фаръл. Освен да е момче.

— Бременна и капризна като розов пудел — каза Патрик.

— Кой месец е?

— Нея ако питаш, вече кара трета година. А реално — в осмия месец е. И е добила габаритите на хамър.

— Надявам се, че си й го казал. Бременните умират някой да им каже, че са огромни.

Патрик се разсмя. Джесика взе виното и бонбоните и ги постави върху малката масичка в преддверието.

— Чакай да донеса чаши.

Извърна се, но Патрик грабна ръката й. Джесика се обърна към него. Озоваха се лице в лице в тясното преддверие: миналото — между тях, настоящето — на кантар, мигът — проточил се напред.

— Внимавай, докторе, имам скрит пищов — каза Джесика.

Патрик се усмихна.

Няма ли някой да направи нещо? Мина през ума на Джесика.

Направи го Патрик.

Обхвана кръста ѝ с ръка и я придърпа към себе си с твърд, но не принудителен жест.

Целувката им бе дълбока, бавна, идеална. В началото на Джесика ѝ бе трудно да повярва, че целува у дома си някой друг, а не съпруга си. Но се утеши с мисълта, че Винсънт май доста леко бе преодолял тази задръжка с Мишел Браун.

Няма смисъл да се чуди човек кое е добро и кое — лошо.

Чувстваше се добре.

А когато Патрик я поведе към дивана във всекидневната, се почувства още по-добре.

42.

Сряда, 01:40 ч.

„Очо Риос“ — малкото барче с реге музика в Нордърн либъртис^[1] — отиваше към затваряне. Музиката на диджея служеше по-скоро за фон. На дансинга бяха останали само няколко двойки.

Завесата от висулки се размърда и оттам излезе друг мъж. Когато видя Бърн, лицето му светна.

Гонтлет Меримън наскоро бе превалял четирийсетте. През осемдесетте години бе достигнал висините с „Шампейн Поси“^[2] и в един момент притежаваше долепена къща на Сосайъти Хил и вила на плажа в щата Ню Джърси. Дългите му дредлокс, побелели отчасти още от двайсетата му година, бяха постоянно присъствие по клубовете на града, а така също и в „Раундхаус“.

Бърн помнеше, че по едно време Гонтлет притежаваше едновременно прасковен ягуар HJS, прасковен мерцедес 380 SE и прасковено BMW 635 CSI. Паркираше ги пред дома си в Диланси, та да побъркват белите хора с бляскавите си хромови тасове и ръчно изработените златни украшения с формата на листчета марихуана по капака на двигателя. Май и досега си оставаше почитател на този цвят: облечен бе в прасковен ленен костюм и прасковени кожени сандали.

Макар да бе чул клюката, Бърн се оказа съвършено неподготвен за призрака, в който Гонтлет Меримън се бе превърнал.

Имаше вид на човек, сполетян от всички възможни болести. Лицето и ръцете му бяха осеяни със саркома на Капоши^[3], а китките му стърчаха като жилести клонки от ръкавите на самото. Човек очакваше бляскавият му „Патек Филип“ всеки момент да се изхлузи и падне.

Но Гонтлет все пак си оставаше Гонтлет. Мачо, стоик, лошо момче. И на този напреднал етап държеше светът да знае, че е пипнал вируса от иглата. След призрачното видение, което се устреми към него с разперени ръце, второто нещо, което Бърн забеляза, бе, че Гонтлет Меримън носи черна тениска с огромен бял надпис: НЕ СЪМ ШИБАН ГЕЙ!

Двамата се прегърнаха. Бърн имаше чувството, че ще строши Гонтлет в обятията си, сякаш е суха съчка. Седнаха на маса в ъгъла. Гонтлет повика сервитьор и поръча бърбън за Бърн, а за себе си — газирана вода.

— Ти да не си спрял да пиеш? — учуди се Бърн.

— Две години вече — каза Гонтлет. — Нали ги знаеш докторите?

Бърн се засмя. Гонтлет му бе до болка познат.

— Ей, пич — рече. — Навремето можеше да изсмъркаш централната линия на стадиона.

— И по цяла нощ ебях.

— На кого ги разправяш?

— Добре, де. Цял час, да кажем — захили се Гонтлет.

Двамата оправиха облеклото си и се отдадоха на приказки. Отдавна не се бяха виждали. Диджеят пусна някакво парче на Гето Прийст.

— К'во ще кажеш за това, а? — И Гонтлет размаха хилавата си ръка пред лицето си и хлътналия гръден кош. — Шибана работа, нали?

Бърн не знаеше какво да му отговори.

— Съчувствам ти.

Гонтлет обаче поклати глава:

— Своето съм си го взел. За нищо не съжалявам.

Отпиха от чашите. Гонтлет замълча. Знаеше правилника.

Ченгето си е ченге, хайдукът — хайдук.

— Та на какво дължа удоволствието от вашето посещение, инспекторе?

— Търся един човек.

Гонтлет кимна. Дотолкова и на него му беше ясно.

— Едно говедо на име Дябло — каза Бърн. — Едро копеле, с татуировка по физиономията. Познаваш ли го?

— Да.

— Имаш ли представа къде мога да го намеря?

Гонтлет Меримън бе достатъчно отракан да не пита защо.

— Това на светло ли е, или на сянка? — заинтересува се Гонтлет.

— Сянка.

Гонтлет огледа бавно и продължително дансинга, за да придаде необходимата тежест на услугата, която се канеше да окаже.

— Мисля, че ще мога да ти помогна.

— Искам само да си поприказвам с него.

Гонтлет вдигна кльощава ръка:

— *Ston a riva battan nuh know sun hat* — рече на своя силен ямайски иатоа.

Бърн таеше смисъла. Две години в отдела за борба с младежките банди в един от най-престъпните градове на страната ти стигат да научиш поговорки от цял свят. *Камъкът на речното дъно не знае, че слънцето е горещо.*

— И тона оценявам — добави Бърн. Дори не си направи труда да предупреди Гонтлет, че трябва да си трае. Записа номера на мобифона си на гърба на една визитка.

— Няма защо — отпи Гонтлет от водата. — Всичко готви с кърри.

Гонтлет се изправи малко несигурно на крака. Бърн не посегна да му помогне. Знаеше, че Гонтлет е горд. Гонтлет успя да запази равновесие.

— Ще ти се обадя.

Двамата отново се прегърнаха.

На вратата Бърн се обърна, откри Гонтлет сред клиентите и си рече: Умиращият човек знае какво е бъдещето му.

Та чак му завидя.

[1] Район на север от Стария град Филадельфия. — Б.пр. ↑

[2] Ямайска банда, контролираща голяма част от търговията с марихуана в северната част на щата Ню Джърси. — Б.пр. ↑

[3] Кожен рак, който често се открива при пациенти със СПИН. — Б.пр. ↑

43.

Сряда, 02:00 ч.

— С мистър Еймис ли говоря? — запита сладкото гласче по телефона.

— Здравей, любима — отвърна Саймън с най-силния северен лондонски акцент, който можа да докара. — Как си днес?

— Благодаря, добре. С какво мога да ти бъда полезна тази вечер? Саймън ползваше три фирми, предлагащи момичета на повикване. На „Стар Гърлс“^[1] се явяваше под името Мартин Еймис.

— Адски самотен се чувствам.

— Точно това ни е работата, мистър Еймис — отвърна му тя. — Лошо момче ли беше?

— Ужасно лошо — каза Саймън. — И заслужавам да ме накажат.

Докато чакаше момичето да дойде, Саймън огледа макета на първата страница на „Рипорт“ за следващия ден. Първа страница бе негова. И щеше да остане за него до залавянето на молитвения убиец.

Няколко минути по-късно отпиваше от чашата „Столичная“ и прехвърляше снимки от фотоапарата на лаптопа. Голям кеф е цялата ти техника да действа в синхрон и безпроблемно.

Появата на поредицата от образи на екрана ускори пулса му.

Досега не бе ползвал онази функция на дигиталния фотоапарат, която позволява да се прави поредица последователни кадри с едно щракване. Безупречна.

Оказа се, че разполага общо с шест кадъра на излизащия от празния парцел в Грейс Фери Кевин Бърн, плюс още няколко от музея „Роден“, направени с помощта на телеобектива.

Но нямаше снимка от среща с дилър на крек в някоя затънтена уличка.

Засега.

Затвори лаптопа, взе набързо душ и си сипа още няколко пръста „Столичная“.

След двацет минути бе готов да отвори и си представи кой ще чака пред вратата. Както винаги, щеше да е руса, дългокрака и

стройна. Щеше да е в карирана поличка, тъмносин блейзър, бяла блузка, три четвърти чорапи и мокасини. И щеше да носи ученическа чанта.

Наистина бе едно много лошо момче.

[1] „Звездни момичета“ (англ.). — Б.пр. ↑

44.

Сряда, 09:00 ч.

— Каквото си поискаш — каза Ърни Тедеско.

Ърни бе собственикът на „Тедеско енд Сонс Куалити Мийте“ — малка транжорна в Пензпорт. Беше се сприятелил с Бърн преди няколко години, когато Кевин успя да спре една поредица от отвличания на камиони на фирмата.

Бърн се беше прибрал с намерението да се изкъпе, да хапне нещо и да събуди Ърни. В крайна сметка взе душ, седна на ръба на леглото, а когато се усети, бе станало шест сутринта.

Понякога тялото просто изключва.

Двамата се прегърнаха в стил „мачо“ — ръкостискане, крачка назад, силно потупване по гърба. Транжорната на Ърни бе затворена за ремонт. Когато си тръгнаше, Бърн щеше да остане сам в нея.

— Благодаря, брато — каза Бърн.

— Каквото поискаш, по всяко време и навсякъде — отвърна Ърни. Мина през огромната желязна врата и изчезна.

Бърн цяла сутрин бе слушал полицейските радиостанции. Нямахте съобщение за намерено тяло в уличка в Грейс Фери. Засега. Явно сирената, която беше чул снощи, е отивала другаде.

Влече в една от просторните хладилни зали. От куките под тавана висяха телешки трупове.

Надяна ръкавици и премести трупа колкото се можеше по-близо до стената.

Няколко минути по-късно подпря външната врата да не се затвори и отиде до колата. От един обект в Деллауеър, където разрушаваха някаква сграда, бе задигнал двайсетина тухли.

Върна се в транжорната, подреди ги внимателно върху алуминиевата количка и я прибута зад трупа. Отстъпи назад и прецени траекторията. Изобщо нямаше да стане. Пренареди тухлите втори, трети път, докато накрая постигна целта си.

Смъкна вълнените ръкавици и надяна латексови. Извади от джоба оръжието — сребърния смит енд уесън, отнет от Дябло онази

нощ, когато залови Гидеън Прат. Огледа се.

Пое дълбоко въздух, отстъпи две крачки и зае стойка за стрелба ребром спрямо целта. Запъна ударника, после натисна спусъка. Изстрелът отекна от неръждаемата стомана на оборудването и керамичните тухли.

Бърн отиде до полюляващия се труп и го огледа. Входната рана едва се забелязваше. Изключено бе да открие изходната сред гънките тлъстина.

Постигнал бе замисъла си куршумът да се удари в подредените тухли. Откри го на пода, на ръба на една скара.

Точно в този миг портативната му радиостанция забръмча. Бърн я усили. Съобщението, което очакваше. И от което изпита ужас.

Намерено тяло в Грейс Фери.

Избута телешкия труп дотам, откъдето го бе взел. Промисли куршума първо в белина, после във възможно най-горещата вода, която можа да изтърпи, а накрая го подсуши. Умишлено бе заредил смит енд уесъна с облечен с метална ризница куршум. Ако ползваше куршум с вдлъбнат връх, по него следваше да полепнат власинки от дрехата на жертвата, а да постигне подобен ефект бе изключено. Не че лаборантите щяха да хвърлят чак толкова труд за още един убит келеш от младежка банда, но знае ли човек?

Извади найлоновата торбичка, с която снощи събра кръв. Пусна вътре чистия куршум, запечатана я, събра си тухлите, още веднъж огледа залата и си тръгна.

Имаше среща в Грейс Фери.

45.

Сряда, 09:15 ч.

Дърветата покрай алеята за езда в парка „Пенипак“ бяха напъпили докрай. И в това ранно и свежо пролетно утро бе пълна с джогъри.

Джесика бягаше и прехвърляше наум събитията от предишната нощ. Патрик си тръгна малко след три. Нещата се развиха дотолкова, доколкото могат да си позволят двама пълнолетни, без да стигнат до секс — стъпка, за която и двамата се съгласиха безмълвно, че не са подготвени.

Следващия път може и да не се правя на толкова възрастна — рече си Джесика.

Още подушваше аромата му по тялото си. Още го усещаше по върховете на пръстите и по устните си. Но всичко това отстъпваше на заден план пред ужасите на службата.

Ускори темпото.

Знаеше, че повечето серийни убийци изживяват така наречения охладителен период между отделните убийства. Сегашният обаче се бе развилнял по последната права на една вакханалия, която най-вероятно щеше да спре единствено със собствената му смърт.

Трите жертви бяха коренно различни във физическо отношение. Теса бе слаба и руса. Никол — готик с гарваново-черна коса и пиърсинги. Бетани — тежка.

Нямаше начин да не ги е познавал.

А като се имаха предвид и снимките на Теса Уелс в апартамента на Брайън Паркхърст, това го правеше заподозрян номер едно. Нима се е срещал и с трите?

Дори да го е правел, то не отговаряше на най-важния въпрос: защо? Да не би и трите да са отказали да се поддадат на увещанията му? Да са го заплашили да направят нещата публично достояние? Няма начин — разсъждаваше Джесика. В миналото му щеше да има някаква проява на насилие.

От друга страна, ако влезеше под кожата — в мозъка — на звяра, щеше да разбере защо.

Но ако приемем, че у някого религиозната лудост е залегнала толкова дълбоко, че да се е превърнала в патологична, нямаше ли да се е проявила и по-рано? А базите данни за извършените престъпления във Филадельфия, че и в целия регион, не съдържаха дори един сходен начин на действие.

Вчера, докато караше по Франкфърд Авеню в североизточната част на града, близо до Делауеър Роуд бе минала покрай „Сейнт Катерин ъф Сиена“ — черквата, която бяха оцапали с кръв преди три години. Взе си бележка наум да се разрови в случая. Съзнаваше, че се лови за сламка, но засега не разполагаха с друго, освен сламки. Куп дела обаче биват решени именно благодарение на подобни несъществени взаимовръзки.

Ако не друго, извършителят се ползваше с изключителен късмет. Бе взел момичетата от улиците на Филадельфия, без никой да забележи.

Окей — рече си Джесика. Да почнем от самото начало. Първата му жертва е Никол Тейлър. Ако приемем, че убиецът е Брайън Паркхърст, знаем откъде я познава. От училище. Но ако е друг, възможно е да я познава от другаде. Откъде? Вече разговаряха с двамата служители на „Сейнт Джоузеф“, които притежават уинд стар. И двете се оказаха жени — едната на близо седемдесет, другата — самотна майка на три деца. Някак си изобщо не пасваха на профила.

Възможно ли е да е някой по пътя на Никол до училище?

И там бяха разпитали хората. Никой не бе забелязал някой да се навърта около Никол.

Да е семеен приятел?

Ако е така, откъде ще познава и останалите две момичета?

Трите са ходели на различни лекари и зъболекари. Нито една не е спортувала, което изключваше възможността да е някой треньор. Различавали са се по отношение на стила на обличане, на музиката, която са слушали, почти във всяко едно отношение.

Така че всеки отговор я приближаваше все повече до едно-единствено име: Брайън Паркхърст.

Кога е живял в Охайо? Да не забрави да провери тамошните полицейски архиви, да не би през същото време да са имали подобни неразкрити убийства. Защото, ако са имали...

Така и не успя да довърши мисълта си. Точно след завоя на пътеката се спъна в клон, паднал по време на снощната буря.

Изгуби равновесие. Падна по лице, изтърколи се по мократа трева и остана да лежи по гръб.

Чу, че се приближават хора.

Добре дошла в град Излагация.

Отдавна не ѝ се бе случвало да падне. И установи, че продължава да не е любителка на усещането да лежи на мокра земя пред очите на околните. Помръдна крайниците си бавно, внимателно, да установи наличието на счупване или изкълчване.

— Добре ли сте?

От земното си положение Джесика забеляза пристигането на мъж, придружен от две жени на средна възраст — и двете закичени с айподи на кръста. И тримата бяха в качествени екипи за джогинг със светлоотражателни ленти и ципове на долния край на крачолите. В одърпания си и износен екип „Пума“ Джесика се почувства като някаква мърла.

— Нищо ми няма, благодаря — каза. Поне не усещаше да е счупила нещо. Тревата бе омекотила удара. Нямаше щети, ако не броеше няколкото зелени петна и контузеното си самочувствие. — Работя към градския отдел по агрономия и инспектирам фиданките.

Мъжът се засмя и ѝ протегна ръка. Бе малко над трийсет, рус и светъл, студентски тип. Прие предложената ѝ ръка, изправи се и се отупа. Двете жени ѝ се усмигнаха с разбиране. Те през цялото време продължаваха да тичат на място. След като Джесика сви рамене — „На всеки може да се случи, нали?“ — двете продължиха надолу по пътеката.

— И аз онзи ден паднах доста зле — каза мъжът. — Долу до покритата естрада. Спънах се в детска кофичка. Помислих, че съм си счупил дясната ръка.

— Голям срам, нали?

— Ни най-малко — отвърна онзи. — Възприемам го като възможност за по-тясно общуване с природата.

Джесика се усмигна.

— Ура! Усмигна ми се! — възкликна радостно мъжът.

— Поначало винаги ми е било трудно да общувам с хубави жени. Даряват ми първа усмивка чак след няколко месеца.

Е, това е готин лаф за свалка — рече си Джесика. И все пак ѝ се струваше безопасен.

— Може ли да потичам с вас? — попита онзи.

— Аз почти свърших — излъга Джесика. Имаше чувството, че оня е от бързивите, а тя не обичаше да говори докато бяга, пък си имаше и достатъчно за мислене.

— Няма проблем — каза мъжът, макар лицето му да изразяваше точно обратното. Сякаш го бе зашлевила.

Сега вече ѝ стана кофти. Беше се спрял да ѝ помогне, а тя най-безцеремонно го отряза.

— Мога да изкарам още километър и половина — рече. — С какво темпо бягате?

— Обичам да поддържам пулса точно под границата на инфаркта.

Джесика пак се засмя:

— Не знам как се прави изкуствено дишане. Ако се хванете за сърцето, ще трябва сам да се оправяте.

— Не се притеснявайте. Изкарал съм курсовете към „Син кръст“.

Подеха с умерено темпо по пътеката, прескачаха умело конските изпражнения, а топлото слънце им намигаше през листака. Дъждът бе спрял преди време и земята почваше да съхне.

— Празнувате ли Великден? — попита я мъжът.

Нямаше да посмее да ѝ зададе този въпрос, ако някога бе мярнал лудницата в кухнята ѝ: половин дузина комплекти за боядисване на яйца, торби със зеленина за шарки, желирани бонбони, шоколадови яйца с пълнеж, шоколадови зайчета и малки жълти меки сладки.

— С пълна сила.

— На мен ми е най-любимият празник през годината.

— Защо?

— Искам да кажа — и Коледа ми харесва. Но Великден в ден на... прераждането, ако мога така да се изразя. На растежа.

— Хм, интересна и никак не лоша гледна точка — рече Джесика.

— Абе, на кого ги разправям. Чисто и просто — умирам за шоколадови яйца „Кадбъри“.

— Добре дошъл в групата — засмя се Джесика.

Потичаха в мълчание още половин километър, после минаха завоя и излязоха на дълга права отсечка.

— Мога ли да ви попитам нещо? — каза той.

— Разбира се.

— Защо според вас избира момичета католички?

Сякаш ковашки чук я блъсна в гърдите.

С обучено движение извади глока от кобура, като същевременно се извъртя и с десния крак отнесе двата негови под коляното. За част от секундата го повали по лице и опря дулото в тила му.

— А си мръднал, а съм ти ебала майката.

— Ама аз...

— Млъкни!

Настигнаха ги няколко джогъра. По лицата им се четеше колко са шашнати.

— Полиция — предупреди ги Джесика. — Отстъпете назад.

При вида на оръжието джогърите се превърнаха в спринтьори и духнаха по пътеката.

— Нека само да ви...

— Пелтечех ли? Не разбра ли, че ти казах ти да млъкнеш!

Нямаше нужда да чака отговора му. Пък и май нямаше как да ѝ отговори, след като бе запряла коляно в тила му и физиономията му беше навряна в торфа.

Отвори ципа на задния му джоб и извади найлонов портфейл. Отвори го. Видя журналистическата карта и съвсем ѝ се доця моментално да дръпне спусъка.

Саймън Едуард Клоуз. „Рипорт“.

Засили и задържа още по-дълго натиска върху врата му. В такива моменти ѝ се щеше да е поне сто кила.

— Знаеш ли къде се намира „Раундхаус“?

— Разбира се. Аз...

— Прекрасно — каза Джесика. — Слушай сега какво ще ти кажа. Ако искаш да разговаряш с мен, минаваш първо през завеждащия медиите към службата. А ако това ти представлява някаква трудност, дръж шибаната си мутра далеч от моята. Разбра ли ме?

— Да — отвърна Саймън.

Натисна врата му с цялата си тежест.

— Не се будалкам. Само ако мръднеш, дори само глава да вдигнеш — моментално те задържам за разпит във връзка с

момичетата с броениците. Мога да те опандизя за седемдесет и два часа, без никому да давам обяснения. Капиш^[1]?

— Габиф — отвърна Саймън. Половин кило влажна пръст в устата му донякъде ограничаваше възможността му да говори на италиански.

Малко по-късно Джесика запали колата си и потегли към изхода на парка. Погледна зад себе си. Саймън още лежеше по корем.

Ама че гъз, ей Богу.

[1] Разбра ли? (итал.). — Б. пр. ↑

46.

Сряда, 10:45 ч.

На дневна светлина всяко местопрестъпление изглежда поновому. Алеята си стоеше кротко. На входа ѝ пазеха двама униформени.

Бърн им показва значката си и се наведе под лентата. Двамата инспектори му отправиха поздрава на отдела — обърната надолу длан, лека чупка към земята, после право напред. Всичко е наред.

Бяха от дежурната група. Завиер Уохнингтън и Реджи Пейн толкова отдавна са екип, че май вече се обличат еднакво и си довършват взаимно изреченията като някоя отдавна женена двойка — помисли си Бърн.

— Можем да се прибираме — каза усмихнатият Пейн.

— Какво открихте? — попита Бърн.

— Съвсем слабо разреждане на генетичния запас — отвърна Пейн и дръпна найлоновото покривало. — Запознайте се: покойният Мариус Грийн.

Тялото беше точно в онова положение, в което го бе оставил Бърн предната нощ.

— Прострелна рана — допълни Пейн и посочи гърдите на Мариус.

— Трийсет и осми? — попита Бърн.

— Може. Но по-скоро ми прилича на девети калибър. Макар още да не сме открили нито гилзата, нито куршума.

— От JBM ли е? — попита Бърн.

— Ами да — отговори Пейн. — Мариус се е оказал много слаб актьор.

Бърн хвърли око на двамата униформени, заети с търсенето на куршума. После погледна часовника си.

— Имам още няколко свободни минути.

— Е, сега вече наистина можем да си ходим — каза Пейн.

— Щом голямото добрутро поема случая.

Бърн се приближи до голямата боклукчийска кофа. Скупчените найлонови торби го скриваха. Взе късо парче дърво и се зае да рови. Когато се убеди, че никой не го гледа, извади торбичката, отвори я и изсипа куршума. Продължи да рови, но не кой знае колко усърдно.

След една-две минути се върна при Пейн и Уошингтън.

— Имам си мой луд за гонене — рече.

— Ще се видим в управлението — отвърна Пейн.

— Намерих го! — изрева един от униформените, застанал до кофата.

Пейн и Уошингтън се спогледаха, направиха хай файв и отидоха при униформения. Видял бе куршума.

Фактите: по куршума има кръв от Мариус Грийн; рикоширал е от тухла.

Следователно няма нужда да търсят и ровят по-нататък. Сега вземат куршума, поставят го в торбичката, залепват му етикет, занасят го в лабораторията по балистика и получават срещу него разписка за предадена вещ. Онези го сравняват с други куршуми от местопрестъпления. А Бърн имаше силното предчувствие, че отнетият от Дябло „смит енд уесън“ е бил замесен и в миналото в доста неприемливи деяния.

Изпусна шумно въздух, вдигна очи към небето и се пъкна зад волана. Само още една подробност му оставаше. Да намери Дябло и да му внуши колко мъдро ще постъпи, ако напусне завинаги Филадельфия.

Пейджърът му изписука.

Търси го монсиньор Тери Пейсък.

Нещата се подреждаха идеално.

„Спортинг“ е най-големият фитнес клуб в Сентър Сити, на осмия етаж на „Белвю“ — изящната историческа сграда на ъгъла на улиците Броуд и Уолнът.

Бърн завари Тери Пейсък яхнал един от велоергометрите. Двайсет и нещо велосипеда бяха подредени в квадрат един срещу друг. Върху повечето имаше някой. Зад гърбовете на Бърн и Пейсък се чуваха плясъкът и скърцането на кецове „Найки“ върху баскетболния подиум на долния етаж. Това донякъде компенсираше воя на пътеките

за бягане и съскането на велоергометрите, да не говорим за пъшканията и стоновете на посетителите във форма, почти във форма и без шансове за форма.

— Монсеньор — каза Бърн под формата на поздрав.

Пейсък нито наруши ритъма, нито даде с нещо да се разбере, че е отчел присъствието на Бърн. Бе изпотен, но не дишаше тежко. От дисплея на велосипеда личеше, че вече е навъртял четирийсет минути, но продължава да върти педалите на деветдесет оборота в минута. Невероятно. Бърн знаеше, че Пейсък е на около четирийсет и пет, но бе във форма, достойна за някой с десет години по-млад. Тук, без расо и яка, а в стилно долнище от анцуг за джогинг „Пери Елис“ и тениска без ръкави, приличаше по-скоро на бавно остаряващо крило от американския футбол, което си беше божата истината. Доколкото Бърн си спомняше, Тери Пейсък и до ден-дневен притежаваше рекорда на Бостънския колеж^[1] за най-голям брой уловени пасове в рамките на един сезон. Ненапрасно му викаха „йезуитския Джон Макки“^[2].

Бърн забеляза около себе си един известен ТВ-водител да пъшка по стеър мастера^[3], и двама градски съветници, които топуркаха на съседни пътеки. Усети се, че неволно преглъща стомаха си. Още от утре минава на кардио-режим. Твърдо от утре. Добре де, евентуално от другиден.

Първо трябва да намери Диабло.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Пейсък.

— Няма проблем — отвърна Бърн.

— Знам, че сте много зает — добави Пейсък. — Няма да ви отнема много време.

Бърн напълно добре съзнаваше, че „Няма да ви отнема много време в превод означава: Разположи се удобно, няма да си ходиш скоро.“ Кимна и зачака. Мигът мълчание отмина. После попита:

— С какво мога да съм ви полезен?

Колкото риторичен, толкова и стандартен въпрос. Пейсък натисна бутона „Разтоварване“ и си довърши тренировката. Слезе от седлото и обеси кърпа около врата си. И макар да бе много по-стегнат от Бърн, оставаше си с десетина сантиметра по-нисък. Бърн не намери особена утеха в констатацията.

— Обичам, когато е възможно, да прескачам бюрократичните пластове — каза Пейсък.

— И кое ви кара да мислите, че в случая това е възможно? — запита Бърн.

Пейсък го изгледа — няколко секунди повече, отколкото на Бърн му се искаше, за да се чувства удобно. После се усмихна:

— Елате да се разходим.

Заведе го до асансьора. Слязоха на третия мецанин, където бе пътеката за джогинг. Бърн се надяваше, че под „разхождане“ онзи има предвид именно това — да ходят. Излязоха на тартановата писта, опасваща залата околоръст.

— Как върви разследването? — попита Пейсък, докато обикаляха с умерено темпо.

— Не вярвам да сте ме викнали за текущ доклад.

— Прав сте — отвърна Пейсък. — Чух, че снощи са намерили още едно момиче.

Това не е тайна — помисли си Бърн. Дори CNN го съобщи, та сигурно вече знаят и в Борнео. Страхотна реклама в полза на туристическата индустрия на Филадельфия.

— Точно така — каза.

— Разбирам също така, че продължавате силно да се интересувате от Брайън Паркхърст.

Меко казано.

— Да, наистина искаме пак да разговаряме с него.

— Всички — и най-вече покрусените семейства на тези млади момичета — имат интерес този луд да бъде заловен. И да получи заслуженото от съда. Но аз познавам доктор Паркхърст, инспектор Бърн. Трудно ми е да повярвам, че може да има нещо общо с тези престъпления. Пък и не е моя работа.

— Защо ме повикахте, монсеньор? — Бърн нямаше никакво настроение за дворцова дипломация.

След две пълни обиколки на пътеката за джогинг се отправиха към вратата. Пейсък отри потта от главата си и каза:

— Чакайте ме долу след двацет минути.

Шикозният джаз клуб и ресторант „Занзибар Блу“ се помещава в приземния етаж на „Белвю“, точно под фойето на хотела „Парк Хаят“, девет етажа под клуба „Спортинг“. Бърн седна на бара и си поръча кафе.

Пейсък пристигна с блеснал поглед и все още зачервен от тренировката.

— Водка рокс^[4] — каза на бармана.

Облегна се на бара до Бърн. Без да каже и дума, бръкна в джоба си и подаде на Бърн листче с адрес в Западна Филадельфия.

— Брайън Паркхърст е собственик на сграда на Шейсет и първа улица, близо до Маркет Стрийт. Обновява я. В момента е там.

Бърн знаеше прекрасно, че на този свят нищо не е безплатно. Но не успя да изчисли мотивите на Пейсък.

— Защо ми го казвате?

— Защото това е най-правилното, инспекторе.

— Но и вашата бюрокрация не е по цвете от моята.

— Аз върших съд и правда; не ме предавай на моите гонители — смигна му Пейсък. — Сто и десети псалм.

Бърн пое листчето.

— Много ви благодаря.

Пейсък отпи от водката.

— Не сте ме виждали.

— Разбирам.

— Но как ще обясните откъде сте се сдобили с тази информация?

— Оставете това на мен — каза Бърн. След двадесетина минути един от информаторите му щеше да се обади в „Раундхаус“ и сведението щеше да се регистрира.

Видях го... оня, дето го търсите... видях го близо до Кобс Крит.

— Всички се борим в името на доброто — каза Пейсък.

— Още отрано в живота си избираме своето оръжие. Вие сте избрали пистолета и значката. Аз избрах кръста.

Бърн си даваше сметка, че на Пейсък никак не му е лесно. Ако се окажеше, че извършителят е Паркхърст, Пейсък щеше да опере пешкира за това, че е предложил на епархията на архиепископа да назначи човек, имал афера с тийнейджърка, на служба, осигуряваща му непосредствен достъп до, да кажем, още няколко хиляди такива.

От друга страна, колкото по-бързо хванеха молитвения убиец, толкова по-добре — не само за ученичките католички на Филадельфия, но и за самата църква.

Бърн стана от стола и се извиси над свещеника. Остави на бара десет долара.

— Бог да ви закриля — каза Пейсък.

— Благодаря.

Пейсък кимна.

— И между другото, монсеньор? — добави Бърн, докато обличаше палтото си.

— Да?

— Псалмът е сто и деветнайсети.^[5]

[1] Един от най-старите йезуитски католически университети в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] John Maskey (р. 1941) бивше крило (tight end) в професионалната футболна лига. — Б.пр. ↑

[3] Машина за имитиране на качване по стъпала. — Б.пр. ↑

[4] Водка он дъ рокс (англ.) — водка с лед. — Б.пр. ↑

[5] Псалом 119 (стих 121) по Библията на Българската църква. — Б.пр. ↑

47.

Сряда, 11:15 ч.

Джесика миеше чиниите в кухнята на баща си, когато той зачекна „темата“. Поначало в италиано-американските семейства обсъждането, дисекцията, сглобяването и разрешаването на всички важни въпроси се върши на едно-единствено място — в кухнята.

Днешният ден нямаше да е по-различен.

По инстинкт Питър грабна кърпата за подсушаване и се залости до дъщеря си.

— Как я караш напоследък? — попита, докато истинският разговор, който желаше да проведе, се криеше под полицейския му език.

— Много добре — отвърна Джесика. — Качиаторето^[1] на леля Кармела ме подмладява. — За миг се изгуби сред пастелната носталгия по детството, прекарано в този дом, сред спомените за семейните сбирки с брат ѝ през онези безгрижни години; за пазаруването преди коледа в „Мей Кампъни“, за мачовете на „Игълс“ на мразовития „Ветеране Стейдиъм“, за първия път, когато Майкъл се появи в униформа — горд, но и страшен.

Божичко, как ѝ липсваше само.

— ... сопресатата^[2]?

Въпросът на баща ѝ я върна в настоящето.

— Извинявай. Не те чух.

— Опитал ли сопресатата, питам?

— Не.

— Божествена е. От „Чики“. Ще ти сложа в чиния.

Нямаше случай Джесика — или който и да е друг — да си тръгне от обяд у баща ѝ без чиния.

— Няма ли да ми кажеш какво те мъчи, Джес?

— Нищо.

Думичката попърха известно време из стаята, после се заби в пода, както ставаше винаги, когато искаше да се изплъзне на баща си. Той винаги я усещаше.

— Добре, миличка — каза Питър. — Хайде сега ми кажи.
— Нищо няма — рече Джесика. — Ежедневие, нали знаеш.

Работа.

Питър взе чиния и я обърса.

— За разследването ли се притесняваш?

— Ами!

— Добре.

— Изобщо не може да се каже, че се притеснявам — довърши Джесика и му подаде нова чиния. — По-скоро съм уплашена до смърт.

— Ще го хванете — засмя се Питър.

— Ти май пропускаш малката подробност, че досега не съм работила в „Убийства“.

— Ще се справиш.

На Джесика не ѝ се вярваше, но баща ѝ го казваше така, че ѝ звучеше като самата истина.

— Знам — поколеба се тя, после продължи: — Мога ли да те попитам за нещо?

— Казвай.

— Ама искам честно да ми отговориш.

— Разбира се, душичке. Та аз съм полицай. Винаги казвам истината.

Джесика го изгледа над очилата си.

— Добре, де. Разбрах — рече Питър. — Какво има?

— Ти имаш ли нещо общо с прехвърлянето ми към „Убийства“.

— Ни най-малко, Джес.

— Защото, ако си направил...

— Какво?

— Ами, може би си мислел, че ми помагаш, а всъщност не е така. Има много голяма вероятност напълно да се изложя.

Питър се усмихна, протегна идеално чистата си ръка и я хвана за бузата, както правеше още от бебешките ѝ години.

— Махни тая физиономия — каза. — Имаш ангелско лицеце.

Джесика се изчерви и на свой ред се засмя.

— Ей, тате, аз съм вече почти на трийсет. Не е ли малко късно да ме третираш като малка хубавелка?

— Никога не е късно — рече Питър.

Известно време помълчаха. После Питър зададе въпроса, който чакаше с ужас от самото начало.

— Лабораторията дава ли ви всичко, което очаквате?

— Засега смятам, че да — отвърна Джесика.

— Искаш ли да им се обадя?

— В никакъв случай — каза Джесика малко по-натъртено, отколкото ѝ се искаше. — В смисъл, поне засега — не. Искам първо... нали разбираш?

— Да опиташ сама, нали?

— Да.

— Ние да не се познаваме от вчера?

Джесика отново пламна. Никога не бе успяла да залъже баща си.

— Ще се оправя.

— Сигурна ли си?

— Да.

— В такъв случай оставям всичко в твои ръце. Но ако някой започне да те мотае, обади ми се.

— Обещавам ти.

Питър се засмя и млясна Джесика по темето точно в мига, в който Софи нахлу в кухнята заедно с братовчедка си Нанет — и двете пощурели от изконсумираната захар. Питър засия:

— Всичките ми момичета под един покрив. Кой е като мен?

[1] Sacciatore — ястие, стотвено „по ловджийски“ — с домати, лук, чушки, гъби, подправки, а понякога и с вино. — Б.пр. ↑

[2] Sopressata — сушен салам със силни подправки от Южна Италия. — Б.пр. ↑

48.

Сряда, 11:25 ч.

Момиченцето се кикоти докато гони кученцето из краката на посетителите на малкия пренаселен парк. Ние, възрастните, сме нащрек, готови да се намесим. Ние сме щит срещу световните злини. Само мисълта какво нещастие може да сполети онова мъничко същество ти стига, да се побъркаш.

Тя спира за миг, навежда се и вдига някакво детско съкровище. Оглежда го внимателно. Интересът ѝ е непорочен, неопетнен от алчност, стремеж към владение или самоугаждане.

Какво казваше Лора Елизабет Ричардс^[1] за непорочността?

„Прекрасната светлина на свещената непорочност създава ореол около малката ѝ наклонена главица.“

Облаците вещаят дъжд, но златното слънце все още струи и къпе Южна Филадельфия.

Кученцето претичва край детето и го гризва по петата. Сигурно се чуди защо играта е спряла. Момиченцето нито бяга, нито се разплаква. Твърда е като майка си. Но едновременно с това у него има нещо уязвимо и нежно, нещо, което напомня за Дева Мария.

Сяда на пейка, внимателно издърпва края на полата си и потупва колене.

Кученцето скача в скута ѝ и започва да я ближе по лицето.

Софи започва да се смее. Какъв чуден звук.

Но какво ще стане, ако някой ден някой накара гласчето ѝ да замлъкне?

Нима няма да страдат всичките играчки от менажерията ѝ?

[1] Laura Elizabeth Howe Richards (1850–1943) — американска детска писателка. — Б.пр. ↑

49.

Сряда, 11:45 ч.

Преди да си тръгне, Джесика се пъкна в малката работна стая на баща си в мазето, седна пред компютъра, влезе в интернет и отиде на страницата на „Гугъл“. Бързо намери каквото ѝ трябваше и го разпечата.

Докато бащата и лелите бяха със Софи в малкия парк до „Флайшър Арт Мемориал“^[1], Джесика се отби пеша в близкото кафене „Десерт“ на Шеста улица. Тук бе значително по-спокойно, отколкото в парка — със заредени със захар дечурлига и заредени с кианти възрастни. Да не говорим, че бе дошъл и Винсънт, а в момента най-малко имаше нужда от подобен нов ад. Поръча си торта „Захер“ и кафе и се зае да проучва разпечатката.

Първото, което потърси в „Гугъл“, бяха онези редове от стихотворение, които бе прочела в дневника на Теса:

*„Обитава ме вик.
Вечер той излита,
като търси с кукичките си
нещо, което да обича.“*

Отговорът се появи моментално.

Силвия Плат. А стихотворението се казваше „Бряст“^[2].

Ама, разбира се — рече си Джесика. — Та нали Силвия Плат, самоубила се през 1963 г. на трийсетгодишна възраст, е светията на всички меланхолични тийнейджърки.

Върнах се. Вземи ме Силвия.

Какво е искала да каже Теса?

Второто бе да потърси подробности за случая, когато бяха оцапали с кръв вратата на черквата „Сейнт Катерин“ през онази ненормална Бъдни вечер преди три години. В архивите на „Инкуайърър“ и „Дейли Нюз“ нямаше кой знае колко. Както очакваше,

най-дългият материал се бе появил в „Репорт“. И бе от не кой да е, а от нейния любим изследовател на гадости, Саймън Клоуз.

Оказа се, че кръвта не е била лисната, а по-скоро намазана с четка по черковните двери. И че това станало, докато богомолците присъствали на среднощната литургия.

Снимката към репортажа бе на двойната врата на църквата, но не бе достатъчно ясна, че да прецени дали кръвта по нея представлява някакъв знак, или не. А в репортажа нищо не се споменаваше.

Пишеше единствено, че полицията се е заела със случая, но Джесика така и не успя да попадне на следващ материал.

Обади се по телефона и установи, че инспекторът, разследвал инцидента, се казва Еди Корсак.

[1] Най-голямото безплатно училище по изобразителни изкуства в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Превод Петя Глеридис, Електронно списание LiterNet, 11.12.2004, №12 (61). — Б.пр. ↑

50.

Сряда, 12:10 ч.

Като се изключеше болката в дясното рамо и тревните петна по новия му екип за джогинг, сутринта му бе минала доста плодотворно.

Саймън Клоуз седеше на дивана и обмисляше следващия си ход.

Макар и да не очакваше горещи прегръдки, когато се разкри като репортер пред Джесика Балзано, все пак буйната ѝ реакция го поизненада.

Изненада, но и — честно казано — силно възбуди. Дотогава ѝ говореше с най-добрия си източно-пенсилвански акцент и тя нищо не подозираше. Докато не хвърли въпроса-бомба.

Извади миниатюрното дигитално записващо устройство от джоба си.

Прекрасно... Ако искаш да разговаряш с мен, минаваш първо през завеждащия медиите към службата. А ако това ти представлява някаква трудност, дръж шибаната си мутра далеч от моята.

Отвори лаптопа и провери имейлите си (нов спам — реклами за викодин, увеличаване на пениса, страхотни ипотечни лихви и присаждане на коса, както и последните послания от редовните му почитатели — „да гниеш в ада, шибана писарушка“).

Много от пишещите събратя отричат модерната техника. Саймън лично познаваше доста, които пишеха с химикалки в жълти бележници. Други блъскаха по древни механични пишещи машини „Ремингтън“. Префърцунени праисторически глупости. Колкото и да се мъчеше, не успяваше да ги разбере. Сигурно си мислят, че по този начин ще осъществят връзка със своя Хемингуей или Чарлс Дикенс, който напират да излезе отвътре. Саймън бе напълно дигитализиран, по всяко време.

Като се почнеше от апъл пауърбука, минеше се през DSL връзката с интернета, та се стигнеше чак до джиесема „Нокия“, Саймън бе на върха на технологиите. Пишете си по каменните таблетки с остър камък, щом желаете. Аз всички ви ще изпреваря.

Защото Саймън вярваше в двата основни постулата на таблоидната журналистика:

По-лесно ще ти простят, отколкото ще ти разрешат.

По-важно е да си пръв, а не да си точен.

Нали затова си има рубрика „Поправки“.

Пусна телевизора и се разходи по каналите. Сапунки, игри, шоута с надвиквания, спорт. Прозя се. Дори по достолепната ВВС–Америка вървеше някакъв клониран идиотизъм от трето поколение на „Трейдинг спейсиз“^[1]. Дано по АМС да дават някой стар филм. Провери програмата. „Кръстосан огън“ с Бърт Ланкастър и Ивон Де Карло. Доста добър, но го беше гледал. Пък и бе минал половината.

Още веднъж преброчи каналите и се канеше да гаси, когато по една от местните телевизии се яви съобщение за важна новина. Убийство във Филадельфия. Какъв шок, божичко!

Но не бе ново момиче с броеница.

Камерата на мястото на събитието показваше нещо съвсем различно. Нещо, което накара сърцето на Саймън да се поразтупа. Добре де, да му изскочи от гърдите.

На екрана се виждаше алея в Грейс Фери.

Същата, от която предната вечер излезе, залитайки, Кевин Бърн.

Натисна копчето за запис на видеокасетофона. След няколко минути пренави и застопори на кадър от входа на алеята. Сравни я със снимката на Бърн от лаптопа.

Същата.

Кевин Бърн бе влязъл снощи в тази алея, където по същото време е бил застрелян някакъв черен младеж. Значи онова, което чу, не е било ауспук.

Работата ставаше направо сладурска — много по-гот дори от това да бе хванал Бърн в някоя къща с крек. Разходи се петдесетина пъти от единия край на малката си всекидневна до другия. Как най-добре да подхване тази история?

Възможно ли е Бърн да е екзекутирал оня най-хладнокръвно.

Дали Бърн не се е мъчел да потули нещо?

Дали не се е скарал с дилъра си на крек?

Отвори имейл програмата си, успокои се донякъде, събра мислите си и зачука по клавиатурата:

„Драги инспектор Бърн,

Отдавна не сме се виждали. Всъщност не е точно така. Както виждаш от приложената снимка, видях те вчера. Офертата ми е следната: да се движа с теб и с изкусителната ти партньорка, докато хванете лошото момче, дето избива католичките по училищата. И щом го хванете, искам ексклузивен подробен материал.

Ако го направиш, ще унищожа снимките.

В противен случай, очаквай да ги видиш (а те са много) на първа страница още в следващия брой на «Рипорт».

Пожелавам ти най-приятен ден.“

Докато го препрочиташе — а Саймън задължително изчакваше да охладнеят страстите, преди да изстреля най-провокационните си имейли — Инид измяука и скочи от кантонерката в скута му.

— Какво има, кукленце?

Инид сякаш се зачете в мейла му до Кевин Бърн.

— Много ли е рязък? — попита я Саймън.

Инид измърка в отговор.

— Права си, писанке. Не е възможно.

Все пак реши да го прочете още няколко пъти, преди да го изпрати. Защо пък и да не изчака един ден, да види как ще се развият събитията с намерения в алеята убит черен младеж? Можеше да си позволи двайсет и четири часа, щом искаше да смаже говедото Кевин Бърн.

Дали пък да не изпрати имейла на Джесика?

Великолепно — каза си.

Или просто да качи снимките на едно CD и да запраши към редакцията. Да ги публикува, пък после да видим какво ще каже Бърн.

Независимо от всичко, нямаше да е лошо да направи резервно копие на снимките, за всеки случай.

Представи си тлъстото заглавие над снимката на Бърн, излизащ от оная алея в Грейс Фери.

САМОРАЗПРАВА НА ЧЕНГЕ? — щеше да гласи то.

ИНСПЕКТОР В АЛЕЯТА В НОЩТА НА УБИЙСТВОТО! —
страхотно надзаглавие. Ей, Богу, страхотен съм!

Отвори шкафа и извади ново CD.

Но когато го затвори и се обърна към стаята, усети определена разлика. Не толкова разлика, а по-скоро някакво нарушено равновесие. Така, както като ти забере ухото през детството, усещаш някакво леко замайване. Застана под арката, водеща към малката му всекидневна, и се опита да конкретизира усещането си.

Всичко сякаш бе на мястото си. Лаптопът си беше на масичката, а до него — полуизпитата чаша кафе. Инид мъркаше на килима пред радиатора.

Така му се е сторило.

Огледа пода.

Първо забеляза сянката, която бе огледална на собствената му. Достатъчно разбираше от фотографско осветление, та да знае, че за две сенки са необходими два източника на светлина.

А зад него имаше само една малка лампа на тавана.

После усети горещия дъх във врата си и слабия аромат на мента.

Обърна се, а сърцето му спря в гърлото.

И надникна право в очите на дявола.

[1] Риалити програма, при която двама души взаимно редекорират по една стая в дома на другия. — Б.пр. ↑

51.

Сряда, 13:22 ч.

Бърн се отби на няколко места и чак тогава се върна в „Раундхаус“ да докладва на Айк Бюканън. След това уреди един от регистрираните му информатори да се обади в управлението с информацията за местонахождението на Брайън Паркхърст. Бюканън прати факс до Окръжната прокуратура да издадат разрешително за обиск на сградата на Паркхърст.

Бърн потърси Джесика по мобифона и я откри в някакво кафене близо до дома на баща ѝ в Южна Филадельфия. Мина да я вземе. Отбиха се до Трети участък на ъгъла на Единайсета улица и Уортън, където ѝ разказа последните новини.

Зданието, собственост на Паркхърст, на Шейсет и първа улица, доскоро беше магазин за цветя, настанил се там след реконструкцията на обширна тухлена къща, строена през 50-те години. Облицованата с камък фасада бе само на няколко врати от „Уийлс ъф Соул“^[1] — стар и многоуважаван мотоциклетен клуб. Когато през 80-те години крехкокаинът заля Филадельфия, „Уийлс ъф Соул“ направиха не по-малко от правоохранителните органи за опазването на града.

Ако Паркхърст води някъде момичетата за малко, това място е направо идеално — мислеше си Джесика, докато приближаваха сградата. Задният вход бе достатъчно голям да поеме задната част на микробус или малък покрит камион.

Приблжиха бавно сградата откъм задната ѝ страна. Голямата задна врата от гофрирана ламарина бе заключена отвън с катинар. Свиха по следващата пряка и паркираха на улицата, под надземната железница, на около пет номера западно от целта.

Чакаха ги два патрулни автомобила. Двама униформени полицаи щяха да пазят предния вход, двама — задния.

— Готови? — попита Бърн.

За пръв път щяха да нахълтват заедно през врата. Джесика чувстваше лека несигурност. Надяваше се, че не ѝ личи. Успя само да каже:

— Давай.

Бърн и Джесика доближиха вратата. Стъклата на предните прозорци бяха белосани, та не можеше да се погледне вътре. Бърн блъсна три пъти с юмрук по вратата.

— Полиция! Разрешително за обиск!

Изчакаха пет секунди. Пак издумка. Никакъв отговор.

Бърн завъртя дръжката, натисна вратата. Тя се отвори с лекота.

Двамата се спогледаха. Отброиха до три, после се извъртяха с гърбове към рамката и с насочено напред оръжие.

В предната стая цареше пълна бъркотия. Мазилка, тенекии с боя, парцали, скеле. Вляво — нищо. Вдясно — стълбище за нагоре.

— Полиция! Разрешително за обиск! — повтори Бърн.

Нищо.

Посочи стълбите. Джесика кимна. Ще провери втория етаж. Бърн се заизкачва бавно и внимателно, с протегнат напред глок.

Джесика си проправи път до задната част на сградата на долния етаж. Провери всяка ниша, всеки килер. Интериорът бе полуподновен. Коридорът зад едновременния тезгях за продажби представляваше скелет от разкрита арматура, оголени жици, пластмасови тръби и топлопроводи.

Мина през една врата и се озова в едновременна кухня. Сега бе изцяло опразнена. Никаква бяла техника. Наскоро шпаклована и облепена с тапети. Изпод миризмата на тапетите долови друг аромат. Кромид лук. После забеляза зидарското магаре в ъгъла и недоядената, готово купена салата отгоре му. Редом с нея имаше пълна чаша с кафе. Потопи пръста си. Леденостудено.

Излезе от кухнята и на пръсти се приближи към задната стая. Вратата ѝ бе съвсем леко открехната.

По лицето и шията ѝ се застичаха капки пот и намокриха раменете ѝ. В коридора бе топло, задушно, спарено. Бронебойната жилетка от кевлар, ограничаваща движенията, ѝ и ѝ тежеше. Стигна до вратата, пое дълбоко въздух. С левия си крак започна леко да я побутва

навътре. Първо видя дясната половина на стаята. Легнал на хълбок кухненски стол, дървен сандък с инструменти. Посрещнаха я куп миризми. Застоял цигарен дим, прясно рендосан чам. И за фон — нещо грозно, противно и варварско.

Ритна вратата докрай, извъртя се в тясната стая и моментално съзря нечия фигура. Инстинктът ѝ я накара да насочи оръжието към очерталия се върху задните белосани прозорци силует.

Но заплаха нямаше.

От желязна греда в средата на стаята висеше Брайън Паркхърст. Лицето му бе лилаво-кафяво, подуто, крайниците му — удължени, черният му език висеше от устата. Идващата от гредата и омотана около врата му жица се бе впила в плътта. Паркхърст бе бос и гол до кръста. Противната воня на засъхващи изпражнения изпълни синусите ѝ. На два пъти насмалко да повърне. Успя да задържи дъх и да доогледа стаята.

— Гор е чисто! — извика Бърн.

Джесика за малко не подскочи. Чу тежките му ботуши да трополят надолу по стълбите.

— Насам — извика му.

Той нахълта в стаята след секунди.

— Да му еба майката!

Видя погледа му и прочете в него вестникарските заглавия. Ново самоубийство. Нов Морис Бланчард. Нов заподозрян, докаран до самоубийство. Искаше да му каже нещо, но не му беше нито мястото, нито времето.

Прибраха пистолетите. В стаята цареше мъртва тишина. Ударът ги запрати обратно на първото квадратче. Всеки от двамата се мъчеше посвоему да съчетае този факт с всичко онова, което си мислеха, докато идваха насам.

Сега системата щеше да се задейства. Ще се обадят на съдебния лекар и на екипа за оглед. Те ще свалят Паркхърст на пода, ще го откарат в службата по съдебна медицина и ще му направят аутопсия, докато търсят начин да се свържат с близките му. Във вестниците ще излезе съобщение, ще му отслужат опело в някой от видните погребални домове на Филадельфия и ще го погребат на някой тревист склон.

А в мрака щеше да остане онова, което Паркхърст е знаел и онова, което евентуално е сторил.

Повъртяха се малко из отдел „Убийства“ в „Раундхаус“, сякаш бяха стъклени топчета в празна кутия от пури. Подобни случаи, когато някой заподозрян измами системата и се самоубие, винаги предизвикват смесени чувства. Липсват възвания, признания за вина, препинателни знаци. Само една безкрайна лента на Мьобиус от подозрения.

Бърн и Джесика седяха на съседни бюра.

Джесика улови погледа му.

— Какво? — попита той.

— Кажете го.

— Кое да кажа?

— Че не смяташ, че Паркхърст е убиецът, нали?

Бърн не отговори веднага.

— Смятам, че знаеше далеч повече от онова, което ни каза — рече. — Смятам, че се е срещал с Теса Уелс. Смятам, че се е усетил, че ще излежи присъда за изнасилване на непълнолетна, затова се е скрил. Но дали смятам, че е убил трите момичета? Не. Не смятам.

— А защо не?

— Защото няма и една физическа улика, която да води към него. Нито едно влакънце, нито една капчица течност.

Екипът за оглед претърси и двата му имота сантиметър по сантиметър, но не откри нищо. Особено големи надежди възлага на възможността — сигурността дори — да открият в новата му сграда улики, които по научен път да докажат вината му. Но не намериха нищо от онова, на което градяха надеждите си. Инспекторите разговаряха с всеки един от съседите му по дом и по обновяваната сграда, но и те не намериха нищичко. А тепърва трябваше да търсят и форд уинд стара му.

— Ако е водел момичетата у дома си, все някой щеше да забележи нещо, да чуе нещо — добави Бърн. — Ако ги е водел в сградата на Шейсет и първа улица, все нещо щяхме да намерим.

Докато претърсваха сградата, откриха няколко неща, включително кутия с разни винтове, гайки и болтове, но нито един

нямаше пълна прилика с онези, използвани при трите жертви. Попаднаха и на кутия с тебешери, с каквито очертават грубо линията, която да следват дърводелците. Тебеширите бяха сини, та изпратиха един в лабораторията, да видят дали ще съвпадне с онзи по труповите. Дори да съвпаднаше, дърводелски тебешир можеше да се намери на всеки строителен обект в града, че и сред инструментите на петдесет на сто от декораторите на интериор. Самият Винсънт държеше няколко в кутията си с инструменти в гаража.

— Добре де, но нали ми се обади, че трябвало да знам „някои неща“ за тези момичета? — настоя Джесика.

— И по този въпрос мисля — отвърна Бърн. — Възможно е наистина да имат нещо общо помежду си. Нещо, което досега сме пропуснали.

— Ами за станалото в периода между обаждането му и тази сутрин?

— Не знам.

— Пък и самоубийството някак си не се вмести в профила, нали?

— Права си.

— Което означава, че все още съществува възможността...

И двамата знаеха какво иска да каже тя. Поседяха известно време смълчани, заобиколени от какофонията на едно полицейско управление под пълна пара. В момента се разследваха още шест други убийства и всеки инспектор упорито се мъчеше да постигне поне мъничък напредък. Бърн и Джесика им завидяха.

Трябва да ви кажа някои неща за тези момичета.

Ако приемеха, че Брайън Паркхърст не ги е убил, значи много вероятно бе, че търсят човека, който е сложил край на неговия живот. Защото го е изместил встрани от лъча на прожекторите? Или по друга причина, свързана с основната патология на лудостта му? Или за да покаже на властите, че все още е някъде там, в неизвестност?

Във всеки случай убиецът на Брайън Паркхърст е запознат със случая с Морис Бланчард и иска заедно със себе си да довърши и Кевин Бърн.

До този момент нито един от двамата не бе споменал за сходството между двете „самоубийства“, но мисълта тегнеше като някакъв отровен облак над главите им.

— Окей — наруши мълчанието Джесика. — Ако приемем, че извършителят е убил и Паркхърст, то как е попаднал на него?

— Има два варианта — каза Бърн. — Или са се познавали вече, или е научил името му от телевизията. От репортажите при излизането му от „Раундхаус“.

Още веднъж, вечна слава на медиите — помисли си Джесика. Известно време попрехвърляха мисълта, че Брайън Паркхърст е поредната жертва на молитвения убиец. Но дори да го приемеха за истина, това ни най-малко не им подсказваше какъв може да е следващият му ход.

Действията на убиеца бяха непредвидими именно поради липсата на времева връзка.

— Непотвърденият извършител задига Никол Тейлър от улицата в четвъртък — обобщи Джесика. — Изхвърля я в „Бартръмс Гардънс“ в петък, горе-долу по същото време, когато отвлича и Теса Уелс, която държи до понеделник. Какво означава това проточване във времето?

— Добър въпрос — рече Бърн.

— После завлича Бетани Прайс във вторник следобед, а единственият ни свидетел го вижда да стоварва тялото пред музея още същата вечер. Никаква цикличност. Никаква симетрия.

— Сякаш не желае да върши тези неща през уикенда — обобщи тя.

— Което може да се окаже много по-близо до истината, отколкото подозираш — каза Бърн.

Стана и отиде до бялата дъска, отрупана със снимки от местопрестъпленията и бележки.

— Лично аз не смятам, че действията на нашето момче се ръководят от луната, звездите, от някакви гласове, от кучета, които се казват Сам или тем подобни глупости — отсече Бърн. — Този тип следва някакъв определен план. Разкрием ли плана му, той ще ни е в ръцете.

Джесика пак огледа купчината книги от библиотеката. Отговорът се криеше някъде из тях.

В стаята влезе Ерик Чавес.

— Имаш ли свободна минутка, Джес?

— Разбира се.

Показа ѝ една тънка папка:

— Тук има нещо, което трябва да видиш.

— За какво става дума?

— Направихме справка за Бетани Прайс. Оказа се, че вече е регистрирана.

Подаде ѝ рапорта за задържането ѝ. Преди около година попаднала в мрежата на операция за „ужилване“ на наркомани и я спипали с близо сто дози бензедрин — любимият забранен без рецепта препарат за отслабване сред дебелите тийнейджърки. Още от времето, когато Джесика учеше в гимназията.

Бетани се признала за виновна и я осъдили на двеста часа общественополезен труд и една година условно.

В което нямаше нищо изненадващо. Но Ерик Чавес привлече вниманието на Джесика по съвсем друга причина: арестуването ѝ било извършено от инспектора Винсънт Балзано.

Джесика пое информацията и се замисли върху съвпадението.

Винсънт е познавал Бетани Прайс.

Според съдебния протокол именно той е предложил да ѝ дадат общественополезен труд вместо затвор.

— Благодаря ти, Ерик — каза.

— Няма проблем.

— Светът е малък — рече Бърн.

— Ни най-малко, ако ти се налага да го боядисваш — отвърна разсеяно Джесика, забила нос в подробностите на рапорта.

Бърн погледна часовника си.

— Виж какво, трябва да взема дъщеря си. Утре започваме на свежа глава. Разпердушиваме всичко дотук и тръгваме от нулата.

— Окей — съгласи се Джесика, но долови изражението на Бърн и се ужаси, че избухналата в живота му буря след самоубийството на Морис Бланчард може да е на път да се разрази отново.

Бърн постави длан върху рамото ѝ, после облече палтото си и излезе.

Джесика остана дълго зад бюрото, загледана замислено през прозореца.

Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, в едно бе съгласна с Бърн. Брайън Паркхърст не е убиецът на момичетата с броениците.

Брайън Паркхърст е жертва.

Потърси Винсънт на мобифона му, но попадна на гласовата му поща. Обади се в централата, откъдето я уведомиха, че инспектор Балзано е по улиците.

Не остави никакво съобщение до него.

[1] „Wheels of Soul“ — „Колела на душата“ (англ.). — Б.пр. ↑

52.

Сряда, 16:15 ч.

В мига, в който Бърн спомена името на момчето, Колийн пламна в четири разцветки на червеното.

— Никакво гадже не ми е — обяви тя на жестов език.

— Добре де, както кажеш — направи съответните знаци Бърн.

— Не ми е.

— Тогава защо се изчерви? — запитаха пръстите на Бърн, а по лицето му се разля усмивка. Движеха се по Джърмънтаун Авеню, на път за великденското парти в училището за глухи „Делъуеър Валеј“.

— Не съм се изчервила — сигнализира Колийн и пламна още повече.

— Окей — отстъпи Бърн и я остави на мира. — Някой май си е забравил знака „Стоп“ в колата ми.

Колийн само поклати глава и се загледа през страничното стъкло. На Бърн му направи впечатление, че отворите за въздух откъм нейната страна развяват меката ѝ копринена руса коса. Кога порасна толкова? А устните ѝ и преди ли бяха толкова червени?

Размаха ръка, за да привлече вниманието ѝ, после изписа със знаци:

— Щото ми се стори, че вие двамата излизахте на среща.

Грешка.

— Не беше среща — отвърна с пръсти Колийн. — Още съм малка за такива работи. Питай мама.

— Какво беше тогава, щом не е среща?

Отчаяно забелване на очи.

— Две деца отиват да гледат фойерверки в присъствието на сто милиона възрастни.

— Нали знаеш, че съм инспектор.

— Знам, татко.

— Имам източници и информатори из целия град. Платени, тайни информатори.

— Знам, татко.

— Та подочух, че сте се държали за ръка и тем подобни работи.

Колийн му отвърна с един знак, който не се намира в „Речник за глухите“, но е пределно известен на всички нечуващи деца. Две ръце под формата на остри като бръснач тигрови лапи.

— Окей, окей — разсмя се Бърн. — Само не драскай.

Известно време мълчаха. След приключилата задявка се радваха взаимно на присъствието си. Рядко им се случваше да остават насаме двамата. Всичко свързано с дъщеря му се променяше; ставаше тийнейджърка и тази мисъл плашеше Кевин Бърн повече, отколкото някоя среща с въоръжен член на банда в тъмна алея.

Мобифонът му иззвъня.

— Бърн.

— Можеш ли да говориш?

Обаждаше се Гонтлет Меримън.

— Да.

— В старата тайна квартира е.

Бърн включи. Старата тайна квартира бе само на пет минути път.

— С кого е? — попита.

— Сам е. Поне засега.

Бърн погледна часовника и усети как дъщеря му го наблюдава с ъгълчето на окоето си. Извърна се към страничното стъкло. Тя четеше по устни по-добре от всичките си съученици, а сигурно и от някои от преподавателите им.

— Помощ ли ти трябва? — запита Гонтлет.

— Не.

— Добре тогава.

— Сигурна работа ли е? — попита Бърн.

— Плодът е узрял и готов да тупне, приятелю.

Затвори телефона.

След две минути спря до бордюра пред закусвалнята „Караван серай“.

Макар да оставаше още доста време до вечеря, на двайсетината маси в предната част седяха неколцина от редовните клиенти, сърбаха гъсто черно кафе и си боцкаха от прочутата баклава с писташ на Сами Хамиз. Зад тезгяха самият Сами режеше на филии агнешкото за

някаква голяма поръчка. Щом видя Бърн, отри ръце и го посрещна ухилен на вратата.

— Сабах ал-хаир, инспекторе — каза Сами. — Радвам се да те видя.

— Как си, Сами?

— Добре съм. — Двамата се здрависаха.

— Помниш ли дъщеря ми Колийн? — попита Бърн.

Сами се протегна и докосна Колийн по бузата.

— Разбира се.

Направи на жестов език „добър ден“, а тя му отговори със „здрости“. Сами Хамиз познаваше Бърн още от времето, когато патрулираше по улиците. Жената на Сами — Надин, също бе глуха, та и двамата бяха усвоили жестовия език.

— Мога ли да я оставя при теб за няколко минути? — попита Бърн.

— Няма проблем — отвърна Сами.

Физиономията на Колийн бе красноречива.

— Изобщо нямам нужда някой да ме пази — изжестичулира тя.

— Няма да се бавя — каза Бърн и на двамата.

— Хич не си давай зор — отвърна му Сами и двамата с Колийн се отправиха към задната част на ресторанта. Бърн забеляза, че дъщеря му седна в последното сепаре, близо до кухнята. На вратата се обърна още веднъж. Колийн му махна нехайно за довиждане, а на него сърцето му запърха.

Навремето, когато още бе униформен, а Колийн току-що бе проходила, тя всяка сутрин изхвърчаше на верандата да му махне за довиждане преди дежурството. А той винаги си казваше наум молитва да види отново нежното ѝ прекрасно личице.

На път към колата осъзна, че през изтеклото десетилетие нищо не се бе променило.

Бърн застана на отсрещния тротоар срещу старата тайна квартира, която в този момент му се стори крайно несигурна. Ниският склад се гушеше между две по-високи сгради в един разкапал се участък на Ири Стрийт. По някое време „П-Таун Поси“ си бяха направили убежище на третия му етаж.

Мина откъм задната страна и слезе до вратата към мазето. Беше отворена и водеше към дългия, тесен коридор, който я свързваше с бившия служебен вход.

Тръгна бавно и тихо по коридора. Макар и едър, винаги бе успявал да пристъпва леко. Извади оръжието — хромирания смит енд уесън, отнет от Дябло при първата им среща.

Стигна до стълбището в края на коридора и се заслуша.

Тишина.

Само след минута бе вече на площадката под третия етаж. Над него бе вратата към тайната квартира. Дочу звуците от някаква рок станция. Явно някой вече беше там.

Кой?

И колко са?

Пое дълбоко въздух и се промъкна нагоре по стълбите.

Когато стигна, опря длан до вратата и полека я отвори.

Дябло стоеше загледан през прозореца над алеята между сградите и изобщо не усети присъствието му. Бърн виждаше само половината стая. Май нямаше друг човек.

Но от онова, което успя да види, го побиха тръпки по гърба. На масичката за карти, на петдесетина сантиметра от него, до служебния му глок, лежеше мини автомат „Узи“.

Хромираният пистолет в ръката му сякаш се превърна в тапешник. Ако не успееше да изпревари Дябло, нямаше да излезе жив оттук. „Узито“ изстрелва шестотин патрона в минута и не се иска да си нещо като снайперист, за да унищожиш противника.

Майка му стара.

След няколко секунди Дябло седна до масата с гръб към вратата. Бърн осъзна, че няма никакъв избор. Трябваше да изненада Дябло, да конфискува оръжията, да си поговори сърдечно с него и цялата тази тъжна и жалка история щеше да приключи.

Прекръсти се набързо и се шмугна в стаята.

Но не бе направил и три крачки, когато осъзна грешката си. Как можа да не се сети! В далечния край на стаята стоеше стар дрешник с

пукнато огледало. Съзря в него лицето на Дябло, което значеше, че и Дябло го е видял. И двамата се смразиха в този миг на откритие и осъзнаха, че плановете им — за сигурност, съответно за изненада — мигновено се промениха. Както и в алеята, погледите им се срещнаха. Този път и двамата съзнаваха, че — по един или друг начин — нещата ще свършат различно.

Бърн просто искаше да обясни на Дябло колко разумно ще е от негова страна да напусне града. Сега осъзна, че това няма да стане.

Дябло скочи на крака с „Узито“ в ръце. Извърна се и без да каже дума, стреля. Първите двадесетина-трийсет изстрела разпердушиниха стария диван на по-малко от метър от десния крак на Бърн. Бърн плонжира вляво и за щастие се приземи зад една стара чугунена вана. Последвалият двусекунден откос от „Узито“ почти разцепи дивана на две.

Недей, Боже, мина през ума на Бърн, докато със стиснати очи чакаше горещият метал да разкъса месата му. Не по този начин. Сети се за седналата в сепарето Колийн, загледана във вратата в очакване силуетът му да я изпълни, в очакване да се върне, че денят ѝ, животът ѝ, да продължи. А той бе заклещен в един мръсен склад и всеки момент щеше да умре.

Последните няколко куршума уцелиха ваната и звънът се застоя няколко секунди във въздуха.

Потта подлюти очите му.

Настъпи тишина.

— Искях само да говорим, бе, човек — каза Бърн. — Защо ти е да стреляш?

Прецени, че Дябло е на не повече от седем метра от него. Точно в средата на стаята, най-вероятно зад голямата подпорна колона.

Вместо отговор получи нов откос от „Узито“. Седемдесет-осемдесет изстрела. Ревът го оглуши. Бърн изпищя, сякаш бе ранен, и блъсна с крак по дървения под, все едно, че падна. Изстена.

Тишината отново се възцари. Изстиващото олово цъкаше в тапицерията до него. От другата страна на стаята се чу шум. Дябло приближава. Писъкът бе сработил. Онзи идва да го довърши. Бърн затвори очи и си припомни разположението на вещите в стаята. Единственият начин Дябло да прекоси стаята е да мине по средата. Друг шанс няма да има и трябва да действа мигновено.

Преброи до три, скочи на крака, извъртя се и изстреля три куршума на нивото на главата си.

Първият улучи Диабло точно по средата на челото, вряза се в черепа му и го отблъсна назад, след което излетя от тила му и разплиска по половината стая ален фонтан от кръв, кости и мозък. Вторият куршум го нацели в долната челюст, а третият — в гърлото. Дясната ръка на Диабло се сви в конвулсия около спусъка на „Узито“. Десетина куршума се врязаха в пода, на сантиметри вляво от Кевин Бърн. Рухвайки, Диабло изпрати още няколко куршума в тавана.

И изведнъж всичко свърши.

Сякаш замръзнал във времето, Бърн остана още няколко секунди с насочен напред пистолет. Току-що уби човек. После мускулите му бавно се отпуснаха, а ушите му се наостриха към шумовете от улицата. Нямаше сиренен вой. Поне засега. Бръкна в задния си джоб и извади чифт латексови ръкавици. От другия джоб измъкна малка торбичка за сандвичи с омазнен парцал. Обърса револвера и го остави на пода. В този миг дочу далечния вой на сирената.

Намери кен с боя и напръска графитите на бандата JVM на стената до прозореца.

Огледа отново стаята. Трябваше да изчезва. А екипът за оглед? Ще сметнат случая за маловажен, но рано или късно ще цъфнат. Доколкото можеше да прецени, нищо нямаше да могат да свържат с него. Грабна глока от масата и хукна към вратата, като внимаваше да не стъпи в кръвта по пода.

Докато сирените приближаваха, успя да се спусне по задната стълба. След секунди седеше вече в колата си на път към „Караван серай“.

Това беше хубавата новина.

А лошата, разбира се, се отнасяше до онова, което бе пропуснал. Нещо много съществено, та направо следваше да отпише живота си оттук нататък.

Основната сграда на училището за глухи „Делъуеър Валеј“ бе построена от недялан камък, в ранен американски стил. Зеленината наоколо имаше, както винаги, добре поддържан вид.

И за кой ли път при пристигането си Бърн остана поразен от царящата навсякъде тишина. Наоколо тичаха над петдесет деца на възраст от пет до петнайсет, по-енергични, отколкото самият Бърн се помнеше да е бил на техните години, но мълчанието бе пълно.

Научил се беше на жестовия език, когато Колийн бе станала почти на седем години. Тя още тогава го владееше добре. Много пъти, когато я завиваше за през нощта, бе плакала и оплаквала съдбата си, че не може да е нормална, като чуващите деца. Бърн просто я бе притискал в обятията си, тъй като не знаеше какво да й каже, пък и да знаеше — не се беше научил да й го предаде на нейния език. Но най-неочаквано, когато навърши единайсет, Колийн престана да иска да има слух. Просто ей така. Сякаш изведнъж възприе напълно глухотата си, че и започна да се гордее с нея като с някакво предимство, което я прави член на тайно общество, състоящо се от изключителни личности.

Бърн се приспособи дори по-трудно и от нея, но днес, когато тя го целуна по бузата и хукна да играе с приятелките си, сърцето му едва не се пръсна от обич и гордост.

Тя поне ще е добре — каза си, дори ако с него станеше нещо ужасно.

Щеше да се превърне в красива, възпитана и уважавана дама, въпреки факта, че през една Велика сряда, докато чакаше в ухаещ на подправки ливански ресторант в Северна Филадельфия, където баща ѝ я беше оставил, той бе отишъл и беше убил човек.

53.

Сряда, 16:15 ч.

Тя е лято. Тя е вода.

Сламенорусата ѝ коса е вързана на опашка с ластик, жълт като окото на котка. Лъскавият водопад се сипе до средата на гърба. Облечена е в избеляла дънкова пола и червен вълнен пуловер. На ръката ѝ е провесено кожено яке. Току-що излезе от книжарницата „Барнс енд Ноубъл“ на Ритенхаус Скуеър, където работи почасово.

Все още е доста слабичка, макар да е понаддала, откакто я видях за последен път.

Браво на нея.

Улицата е доста оживена, затова съм с бейзболна шапка и черни очила. Приближавам се плътно до нея.

— Помниш ли ме? — питам и за миг вдигам очилата.

В началото не е сигурна. По-стар съм, следователно принадлежи към света на възрастните, което обикновено е равносилно на власт. Като в изречението: „Край на купона!“ Но след няколко секунди се сеца.

— Но, разбира се — казва и лицето ѝ грейва.

— Ти нали се казваше Кристи?

Изчервява се.

— Да. Добра памет имаш!

— Как си напоследък?

Пламва още по-силно: скромната, но самоуверена млада жена постепенно се превръща в засрамено малко момиченце.

— Как да ти кажа... доста по-добре. Тогава...

— Ей — вдигам ръка аз да я спра. — Няма за какво да се срамуваш. Нищичко. Знаеш ли какви по-страховити истории мога да ти разкажа.

— Наистина ли?

— Абсолютно — казвам.

Тръгваме по Уолнът Стрийт. Стойката ѝ леко се променя. Става по-стеснителна.

— Какво четеш? — питам и соча с очи торбата ѝ.

— Срам ме е да ти кажа — изчервява се отново тя.

Спирам напред крачка. И тя спира.

— Чакай. Аз какво ти казах току-що?

Кристи се засмива. Превъзходен звук. На нейната възраст сякаш всеки ден е Коледа, или Халоуийн. Или 4 юли. Всеки ден е най-големият празник.

— Окей, окей — съгласява се. Бръква в найлоновия плик и изважда два броя на списание „Тайгър Бийт“. — Дават ми ги с отстъпка.

На едната от кориците е Джъстин Тимбърлейк. Вземам списанието от нея и се заемам да разглеждам корицата.

— Соловите му парчета не ми харесват особено. По-готин беше, когато пееше с Нсинк — казвам. — Ти как мислиш?

Кристи зяпва:

— Не мога да повярвам, че дори го знаеш.

— Ей — казвам престолено възмутен, — не съм чак толкова стар. — Връщам ѝ списанието, но се сецам, че, по лъскавата обложка съм оставил отпечатъци. Не бива да забравя за тях.

Кристи клати глава, все още с усмивка на лицето.

Продължаваме по Уолнът.

— Готова ли си за Великден? — сменям доста неелегантно темата.

— О, да. Обожavam Великден.

— И аз — казвам.

— В смисъл, знам, че сме още съвсем в началото на годината, но за мен Великден винаги означава идването на лятото, нали разбираш? Някои чакат до Деня на падналите във войните. Но аз не.

Изоставам на няколко крачки и пускам хората да минат покрай нас. Наблюдавам походката ѝ колкото се може по-незабелязано иззад прикритието на черните очила. След няколко години щеше да е дългокрака красавица — „като кобилка“, както казват хората.

Ще трябва да изпълня плана си пределно бързо. Много важно ще е да имам необходимата опора. Спринцовката е готова в джоба ми, гуменият накрайник си е на място.

Оглеждам се. Всеки от многолюдието се е замислил за собствените си ядове, та все едно сме сам-сами. Винаги съм се

удивлявал как човек направо става невидим в град като Филадельфия.

— Накъде си тръгнала? — питам я.

— Към автобусната спирка — отговаря. — Прибирам се.

Преструвам се, че ровя из паметта си.

— Ти нали живееше в Честнът Хил?

Усмивва се, забелва очи:

— Почти улучи. В Найстаун.

— Точно него имах предвид.

Изсмивам се.

— Гладна ли си? — питам. И не свалям поглед от лицето ѝ.

Кристи многократно се е борила с анорексията си и знам, че подобни въпроси никога няма да ѝ станат приятни. Минават няколко секунди и започвам да се боя, че съм я изпуснал.

Но не съм.

— Мога да хапна — казва.

— Чудесно — викам. — Дай да вземем по една салата или нещо такова, после ще те закарам до вас. Ще си побъбрим. За туй-онуй.

За част от секундата я обзема някакво безпокойство и на лицето ѝ пада мрак. Оглежда се.

Воалът на мрака се вдига. Облича коженото яке, мята опашка и казва:

— Окей.

54.

Сряда, 16:20 ч.

Оказа се, че Еди Корсак се е пенсионира през 2002 година.

Прекарал бе четирийсет от шейсетте си и кусур години в полицията, повечето от тях — в зоната, и през двайсетте си години на улицата, преди да го прехвърлят към инспекторите в Южна Филадельфия, бе видял всичко, от всякакъв ъгъл и във всякаква светлина.

Джесика го откри с помощта на „Полицейското братство“. Не успя да се свърже с Кевин, затова отиде сама на срещата с Еди. Намери го на обичайното му място по това време на деня — в една италианска закусвалня на Десета улица.

Поръча си кафе, а Еди — двойно еспресо с парченце лимон.

— Много неща съм виждал през годините си — каза Еди, явно като пролог към разходката из спомените. Беше едър мъж с влажни сиви очи, моряшка татуировка на дясната ръка и посмъкнати от възрастта рамене. Времето бе позабавило и разказваческите му способности. На Джесика ѝ се искаше да подхване направо историята с кръвта по вратата на „Сейнт Катерин“, но от уважение се въздържа да не го прекъсне. Най-после той допи еспресото си, поръча ново, после попита:

— Та с какво мога да ти помогна, инспекторке?

Джесика извади бележника.

— Доколкото знам, ти си разследвал един случай в черквата „Сейнт Катерин“ преди няколко години.

Еди Корсак кимна:

— Имаш предвид кръвта по вратата, нали?

— Да.

— Че какво толкова да ти кажа? Нямахше кой знае колко за разследване.

— А мога ли да знам защо точно ти? Доста далеч е от обичайната ти територия.

Беше си написала домашното. Еди Корсак бе от Южна Филадельфия. Трета улица и Уортън.

— Току-що там бе дошъл нов свещеник. Прехвърлен бе от „Сейнт Казимир“ Много добро момче. Литовче, като мен. Обади ми се и аз обещах да проверя.

— И какво установи?

— Нищо особено. Докато паството празнувало среднощна литургия, някой напляскал кръв по щурца над входа. На излизане покапала по някаква старица. Тя изперколясала, обявила го за чудо, та викнали линейка.

— От какво беше кръвта?

— Е, не беше човешка, това мога да ти кажа. От някакво си животно. По-нататък не съм задълбавал.

— Повтаряло ли се е?

Еди Корсак поклати глава.

— Доколкото знам, втори случай е нямало. Измили вратата, известно време били нащрек, полека-лека забравили. Пък и аз доста друга работа си имах по онова време.

Сервитьорът донесе кафето му, предложи още и на Джесика. Тя отказа.

— В други черкви имало ли е подобни случаи? — попита Джесика.

— Нямам представа — каза Еди. Както ти обясних, просто направих услуга на онова момче. Поругаването на черкви не влизаше в преките ми задължения.

— Заподозрени имаше ли?

— Не бих казал. Тази част на Североизточна Филадельфия не бъка от младежки банди. Позапрях няколко местни келеша, попритиснах ги. Но никой не си призна.

Джесика прибра бележника и допи кафето. Явно тази следа доникъде не водеше. Но и не бе очаквала кой знае какво.

— Сега е мой ред да питам — каза Еди.

— Давай — отвърна Джесика.

— Защо те интересува някакъв си случай на вандализъм в Торисдейл с тригодишна давност?

Джесика му каза. Защо не. Както и всички останали филадельфийци, Еди Корсак сигурно бе напълно в течение на

молитвените убийства. Той не настоя за допълнителни подробности.

Джесика погледна часовника си.

— Много ти благодаря за времето, което ми отдели — рече и докато се изправяше, посегна към джоба да си плати кафето. Еди Корсак вдигна ръка: Задръж.

— Драго ми е да съм от полза — каза. Разбърка кафето си, а лицето му доби замислен вид. Нова история. Джесика зачака. — Нали знаеш как на хиподрума можеш да видиш провиснали по оградата стари жокеи да гледат тренировките? Или като минеш покрай някой строителен обект, как старите майстори седят на една пейка и гледат как расте сградата? Виждаш ги и си даваш сметка как копнеят да се върнат в играта.

Джесика предугади посоката на мислите му. А за дърводелците бе съвсем прав. Бащата на Винсънт се бе пенсионирил преди няколко години, та прекарваше ежедневието си с бира в ръка пред телевизора и не спираше да се заяжда с ония смотани занаятчии по HGTV^[1].

— Разбирам за какво говориш — каза му.

Еди Корсак си сипа захар и се отпусна още повече на стола.

— Но не и аз. Аз съм щастлив, че повече не ми се налага да работя. Дадох си сметка, че светът ме е подминал, инспекторке. Оня, дето го търсите, ами че той идва от ада — място, където никога не съм бил. — Вдигна поглед и я фиксира във времето с тъжните си воднисти очи. — И слава Богу, няма да ми се наложи да отида там.

На Джесика ѝ се щеше и на нея да не ѝ се налага. Но вече бе късничко. Извади ключовете си, подвоуми се.

— Нищо повече ли не се сещаш за кръвта над черковната врата?

Стори ѝ се, че Еди се чуди дали да каже още нещо, или не.

— Добре, като си рекла. Когато на следващата сутрин погледнах петното от кръв, ми се стори, че съзрях нещо. Всички останали бяха на мнение, че си въобразявам, като онези, дето виждали лицето на Дева Мария пред домовете си и прочее. Но аз съм сигурен, че наистина видях онова, което видях.

— И какво беше то?

Колебанието не го напускаше.

— Стори ми се, че прилича на роза — каза най-сетне. — На обърната надолу роза.

Преди да се прибере, Джесика трябваше да се отбие на четири места: банката, химическото чистене, да купи нещо за вечеря от „Уауа“ и да прати едно колетче на леля си Лори в Помпано Бийч. Банката, магазинът и куриерската служба бяха общо взето в района на Втора улица и Саут Стрийт.

Докато паркираше джипа, от ума ѝ не излизаха думите на Еди Корсак.

Стори ми се, че прилича на роза. На обърната надолу роза.

Знаеше от прочетеното, че самият термин rosary^[2] произлиза от розовата градина на Дева Мария. В картините от тринайсети век Мария държи роза, а не скиптър. Имаше ли тук някаква връзка с разследването ѝ, или почваше да поддава на отчаянието?

Да е отчаяна?

Твърдо да.

И все пак щеше да го спомене на Кевин и да види как той ще го възприеме.

Извади от багажника на джипа кутията, която смяташе да прати по UPS, заключи го и тръгна по улицата. На минаване покрай „Коси“ — закусвалнята на ъгъла на Втора улица и Ломбард — хвърли поглед през витрината и видя познато лице, колкото ѝ да не ѝ се щеше.

Понеже въпросното лице бе Винсънт. Седнал в едно сепаре с жена.

Млада жена.

Момиче, по-точно.

Успя да види само гърба на момичето, но и това ѝ стигаше. Беше с дълга руса коса, вързана на опашка. Носеше мотористко кожено яке. Джесика си даваше сметка за разнообразието сред разните там фенки на полицията: дебели и слаби, високи и ниски, с всякакъв цвят на кожата:

И на всякаква възраст, очевидно.

За миг я обзе онова странно чувство, което човек изпитва, когато е в чужд град и му се стори, че е мярнал познат — първо близост, а после осъзнаване, че не може да е така, което в случая означаваше:

Какво, по дяволите, търси мъжът ми в ресторант с момиче, което надали има и осемнайсет?

И преди още да успее да се замисли, отговорът нахлу с рев в главата ѝ.

Мръсно шибано копеле.

Винсънт забеляза Джесика и изражението му ѝ разказа всичко. Вина, отгоре — срам, а за гарнитура — лайнарска усмивка.

Джесика пое дълбоко въздух, впери поглед в тротоара и продължи нататък по улицата. Нямаше никакво намерение да се проявява като тъпа откачалка и да прави сцена на мъжа си и любовницата му на обществено място. Изключено.

Само след секунди Винсънт изхвърча от вратата.

— Джес — каза. — Чакай.

Джесика спря и се опита да овладее яростта си. Но яростта отказа да я слуша — бе се превърнала в бясно, панически бягащо стадо.

— Говори ми — замоли я той.

— Да ти го начукам.

— Не е това, което си мислиш, Джес.

Тя гръшна пакета на една пейка и се извъртя с лице към него:

— Ей, как пък познах, че точно това ще кажеш?

Огледа мъжа си от горе до долу. Винаги се удивяваше на това как ѝ изглежда различен, в зависимост от настроенията ѝ. Когато бяха щастливи, пичовската му стойка ѝ се струваше безкрайно сексапилна. Но когато бе бясна, ѝ приличаше на уличен келеш и ѝ се щеше да му щракне белезниците.

А сега — да пази Бог и двамата — я бе докарал до по-силен бяс от всякога друг път.

— Нека да ти обясня — добави той.

— Да ми обясниш ли? Както ми обясни за Мишел Браун ли? Извинявай, как точно го каза тогава? Малко любителска гинекология в моето легло?

— Чуй ме.

Сграбчи я за ръката и за пръв път, откакто се познаваха, за пръв път през бурната им и страстна любов ѝ се стори, че са някакви непознати, каращи се на ъгъла на улицата — нещо, което си се клела, че никога няма да допуснеш, докато си била влюбена.

— Пусни ме — предупреди го тя.

Той я стискаше все по-силно.

— Джес.

— Махни... шибаната си... ръка... от мен! — Никак не се изненада, че е свила и двете си ръце в юмрук. Мисълта я попритесни, но не толкова, че да ги отпусне. Щеше ли да го удари? Честно казано, и тя самата не знаеше.

Винсънт отстъпи с вдигнати ръце в знак, че се предава. От изражението му Джесика разбра, че е прескочила някакъв праг и е навлязла в сумрачна територия, откъдето може би нямаше връщане и за двама им.

Грабна пакета, извъртя се на пета и тръгна обратно към джипа. Ебала съм ти UPS-а, ебала съм ти банката, ебала съм ти вечерята. Единствената ѝ мисъл бе да се махне оттам колкото се може по-скоро.

Скочи в джипа, запали и натисна до дупка газта. Почти се надяваше наоколо да има някой новобранец полицай, който да я спре и да се опита да ѝ чете конско.

Е, да, де. Никога няма да видиш полицай, точно когато ти трябва. Освен оня, за когото бе омъжена.

Преди да свие по Саут Стрийт, погледна в огледалото. Винсънт още стоеше на ъгъла с ръце в джобовете — отдалечаващ се самотен силует на фона на червената зидария на Сосайъти Хил.

А заедно с него се отдалечаваше и бракът ѝ.

[1] Home & Garden Television — кабелна телевизионна програма в САЩ и Канада, предлагаща предавания, посветени на подобряването на дома и градината, под дръжка, подновяване и сродни приложни изкуства. — Б.пр. ↑

[2] Църковна молитвена броеница, серия молитви. — Б.пр. ↑

55.

Сряда, 19:15 ч.

Отвъд тиксото светът представляваше пейзаж в стил Салвадор Дали: черни кадифени дюни, простиращи се до далечния хоризонт. Понякога през тесния процеп отдолу се промъкваше дразнеща светлинка, дошла от някакъв друг, безопасен свят.

Главата го болеше. Усещаше крайниците си мъртви и безполезни. Но имаше и нещо по-лошо. Тиксото през очите го мъчеше, но онова през устата му направо го вбесяваше. За човек като Саймън Клоуз унижението да си завързан към стол, обвит с тиксо, и с напъхан в устата стар бояджийски парцал далеч не можеше да се сравни с това да не можеш да приказваш. Изгубеше ли думите си — губеше битката. Открай време си беше така. Още докато бе дете в католическия приют в Берик, винаги успяваше да се измъкне с приказки от почти всяко сбиване, почти всяка беля.

Този път обаче не успя.

Не можеше да издаде и един звук като хората.

Тиксото бе увито плътно около главата му, малко над ушите, та поне можеше да чува.

Как да се измъкне? Дишай дълбоко, Саймън. Дълбоко. Полудял от отчаяние, започна да се сеца за придобитите през годините книги и CD-та по медитация, йога и диафрагмено дишане — модернизиранията йогистка техника за преодоляване на стрес и страх. Не бе прочел нито една, на бе слушал нито едно от CD-тата повече от две-три минути. Търсеше бърз лек против периодичните пристъпи на паника — ксанаксът забавяше както движенията, така и мислите му, — но се оказа, че изкуството на йогите не предлага подобно нещо.

Ех, защо не бе поупорствал?

Спаси ме, Дийпак Чопра^[1] — рече си.

Помогни ми, доктор Вайл.

В този миг чу да се отваря вратата зад гърба му. Оня се връща в апартамента му. Звукът го изпълни с гадна смесица от надежда и страх. Чу приближаващите стъпки зад себе си, усети тежестта им

върху подовите дъски. Долови сладък мирис на цветя. Слаб, но факт. Парфюмът на младо момиче.

Неочаквано някой отдра тиксото от очите му. Стори му се, че му отнесе и веждите — толкова го заболя.

Когато очите му привикнаха със светлината, видя на масичката пред себе си своя апъл пауърбук. На екрана му се виждаше уебстраницата на „Рипорт“.

„ЧУДОВИЩЕ ПРЕСЛЕДВА МОМИЧЕТА ВЪВ ФИЛАДЕЛФИЯ!“

Отделни изречения и фрази бяха маркирани в червено.

... извратен психопат...

... ненормален касапин на невинни...

Зад лаптопа, на тринога бе монтиран дигиталният му фотоапарат. Беше включен и насочен право в него.

После чу леко щракане зад гърба си. Мъчителят държеше в ръка мишката на апъла и преглеждаше файловете му. Скоро на екрана излезе нова статия — отпреди три години, за омазаната с кръв порта на черквата в Североизточна Филадельфия. И тук имаше маркирана фраза:

... чуй как гъзове вестоносци хвърлят... [2]

Онзи отзад отвори ципа на някаква чантичка. Секунди по-късно Саймън усети лека болка от дясната страна на шията си. Игла. Напъна се с всички сили да се освободи, но беше безсмислено. Дори да бе разкъсал намотките, онова от иглата задейства почти мигновено. По мускулите му се разнесе топлина — приятна топлина, която — ако не бе в това положение — щеше да му достави удоволствие.

Мозъкът му се накъса и полетя. Затвори очи. Мисълта му премина през последното десетилетие от живота му. Времето скачаше, пърхаше, кацаше.

Когато отвори очи, изложеният върху малката масичка жесток асортимент направо му отне дъха. Помъчи се за миг да си представи някакъв добронамерен сценарий. Но така и не успя.

В мига, в който изпусна червата си, репортерският му мозък записа последното му визуално наблюдение — акумулаторна бормашина и губерка с вдянат дебел черен конец.

И осъзна смисъла им.

Втора инжекция го тласна до ръба на пропастта. Измина този път без съпротива.

Когато след няколко минути чу воя на бормашината, Саймън Клоуз изпищя, но звукът сякаш дойде от другаде — безплътен вой, отекнал от влажните каменни стени на католическия приют в някогашния английски север, жаловита въздишка над древната пустош.

[1] Дийпак Чопра (р. 1947) — индийски ендокринолог, основател на център за борба с неизлечими болести, включително и рак. — Б.пр. ↑

[2] Пародия на черковния химн „Чуй как ангели вестоносци пеят“. — Б.пр. ↑

56.

Сряда, 19:35 ч.

Джесика и Софи седяха на масата и се тъпчеха с донесените от дома на баща ѝ вкуснотии — коледен козунак, бутерки, тирамису. Диетата ни най-малко не можеше да се определи като балансирана, но след като бе сиктирдосала магазина, хладилникът не предлагаше нищо друго.

Знаеше, че не бива да дава на Софи толкова много захар по това време, но апетитът на малката за сладкиши бе с размерите на Питсбърг — не че онзи на майка ѝ бе по-малък, — пък и трудно ѝ бе да каже „не“. Джесика отдавна се канеше да започне да спестява за бъдещи зъболекарски сметки.

Пък и след като видя Винсънт да се сваля с оная Бритни, или Къртни, или Ашли, или каквото по дяволите ѝ беше името, тирамисуто ѝ се струваше най-подходящото за момента лекарство. Опита се да прогони от съзнанието си образа на съпруга си и русата тийнейджърка.

За съжаление моментално го замести картината на тялото на Брайън Паркхърст, увиснало в онази задушна стая, обгърнато от гадната воня на смърт.

Колкото повече разсъждаваше, толкова повече започваше да се съмнява, че Паркхърст е виновен. Срещал ли се е с Теса Уелс? Вероятно. Причинил ли е смъртта на трите млади жени? Не ѝ се вярваше. Почти изключено е да отвлечеш някого и да го убиеш, без да оставиш поне една малка следа.

Но пък три?

Струваше ѝ се непостижимо.

Добре де, а онова Р-А-Р на дланта на Никол Тейлър?

За част от секундата ѝ мина през ума, че с новото назначение е захапала далеч по-голям залък, отколкото може да преглътне.

Разчисти масата, настани Софи пред телевизора и пусна по DVD-то „Гърсенето на Немо“.

Сипа си чаша кианти и разположи по масата всичките си записки по случая. Прегледа отново последователността на събитията. Между

момичетата трябваше да има някаква връзка, освен тази, че и трите са посещавали католическо училище.

Никол Тейлър — откънатата от улицата, захвърлена в поле с цветя.

Теса Уелс — откънатата от улицата, захвърлена в изоставена къща.

Бетани Прайс — откънатата от улицата, захвърлена в музея „Роден“.

Изборът на трите места се колебаеше в съзнанието ѝ от случайното до прецизно подбраното, от внимателно режисираното до безсмислено произволното.

Не, реши Джесика. Доктор Самърс е права. Извършителят можеше да е всичко друго, но не и нелогичен.

Разгледа снимките на момичетата, направени на местопрестъпленията, и се опита да си представи последните им мигове на свобода, да извлече тези разгръщащи се моменти от царството на черно-бялото в наситените цветове на кошмара.

Взе снимката на Теса Уелс. Именно тя я тревожеше най-много, вероятно защото бе първата жертва, която бе видяла. Или пък защото знаеше, че Теса е била толкова свенлива, колкото самата Джесика на нейните години — каквида, която вечно копнее да се превърне в имаго.

Стана, отиде до Софи и я целуна по лъскавата коса с дъх на ягоди. Софи се разкикоти. Джесика погледна филма и се засмя — пъстрите приключения на Дори, Марлин и Джил.

Изведнъж погледът ѝ се спря върху малката масичка. Съвсем беше забравила.

Най-свещената поредица молитви.

Седна до масата и прегледа набързо дългото писмо — послание от папа Йоан-Павел Втори утвърждаващо значението на свещената серия молитви. Прескочи няколко подзаглавия, докато окото ѝ се спря на раздела, озаглавен Мистериите на Христа — мистерии на Майка Му.

Докато четеше, усети как у нея лумна малкото пламъче на проумяването, усети как премина някаква преграда, която до този миг ѝ бе неизвестна — барикада, която никога повече нямаше да преодолее.

Научи, че в броеницата от молитви се съдържат пет „скръбни мистерии“.

Агонията в градината.

Бичуването на колоната.

Короната от тръни.

Носенето на кръста.

Разпятието.

Откритието прониза мозъка ѝ като някакъв кристален куршум. Намериха Никол Тейлър в градина. Теса Уелс бе привързана към колона. Бетани Прайс носеше корона от тръни.

Замисълът на убиеца ѝ стана ясен.

Ще убие пет момичета.

Остана вцепенена няколко минути. После няколко пъти пое дълбоко въздух и се успокои. Ако е права, информацията ще промени напълно хода на следствието, но ѝ се стори рано да я представя на специалната група, докато сама не се убеди, че е така.

Хубаво, замисълът вече ѝ бе ясен; но не по-маловажно беше да разбере причината. Това щеше да им помогне да предугадят къде извършителят ще нанесе следващия си удар. Взе един голям скицник и начерта мрежа.

Парчето овча кост в ръцете на Никол Тейлър е трябвало да насочи следователите към мястото, където ще намерят Теса Уелс.

Но как?

Прехвърли азбучните указатели на част от взетите от Свободната библиотека книги. Намери раздел за римските обичаи, откъдето научи, че по времето на Христа бичуването се е извършвало с къс камшик, наричан „флаг рум“, към който връзвали кожени ремъци с различна дължина. В края на всеки ремък правели възел, в който пъхали остри овчи кости.

Овчата кост следователно означава, че следва бичуването на колоната.

Джесика водеше записки с най-голямата възможна скорост.

Репродукцията на „Данте и Вергилий пред дверите на ада“ на Блейк, която бяха намерили в ръцете на Теса Уелс, бе ясна. Намериха Бетани Прайс пред портала на музея „Роден“.

При аутопсията бяха намерили две числа върху дланите ѝ. Седмица на лявата. Седемнайсет на дясната. И двете написани с черен

маркер. В която и посока да се чете, дава едно и също.

717.

Адрес? Номер на автомобил? Част от пощенски код?

А защо не телефонен префикс. Със 717 се набира Йорк — градче в централно–южната част на щата Пенсилвания.

Засега никой от специалната група нямаше и най-малката представа за значението на числата. Джесика бе наясно, че ако успее да извлече смисъла им, има голяма вероятност да предскажат къде могат да очакват следващата жертва. И щяха да причакат убиеца.

Впери поглед в огромната купчина книги върху масата. Сигурна бе, че някъде в тях се съдържа отговорът.

Влезе в кухнята, изля виното от чашата и зареди кана с кафе.

Чакаше я дълга нощ.

Сряда, 23:15 ч.

Надгробният камък е студен. Времето и носените от вятъра боклуци са заличили името и датата. Почиствам го. Прокарвам пръст по издяланите в камъка цифри. Датата ме връща към онова време в живота ми, когато всичко беше възможно. Време, когато бъдещето мамеше.

Мисля си каква е можела да стане, какво е можела да направи с живота си.

Лекар? Политик? Музикант? Учител?

Наблюдавам младите жени и знам, че светът им принадлежи.

Знам и какво са загубили.

От всички свещени дни в католическия календар, вероятно най-свещеният е Разпети петък. Немците го наричат *Charfreitag* — Скръбен петък. На латински са му казвали *Parasceve* — подготвяне.

Кристи се подготвя.

Кристи се моли.

Когато я оставих на сигурно и уютно място в параклиса, бе вече стигнала до десетата си броеница. Много е съзнателна, а по старанието, с което произнася десетките, си личи, че желае да зарадва не само мен — в края на краищата, аз мога да повлияя на единствено на живота ѝ на смъртница, — но и самия Бог.

Мразовитият дъжд прави черния гранит хлъзгав и се смесва със сълзите, що заливат пълното ми с бури сърце.

Вземам лопатата и започвам да копая меката пръст.

Според римляните имало някакъв специален смисъл в часа, в който приключвал деловият ден, деветият час^[1], в който започвало постенето. Наричали са го часът „ноне“^[2].

За мен, за моите момичета този час най-сетне е наблизо.

[1] Деветият час от зазоряването, т.е. между три и четири следобед. — Б.пр. ↑

[2] Девет (лат.). — Б.пр. ↑

58.

Четвъртък, 08:05.

Шествието от полицейски коли, обозначени и необозначени, се виеше сякаш без край по остъклената от дъжда улица в Северна Филадельфия, където живееше вдовицата на Джими Пюрифай.

Бърн научи вестта от Айк Бюканън, който му се обади малко след шест.

Джими Пюрифай починал. Връчил картон в три през нощта.

На път към къщата Бърн получи половин дузина прегръдки от други инспектори. Повечето хора смятат, че на полицаите им е трудно да показват чувствата си — според някои, липсата на емоционалност била задължително изискване за службата, — но всяко ченге знае, че не е така. В моменти като този нищо не им се удава по-лесно.

Бърн влезе във всекидневната и огледа застаналата пред него жена, замръзнала във времето и пространството на собствения си дом. Дарлийн Пюрифай стоеше до прозореца, а погледът ѝ стигаше далеч отвъд сивия хоризонт. Наоколо се носеше неспирното бърбене на някакво токшоу по телевизията. Бърн понечи да го спре, но осъзна, че тишината ще е още по-гадна. Телевизорът поне подсказва, че някъде животът все пак продължава.

— Къде ме искаш, Дарлийн? Кажи ми и веднага отивам.

Дарлийн Пюрифай наскоро бе навършила четирийсет.

Бивша изпълнителка на ритъм енд блус, през осемдесетте години дори бе записала няколко плочи с една женска група на име „Ла Руж“. Сега косата ѝ бе платинена, а слабата едно време фигура бе отстъпила пред времето.

— Отдавна спрях да го обичам, Кевин. Дори не помня вече кога. Но... ме мъчи самата идея, че го няма. Джими. Отишъл си. Майка му стара.

Бърн прекоси стаята и я взе в обятията си. Погали я по косите, но едва намери нужните думи:

— Беше най-доброто ченге, което познавам. *Най-доброто.*

Дарлийн попи сълзите. Скръбта е най-безмилостният скулптор — помисли си Бърн. В момента Дарлийн изглеждаше поне десет години по-стара, отколкото беше. Спомни си кога се запознаха, в едни тъй весели времена. Джими я бе довел на някаква танцова забава, организирана от полицейската спортна лига. Бърн я гледеше как се кефи на дансинга и се чудеше как спортист от рода на Джими е успял да забърше мацка от нейния калибър.

— Страшно я обичаше, нали знаеш? — попита Дарлийн.

— Кое, работата ли?

— Да. Работата — отвърна Дарлийн. — Повече, отколкото мен е обичал някога. Та дори и децата, струва ми се.

— Това просто не е вярно. Нали знаеш, че двете неща са различни. Обичта към работата е... как да кажа... нещо съвсем различно. След развода бях неотлъчно до него всеки божи ден. Че и доста нощи. Вярвай ми, никога няма да разбереш колко много му липсваше.

Дарлийн го изгледа така, сякаш никога не бе чувала по-невероятно нещо.

— Наистина ли?

— Да не мислиш, че се майтапя? Помниш ли оная носна кърпичка с монограма ти? И с цветенцата в ъгълчето? Дето му я даде на първата ви среща?

— И какво?

— Не излизаше на дежурство без нея. Спомням си как една вечер бяхме тръгнали да дебнем едни и на половината път до Фиштаун той ме накара да се върнем в „Раундхаус“, щото я бил забравил. А пък какъв скандал му вдигнаха като се върна, твоето не е нищо. Един от инспекторите в централата още е сопран от прегракването.

Дарлийн се засмя, после сложи длан на устата си и пак ревна. Бърн не бе сигурен дали е полезен с историите си, или й вреди. Но задържа дланта на рамото ѝ, докато тя се поуспокои. Разрови паметта си за друга история, каквато и да била. И той не знаеше защо, но искаше да кара Дарлийн да говори. Струваше му се, че ако приказва, няма да може и да скърби.

— Разправял ли съм ти как Джими веднъж тръгна да работи под прикритие като гей проститутка?

— Сума ти пъти. — Този път Дарлийн се усмихна, макар и през сълзи. — Разкажи ми го пак, Кевин.

— Ами правим контра ужилване, нали разбираш? Посред лято. В групата сме петима и се пада на Джими да бъде примамката. Цяла седмица преди това се скапахме от смях, нали разбираш? Като кой ще повярва, че това дебело прасе продава плътта си? И остави, дето я продава, ама кой ще се намери да я купи!

Доразказа историята на автопилот. Дарлийн се засмиваше на съответните места, а накрая се изсмя тъжно. После се отпусна в огромните обятия на Бърн и остана в тях, според него няколко дълги минути. През това време той правеше знаци да се махат на неколцината ченгета, които искаха да поднесат съболезнованията си. Накрая попита:

— Момчетата знаят ли?

Дарлийн обърса очи.

— Знаят. Уилям идва с колата си от Харисбърг. Томи и Дейвид кацат утре.

Бърн изпъна тяло.

— Ако имаш нужда от нещо, от каквото и да било, вдигни телефона. Изобщо не поглеждай часовника.

— Благодаря ти, Кевин.

— И не се притеснявай за погребението. Асоциацията е поела всичко. Ще стане една процесия — като за римския папа.

Погледна Дарлийн. Сълзите ѝ рукоуха отново. Кевин Бърн я прегърна и усети как пулсът му стигна гранични стойности. Дарлийн беше твърд човек. И двамата ѝ родители бяха починали от бавна смърт след продължително боледуване. Повече се притесняваше за синовете им. Нито един от тях нямаше здравия гръбнак на майка си. Бяха чувствителни момчета, силно сплотени. През следващите няколко седмици, даваше си сметка Бърн, основната му задача ще е да подкрепя семейство Пюрифай.

На излизане от дома на Дарлийн му се наложи да се огледа и в двете посоки. Не помнеше къде е паркирал. Главоболието го пронизваше като остра кама между веждите. Потупа джоба си. Все още разполага с пълен блистер викодин.

Чинията ти се напълни, Кевин — мина му през ум. — Стегни се, по дяволите.

Запали цигара и постоя няколко секунди да се ориентира. Погледна пейджъра. Още показваше три потърсвания от Джими, на които така й не бе отговорил.

Ще има време.

Най-накрая се сети, че е паркирал в една пряка. Още преди да стигне до ъгъла дъждът подхвана отново. Защо пък не, рече си. Джими си отиде. Слънцето няма да посмее да покаже лицето си. Поне днес.

По целия град — в заведенията, в такситата, във фризьорските салони, в заседателните зали и в приземията на черквите — хората говореха за молитвения убиец. Как някакъв луд правел каквото си иска с момичетата на Филадельфия, а полицията не можела да го озапти. За пръв път в кариерата си Бърн се почувства безсилен, абсолютно неадекватен, измамник — човек, който не е в състояние да погледне с гордост и достойнство фиша със заплатата си.

Влезе в „Кристъл“, денонощното кафене, където с Джими се бяха отбивали през безброй утра. Над редовните клиенти бе паднал някакъв мрак. Вече знаеха. Грабна вестник и голямо кафе и се запита дали някога ще се върне тук. На излизане забеляза, че някой се е подпрял на колата му.

Беше Джесика.

Краката му се подкосиха.

Ей, това, младото, наистина ще излезе нещо от него.

— Добро утро — поздрави го тя.

— Здравсти.

— Много съжалявам за партньора ти.

— Благодаря. — Бърн се мъчеше да запази самообладание.

— Той беше... той беше неповторим. Щеше да ти хареса.

— Мога ли да помогна с нещо?

А и е искрена — мина през ума на Бърн. Когато пита, усещаш, че не го прави като повечето хора, просто да се знае, че са го казали.

— Няма с какво. Положението е изцяло овладяно.

— Ако искаш да вземеш почивен...

— Нищо ми няма — поклати глава Бърн.

— Сигурен ли си?

— Сто на сто.

Джесика му подаде папското послание.

— Това какво е?

— Струва ми се, че е ключът към разсъжденията на нашия човек.

Джесика му преразказа накратко какво е научила, а заедно с това — и за срещата си с Еди Корсак. Докато приказваше, забеляза как няколко неща преминаха през лицето на Кевин Бърн. Две от тях бяха най-важните.

Уважение към инспектора у нея.

И — още по важно: решимост.

— Има обаче един човек, с когото искам да поговорим, преди да информираме специалната група — каза Джесика.

— Човек, който може да придаде необходимата перспектива на тези неща.

Бърн се извърна и погледна — еднократно и кратко — към дома на Джими Пюрифай. После се обърна към нея и рече:

— Да вървим.

Седяха с отец Корио на масичка до витрината на кафенето на Антъни, на Девета улица в Южна Филадельфия.

— Поредицата молитви съдържа общо дващест мистерии — каза отец Корио. — Разделени са на четири групи: радостни, скръбни, тържествени и светли.

Никой на масата не пропусна да обърне внимание на вероятността, че извършителят може би възнамерява да извърши дващест убийства. Отец Корио обаче не бе съгласен.

— Строго погледнато — продължи той, — мистериите се приписват на отделни дни в седмицата. Тържествените, които са сравнително по-нови, се отбелязват в четвъртък.

— А скръбните? — попита Бърн.

— Скръбните се отбелязват във вторник и петък. Джесика направи сметка наум, броейки назад дните от намирането на Бетани Прайс. Не се вписваха в схемата за отбелязване.

— Повечето мистерии са празнични — каза отец Корио.

— Сред тях са Благовещение, покръстването на Исус, Успение Богородично и Възкресение Христово. Единствено скръбните мистерии са свързани със страданието и смъртта.

— И скръбните мистерии са само пет, нали така? — запита Джесика.

— Точно така — отвърна отец Корио. — Но не забравяйте, че поредицата не е общоприета. Има и несъгласни.

— В какъв смисъл? — попита Джесика.

— Някои хора смятат, че поредицата не е свързана с общоцърковната догма.

— Нещо май не ми става ясно — рече Бърн.

— Поредицата възхвалява Мария — поясни отец Корио.

— Тя е израз на почитание към Божията майка, поради което някои смятат, че не е възхвала на Христа.

— Каква връзка има това с нашия случай?

Отец Корио сви рамене:

— Възможно е човекът, когото търсите, да не вярва в непорочността на Мария. И по свой болен начин да иска да върне тези момичета на Бога в състояние на непорочност.

Мисълта накара Джесика да потръпне. Ако това си е наумил, кога — и изобщо защо — ще спре?

Бръкна в папката и извади снимките на дланите на Бетани Прайс с числата седем и седемнайсет.

— Тези цифри говорят ли ви нещо?

Отец Корио си сложи очилата и ги разгледа. Явно му бе противно да гледа направените с бормашина пробои през ръцете на момичето.

— Много неща могат да означават — рече. — Но нищо не ми идва наум.

— Проверих 717-а страница както на анотираната оксфордска библия, така и на версията на крал Джеймс — каза Джесика. — И в двете се падат по средата на „Псалтира“. Прочетох ги, но нищо не ми направи впечатление.

Отец Корио кимна, но продължи да мълчи. Явно и на него „Псалтира“ не му подсказваше нищо в това отношение. Джесика продължи:

— Опитах се да прегледам седма глава и седемнайсети стих във всички книги на библията. Още повече се обърках. Но установих, че 7:17 в „Битие“ говори за потопа. В „Изход“ 7:17 се споменава Нил. В

„Йезекиил“ 7:17 става дума за вода. Възможно ли е всичко това да иска да ни насочи към някакви води?

Отец Корио се замисли.

— Напълно възможно е. Да си призная, не съм добре запознат с психиката на човека, който търсите. Но, доколкото си спомням, в повечето книги глава седма, стих седемнайсети не упоменава вода.

Вярно, съгласи се наум Джесика. Усети, че се е залутала. Но пък беше стигнала до Новия завет едва в три сутринта, когато буквите вече се размазваха пред очите ѝ.

— Ами ако е година? Седемстотин и седемнайсега година има ли някакво специално значение по отношение на църквата? — попита.

— Втората ми специалност е английският, Джесика — засмя се отец Корио. — Боя се, че историята не беше сред силните ми предмети. Като се изключи това, че Първият ватикански събор се е състоял през 1869 година, други дати май не си спомням.

Джесика отново прегледа набързо направените през нощта записки. Идеите ѝ май бяха на изчерпване.

— Случайно по момичето да е имало скапуларий? — попита отец Корио.

Бърн прегледа своите записки. Скапуларият представлява две малки квадратчета вълнен плат, свързани с две върви или кожени ремъчета. Когато се носи през рамото, едното парче плат виси отпред, а другото — отзад. Обикновено такъв нарамник се подарява някому след първото му причастие, като в комплекта влиза също така молитвена броеница, значка с потир и нафора и сатенена торбичка.

— Точно така — каза Бърн. — Намерена е със скапуларий около врата.

— Кафяв ли е бил?

Бърн пак провери записките.

— Да.

— Може би на това следва да обърнете внимание — каза отец Корио.

Често обвиват нарамниците в прозрачен найлон, за да не се цапат. И този на Бетани Прайс бе увит. Вече го бяха проверили за отпечатъци. Нямаше никакви.

— Защо, отче?

— Всяка година се отслужва празник на скапулария — денят на Блажената Дева Мария от планината Кармил, в който тя се явила на св. Симон Сток и му поверила монашески нарамник. Казала му, че който го носи, нямало да страда от вечен огън.

— Не разбирам — каза Бърн. — Каква е връзката?

— Денят на скапулария се празнува на 17 юли — отвърна отец Корио.

Скапуларият, намерен на тялото на Бетани Прайс, наистина беше кафяв и бе посветен на Блажената Дева Мария от планината Кармил. Бърн се обади в лабораторията да пита дали са махнали найлоновата обвивка. Не бяха.

Двамата с Джесика се отправиха обратно към „Раундхаус“.

— Знаеш ли, имам подозрението, че няма да успеем да хванем този тип — рече Бърн. — Ако се докопа и до петата жертва, какво му пречи после да изчезне завинаги в тинята?

И на Джесика ѝ бе идвала наум подобна мисъл, но тя все се мъчеше да я прогони.

— Мислиш ли, че вероятно така ще стане?

— Надявам се да не стане — каза Бърн. — Но вече имам бая опит. Просто искам да те подготвя за подобен изход.

Това никак не ѝ се харесва. Не го ли хванеха, после през цялата си кариера в отдел „Убийства“, а и изобщо в полицията щеше да сравнява всеки следващ случай с този си неуспех.

Преди да успее да му отговори, телефонът му иззвъня. Той се обади. След секунди го затвори, пресегна се към задната седалка, напипа „буркана“, сложи го на таблото и го включи.

— Какво има? — запита Джесика.

— Отворили са нарамника и са взели проба отвътре — каза. Настъпи газта до ламарините. — Намерили са отпечатък.

Седяха на пейката пред дактилоскопичната лаборатория и чакаха.

Работата на едно ченге винаги е свързана с чакане. Чакаш на гюме, чакаш за съдебно решение. Чакаш от девет сутринта пред някоя

зала на Районния съд да дадеш показания по някакво загубено дело срещу употребил алкохол водач, а редът ти идва за две минути едва в три следобед, точно преди да започне смяната ти в четири.

Но най-приятно — и най-гадно — е, когато чакаш да идентифицират нечий отпечатък. Имаш някаква улика, но колкото по-дълго я изследват, толкова повече намаляват шансовете ти да установят чий е.

Бърн и Джесика гледаха да се разположат удобно. Можеха още куп неща да свършат през това време, но сякаш си бяха дали негласна клетва да не ги пипат. Главната им задача за момента бе да поддържат ниско кръвно и пулс.

— Мога ли да те попитам нещо? — каза Джесика.

— Давай.

— Ако не ти се говори, не ми отговаряй. Ще те разбере.

Бърн я изгледа със зелените си очи, които бяха станали почти черни. Отдавна не бе срещала толкова изтощен човек.

— Искаш да знаеш за Лутър Уайт — каза й.

— Ами, да — отвърна Джесика. Толкова ли пък бе прозрачна? — В известен смисъл.

Беше вече поразпитала. Но инспекторите се пазят един друг. Все пак от откъслечните приказки бе успяла да сглоби една доста невероятна история. Просто бе дошло времето да го запита директно.

— Какво по-точно те интересува? — каза Бърн.

И най-малката подробност — рече си Джесика.

— Каквото искаш ми кажи.

Бърн се смъкна леко на пейката, преразпредели килограмите.

— Беше на петата ми година, две години откакто бях свалил униформата. Стана поредица от изнасилвания в Западна Филадельфия. Методът на извършителя бе да кисне в паркингите на разни мотели, болници, търговски сгради. Обикновено нападаше посред нощ, към три–четири сутринта.

Джесика имаше някакви бледи спомени. Беше в девети клас и с приятелките й бяха полудели от страх.

— Носел найлонов чорап върху лицето, гумени ръкавици и винаги ползвал презерватив. Не намирахме нито косъм, нито влакънце от него. Нито капчица течност. Абсолютно нищо. Осем жени в продължение на три месеца — и кръгла нула. Единственото описание,

като се изключи това, че беше бял и на около трийсет и пет, беше, че имал татуировка отпред на шията. Изпитана татуировка на орел, която стигала до под челюстта. Разпитахме по всички салони за татуиране от Питсбърг до Атлантик Сити. Пак нищо.

— И така, една нощ сме на работа с Джими. Току-що сме предали един задържан в Стария град и сме още по костюми. Отбиваме се да му гаврътнем по едно в „Дюсиз“, там долу до Пристан 84. И тъкмо се каним да си ходим, когато на една от масите съзирам един с бяло поло вдигнато чак догоре. Отначало не ми направи впечатление, но на излизане не знам защо се обръщам и тогава го съзирам. От яката на полото се показва част от татуировка. Орлов клюн. Не по-голям от един сантиметър, да кажем. Нашият човек.

— Той видя ли те?

— О, да — каза Бърн. — Та ние с Джими си излизаме, но се сгушваме до един нисък каменен зид до самата река и се каним да се обадем в управлението, щото вече сме му дръннали няколко и не желаем да осерем задържането на това копеле. Джими тръгва към колата да иска подкрепление. А аз се изтъпанчвам до самата врата, та ако оня тръгне да излиза, да му се метна отгоре. Но щом се обръщам, гледам го, че е зад мен. И е насочил един дващест и втори калибър право в сърцето ми.

— Как те е издебнал?

— Нямам представа. А той, без да каже и дума, без да се поколебае, го изпразва. Три изстрела, един след друг. Бронебойната жилетка ги поема, но ми изкарват въздуха. Четвъртият ме облизва по челото. — Бърн пипна белега над дясното си око. — Паднах назад, през стената, право в реката. Не можех да дишам. Куршумите ми бяха счупили две ребра, та изобщо не ставаше дума да плувам. Почнах да потъвам, сякаш се бях парализирал. Водата беше дяволски студена.

— А какво стана с Уайт?

— Джими го очука. Два в гърдите.

Джесика се напъна да възприеме образите, да усети кошмара, който всяко ченге изживява, когато се изправи срещу двоен неудачник с оръжие.

— И както потъвах, видях над себе си как падна Уайт. Кълна се, че преди да изпадна в безсъзнание, в един миг двамата се озовахме лице в лице под водата. На сантиметри един от друг. Беше тъмно,

ледено, но погледите ни се срещнаха. И двамата умирахме. И двамата го съзнавахме.

— А после?

— Извадили ме, направили ми изкуствено дишане и всичко останало, както си му редът.

— Чух, че си... — започна Джесика, но се оказа, че ѝ е трудно да произнесе самата дума.

— Че съм се удавил ли?

— Ами, да. Точно така. Наистина ли?

— И аз го чух.

— Уау! И колко време си бил, м-м...

— Мъртъв ли? — засмя се Бърн.

— Извинявай — каза Джесика. — Но май досега никому не съм задавала такъв въпрос.

— Шейсет секунди — отвърна Бърн.

— Уау!

Бърн я изгледа. Лицето ѝ съдържаше достатъчно въпроси за една пресконференция. Усмихна се и попита:

— Интересува те дали имаше силни бели светлини, златни тръби и носеща се над главата ми Рома Дауни^[1], нали?

— Горедолу — засмя се Джесика.

— Е, точно Рома Дауни липсваше. Но бях в един дълъг коридор с врата в дъното. И знаех, че не бива да я отварям. Отворех ли я, нямаше връщане назад.

— Знаел си?

— Просто го знаех. И дълго след това, след като се върнах на работа, отидех ли на местопрестъпление, особено когато ставаше дума за убийство, получавах едно такова... усещане. След като намерихме тялото на Деърдре Петигрю, още на другия ден се върнах в парка „Хароугейт“. Докоснах пейката пред храстите, зад които я намерихме. И видях Прат. Не знаех името му, не виждах ясно лицето му, но знаех, че е той. Видях го с нейните очи.

— Ама наистина ли го видях?

— Не във визуален смисъл. Но просто... знаех. — Явно никак не му бе лесно да се връща назад. — Много често ми се случваше в продължение на доста време. Нямаше никакво обяснение. Нито пък

можех да предвидя кога ще стане. Какво ли не правих, че да го спра, включително и доста неща, които не биваше да правя.

— Колко дълго беше в болнични?

— Близо десет месеца. Сума ти физиотерапия. Там се запознах с жена си.

— Физиотерапевт ли е?

— А, не. Лежеше за скъсано ахилесово сухожилие. Всъщност знаехме се отпреди две години от старата махала. Куцахме заедно напред-назад по коридорите. Бих казал, че беше любов от пръв викодин, ако шегата не беше толкова безвкусна.

Джесика все пак се разсмя.

— Ходил ли си на професионален психиатър?

— О, да. Две години с прекъсвания със служебния психар. Анализ на сънищата. Дори присъствах на няколко срещи на IANDS.

— Това пък какво е?

— Международната асоциация за проучване на състояния, близки до смъртта. Не беше работа за мен.

Джесика се мъчеше да смели всичко, което бе чула. Не беше малко.

— А сега как си?

— Напоследък става все по-рядко. Като някакъв далечен телевизионен сигнал. И Морис Бланчард е доказателството, че вече не може да се разчита на мен.

Явно имаше още неща за разправяне, но Джесика реши, че е време да спре с въпросите.

— Та да отговоря и на следващия ти въпрос — продължи Бърн.

— Не чета мисли, не тълкувам съдби, не виждам в бъдещето. Не съм като оня от „Мъртва зона“. Ако можех да гледам в бъдещето, повярвай ми — сега щях да съм в парка „Филаделфия“.

Джесика пак се разсмя. Радваше се, че му е задала въпроса, но все още се усещаше неловко. Поначало ясновидството и тем подобните истории я стряскаха.

Докато се намери да направи поредния си непохватен преход към друга тема, през вратата на лабораторията изхвърча Айк Бюканън.

— Гепихме го — каза, размахал победоносно компютърната разпечатка.

Бърн и Джесика скочиха на крака и тръгнаха редом с него.

— Кой е? — попита Бърн.
— Уилем Круз — отвърна Бюканън.

[1] Северноирландска актриса (р. 1960), известна с ролята си в ТВ сериала „Докосната от ангел“. — Б.пр. ↑

59.

Четвъртък, 11:25 ч.

От Отдела за регистрация на моторни превозни средства ги уведомиха, че Уилем Круз живее на Кенсингтън Авеню и работи на паркинг, намиращ се в Северна Филадельфия.

Ударната група тръгна натам с два автомобила. В черен микробус седяха четирима от отряда със специално назначение SWAT. В кола на отдела ги следваха четирима от шестимата в специалната група — Бърн, Джесика, Джон Шепърд и Ерик Чавес.

Малко преди да стигнат, в тауруса иззвъня нечий мобифон. Всеки от четиримата провери своя. Беше онзи на Джон Шепърд.

— Да... колко време... окей... благодаря. — Вкара антенката и затвори телефона. — Круз не се е явявал на работа от два дни. Не се е чувал, нито виждал с никой от останалите работници на паркинга.

Посрещнаха новината с мълчание. Нахълтването през врата — чиято и да е врата — се предхожда от определен ритуал, от личен вътрешен монолог, различен за всяко ченге. Някои запълват времето с молитва, други — с безсмислена тишина. Целта на всичко това е да охлади яростта, да уталожат нервите.

Междувременно бяха научили още неща за своята цел. Уилем Круз очевидно се вписваше в профила: четирийсет и две годишен, неженен, завършил Университета в Уисконсин.

Но в дългото му полицейско досие нямаше нищо, което поне малко да схожда с насилието или извратеността в убийствата на момичетата с брениците.

Далеч бе от еталона за примерен гражданин. Беше регистриран като педофил втора степен, което значи, че съществува умерен риск от рецидивизъм. Лежал шест години в „Честър“, след освобождаването през септември 2002 година се регистрирал пред филадельфийските власти. В миналото му имаше контакти с малолетни момичета на възраст от десет до четиринайсет години. Някои от жертвите си е познавал от по-рано, други — не.

И макар жертвите на молитвения убиец да бяха по-възрастни от тези на Круз, инспекторите не намираха логично обяснение по какъв друг начин може да се озове отпечатък от негов пръст в лична вещ на Бетани Прайс. Бяха попитали майка й дали познава някой Уилем Круз.

Тя отговори с „не“.

Круз живееше в тристаен апартамент на втория етаж на занемарена сграда на Кенсингтън Авеню, близо до ъгъла с Алегени Авеню, в съседство с отдавна затворено ателие за химическо чистене. Според чертежите в архитектурния отдел, на втория етаж имаше общо четири апартамента. Според жилищния отдел само два бяха заети. От законни обитатели, естествено. Задният изход водеше към алея, която минаваше от едната пряка до другата.

Апартаментът, който им трябваше, беше в предната част, с два прозореца над Кенсингтън Авеню. Един от снайперистите на SWAT зае позицията върху покрива на триетажна сграда на отсрещната страна на улицата. Вторият залегна на земята срещу задния вход.

Останалите двама от екипа имаха за задача да разбият вратата със стенобойна машина „Гандърболт CQB“ — дълъг цилиндричен таран, който се използва, когато е необходимо да се нахлуе внезапно и при висока степен на риск. Щом разбиеха вратата, Джесика и Бърн щяха да се втурнат в апартамента, а Джон Шепърд щеше да подсигури тила им. Ерик Чавес щеше да заеме позицията в дъното на коридора, до стълбището.

Пробиха уличната брава с бормашина и бързо влязоха в сградата. Докато минаваха през малкото фоайе, Бърн погледна четирите наредени една до друга пощенски кутии. Нито една нямаше вид на използвана. Отдавна някой ги бе разбил и не се беше намерил някой да ги оправи. По пода се търкаляха разни листовки, менюта и каталози.

Над кутиите имаше мухлясало корково табло. Няколко местни предприятия хвалеха стоката си с избелели разпечатки, направени на точково-матрични принтери върху къдреци се неонов оцветени пластмасови листа. Датите на специалните оферти бяха отпреди близо година. Изглежда разносвачите на рекламни листовки в махалата отдавна бяха отписали това място. Стените на фоайето бяха

изпонадрани с имената на разни младежки банди и мръсотии на най-малко четири езика.

Стълбището към втория етаж се огъваше под тежестта на торби с боклук, разкъсани и разпилени от менажерията градски животински видове — и двукраки, и четирикраки. Всичко наоколо бе пропито с вонята на изгнила храна и урина.

На втория етаж беше още по-зле. Зад миризмата на изпражнения висеше тежка завеса от престоаял и кисел дим от хашиш. Коридорът представляваше тясна и дълга метална пътека с оголени метални секции и висящи жици. От тавана се спускаха влажни сталактити от белеща се мазилка и блажна боя.

Бърн пристъпи към вратата-цел и долепи ухо. Постоя заслушан няколко секунди, после поклати глава. Опита бравата. Заключено. Отмести се встрани.

Единият от SWAT установи зрителен контакт с нахлуващата двойка. Другият, с тарана, зае позиция. Тихо отброи секундите.

Започна се.

— Полиция! Разрешително за обиск! — извика.

После засили тарана и изтряска вратата точно под ключалката. Старата врата моментално се откъсна от рамката заедно с горната панта. Онзи с тарана се отдръпна, а другият се приплъзна покрай него, обви гръб около рамката и нахлу с вдигната високо щурмова пушка AR-15, калибър 223.

След него влезе Бърн.

Последва го Джесика с насочен към пода глок 17.

Малката всекидневна беше непосредствено вдясно. Бърн се промъкна покрай стената. Удари ги първо миризмата на дезинфектант, черешов тамян и гниеща плът. Покрай близката стена претичаха два стреснати плъха. Джесика забеляза засъхналата кръв по посивелите им муцуни. Ноктите им тракаха по сухия дървен под.

Апартаментът тънеше в злокобна тишина. Някъде във всекидневната тиктакеше стар часовник. Никакви гласове, ничие дишане.

Пред тях бе разхвърляната битова част: омазан диван със златиста тапицерия от мачкано кадифе, възглавници по пода. Няколко кутии от пицария „Домино“, облизани и оръфани до чисто. Куп мръсни дрехи.

Никакъв човек.

Вляво имаше врата, вероятно към спалнята. Беше затворена. Като я приближиха, от другата ѝ страна дочуха слаб звук от религиозна радиостанция.

Онзи от SWAT зае позиция с високо вдигната пушка.

Бърн опипа вратата. Бавно завъртя топката на бравата, после бързо я отвори и се изхлузи назад. Сега радиото се чуваше по-ясно.

„В Библията е казано, че несъмнено ъ-ъ, един ден ъ-ъ всеки едни от нас ъ-ъ ще даде отчет за делата си ъ-ъ пред Бог!“

Бърн улови погледа на Джесика. С движение на брадичката ѝ отброи три секунди. Изтъркаляха се едновременно навътре.

И видяха самата вътрешност на ада.

— О, Исусе! — каза офицерът от SWAT. — О, Исусе Христе!

В спалнята нямаше и помен от мебели или нещо като обзавеждане. От стените висяха оцапани с водни петна цветни тапети; подът бе осеян с измрели насекоми, дребни кости и още боклук от хранителни опаковки. Тъглите тънеха в паяжини; по первазите личеше наслоен от години копrienено-сив прах. Малкият радиоприемник бе в ъгъла, до предните прозорци — прозорци със скъсани и плесенявали чаршафи вместо завеси.

В стаята имаше двама обитатели.

На отсрещната стена висеше с главата надолу мъж върху импровизирано разпятие, направено от два метални пръта от пружина за легло. Китките, глезените и шията му бяха привързани към кръста с бодлива тел, която се бе впила дълбоко в плътта му. Мъжът бе гол и бе срязан по средата на торса от слабините до гърлото. Тлъстините, кожата и мускулите бяха дръпнати настрани и образуваха дълбока бразда. Имаше срез и напречно на гърдите, който дооформяше кръста от кръв и нарязана плът.

Под него, в основата на кръста, седеше младо момиче. Косите ѝ, навремето вероятно руси, бяха придобили цвят на плътна охра. Беше цялата заляна с кръв, която бе образувала лъскава локвичка в дънковата ѝ пола. Стаята бе пропита с меден привкус на кръв. Дланите ѝ бяха събрани с болт. Държеше броеница с една-единствена десетка мъниста.

Бърн пръв дойде на себе си. Опасността не си бе заминала от това място. Плъзна се по стената срещу прозореца и надникна в

дрешника. Празно.

— Чисто е — каза най-сетне Бърн.

Непосредствената заплаха — поне от друго човешко същество — беше отминала и инспекторите можеха да приберат оръжието си, но те продължаваха да се колебаят, сякаш с помощта на смъртоносната сила можеха някак си да прогонят нечестивото видение пред очите им.

Изключено.

Убиецът ги бе изпреварил и бе оставил зад себе си тази богохулна картина, която несъмнено щеше да остане в съзнанията им за цял живот.

Бързият оглед на дрешника не донесе нищо особено. Чифт работни униформи, куп непрано бельо и чорапи. И двете униформи бяха на „Акме Паркинг“. На джобчето на една от ризите бе прикачен служебен пропуск със снимка. Според него убитият следваше да е Уилем Круз. Снимката съответстваше на онази в архива им.

Най-после инспекторите прибраха оръжието си в кобурите.

Джон Шепърд се обади на екипа за оглед.

— Забележете името му — каза все още несъвзелият се офицер от SWAT на Бърн и Джесика. На тъмно синята му бойна униформа имаше табелчица: Д. Маурер.

— Какво имаш предвид? — попита Бърн.

— Немец съм по произход — каза Маурер, напъвайки се да се овладее. И на тримата не им бе лесно. — Kreuz на немски означава „кръст“. На английски е щял да се казва Уилям Крос^[1].

Четвъртата скръбна мистерия — носенето на кръста.

Бърн отвори бележника и провери списъка с имена на момичета, за които имаше подадени оплаквания, че са изчезнали. Към сводката имаше приложени и снимки. Не му отне много време. Клекна до момичето и сложи снимката до лицето ѝ. Жертвата се казваше Кристи Хамилтън. Шестнайсетгодишна. С адрес в Найстаун.

Изправи се. Огледа още веднъж ужасната сцена. В съзнанието си, някъде из дълбините на катакомбите на ужаса си, усети, че скоро ще застане лице в лице срещу този човек и че двамата заедно ще отидат до ръба на пропастта.

Искаше да каже две-три думи на екипа си, на хората, които му бяха поверени, но в момента най-малко се чувстваше техен ръководител. За пръв път в кариерата си осъзна, че думите не стигат.

На пода, до десния крак на Кристи Хамилтън, стоеше чаша от „Бъргър Кинг“ с капачка и сламка.

По сламката личаха отпечатъци от устни.

Чашата бе пълна до половината с кръв.

Бърн и Джесика тръгнаха безцелно по Кенсингтън, а с тях — и виденията на въпиеща лудост, които бяха заварили на местопрестъплението. Слънцето се показва плахо и за кратко сред два плътни черни облака и оформи дъга над улицата, но не и в настроението им.

И двамата копнееха да говорят.

И на двамата им идваше да изкрещят.

Но засега мълчаха, а бурята набираше сили в гърдите им.

Сред обществото цари заблудата, че едно ченге може да наблюдава каквато и да било сцена или събитие с някаква клинична отчужденост. Вярно, повечето ченгета сами култивират образа на нетрогващото се сърце. Но този образ става само за кино или телевизия.

— Надсмива ни се — каза Бърн.

Джесика кимна. Нямахте и капка съмнение, че е така. Примабил ги беше в апартамента на Круз с умишлено заложения отпечатък. Ако научаваше нещо ново на новата си служба, то бе най-трудното: да отместиш на най-заден план в съзнанието си желанието за лично отмъщение. А това ставаше все по-невъзможно.

Нивото на насилие се покачваше. Гледката на изкормения труп на Уилем Круз им подсказваше, че извършителят няма да им се предаде мирно и тихо. Буйството на молитвения убиец щеше да завърши с кървава обсада.

Застанаха пред апартамента, облежани на микробуса на екипа за оглед.

След малко един от униформените се показва от прозореца на спалнята на Круз.

— Инспекторите!

— Какво има? — попита Джесика.

— Няма да е лошо да се качите за малко.

Жената видимо приближаваше деветото си десетилетие. Дебелите лещи на очилата ѝ пречупваха в дъги слабата светлина на двете голи крушки по тавана на коридора. Застанала бе в рамката на своята врата, подпряна на алуминиевата си ходилка. Живееше през две врати от Уилем Круз. Миришеше на котешки изпражнения, Бен Гай^[2] и кашер^[3] салам.

Казваше се Агнес Пински.

— Бихте ли повторили пред господина онова, което току-що ми казахте, госпожо?

— Ъ?

Облечена бе в изпокъсан светлосин хавлиен домашен халат, закопчан накриво. Под левия долен ръб, който бе по-високо от десния, се подаваха три четвърти ластичен бандаж и син вълнен чорап до над глезените.

— Кога за последен път видяхте мистър Круз? — попита Бърн.

— Уили ли? Той винаги е бил много добър с мен — отвърна тя.

— Прекрасно — каза Бърн. — Но кога за последно го видяхте?

Агнес Пински премести поглед от Джесика на Бърн, после обратно. Изглежда току-що осъзна, че разговаря с непознати.

— Вие как ме намерихте?

— Ами почукахме на вратата ви, мисис Пински.

— Болен ли е?

— Защо да е болен? — зачуди се Бърн. — Защо питате точно това?

— Щото докторът му беше тук.

— Кога дойде докторът?

— Вчера — каза. — Докторът му идва вчера да го види.

— Откъде знаете, че е доктор?

— Как откъде знам? Какво ви има? Знам как изглеждат докторите. Не съм изкукуригала още.

— Забелязахте ли в колко часа дойде докторът?

Агнес Пински се загледа тъй продължително в Бърн, че той се притесни. Онова, за което говореше, зачезна някъде из мътните потайности на мозъка ѝ. Имаше вид на бабка, която нетърпеливо чака да ѝ върнат рестото в пощата.

Щяха да изпратят портретист, но шансовете да се сдобият с полезно изображение бяха минимални.

Все пак от малкото си познания за болестта на Алцхаймер и за старческото слабоумие Джесика знаеше, че отделни образи понякога се запазват със съвършена точност.

Докторът му идва вчера да го види.

Остава само още една скръбна мистерия — мина ѝ през ума, докато слизаше по стълбите.

Сега накъде? Коя махала да нападнат със своите пистолети и стенобитни машини? „Нордърн Либъртис“? „Гленууд“? „Тиога“?

В чие смръщено и безмълвно лице да надникнат?

Ако пак закъснееха, в едно нямаше никакво съмнение.

Последното момиче ще е разпънато на кръст.

Петима от шестимата инспектори се събраха в стая „Линкълн“ на горния етаж на „Финигънс Уейк“. Тя бе временно затворена за други посетители. Долу джубоксът изпълняваше парче на „Дъ Корс“^[4].

— И какво излиза сега, че си имаме работа с някакъв шибан вампир, така ли? — запита Ник Паладино. Гледаше през високите прозорци над Спринг Гардън Стрийт. От далечния мост „Бен Франклин“ долиташе жужене. Паладино най обичаше да размишлява така — прав, поклащайки се на петите си, с ръце подрънкващи монетите в джубовете му.

— Що не беше някой келеш от улична банда — продължи Паладино. — Що не е някой простак, който е застрелял някой друг гъз с „чурката“^[5] си я за пропуснатата доставка, я за чест, за нарушен бандитски закон. Това го разбирам. Ама сегашното?

Всички го разбираха. Колко по-лесно е, когато подбудата виси, сякаш е написана на табела. Най-лесното е, когато става дума за алчност. Просто следваш зелената нишка.

Паладино се развихри:

— На Пейн и Уошингтън онзи ден им се падна оня от бандата JBM в Грейс Фери, нали? И вече са успели да намерят и убиеца, застрелян в Ири. Е това е работа — чисто и просто!

Бърн затвори за секунда очи, а когато ги отвори, бе дошъл нов ден.

Джон Шепърд се качи по стълбите. Бърн направи знак на сервитьорката Маргарет. Тя постави пред Джон един „Джим Бийм“, чист.

— Кръвта е изцяло от Круз — съобщи Шепърд. — Момичето е умряло от пречупване на врата. Точно като предишните.

— А кръвта в чашата? — попита Тони Парк.

— И тя е на Круз. Според съдебния лекар, преди да умре от загуба на кръв са му дали да пие от сламката.

— От собствената си кръв — каза Чавес след като тялото му цяло потръпна. Не беше въпрос. Просто изказа нещо, което никой не можеше да възприеме.

— Да — отвърна Шепърд.

— Сега вече мога официално да заявя: всичко съм видял — каза Чавес.

Шестимата инспектори поеха смисъла. Ужасите, причинявани от молитвения убиец нарастваха прогресивно.

— „Пийте от нея всички; защото това е Моята кръв на Новия завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на грехове“ — промълви Джесика.

Пет чифта вдигнати вежди. Всички се обърнаха към нея.

— Много неща четох напоследък — каза тя. — Велики четвъртък, денят на Тайната вечеря.

— Значи ли това, че Круз е бил Юдата на нашия извършител? — запита Паладино.

Джесика само сви рамене. Бе мислила много по въпроса. През останалата част от нощта сигурно щяха да преровят целия живот на Уилем Круз, да търсят някаква взаимовръзка, която да ги наведе на следа.

— Имала ли е нещо в ръцете си? — попита Бърн.

Шепърд кимна и извади фотокопие на дигитална снимка.

Инспекторите се скупчиха около масата и един по един я разгледаха.

— Какво, лотариен билет ли е? — запита Джесика.

— Точно така — отвърна Шепърд.

— Колко шибано прекрасно! — каза Паладино и се върна до прозореца с ръце в джобовете.

— Отпечатъци? — интересува се Бърн.

Шепърд поклати глава.

— Можем ли да установим откъде е закупен билетът? — попита Джесика.

— Вече се обадих на лотарийната комисия — рече Шепърд. — Всеки момент чакам да ми отговорят.

Джесика се втренчи отново в снимката. Убиецът бе пхнал в ръката на поредната си жертва билет от Big 4^[6]. И най-вероятно не го бе направил само за да ги дразни. Подобно на досегашните находки, бе указание къде ще намерят следващата.

Самият номер на билета бе омазан с кръв.

Можеше ли това да означава, че ще остави тялото при продавача на билети? Но в града те сигурно наброяваха няколкостотин. Изключено бе да заложат някой да ги следи всичките.

— Тоя тип има невероятен късмет — рече Бърн. — Четири момичета взети от улицата и нито един очевидец. Изпарява се яко дим.

— За късмет ли става дума, или за това, че живеем в град, в който на никой вече за нищо не му пука? — подметна Паладино.

— Ако вярвах в това, моментално щях да се пенсионирам и да запраща към Маями Бийч — отсече Парк.

Останалите петима кимнаха в знак на съгласие.

В „Раундхаус“ специалната група бе маркирала върху огромна карта местата на отвличане и на изхвърляне на момичетата. Нямаше видима взаимовръзка, която да им подсказже следващия ход на убиеца. Вече се бяха върнали към основните правила, а именно, че серийните убийци започват в близост до дома си.

Първо квадратче: убиецът им живее или работи в Северна Филадельфия.

Бърн изпрати Джесика до колата ѝ.

Позастояха се, докато всеки един търсеше думи. В такива моменти Джесика съжаляваше, че не пуши. Треньорът ѝ от Frazier's Gym^[7] щеше да я убие само задето си го бе помислила, но това не ѝ пречеше да завижда на Бърн за утехата, която сякаш намираще в своите марлборо лайт.

По реката бавно минаваше шлеп. Трафикът се придвижваше на пресекулки. Филадельфия продължаваше да живее, въпреки цялата тази лудост, въпреки тъгата и ужаса, обзели тези семейства.

— Какво да ти кажа, какъвто и край да има тази история, неизбежно ще е грозен — рече Бърн.

Джесика бе напълно наясно с това. Знаеше, че още преди да приключат, вероятно ще е научила някаква голяма и важна истина за себе си. Сигурно ще открие в душата си някакъв далечен тъмен ъгъл, изпълнен със страх, ярост и терзание — ъгъл, за който би предпочела да не знае. И колкото и да не ѝ се искаше да вярва, в края на това дълго пътуване тя щеше да е нов човек. Не бе го имала предвид, когато се съгласи да отиде на новата длъжност, но вече се носеше към пропастта, сякаш бе изтърван влак, и нямаше начин да спре.

[1] Kreuz — на немски — „крюйд“, според американската традиция при произнасяне на чужди имена — „Круз“, равностойно на английското Cross — кръст. — Б.пр. ↑

[2] Ben Gay — марка болкоуспокояващ крем. — Б.пр. ↑

[3] Кашер — храна, приготвена по еврейските религиозни изисквания — Б.пр. ↑

[4] „The Corrs“ — ирландска фолк група. — Б.пр. ↑

[5] Mac-10 — скорострелен, но не особено точен, автоматичен пистолет, известен също като „чурка“. — Б.пр. ↑

[6] Лотария, разигравана от щата Пенсилвания, чиито приходи се използват изключително за социални програми за възрастните. — Б.пр. ↑

[7] Боксов салон във Филадельфия, собственост на бившия световен шампион в тежка категория Джо Фрейзър и сина му Марвис. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

„Онова, от което се боя, е да съм в присъствието на злото и да не мога нищо да сторя.“

Отилия де Костър

60.

Велики петък, 10:00 ч.

Наркотикът само дето не ѝ отнесе темето.

Приливната вълна се блъсна в тила ѝ, порикошира из главата ѝ в ритъм с музиката, после започна да бичи по шията ѝ с триъгълници на чапраз — така, като се реже капакът на тиква за Халоуийн.

— Фантасмагорно — каза Лорен.

Лорен Семански се проваляше по два от шестте предмета, които учеше в „Назарийн“. След цели две години алгебра, и с пицов да я караха, пак не можеше да ти каже какво е уравнение от втора степен. Ако изобщо бе част от алгебрата, в което Лорен се съмняваше. Дали пък не беше от геометрията? Макар да бе от полско семейство, да я убиеха, нямаше да може да намери Полша на картата. Веднъж опита и лакираният ѝ с глитер нокът се бе приземил някъде на юг от Ливан. През последните три месеца я глобиха пет пъти за нарушения на правилника, дигиталният часовник и видеото в стаята ѝ от близо две години мигаха на 12:00, а единственият път, когато се опита да опече торта за рождения ден на сестричката си Кейтлин, насмалко да запали къщата.

На шестнайсетгодишна възраст Лорен Семански — и тя бе готова първа да си го признае — не знаеше куп неща за куп неща.

Но знаеше кога е случила с метамфетамина.

— Крипто ноц! — Хвърли тръбичката на масичката и се облегна на дивана. Идваше ѝ да вие. Огледа се. Пълно с бели псевдо негри. Някой наду музиката. Май пееше Били Коргън. „Смашинг Пъмпкинс“ са готини, нищо, че са от старата школа. А новата му група, „Зуан“, са скапани.

— Ноу рент! — крещеше Джеф, но гласът му едва се чуваше над музиката. Милион пъти му беше казала да не я нарича с тоя тъп прякор^[1]. Той се направи, че праска няколко акорда на китара. Лигите му се стичаха по тениската „Марс Волта“ и се хилеше като хиена.

Божичко, какъв ненормалник — помисли си Лорен. Сладур, ама и отнесени от вихъра.

— Отлитам — провикна се тя.

— Не-е, айде стига ма, Ло! — Подаде ѝ тръбичката, сякаш вече не беше изшмъркала цял буркан.

— Не мога. — Трябваше да е вече в бакалницата. Поръчали ѝ бяха да вземе черешовото желе за тъпия великденски бут. Като че ли ѝ пука за ядене. На кой му трябва да яде? Тя поне не познаваше такъв човек. И все пак трябваше да тръгва. — Ще ме убие, ако забравя за магазина.

Джеф направи физиономия, после се наведе над масичката и шмръкна една магистралка. Взеха го. Надяваше се, че ще я целуне за довиждане, но видя очите му, когато той се отдръпна от масичката и се облегна назад.

Сочеха север.

Лорен стана, взе чантичката и чадъра. Огледа разхвърляните като препятствия тела в различните стадии на хиперсъзнание. Прозорците бяха затъмнени със структурна хартия. Крушките до една бяха червени.

Ще се върна — каза си.

Излезе на улицата с рейбаните на носа. Още валеше (дали някога щеше да спре?), но и сивото небе ѝ бе прекалено светло. Да не говорим, че страшно се харесваше с тъмни очила. Понякога ги носеше и нощем. От време на време — дори в леглото.

Изкашля се. Преглътна. Паренето на метадона по гърлото ѝ сякаш ѝ даде нов заряд.

Но беше прекалено надрусана, че да се прибира. Пък и тези дни бяха истински Багдад. Не ѝ трябваше повече мъка.

Извади нокията и започна да измисля извинение. Трябваше ѝ не повече от час да се свести. Повреда по колата? Но фолксвагенът и така си беше в сервиза — нямаше да мине номерът. Болна приятелка? Стига, бе, Ло. Баба Б ще почне вече да ти иска медицински бележки. Какво не беше ползвала наскоро? Май нямаше такова нещо. Нали прекарваше у Джеф по четири дни седмично през последния месец. И почти всеки път закъсняваше.

Сетих се — каза си.

Сори, бабче, няма да си дойда за обяд. Отвялякоха ме.

Ха-ха! Като че ли ѝ пука.

Откакто родителите на Лорен бяха взели участие в истинско изпитание на катастрофиращи чучела, тя живееше сред живите мъртви.

Майка му стара, трябва да се осъзнае.

Позяпа известно време по витрините, като повдигаше очилата, за да вижда по-добре. Рейбаните бяха готини, но адски тъмни.

Мина през паркинга зад магазините на ъгъла и се приготви за щурма от страна на баба й.

— Ей, Лорен! — викна някой.

Обърна се. Кой я вика? Огледа се. Не видя никого на паркинга, само няколко коли и два микробуса. Опита се да определи откъде беше дошъл гласът, но не успя.

— Кой вика?

Мълчание.

Направи няколко крачки назад между един микробус и камион за доставки на бира. Свали очилата и се огледа на триста и шейсет градуса.

Изведнъж усети нечия ръка да й запушва устата. Отначало помисли, че е Джеф, но й мина през ум, че дори и той не би се видиотил чак дотам с шегите си. Не беше смешно — ама никак. Опита се да си измъкне, но тъпият „шегаджия“ се оказа прекалено силен. Адски.

Усети как игла прободe лявата й ръка.

Ъ! Е, сега ти ебах майката, копеленце.

И тъкмо когато щеше да отприщи целия репертоар на Ван Дизел насреща му, краката й се подгънаха и се свлече по стената на микробуса. Реши да запомни всички подробности за това, което й се случва. Защото когато ченгетата гепят това гадно копеленце — а няма начин да не го гепят, — ще е най-добрата свидетелка, за която са си мечтали. Като начало, оня мирише на хубаво. Даже прекалено, ако я питаш. Да не говорим, че пипа с гумени ръкавици.

Кофти за разследващите.

Слабостта си проправи път до стомаха й, до гърдите, до гърлото.

Съпротивлявай се, Лорен.

За пръв път опита алкохол, когато бе на девет. Братовчедка й Гретхен й пробута пунш с вино по време на фойерверките на Боутхаус Роу^[2] по случай 4 юли. Любов от първо насвяткване. Оттогава досега

бе опитала всички познати на човечеството вещества. Че и няколко, дете само извънземните ги знаят. Та това от иглата ли ще ѝ се опъне? Това, дете светът е настъпил „уа-уа“ педала и се огъва по краищата, беше стар пиниз. Та нали веднъж бе успяла да се прибере с колата от Атлантик Сити натаралянкана като едноок пират с „Джак Даниелс“ след тридневна друса с амфетамин?

Загуби съзнание.

Дойде на себе си.

Вече лежеше по гръб в микробуса. Да не би пък да е джип? Каквото и да беше, движеше се. И то бързо. Главата ѝ плуваше, ама гадно. Сякаш плуваше в три сутринта, а не трябваше преди това да взема екстазито и нардила^[3].

Стана ѝ студено. Придърпа чаршафа. Е, не беше точно чаршаф. По-скоро риза или нещо като яке.

Чу от глъбините на съзнанието си мобифона — оня тъп рингтон на Корн. Идеше от джоба ѝ, значи трябва само да се обади, както вече бе правила милиард пъти, и да каже на баба си да извика шибаните ченгета, та да го скапят тоя път.

Но не можеше да мръдне. Ръцете ѝ тежаха поне по един тон.

Телефонът продължи да досажда. Оня се обърна и тръгна да го вади от джоба на дънките ѝ. Да, ама те бяха толкова тесни, че голям зор щеше да види. Добре. Идеше ѝ да го сграбчи за ръката, да го спре, но всичките ѝ движения бяха отворително забавени. Той заизмъква полека нокията от джоба ѝ, с другата ръка държеше волана и сегиз-тогиз поглеждаше пътя.

Някъде дълбоко в нея започна да се надига яд и гняв — вулканично изригване на бяс, от което ѝ стана ясно, че ако не предприеме нещо, и то съвсем скоро, нямаше да се измъкне жива оттук. Придърпа якето върху брадичката си. Що изведнъж стана толкова студено? Усети някакъв предмет в един от джобовете си. Химикалка? Вероятно. Извади я и я стисна с всичка сила.

Все едно е нож.

Реши да действа в мига, в който оня измъкна нокията от дънките. Описа огромна арка с юмука си и химикалката го улучи в отдалечаващата се дясна ръка, но върхът ѝ се пречупи. Той изпищя, автомобилът занесе наляво, после надясно, а тялото ѝ се блъсна първо в едната стена, после в другата. Изглежда се натресоха на бордюр,

щото той подхвъркна нагоре, след което се срути с пълна сила. Чу се силно щракане, последвано от мощно нахлуване на въздух.

Страничната врата се беше отворила, но продължаваха да се движат.

Усети как хладният влажен въздух се завихри из вътрешността на автомобила, примесен с изгорели газове и аромата на прясно окосена трева. Това потисна за миг надигащото се гадене. Но не задълго. Лорен усети как инжекцията отново започна да действа. А още не беше кацнала от метамфетамина. Само че от онова, което ѝ бе вкарал, сетивата ѝ се притъпиха и мозъкът ѝ плуваше.

Вятърът все още плющеше около нея. Земята прелиташе току до краката ѝ. Сети се за торнадото в „Магьосника от Оз“. Или май беше в „Туистър“.

Оня караше още по-бързо от преди. Вдигна очи точно когато посягаше към нея. Сега обаче държеше нещо метално, лъскаво в ръката си. Пищов? Нож? Как да разбере, като не може да съсредоточи мислите си. Опитва се да фокусира погледа си върху предмета. Зрението ѝ обаче беше замъглено, очите ѝ пареха от носения от вятъра прахоляк. И изведнъж видя приближаващата спринцовка — с огромната, остра и смъртоносна игла. Не трябва пак да я бодне.

В никакъв случай!

Лорен Семански събра последната останала ѝ троха смелост.

Седна и усети прилива на сила в краката си.

Отблъсна се.

И откри, че може да лети.

[1] От англ. „low-rent“ — нисък наем, евтиния. — Б.пр. ↑

[2] Историческа местност във Филадельфия, на десния бряг на р. Скюкъл, състояща се от десет стари хангара за състезателни лодки. — Б.пр. ↑

[3] Нардил — силен антидепресант. — Б.пр. ↑

61.

Петък, 10:15 ч.

Полицейското управление на Филадельфия бе попаднало под микроскопа на националните медии. И трите основни мрежи — Ей Би Си, Ен Би Си и Си Би Ес — плюс Фокс и Си Ен Ен, имаха екипи из целия град и предаваха последни новини на живо по три-четири пъти на цикъл.

Местната телевизия почти непрекъснато въртеше историята с молитвения убиец, в комплект със своето лого и тематичен сигнал. Показваше и списък на католическите черкви, в които се служи литургия по случай Велики петък, както и няколкото, където се четяха молитви за жертвите.

Ужасът на католическите семейства, особено онези, които имаха дъщери — без значение дали учат в енорийско училище, или не, — растеше пропорционално на цялата дандания. Полицията очакваше силен прираст в броя на застреляните непознати лица — пощаджиите и шофьорите от куриерските служби бяха изложени на най-голям риск. Както и онези, комуто някой има зъб.

Помислих, че е молитвеният убиец, ваше благородие.

Нямах друг избор, освен да го застрелям.

Имам дъщеря.

Успяха първоначално да скрият от медиите новината за смъртта на Брайън Паркхърст, но както винаги, след около двама часа тя „изтече“. Окръжният прокурор застана пред журналистите пред номер 1421 на Арч Стрийт и когато го попитаха дали има доказателства, че молитвеният убиец е бил Брайън Паркхърст, му се наложи да отговори отрицателно. Смятали са Паркхърст единствено за съществен свидетел.

И въртележката се завъртя.

Новината за четвъртата жертва изкара всички хаховци из дървенията. На път към „Раундхаус“ Джесика забеляза няколко

десетки души с картонени плакати по тротоара на Осма улица. Повечето предричаха края на света. Стори ѝ се, че на няколко плаката мерна имената „Джезабел“ и „Магдалена“.

Вътре беше още по-зле. Макар да знаеха, че няма да попаднат на никакви улики, длъжни бяха да запишат самопризнанията на всеки ненормалник, наумил си, че може да стане герой на долнопробен филм — разните Распутинци, неизбежните Джейсъни, Фредита и Майкъл Майърси, а в допълнение към тях и всякакви ерзац Ханибали, Гейсита, Дамери и Бъндита^[1]. Общо взето, признаха си някъде около стотина души.

Джесика се качи в отдела и започна да подготвя записките си за съвещанието на специалната група. Изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от пронизителен женски смях от отсрещната страна на стаята.

Вдигна глава и замръзна на място. Беше русото момиче с конската опашка и коженото яке. Онова, което беше видяла с Винсънт. Макар сега, като я огледа, да ѝ се видя значително по-възрастна, отколкото ѝ се бе сторила. И все пак това, че я срещаше в тукашната обстановка, си беше чист сюрреализъм.

— Какво, по дяволите, става? — каза достатъчно силно, та Бърн да я чуе. Тръшна бележниците върху бюрото с нарядите.

— Кое? — попита той.

— Ташак ли си правиш с мен? Тая... кучка наистина ли има нахалството да се довлече тук и да ми се навре в лицето?

Направи крачка напред и позата ѝ трябва да е била застрашителна, щом Бърн намери за нужно да застане между нея и момичето.

— Тпру-у-у! — каза Бърн. — Чакай малко. За кого говориш?

— Оня ден сбарах тая кучка с Винсънт. Как може...

— Но това е Ники Малоун.

— Коя?

— Николет Малоун.

— И какво трябва да ми говори това?

— Инспектор е от отдел „Наркотици“. Работи към Централния участък.

Изведнъж нещо се размести в гърдите ѝ — ледена канара от срам и вина, която я смрази. Значи Винсънт е бил на работа. А блондинката

му е колежка по служба.

Той се беше опитал да ѝ го каже, но тя отказа да го изслуша. Пак се бе проявила като първокачествена крава.

Ревност, твоето име е Джесика.

Специалната група се канеше да почне съвещанието.

След като намериха Кристи Хамилтън и Уилем Круз, обадиха им се от ФБР. Назначиха съвещанието за следващия ден с участието на двама агенти от регионалното им управление във Филадельфия. Още откакто откриха Теса Уелс, юрисдикцията на престъпленията висеше под въпрос: ако наистина се окажеше, че жертвите са били отвлечени, поне в това отношение ставаше дума за федерално престъпление. Както винаги, бяха изказани дежурните териториални възражения — но, както и се очакваше, без особена категоричност. Голата истина бе, че специалната група имаше нужда от колкото се може повече помощ. В убийствата на момичетата с брениците бе настъпила внезапна ескалация, а с убийството на Уилем Круз се навлизаше в области, в които филиделфийското полицейско управление просто нямаше свои ресурси.

Само в апартамента на Круз на Кенсингтън Авеню работеха шестима техници от групата за оглед.

В единайсет и трийсет Джесика провери имейлите си.

Малко спам, няколко послания от откачалки на тема GTA^[2], които бе пратила в пандиза, докато работеше в пътната полиция, с неизменните епитети и обещания някой ден да я срещнат.

Между всичките ясно-нищо-ново съобщения имаше и едно от sclose@thereport.com. Прочете два пъти името на подателя. Не вярваше на очите си. Точно така. Саймън Клоуз от „Рипорт“.

Поклати глава. Ама че самонадеяно копеле. Какво го караше да мисли, че има какво да ѝ каже?

И както се канеше да изтрие мейла, изведнъж забеляза, че към него има приложение. Провери го с антивирусната програма. Чисто. Комай единственото чисто нещо около Саймън Клоуз — рече си.

Отвори приложението. Цветна снимка. Първоначално не разпозна човека на снимката. За какво му е на Саймън Клоуз да ми праща фотография на непознат? Но доколкото познаваше манталитета

на таблоидните писарушки, явно я предупреждаваше да се замисли за собствената си сигурност.

Човекът на снимката седеше на стол, а гърдите му бяха обвити с тиксо. Ръцете и китките му бяха привързани по същия начин към страничните облегалки. Очите му бяха стиснати, сякаш е очаквал някой да го удари, или пък се е молел силно нещо да се случи.

Увеличи двойно образа.

И моментално забеляза, че очите на оня изобщо не са стиснати.

— О, божичко — успя да промълви.

— Какво има? — попита Бърн.

Тя само извърна екрана към него.

Седящият на стола бе Саймън Едуард Клоуз, репортерът звезда на „Рипорт“ — водещият шок-таблоид във Филадельфия. Някой го бе приковал към стола с тиксо и бе зашил очите му.

Когато Бърн и Джесика стигнаха до апартамента на Сити Лайн, завариха на местопрестъплението двама инспектори от „Убийства“ — Боби Лошия и Тед Кампос.

В апартамента Саймън Клоуз бе в абсолютно същата поза, както го бяха снимали.

Боби Лория обобщи установеното до момента.

— Кой го е намерил? — попита Бърн.

Лория погледна в бележника си.

— Негов приятел, на име Чейс. Имали среща за закуска в „Денис“ на Брод Стрийт. Жертвата не се явила. Чейс звънял два пъти, после се отбил да види какво става. Вратата била отключена, обадил се на 911.

— Проверихте ли в телефонната компания дали наистина е звънял от автомата в „Денис“?

— Нямаше нужда — отвърна Лория. — И двете обаждания са записани на автоматичния секретар. Номерът, от който са направени, съответства на този в „Денис“. Всичко е точно.

— Нали с това лайно си имаше неприятности миналата година? — запита Кампос.

Бърн знаеше защо го пита, както знаеше и какво да очаква вместо отговор.

— С него.

Дигиталният фотоапарат, с който е била направена снимката, още беше на триногата пред Клоуз. Един от групата за оглед ги проверяваше за отпечатыци.

— Скивай к'во има тук — каза Кампос. Коленичи до масичката и хвана с облечената в ръкавица ръка мишката на лаптопа на Клоуз. Отвори програмата „Ай Фото“. Шестнайсетте снимки бяха номерирани последователно: Kevinbyrne1. jpg, Kevinbyrne2.jpg и така нататък. Само дето от нито една нищо не можеше да се разбере. Сякаш някой ги бе обработил с програма за рисуване и бе заличил лицата с четка. При това — четка с червена боя.

И Кампос, и Лория го изгледаха.

— Въпросът се налага от само себе си, Кевин — каза Кампос.

— Знам — отвърна Бърн. Искаха да знаят къде е бил през последните двацет и четири часа. Не че го подозираха в нещо, но бяха длъжни да го направят. Процедурата, естествено, му бе съвсем ясна.

— Ще отговоря писмено като се върна в управлението.

— Няма проблем — рече Лория.

— Някаква яснота по причината за смъртта? — попита Бърн, щастлив от възможността да смени темата.

Кампос се изправи и мина иззад жертвата. Ниско на тила на Саймън личеше малка дупка. Вероятно направена с бормашина.

Докато екипът за оглед си вършеше работата, забелязаха, че онзи, който е зашил очите на Клоуз — а почти нямаше съмнение кой е бил, — не се е стремил особено към качество. Дебелият черен конец излизаше от меката кожа на клепача и влизаше на три-четири сантиметра под окото в бузата, после пак стигаше до клепача. Поради тънките струйки кръв, лицето му наподобяваше онова на Христос.

Конецът придърпваше кожата и плътта нагоре, та меката плът около устата на Клоуз разкриваше кучешките му зъби.

И макар горната устна да бе повдигната, зъбите бяха стиснати. Дори от два метра разстояние Бърн забеляза зад предните му зъби нещо черно и лъскаво.

Бърн извади молив и направи жест към Кампос.

— Не се лишавай от удоволствието — отвърна Кампос.

Използвайки молива, Бърн внимателно раздалечи зъбите на Саймън Клоуз. За миг му се стори, че устата кухня е празна и че просто е видял отражение върху балонче слюнка.

Но в следващия миг от устата изпадна нещо, търколи се по гърдите на Клоуз и тупна на пода.

С много тих звук, леко почукване от пластмаса върху дюшемето.

Джесика и Бърн го проследиха, докато спря да се търкаля.

Спогледаха се. Едновременно осъзнаха значението на онова, което бяха видели. И само след секунда останалите липсващи мъниста от броениците се изсипаха от устата на мъртвеца, сякаш бяха ударили голямата печалба на игрален автомат.

Трябваша им десет минути да преброят мънистата. Пипаха с изключително внимание, да не повредят някоя полезна улика, макар да бе малко вероятно молитвеният убиец да се издъни точно на този етап.

За по-сигурно ги преброиха два пъти. Бройката на мънистата, натъпкани в устата на Саймън Клоуз, не убягна на никого от присъстващите.

Бяха петдесет. Всичките пет десетки.

Което означаваше, че броеницата на последното момиче в драмата на Христовото страдание, изнасяна от този луд, вече е готова.

[1] Герои от разни американски филм на ужасите. — Б.пр. ↑

[2] Grand Theft Auto — компютърна игра изобилстваща с автомобилни каскади. — Б.пр. ↑

62.

Петък, 13:15 ч.

Към обяд намериха форд уинд стара на Брайън Паркхърст в закрит гараж през няколко преки от сградата, в която бе обесен. Екипът за оглед прекара целия ранен следобед в търсене на улики. Не откриха никакви следи от кръв, нито нещо, което да подсказва, че жертвите са били прекарвани именно с този автомобил. Подовата настилка бе бронзова на цвят и нямаше нищо общо с влакната от мокет, намерени по първите четири жертви.

В жабката нямаше нищо неочаквано — документите на автомобила, наръчник за експлоатация, две-три пътни карти.

Най-интересно се оказа пъхнатото в процепа на сенника писмо. Съдържаше написаните на машина имена на десет момичета. Четири от тях бяха известни на полицията: Теса Уелс, Никол Тейлър, Бетани Прайс и Кристи Хамилтън.

Пликът бе адресиран „До инспектор Джесика Балзано“.

Че следващата жертва ще е едно от останалите шест имена не бе предмет на спор.

Можеше обаче много да се спори по това, защо покойният доктор Паркхърст е притежавал целия този списък и какво е значението му.

63.

Петък, 14:45 ч.

Бялата дъска бе разделена на пет колони. В горния край на всяка стоеше името на една от скръбните мистерии.

Агония, Бичуване, Корона, Носене, Разпятие. Под всяко заглавие, без последното, имаше снимка на съответната жертва.

Джесика изложи пред групата онова, което бе научила от книгите, от Еди Корсак и от отец Корио по време на разговора им с Бърн.

— Скръбните мистерии представляват последната седмица в живота на Христос — обясни Джесика. — И макар жертвите да не бяха открити в съответния ред, извършителят, изглежда, строго спазва подреждането им.

— Както предполагам, знаете всички, днес е Велики петък — денят, в който Исус е бил разпънат на кръста. Остава само още една мистерия — Разпятието.

Към всяка католическа черква в града бяха прикачили по една дежурна кола.

Към три и двайсет и пет имаха рапорти от всички дежурни. Периодът от обяд до три — времето, през което се предполага, че Христос е висял на кръста — бе преминал спокойно във всички католически храмове.

До четири успяха да се свържат със семействата на останалите момичета от намерения в автомобила на Брайън Паркхърст списък. Всички бяха налице и на семействата им бе препоръчано да са нащрек, но без излишна паника. До всеки един от шестте домове бе пратена патрулка за охрана.

Все още не се знаеше защо тези момичета са в списъка и кой е свързващият фактор помежду им. Специалната група бе проучила най-внимателно какви кръжоци са посещавали, в кои черкви са ходели, цвета на очите и косите им, етническият им произход, но нищо не ги впечатли.

Възложено бе на всеки един от специалната група да посети по едно от останалите в списъка шест момичета. Убедени бяха, че в тях се крие разрешението на загадката.

64.

Петък, 16:15 ч.

Домът на семейство Семански се намираше между два незастроени парцела на Колуин Стрийт в Северна Филадельфия.

Джесика размени няколко думи с двамата униформени полицаи в паркираната отпред патрулна кола, после изкачи паянтовите дървени стъпала. Мрежестата врата не бе заключена, дървената врата зад нея стоеше отворена. Джесика почука. След няколко секунди се появи жена на малко над шейсет години. Облечена бе в пухкава синя жилетка и доста износен памучен панталон.

— Мисис Семански? Аз съм инспектор Балзано. Вече разговаряхме по телефона.

— О, да — каза жената. — Името ми е Бони. Моля, заповядайте.

Бони Семански отвори замрежената врата и я пусна да влезе.

Вътрешността на дома Семански сякаш идваше от друга епоха. Надали някоя от събраните антики има някаква стойност — помисли си Джесика, но след като вършат работа, явно семейство Семански е решило, че не си струва да ги изхвърлят.

Малката всекидневна бе вдясно, с износен плетен килим по средата и ансамбъл от чамови мебели отпреди войната. Слаб, източен мъж на шейсет и нещо седеше във фотьойл. До него, на сгъваема метална масичка стояха куп кафяви шишенца с лекарства и кана леден чай. Предаваха хокеен мач, но погледът му блуждаеше някъде покрай телевизора. Видя Джесика, тя му се усмихна и мъжът вяло ѝ махна с ръка.

Бони Семански отведе Джесика в кухнята.

— Лорен трябва всеки момент да си дойде. Днес не е на училище, естествено — каза Бони. — Отиде до някакви приятелки.

Седяха на комплект червено-бели столове пред покрита с гетинакс масичка. Както всичко останало в къщата, и кухнята сякаш бе останка — от шейсетте години. Единствената връзка със съвременното се осъществяваше от бялата микровълнова фурничка и електрическата

отварачка за консерви. Очевидно семейство Семански бяха бабата и дядото на Лорен, а не родителите ѝ.

— Лорен обаждала ли се е изобщо през деня? — попита Джесика.

— Не — отвърна Бони. — Преди малко я потърсих на мобилния ѝ, но се включи гласовата поща. Понякога го изключва.

— По телефона ми казахте, че е излязла оттук към осем сутринта, нали така?

— Да, горе-долу по това време тръгна.

— А знаете ли къде отиде?

— Каза, че ще е с приятелки — повтори Бони, сякаш това бе някаква мантра на отрицанието.

— Знаете ли имената им?

Бони поклати глава. Явно Бони Семански не одобряваше тези „приятелки“, които и да са те.

— Къде са майка ѝ и баща ѝ? — попита Джесика.

— Загинаха при катастрофа миналата година.

— Моите съболезнования — рече Джесика.

— Благодаря.

Бони Семански погледна през прозореца. Дъждът бе преминал в равномерен ръмеж. Джесика първоначално очакваше тя да се разплаче, но като се вгледа, осъзна че тази жена отдавна е изплакала и последната си сълза. Изглежда скръбта се бе утаила на дъното на сърцето ѝ и не искаше да помръдне оттам.

— Бихте ли ми казали какво точно се случи с родителите ѝ? — попита Джесика.

— Миналата година, една седмица преди Коледа, Нанси и Карл тръгнаха да се прибират от „Хоум Депо“, където Нанси работеше почасово. Временно, за през празниците, нали разбирате. Тогава наемаха такива хора. Не като сега. Било е късно и много тъмно. Карл изглежда е взел завоя малко по-бързо, отколкото е трябвало, та колата занесла, излязла от пътя и паднала в пропаст. Казват, че са загинали на място.

Джесика все пак се изненада, че жената не се просълзи. Явно на доста народ е разказвал тази история, многократно, та е успяла малко да се дистанцира от нея.

— Лорен тежко ли го понесе? — запита.

— О, да.

Джесика си записа, като отбеляза времевата последователност.

— Лорен има ли си приятел?

Бони махна пренебрежително с ръка.

— Много са, загубих им дирята.

— Какво искате да кажете?

— Постоянно прииждат. По всяко време на деня и нощта. Имат вид на бездомници.

— Чула ли сте някой да е заплашвал Лорен напоследък?

— Да я е заплашвал ли?

— Да си е имала проблем с някого, да кажем. Някой да не я е оставял на мира.

Бони се замисли за миг.

— Не, не бих казала.

Джесика си записа още това-онова.

— Мога ли да хвърля бърз поглед на стаята й?

— Заповядайте.

Стаята на Лорен Семански бе на горния етаж, в дъното на сградата. Стара избеляла лепенка на вратата предупреждаваше: *Внимание: Друслива зона*. Джесика бе достатъчно наясно с наркоманския жаргон, та да се досети, че надали Лорен Семански е „отишла при приятелки“, за да организира църковен излет.

Бони отвори и Джесика влезе в стаята. Мебелите бяха качествени, във френски провинциален стил, бели със златни украшения: легло с балдахин с комплект нощни шкафчета, дрешник и бюро. Стените бяха боядисани в лимоновожълто. Стаята бе дълга и тясна, с наклонен таван, който срещаше ниския надзид от двете страни, с прозорец на далечната стена. Вдясно имаше вградена библиотека, а вляво — две врати в полустената, явно към някакъв килер. Стените бяха покрити с постери на рок банди.

Слава Богу, Бони я остави насаме. Никак нямаше да й е приятно да й наднича иззад гърба, докато рови вещите на Лорен.

На бюрото видя няколко снимки в евтини рамки. Училищна снимка на Лорен на около девет или десет години. На друга Лорен и

някакъв раздърпан тийнейджър стояха пред Музея за изобразително изкуство. Трета бе изрязана от списание снимка на Ръсел Кроу.

Джесика надникна и в чекмеджетата на дрешника. Пуловери, чорапи, джинси, шорти. Нищо особено. Гардеробът–килер също не донесе нищо неочаквано. Джесика затвори вратата, облегна се на нея и огледа отново стаята. Мисли! Защо Лорен Семански е включена в оня списък? Освен че посещава католическо училище, какво друго има в тази стая, което да я впише в пъзела на тези необичайни убийства?

Седна пред компютъра на Лорен и провери маркираните в брауъра страници. Имаше hardradio.com, посветена на хевиметъла, както и snakenet. Но най-изненадващо бе присъствието на сайт, озаглавен yellowribbon.org. Названието „жълта панделка“ я наведе на мисълта за военнопленници и изчезнали по време на бойни действия. Но когато влезе в сайта, видя, че е посветен на самоубийства сред тийнейджърите.

Когато бях тийнейджърка, толкова ли ме занимаваше мисълта за смъртта и отчаянието? — запита се Джесика.

Май така беше. Сигурно идва в комплект с хормоните.

Върна се в кухнята. Бони вече бе направила каничка с кафе. Сипа чаша на Джесика и седна насреща ѝ. На масата имаше и чиния с ванилени вафлички.

— Налага ми се да ви задам още няколко въпроса във връзка с катастрофата миналата година — каза Джесика.

— Окей — отвърна Бони, но от извитата надолу линия на устата ѝ на Джесика ѝ стана ясно, че изобщо не е „окей“.

— Обещавам да съм кратка.

Бони кимна.

Докато организираще мислите си, забеляза как по лицето на Бони Семански постепенно се изписа някакъв ужас. Потрябва ѝ цял миг, за да осъзнае, че Бони изобщо не я гледа. Очите ѝ бяха вперени над лявото ѝ рамо. Джесика бавно се извърна подир погледа ѝ.

На задната веранда стоеше Лорен Семански. Дрехите ѝ бяха разкъсани, кокалчетата на пръстите — разкъравени. Имаше дълго охлузване по десния крак и две дълбоки разкъсвания по дясната ръка. От лявата страна на главата ѝ липсваше голямо парче скалп. Лявата ѝ китка изглеждаше счупена — костта бе пробила през кожата. От дясната ѝ буза се ветрееше кърваво парче.

— Детенце! — скочи Бони с притисната върху устата разтрепераната си ръка. Всичката кръв се бе стекла от лицето ѝ. — Боже мой, какво... какво стана, момиченцето ми?

Лорен погледна баба си, а след нея — и Джесика. Очите ѝ бяха пълни с кръв и блясък. През травмата прозираше могъща предизвикателност.

— Шибаното копеле няма представа с кого си има работа — каза. След което Лорен Семански припадна.

Докато чакаха линейката, Лорен Семански ту идваше на себе си, ту пак губеше съзнание. Джесика направи всичко по силите си да не ѝ позволи да изпадне в шок. Щом се убеди, че няма гръбначни контузии, я уви в одеяло и леко повдигна краката ѝ. Знаеше, че е далеч по-важно шокът да бъде предотвратен, отколкото после да лекуват ефектите му.

Направи ѝ впечатление, че дясната ръка на Лорен е стисната в юмрук. В него имаше нещо — нещо остро, нещо от пластмаса. Опита се да разтвори полека пръстите. Няма начин. Реши засега да го остави.

През това време Лорен говореше разпокъсано. Джесика успя горе-долу да схване какво е станало. Но фразите бяха несвързани. Думите едва се цедяха през зъбите ѝ.

У Джеф.

Тупалки^[1].

Шибаното копеле.

По пресъхналите ѝ устни и опустошените ѝ ноздри, в комбинация с трошливата коса и леко прозрачната кожа Джесика прецени, че Лорен най-вероятно е пристрастена към метамфетамина.

Иглата.

Шибаното копеле.

Преди да я сложат на носилката, Лорен сграбчи ръката на Джесика. Отвори за миг очи и каза една дума, която направо накара света да спре за миг да се върти.

Броеници.

Бони Семански замина с линейката и с внучка си за болницата. Джесика се обади в управлението и докладва за случая. Двама

инспектори моментално тръгнаха за „Сейнт Джоузеф“. Джесика бе поръчала на спешния екип да запазят на всяка цена дрехите на Лорен, както и всякакви влакна или капки от течност, които откриеха по нея. И най-важното, каза им, да запазят в качеството му на улика онова, което стискаше в дясната си ръка.

Самата тя остана в дома на Семански. Влезе във всекидневната и седна до Джордж Семански.

— Внучката ви ще се оправи — каза му с надеждата, че звучи убедително, с желание наистина да стане така.

Джордж Семански ѝ кимна. Продължаваше да суче ръце. Щракаше каналите един след друг, сякаш това бе някаква физиотерапия.

— Искам да ви задам само още един въпрос, сър. Ако не възразявате.

След няколкосекундно мълчание той пак кимна. Изглежда изобилието от лекарства на масичката забавяше с известно време реакциите му.

— Съпругата ви ми каза, че Лорен много тежко е понесла смъртта на майка си и баща си. Бихте ли ми казал какво имаше тя предвид?

Джордж Семански се протегна към едно флаконче с лекарства. Взе го, повъртя го в ръцете си сума ти време, но не го отвори. Джесика забеляза етикета — клоназепам.

— Ами, след опелото и това там... погребението... след близо една седмица тя насмалко...

— Какво направи, мистър Семански?

Джордж Семански направи пауза. Спря да върти флакона.

— Тя направи опит да се самоубие.

— Как?

— Отишла една вечер в колата. Прекарала маркуч от ауспуха през едното стъкло. Сигурно е искала да се задуши от въглеродния окис.

— И какво стана?

— Свлякла се върху клаксона. С Бони се събудихме и тя излезе да види какво става.

— Наложил ли се да я вземат в болница?

— О, да — каза Джордж. — Лежа почти цяла седмица.

Пулсът ѝ се ускори. Усети как парченцата на пъзела се подреждат.

Никол Тейлър си е рязала вените.

В дневника си Теса Уелс цитира Силвия Плат.

Лорен Семански е искала да се отрови с въглероден окис.

Да се самоубият — рече си.

Всички тези момичета са искали да се самоубият.

— Мистър Уелс? Обажда се инспектор Балзано.

Джесика стоеше, по-скоро крачеше нервно напред-назад по тротоара пред дома на Семански.

— Хванахте ли някого? — запита Уелс.

— Не, но работим в тази насока, сър. Искам да ви попитам нещо за Теса. За миналата година, около Деня на благодарността.

— Миналата година ли?

— Да — отвърна Джесика. — Знам, че сигурно ще ви е трудно да отговорите, но, кълна се, на мен ми е още по-трудно да ви задам този въпрос.

Джесика се сети за болничните гривни в чекмеджето с дреболии в стаята на Теса.

— Та какво за Деня на благодарността? — попита Уелс.

— Случайно Теса да е влизала в болница по това време?

Млъкна и зачака. Така бе стиснала телефона, че едва не го счупи. Охлаби захвата.

— Да — каза той.

— А бихте ли ми казали защо?

Затвори очи.

А Франк Уелс пое шумно и болезнено въздух.

И ѝ разказа.

Щом се върна в „Раундхаус“, Джесика незабавно съобщи новостите на Бърн:

— Миналия ноември Теса Уелс е погълнала шепя таблетки. Лорен Семански вкарала тръба от ауспуха в колата си и запалила

двигателя. Никол Тейлър си е рязала вените. Поне три от момичетата в списъка са се опитали да се самоубият.

Бърн се замисли:

— Което означава...

— Че Брайън Паркхърст най-вероятно наистина е искал да ни помогне — заключи Джесика. — Щом е научил, че и Никол Тейлър, и Теса Уелс са били убити, веднага е направил връзката. И е решил, че тегне заплаха над всички момичета, които са му се доверили, че са правили опит за самоубийство. Всички са от Северна Филадельфия. Значи Северна Филадельфия е ловното поле на нашия човек.

Бърн кимна. Джесика усети как през тялото ѝ премина ток. Приближаваха се.

— Какви са новините от болницата? — попита го.

— Лорен Семански още е под упойка — каза Бърн. — Нищо още за онова, което е било в ръката ѝ.

Бърн притежаваше фотокопие от списъка на Брайън Паркхърст. Скъса го на две, подаде едната половинка на Джесика, задържа другата. Извади мобифона.

Още преди шест часа имаха отговор на въпроса си. И десетте момичета бяха правили опит да се самоубият през последната година. Джесика започна да вярва, че в изблик на някакво покаяние Брайън Паркхърст наистина е искал да съобщи на полицията защо тези момичета са потенциални жертви.

Трябва да ви кажа някои неща за тези момичета.

Воден от някаква своя изчанчена логика, сигурно убиецът се е стремил да довърши делото, което момичетата са захванали. Но за „защо“ -тата щяха да му мислят после, след като го поставеха в окови.

Едно обаче беше ясно отсега: извършителят е отвлякъл Лорен Семански и я е упоил с мидазолам. Направил е грешка, като не е взел предвид, че е натъпкана до ушите с метамфетамин. А той е отслабил въздействието на мидазолама. Да не говорим, че Лорен е била и надъхана за бой. Тоя път май наистина бе сбъркал адреса.

За пръв път в живота си Джесика изпита радост от това, че тийнейджърка се друса.

Но ако приемем, че убиецът се е вдъхновявал от петте скръбни мистерии в поредицата молитви, защо в списъка на Паркхърст

момичетата са десет? Какво, освен самоубийството е общото между петте? Наистина ли е щял да спре след петото?

Сравниха записките си от телефонните разговори.

Четири от десетте момичетата са взели свръхдоза лекарства. Три са си рязали вените. Две се затворили в кола и се опитали да се отровят с въглероден окис. Едно рипнало с колата през мантизелата и полетяло в пропаст. Спасила я въздушната възглавница.

Явно не начинът е свързващото звено.

Къде са учили? Четири — в „Реджина“, четири — в „Назарийн“, една — в „Мария Горети“, и една — в „Нюмън“.

Възраст: четири на шестнайсет, две на седемнайсет, три на петнайсет, една на осемнайсет.

Обща махала?

Не.

Кръжоци и извънучилищни занимания?

Не.

Членство в банда?

Едва ли.

Какво тогава?

Поискай и ще ти се даде — рече си Джесика. Отговорът беше пред очите им.

Болницата.

Общото бе „*Сейнт Джоузеф*“.

След неуспешния опит пет от момичетата бяха лежали в „Сейнт Джоузеф“: Никол Тешгър, Теса Уелс, Бетани Прайс, Кристи Хамилтън и Лорен Семански.

Останалите пет се бяха лекували в пет други болници.

— Ей Богу — рече Бърн. — Абсолютно си права.

Най-после им потръгна.

Но на Джесика ѝ беше приляло. Не от факта, че и петте момичета са се лекували в една и съща болница. Не от факта, че и петте са правили опит да се самоубият.

А от един трети факт, от който стаята остана без въздух.

Лекуващият лекар и на петте бе един: доктор Патрик Фаръл.

Петък, 18:15 ч.

Патрик седеше в стаята за разпити „А“. Въпросите задаваха Ерик Чавес и Джон Шепърд, а Бърн и Джесика наблюдаваха. Разговорът се записваше на видео.

Доколкото бе известно на Патрик, призовали го бяха в качеството му на съществен свидетел по делото.

Имаше прясна драскотина на дясната ръка.

При първа възможност щяха да изчегъртат каквото имаше под ноктите на Лорен Семански и да търсят ДНК-връзка. За жалост, надали щяха да намерят нещо. Според екипа за оглед било цял късмет, че Лорен изобщо все още имала някакви нокти.

Преговориха графика на Патрик през предишната седмица и за огорчение на Джесика установиха, че е нямало ден, в който Патрик да не е имал възможността да отвлече жертвите, както и да се отърве от телата им.

На Джесика ѝ призля от самата мисъл. Наистина ли смята, че е възможно Патрик да има нещо общо с тези убийства? И с всяка измината минута отговорът клонеше все повече към да. Но в следващата минута се саморазубеждаваше. Направо не знаеше какво да мисли.

Ник Паладино и Тони Парк бяха вече на път към местопрестъплението на Кенсингтън Авеню със снимка на Патрик. Надали възрастната Агнес Пински щеше да го познае, пък и да избере снимката му сред куп други, дори и най-ниско платеният обществен защитник щеше да разпердушини показанията ѝ в съда. Независимо от всичко Ник и Тони щяха да разпитат и останалите жители на улицата.

— Боя се, че не съм много в течение на новините — каза Патрик.

— Разбирам — отвърна Шепърд. Бе седнал на крайчеца на охлузената метална маса. Ерик Чавес се беше подпрял на вратата. — Сигурно и работата само ви стига да се наситите на грозното в живота.

— Е, все пак имаме определени постижения — рече Патрик.

— С други думи, вие не си спомняте някое от тези момичета да е било ваша пациентка по някое време, така ли?

— В едно спешно отделение, особено в градска травматология, лекарят е най-вече разпределител, инспекторе. Тоест първо обработка

онзи пациент, който най-спешно се нуждае от помощ. След като го закърпи и го прати вкъщи, или съответно го приеме за стационарно лечение, задължително го прехвърля на първичния му лекар. При нас понятието „пациент“ на практика е неприложимо. Приетият в спешно отделение е пациент на падналия му се там лекар само за около час. Че и по-малко. Много често — за по-кратко от час. През спешната приемна на „Сейнт Джоузеф“ годишно минават хиляди хора.

Шепърд го слушаше, кимаше в необходимите моменти и замислено оправяше идеалните ръбове на панталона си. Да обясняваш на ветеран инспектор по убийствата идеята за разпределение е напълно излишно. На всички в стая „А“ им бе пределно ясно.

— И все пак не отговаряте на въпроса ми, доктор Фаръл.

— Когато чух по новините името на Теса Уелс, ми се стори познато. Но така и не направих непосредствена връзка с това, дали са я докарвали някога в спешното отделение на „Сейнт Джоузеф“.

Глупости — каза си Джесика и усети как гневът ѝ нараства. Бяха говорили за Теса Уелс онази вечер, когато се бяха отбили във „Финигънс Уейк“.

— Казвате „Сейнт Джоузеф“, сякаш я е лекувала самата болница — отбеляза Шепърд. — Но на преписката стои вашето име. — Вдигна папката и я показа на Патрик.

— Архивът не лъже, инспекторе — каза Патрик. — Наистина е минала през мен.

Шепърд вдигна втора папка:

— Обработвал сте и Никол Тейлър.

— Пак повтарям, нямам спомен.

Трета папка.

— И Бетани Прайс.

Патрик гледаше в една точка.

И още две папки право в лицето.

— Кристи Хамилтън е била в ръцете ви четири часа. Лорен Семански — пет.

— С архивите не може да се спори, инспектори — отвърна Патрик.

— Всичките пет момичета са били отвлечени през тази седмица, докторе, като четири от тях са убити по особено жесток начин. През

тази седмица. Пет жертви от женски пол, тийнейджърки, които случайно са минали и през вашите ръце през последните десет месеца.

Патрик сви рамене.

А Джон Шепърд го попита:

— Нима не разбирате интереса ни към вас на този етап?

— О, абсолютно — отвърна Патрик. — Дотолкова, доколкото се интересувате от мен като от съществен свидетел. Докато случаят е такъв, съм готов да ви помогна с каквото мога.

— Къде си одраскахте ръката, между другото?

Явно Патрик имаше готов отговор и на този въпрос. Но нямаше да го изрецитира моментално.

— Дълга история е.

Шепърд погледна часовника си.

— Имам цяла нощ на разположение. — Погледна Чавес. — А ти, инспекторе?

— Разчистих цялата си програма, за всеки случай.

И двамата отново насочиха цялото си внимание към Патрик.

— Накратко казано, човек винаги трябва да се бои от мокра котка — каза Патрик. Джесика забеляза как чарът струи от него. Но за негово съжаление, и двамата инспектори бяха имунизирани против чар. Джесика също — поне за момента.

Шепърд и Чавес се спогледаха.

— По-верни думи никой не е чувал — рече Чавес.

— Искате да кажете, че е от котка, така ли? — запита Шепърд.

— Да — отвърна Патрик. — Цял ден е била навън на дъжда. Когато се прибирах тази вечер, я видях да трепери под един храст. Опитах се да я взема. Лоша идея.

— Как се казва?

Стар номер при разпит. Щом някой спомене лице, свързано с алибито му, моментално му изтрисаш въпрос за името му. Но този път ставаше дума за животно. Патрик се оказа неподготвен.

— Кой как се казва? — попита.

Явно печелеше време. Шепърд го беше сгащил. Шепърд се приближи и впери очи в драскотината.

— За какво говорим? За домашно рисче, може би?

— Моля?

Шепърд се изправи и се облегна на стената. Вече дружелюбен.

— Вижте какво, доктор Фаръл. Имам четири дъщери. Направо са луди на тема котки. Обожават ги. Та вкъщи имам точно три — Колтрейн, Дизи и Сникърс, така се казват. И през последните няколко години са ме драли поне десетина пъти, да кажем. Но нито веднъж не е приличало на вашето одиране.

Патрик остана загледан в пода в продължение на няколко секунди.

— Не беше рис, инспекторе. Най-обикновена котка с тигрова окраска.

— Ъ — рече Шепърд. И продължи: — Какъв автомобил карате, между впрочем?

Естествено, отговорът му беше предварително известен.

— Карам лексус.

— LS? GS? ES? Sport Cross?

— Виждам, че разбирате от луксозни коли — усмихна се Патрик. Шепърд му върна усмивката. Поне половината, да кажем.

— Аз и между ролекс и таг хойер правя разлика — рече, — ама не мога да си ги позволя.

— Карам 2004 LX.

— Става дума за спортния джип, нали?

— И така можете да го наричате.

— А вие как му викаете?

— Спортна лимузина — отвърна Патрик.

— Ясно — съгласи се Шепърд. — И къде е автомобилът ви в момента?

Патрик се позабави с отговора.

— На задния ви паркинг. Защо?

— От любопитство питам — каза Шепърд. — Скъп автомобил е. Исках да се убедя, че е на сигурно място.

— Благодаря.

— Други автомобили?

— Имам и шевролет венчър.

— Това микробус ли е?

— Да.

Шепърд си го записа.

— Така. Според архивите на „Сейнт Джоузеф“ във вторник сутринта сте застъпил на дежурство чак в девет сутринта. Това вярно

ли е?

Патрик се замисли.

— Струва ми се, да.

— Но смяната ви започва в осем. Защо закъсняхте?

— Всъщност, наложи се да вкарам лексуса в сервиза.

— Къде по-точно?

Някой почука леко по вратата, после я отвори.

В коридора стоеше Айк Бюканън редом с висок, внушителен мъж в елегантен костюм „Бриони“ на тънки райета. Безупречно вчесани подстригани на пластове сребристи коси, тен от ваканция в Мексико. Само куфарчето му струваше повече от едномесечна инспекторска заплата.

В края на деветдесетте години Ейбрахъм Голд бе представлявал бащата на Патрик Мартин в едно нашумяло дело за професионална небрежност. По-скъпи адвокати рядко се намират. А и по-добри. Доколкото Джесика бе чувала, Ейбрахъм Голд не беше губил нито едно дело през живота си.

— Господа — подхвана той с школувания си за съдебни зали баритон, — този разговор току-що приключи.

— На теб как ти се струва? — попита Бюканън.

Цялата специална група обърна очи към нея. Тя започна да рови из мозъка си — не само за подходящо изказване, но и за подходящи думи. Наистина не знаеше какво да мисли. Осъзна, че този миг ще дойде, още щом видя Патрик да влиза в „Раундхаус“ преди час и нещо. А сега, когато настъпи, не знаеше какво да предприеме. Самата мисъл, че някой е отговорен за тези ужаси, я мъчеше достатъчно. Но мисълта, че става дума за някой, когото познава интимно — или поне така си мислеше, — направо блокира мозъка ѝ.

И ако немислимото излезе вярно, ако наистина се окаже, че Патрик Фаръл е молитвеният убиец, дори от чисто професионална гледна точка как може да мине тя за познавач на човешката природа?

— Смятам, че е възможно.

Край. Каза го на глас.

Естествено, бяха проверили вече миналото на Патрик Фаръл. Досието му бе чисто, с изключение на един случай с хашиш през

втората година от следването му и склонността да кара доста над разрешената скорост.

Сега, след като Патрик бе наел и адвокат, им се налагаше да ускорят следствието. Според Агнес Пински можело това да е човекът, който чукал на вратата на Уилем Круз. На един от насрещната общарница му се струвало, че видял кремав лексус да паркира отсреща преди два дни. Но не бил сигурен.

При всяко положение, двама инспектори щяха да го следят неотлъчно оттук нататък.

[1] Потребители на амфетамин (жарг.). — Б.пр. ↑

66.

Петък, 20:00 ч.

Болката бе изтънчена — бавна вълна, която се качваше по тила му, после се спускаше надолу. Глътна таблетка викодин с помощта на гранясалата чешмяна вода в тоалетната на една бензиностанция в Северна Филадельфия.

Велики петък. Денят на разпятието.

Усещаше, че така или иначе всичко ще приключи скоро, може би още тази вечер; но същевременно щеше да се изправи лице в лице с нещо, което бе таил в себе си цели петнайсет години — нещо мрачно, насилствено и тревожно.

Искаше всичко да е наред.

Искаше да постигне симетрия.

Но първо трябваше да се отбие до едно място.

И от двете страни на улицата имаше паркирани в две колони автомобили. В тази част на града, ако улицата е блокирана, не се обаждаш в полицията, нито чукаш по вратите. Още по-малко пък надуваш клаксона. Просто включваш на задна и търсиш обходен път.

Металната врата на паянтовата долепена къща „Пойнт Бриз“ зееше, а вътре светлините бяха запалени до една. На отсрещната страна на улицата Бърн се бе приютил от дъжда под разкъсания сенник на отдавна затворената хлебарница. През еркерния прозорец срещу себе си виждаше трите картини, разкрасили стената над разтегателния диван, тапициран с кадифе с цвят на ягода. Мартин Лутър Кинг, Исус, Мохамед Али.

Току пред него, на задната седалка на ръждясал понтиак, седеше младеж, нямащ си и хабер за присъствието му. Пушеше блънт^[1] и се поклащаше под звуците на онова, което стигаше до него през слушалките. След няколко минути загаси блънта, отвори вратата и слезе.

Протегна се, вдигна качулката на анцуга и оправи торбестите си гащи.

— Ей — подвикна му Бърн. Главоболието се бе преобразувало в глух метроном на агонията и чукаше силно и ритмично първо по едното му слепоочие, после по другото. Имаше чувството, че му трябва само още един клаксон или фотографска светкавица, че да се отприщи майката на всички мигрени.

Младежът се обърна изненадан, но не и уплашен. Беше на около петнайсет, с тяло, което можеше да му свърши много добра работа при квартална игра на баскетбол, но нищо повече. Екипът му беше „Шон Джон“^[2] от игла до конец: гето стил джинси, подплатено кожено яке, мъхесто горнище с качулка.

Огледа Бърн, за да оцени опасността и дали има шанс да я избегне. Бърн държеше ръцете си на видно място.

— Кажи — проговори младежът най-после.

— Познаваше ли Мариус? — попита Бърн.

Младежът го огледа още по-внимателно. Но Бърн бе прекалено голям, че да се ебава с него.

— МГ беше мое момче — каза младежът най-после. И направи с ръка знака на JVM.

Бърн кимна. От тоя все още може да излезе нещо. Зад кървясалите в момента очи прозираше някаква колеблива интелигентност. Но имаше чувството, че младежът прекалено съзнателно изпълнява онази роля, която светът му е отредил.

Бръкна бавно във вътрешния си джоб — достатъчно бавно, та младежът да усети, че няма нищо страшно. Извади плика. Размерът му, формата му и теглото му подсказваха, че съдържанието може да е само едно.

— Майка му нали Дилайла Уотс се казва? — каза Бърн. Беше по-скоро упоменаване на факт.

Младежът хвърли поглед към долепената къща, към еркерния прозорец. Слаба жена с тъмночерна кожа, с огромни черни очила и тъмнокафява перука попиваше сълзи, докато посрещаше опечалените. Надали имаше трийсет и пет.

— Да — извърна се младежът към Бърн.

Бърн си играеше разсеяно с ластика около дебелия плик. Така и не беше преброил колко има вътре. Когато го пое онази нощ от Гидеън

Прат, нямаше повод да се съмнява, че липсва дори цент от договорените пет хиляди долара. Сега пък съвсем нямаше причина да ги брои.

— Предай това на мисис Уотс — каза. Задържа погледа на младежа за няколко равномерни секунди — поглед, който и на двамата бе добре познат и не се нуждаеше от допълнения или обяснения.

Младежът се пресегна и внимателно пое плика.

— Ще ме пита от кого е — каза.

Бърн кимна. Младежът скоро разбра, че няма да получи отговор.

Напъха плика в джоба си. Бърн го изгледа как наперено пресече улицата, влезе в къщата, прегърна неколцината младежи, които стояха на стража до вратата. Продължи да го гледа през прозореца, докато онзи се застоя за кратко в късата редица на посрещаните. Отвътре долитаха звуците на „Ти ми носеше слънце“ на Ал Грийн.

Запита се колко ли пъти се изпълнява същата сцена тази вечер в цялата страна — възмлади майки седят във възгорещи холове и провеждат бдение над мъртво дете, принесено в жертва на звяра.

Колкото и грешки да бе допуснал Мариус Грийн през краткия си живот, колкото нещастия и болка да бе причинил някому, в крайна сметка се бе озовал в оная алея през оная вечер по причина, която нямаше нищо общо с тази пиеса.

Мариус Грийн бе точно толкова мъртъв, колкото и онзи, който го бе застрелял хладнокръвно. Това правосъдие ли бе? Вероятно не. Но без съмнение бе започнало през онзи ден, когато Деърдре Петигрю бе видяла човека с красивите червени балони в парка — ден, в края на който друга млада майка стискаше топка книжни салфетки в ръка и посрещаше във всекидневната си приятели и роднини.

Решения няма, има разрешения — рече си Бърн. Не вярваше в кармата. Вярваше в действието и противодействието.

Видя как Дилайла Уотс отвори плика. Когато я обзе първоначалният шок, сложи ръка на сърцето си. После се стегна и погледна през прозореца право към него, право в душата на Кевин Бърн. Знаеше, че тя не може да го види, че вижда само черното огледало на нощта и накъсаното от дъжда отражение на собствената си болка.

Кевин Бърн склони глава, после вдигна яката си и тръгна срещу бурята.

[1] От англ. blunt — джойнт, цигара марихуана (жарг.). — Б.пр. ↑

[2] „Sean John“ — колекция облекла, основана през 1998 г. от хип-хоп звездата Шон Джон Комбс (р. 1969), известен още като Пъф Деди, П. Диди и Диди. — Б.пр. ↑

67.

Петък, 20:25 ч.

Докато шофираше към къщи, Джесика чу по радиото за приближаването на страховтна буря. Силни ветрове, светкавици, евентуални наводнения. Булевард „Рузвелт“ бе вече частично под вода.

Сети се за онази далечна нощ, когато се запознаха с Патрик. Беше наблюдавала действията му в спешното отделение и се бе впечатлила силно от грациозните му и уверени движения, от способността му да дава утеха на хората, които идваха при него да търсят помощ.

Хората му отвърщаха с доверие — с вяра в способността му да облекчи болката им. Външният му вид също не беше за пренебрегване. Наложил си да разсъждава логично. Какво всъщност знаеше за него? В състояние ли бе да го възприеме по същия начин, по който бе възприела Брайън Паркхърст?

Не, в никакъв случай.

Но колкото повече се замисля, толкова то става по-възможно. Фактът, че е лекар, че не може да обясни какво е правил през изключително важни интервали от времето, в което са станали убийствата, фактът, че собствената му сестра е била жертва на насилие, фактът, че е католик, и най-необоримото — фактът, че е лекувал и петте момичета. Знаел е имената и адресите им, запознат е бил с медицинското им минало.

Огледала бе още веднъж дигиталните снимки на дланта на Никол Тейлър. Можеха ли буквите да се разчетат като *F A R*, а не *P A R*?

Напълно възможно.

Противно на всичките си инстинкти, Джесика в крайна сметка призна пред себе си: ако не познаваше лично Патрик, щеше да настоява за арестуването му въз основа на непоклатимия факт: *Познавал е и петте момичета.*

68.

Петък, 20:55 ч.

В интензивното отделение Бърн не отделяше очи от Лорен Семански.

Още от спешното знаеше, че Лорен е натъпкана с метамфетамини, че е била наркоманка и че инжектираният при отвличането ѝ мидазолам не е подействал достатъчно силно именно благодарение на солидното количество стимулиращо вещество в организма ѝ.

Макар да не бяха успели да разговарят с Лорен, нараняванията ѝ напълно отговаряха на падане от движещ се автомобил. Вярно, бяха много на брой и все сериозни, но нито едно не бе смъртоносно, с изключение на токсичността на веществата в кръвта ѝ.

Бърн седна до леглото ѝ.

Знаеше, че Патрик Фаръл е приятел на Джесика. Подозираше и това, че приятелството им може да е минало определени граници, но остави на Джесика да реши дали да му съобщи подобно нещо, или не.

Дотук се бяха сблъскали с куп фалшиви следи и задънени улици. Той самият не бе сигурен, че и Патрик Фаръл отговаря на профила. Когато се бяха запознали пред музея „Роден“, не бе изпитал някакво особено чувство.

Но пък и това напоследък май не играеше особена роля. Стигнало се бе дотам, че и с Тед Бънди^[1] да се здрависаше, може би нямаше да се впечатли. Иначе всичко говореше във вреда на Патрик Фаръл. Сума ти заповеди за арестуване бе изпълнил през живота си, базирани на много по-незначителни улики.

Хвана ръката на Лорен. Затвори очи. Болката заседна над очите му — силна, пареща, убийствена. Образите скоро започнаха да избухват в съзнанието му, да изтласкват въздуха от дробовете му, а вратата в дъното на мозъка му широко се...

[1] Американски сериен убиец от седемдесетте години. — Б.пр. ↑

69.

Петък, 20:55 ч.

Според учените в деня на Христовата смърт над Голгота се извила буря и небето над долината потъмняло, докато Той висял на кръста.

Лорен Семански се оказа доста силна. Миналата година, когато се бе опитала да сложи край на живота си, я гледах и се чудех за какво ѝ е притрябвало на една решителна млада жена да го прави. Та животът е дар. Животът е благодат. Защо е поискала да се откаже от него?

Защо всичките бяха пожелали да се откажат от живота?

Никол е живяла с подигравките на съученичките си и с баща-алкохолик.

Теса е преживяла гаснещата смърт на майка си, след което е трябвало да гледа как баща ѝ бавно чезне.

С Бетани са се подигравали заради пълнотата ѝ.

Кристи се е борела с анорексията.

Докато ги обработвах си давах сметка, че всъщност мамя Господа. Та те са тръгнали по своя избран път, а аз ги отклонявам.

Никол, Теса, Бетани и Кристи.

А след тях — и Лорен. Преживяла катастрофата с родителите ѝ, но една нощ се затворила в колата си и запалила двигателя. Със себе си е носела Опус — плюшеното пингвинче, което майка ѝ, ѝ подарила за Коледа, когато била на пет години.

Днес мидазоламът не ѝ подейства напълно. Сигурно е почнала пак да поема метамфетамини. Когато блъсна вратата и я отвори, карах с около петдесет километра в час. А тя взе, че скочи. Ей така.

Движението по пътя не ми позволи да се върна и да я кача обратно. Наложих се да я пусна.

Не остана време за промяна в плановете ми.

Настъпих часът „ноне“.

И макар за последната мистерия да беше определена Лорен, налага се да прибегна до друго момиче — с лъскави къдрици и с ореол

на невинност около главата си.

Докато паркирам и гася двигателя, вятърът се усилва.

*Съобщиха, че се очаква силна буря. Но и друга буря предстои
нощес — една черна душевна равносметка.*

Светлината в дома на Джесика...

70.

Петък, 20:55 ч.

... е силна, топла и мамеща — самотна тлееща буца кехлибар сред гаснещите въглени на здрача.

Той седи отвън, на сухо в автомобила си. В ръцете си държи броеница. Мисли си за Лорен Семански и как му е избягала. Тя е била петото момиче, петата мистерия, последният елемент от шедьовъра му.

Но и Джесика е там. А той и с нея има недовършена работа.

Джесика и момиченцето ѝ.

Проверява готовността си: спринцовката с иглата, дърводелския тебешир, губерката с конца.

Приготвя се да излезе в пъкления мрак...

Образът ту се изясняваше, ту бледнееше, така както давещият се вижда света от дъното на хлориран басейн.

Болката бушуваше в главата на Бърн. Излезе от интензивното, слезе до паркинга и се качи в колата. Провери оръжието. Дъждът шибаше по предното стъкло. Запали и подкара към магистралата.

71.

Петък, 21:00 ч.

Софи изпитваше ужас от гръмотевици. Това ни най-малко не учудваше Джесика. Наследственост. Самата тя, когато беше малка, щом загърмеше, се скриваше под стълбите в къщата им на Катерин Стрийт. А ако бурята бе наистина страшна, направо се завираше под леглото. Понякога си носеше и свещ. До оня път, когато матракът се запали.

Пак вечеряха пред телевизора. Джесика нямаше сили да се противопостави. Пък и какво значение имаше в крайна сметка. Чоплеше из чинията, безразлична към сивото ежедневиe, докато светът ѝ се рушеше по шевовете. Стомахът ѝ продължаваше да се бунтува след събитията от изминалия ден. Как можа да сбърка толкова сериозно с Патрик?

Нима бе сбъркала наистина?

Не можеше да прогони от мозъка си онова, което той бе сторил на младите жени.

Провери автоматичния секретар. Нямаше никакви нови съобщения.

Винсът гостуваше на брат си. Вдигна телефона и набра номера. Е, не целия — две трети от цифрите само, преди да пусне слушалката.

Лайняна история.

Изми чиниите на ръка, само и само да има какво да прави с ръцете си. Сипа си чаша вино, после я изля. Направи си чай, но забрави да го изпие.

Успя някак си да устиска до часа, в който Софи трябваше да си легне. Навън святкаше и гърмеше на поразия. Вътре Софи гледаше ужасена.

Джесика опита всички обичайни спасителни средства. Предложи да ѝ почете. Не ще. Попита я не иска ли пак да гледа „Търсенето на Немо“? Не ще. Отказа дори да гледа „Малката русалка“. Рядък случай. Предложи да оцветят заедно книжката за зайчето Питър (не), да пеят

песни от „Магьосника от Оз“ (не), да украсят с ваденки боядисаните яйца в кухнята (не).

В крайна сметка успя да напъха Софи в леглото и седна до нея. При всеки гръм Софи се облещваше насреща ѝ, сякаш иде краят на света.

Джесика се мъчеше да прогони Патрик от мислите си. Засега — без всякакъв успех.

Някой почука на вратата. Вероятно е Пола.

— Ей сегичка се връщам, пиленце.

— Не отивай, мамо.

— Няма да се забавя повече от...

Лампите примижаха, после напрежението се успокои.

— Само това ни липсваше — промърмори Джесика и се втренчи в нощната лампа, сякаш да я хипнотизира да не угасва. Хвана Софи за ръка. Малката я стисна със смъртоносна сила. За щастие осветлението не спря. Слава Тебе, Господи. — Мама само ще отвори вратата. Пола идва. Ти нали искаш да видиш Пола?

— Искам.

— Моментално се връщам — каза. — Ти нали няма да се плашиш?

Софи кимна, макар устните ѝ още отсега да трепереха.

Джесика я целуна по челото и ѝ подаде Джулс, малкото кафяво мече. Софи поклати глава. Джесика грабна Моли — бежовото. Ъ-ъ. Вече им беше загубила дирята. Според Софи някои от мечетата бяха добри, другите — лоши. Накрая кандиса да гушне Тимоти, пандата.

— Ей сега се връщам.

— Окей.

Докато слизаше по стълбите, входният звънец иззвъня веднъж, втори път, трети път. Пола не звъни така.

— Добре, де, идвам.

Опита се да надникне през декоративното стъкло на малкото прозорче на вратата. Беше доста запотено. Видя единствено габаритните светлини на спрялата отсреща линейка. Май и тайфун не можеше да отложи ежеседмичния сърдечен удар на Кармин Арабиата.

Отвори.

Отвън стоеше Патрик.

Първият ѝ инстинкт бе да тръшне вратата. Но се овладя. Засега. Хвърли поглед към улицата, но не видя колата на полицаите, които трябваше да го следят. Не отвори противоветрената врата.

— Какво търсиш тук, Патрик?

— Джес — каза той. — Трябва да ме изслушаш.

Гневът ѝ се надигна и влезе в двубой със страха ѝ.

— Точно тук бъркаш — рече. — Изобщо не ми трябва да те слушам.

— Джес. Стегни се. Става дума за мен. — Пристъпи от крак на крак. Беше прогизнал до кости.

— За теб ли? Кой, по дяволите, си ти! Всяко едно от петте момичета е минало през ръцете ти. И ти не намери за необходимо да споделиш този факт?

— През мен минават сума ти пациенти — оправдаваше се Патрик. — Да не очакваш всички да ги помня?

Вятърът виеше. Налагаше им се да викат, за да се чуват.

— Глупости. Те са били при теб през последната една година.

Патрик сведе поглед.

— Може би исках да избягна...

— Кое, да не се замесиш в случая ли? На кой ги разправяш тия шибани глупости?

— Джес, ако може само...

— Не биваше да идваш тук, Патрик — каза тя. — Това ме поставя в истински неудобно положение. Върви си.

— За Бога, Джес! Да не би наистина да смяташ, че имам нещо общо с тези... тези...

Прекрасен въпрос — мина ѝ през ума. Въпросът на въпросите, като си помислиш.

Отвори уста да му отговори, но в този момент тресна мълния и се получи токов удар. После лампите светнаха, пак угаснаха, отново светнаха.

— Не знам... какво да мисля, Патрик.

— Дай ми само пет минутки, Джес. Пет минутки и изчезвам.

Видя в очите му един изпълнен с болка свят.

— Моля те... — Беше прогизнал от дъжда и тя изведнъж го съжали.

Но най-лудото бе, че се сети за оръжието си. Беше горе, в дрешника в коридора, където си му беше мястото. Сети се не за друго, а за пистолета и дали ще успее да се добере до него, ако ѝ се наложи.

Заради Патрик.

Всичко ѝ се стори толкова нереално.

— Мога ли поне да вляза?

Нямаше смисъл да спори. Отвори леко противоветрената врата и пороят успя да се намъкне покрай нея. Отвори я докрай. Знаеше, че Патрик го следят, дори колата да не се виждаше. Имаше оръжие, имаше и подкрепление.

Колкото и да си налагаше, не беше успяла да се убеди, че Патрик е виновен. Тук не ставаше дума за някакво престъпление от ревност, за мигновена загуба на разсъдък, която го е тласнала до крайната стъпка. Ставаше дума за систематично, хладнокръвно унищожение на шест души. Ако не и повече.

Трябваше ѝ обаче поне една солидна улика, която да я лиши от избор.

Но дотогава...

Токът угасна.

Отгоре се чу жалният вой на Софи.

— Исусе Христе! — изстена Джесика. Погледна към отсрещната страна на улицата. В някои от къщите все още имаше ток. Да не би пък да бяха запалили свещи?

— Може да е някой бушон — каза Патрик и мина покрай нея. — Къде е таблото?

Джесика остана с поглед, вперен в пода, с ръце на хълбоците. Е, вече ставаше прекалено.

— В края на стълбите, до вратата на мазето — каза отчаяно. — На масата в столовата има фенерче. Но мисля, че не сме...

— Мамо-о-о! — долетя отгоре.

Патрик свали шлифера си.

— Щом проверя таблото, изчезвам. Обещавам ти.

Грабна фенерчето и се запъти към мазето.

Джесика се изкачи опипом до горе в неочаквания мрак. Влезе в стаята на Софи.

— Не се бой, миличко — каза и седна на ръба на леглото. Лицето на Софи едва се виждаше — мъничко, кръгличко и

уплашено. — Искаш ли да слезеш долу с мама?

Софи поклати глава.

— Сигурна ли си?

Софи кимна.

— Тати ли е тук?

Джесика излезе от стаята ѝ. Отвори шкафа за спално бельо до банята, опипа кутията с хотелски сапунчета и мостри от шампоан и балсам. Сети се как навремето — през каменната епоха на брака ѝ — си правеше продължителни вани с мехурчета на светлината на ароматизирани свещи, пръснати из цялата баня. Понякога заедно с Винсънт. Но сега ѝ се струваше сякаш някой друг е живял този живот. Напипа две свещи с аромат на сандалово дърво. Извади ги от кутията и ги занесе в стаята на Софи.

Кибрит, както можеше да се очаква, липсваше.

— Ей сегичка се връщам.

Слезе до кухнята. Очите ѝ започваха да попривикват с тъмнината. Разрови чекмеджето с чаркове за кибрит. Намери цяла пачка картонени кибритчета. Останки от сватбата им. Усети върху лъскавото капаче повдигнатия с позлатени букви надпис „Джесика и Винсънт“. Как пък точно на тях попадна? Ако вярваше на подобни щуротии, щеше да реши, че съществува някакъв заговор да я докарат до дълбока депресия. Насочи се към стълбите, но в същия миг блесна светкавица и се чу шум от разбито стъкло.

Подскочи от изненада. Някакъв клон се бе отчупил от умирация явор до къщата и бе разбил стъклото на задната врата.

— Е, по-хубаво от това — здраве му кажи — рече си. Дъждът се изливаше право в кухнята ѝ. Навсякъде имаше парчета стъкло. — Да му еба майката!

Извади изпод мивката найлонова торба за боклук и измъкна няколко кабарчета от дъската за бележки в кухнята. В люта битка с вятъра и шибация дъжд успя да забодне торбата около отвора, като същевременно се пазеше да не се пореже на някое останало по вратата парче стъкло.

Какво, по дяволите, я очаква още?

Погледна към мазето и видя танцуващия лъч на фенерчето.

Грабна кибритите и се запъти към столовата. Разрови чекмеджетата на скрина и откри куп различни свещи. Запали пет-шест

и ги разнесе из столовата и дневната. Качи се горе и запали двете в стаята на Софи.

— Така е по-добре, нали? — попита.

— По-добре е — отвърна Софи.

Джесика протегна ръка и обърса сълзичките ѝ.

— Токът скоро ще дойде. Окей?

Софи кимна, макар никак да не бе убедена.

Джесика огледа стаята. Ако не друго, свещите поне прогонваха чудовищните сенки. Въртна нослето на Софи и получи в отговор слабо хихикане. В момента, в който стигна до стълбите, телефонът извънтя.

Влезе в спалнята си и го вдигна.

— Ало?

До ушите ѝ достигна неземеен вой и съскане. А през него едва-едва се чу:

— Обажда се Джон Шепърд.

Звучеше така, сякаш говори от луната.

— Едва те чувам. Какво има?

— Чуваш ли ме?

— Да.

Пращане по линията.

— Току-що се обадиха от болницата.

— Какво? Не те чувам. — Връзката наистина беше отвратителна.

— Да ти звънна ли на мобифона?

— Окей — каза Джесика. И в същия миг се сети. Мобифонът бе в колата. А тя — в гаража. — Не, няма смисъл. Давай нататък.

— Съобщиха ни какво е стискала в ръката си Лорен Семански.

Нещо за Лорен Семански.

— Окей.

— Счупена химикалка е било — викаше Шепърд. — От „Сейнт Джоузеф“.

Това поне Джесика чу ясно. Колкото ѝ да не го искаше.

— Какво искаш да кажеш?

— На нея били логото и адресът на „Сейнт Джоузеф“. Химикалката е от самата болница.

Сърцето ѝ изстина. Не можеше да повярва.

— Сигурен ли си?

— Няма ни най-малкото съмнение — каза Шепърд. Връзката започваше да се разпада. — Слушай, проследяващите са изтървали Фаръл... „Рузвелт“ е наводнен чак до...

Тишина.

— Джон?

Нищо. Линията бе прекъсната. Джесика зачука по комутатора.

— Ало?

Отвърна ѝ плътна, черна тишина.

Окачи слушалката и отиде до дрешника в коридора. Хвърли поглед надолу по стълбите. Патрик още беше в мазето.

Бръкна в дрешника, на най-горната лавица, а умът ѝ се завъртя като пумпал.

Той все разпитва за теб — казваше ѝ Анджела.

Измъкна глока от кобура.

Бях тръгнал към сестра ми в Манаянк — бе казал Патрик, на няма и седем метра от още топлото тяло на Бетани Прайс.

Провери пълнителя. Пълен.

Докторът му идва вчера да го види — каза Агнес Пински.

Пъхна пълнителя, после вкара патрон в цевта. И заслиза надолу.

Навън вятърът продължаваше да вие и да раздрънква прозорците.

— Патрик?

Никакъв отговор.

Стигна до долния край на стълбището, изшляпа през всекидневната, издърпа чекмеджето на скрина и грабна стария фенер. Натисна бутона. Никакви батерии. Естествено. Благодаря ти, Винсънт.

Затвори чекмеджето. Извика още по силно:

— Патрик?

И пак тишина.

Губеше контрол върху събитията, и то адски бързо. Но беше изключено да слезе в мазето без светлина. Няма начин.

Тръгна заднишком нагоре по стълбите, като се мъчеше да не вдига никакъв шум. Ще грабне Софи и няколко одеяла, ще я качи на тавана и ще я заключи. Софи ще я е страх, но пък ще е в безопасност.

Трябва да овладее както себе си, така и ситуацията. Ще заключи Софи, ще се добере до мобифона и ще поиска подкрепление.

— Няма страшно, пиленце — каза. — Няма страшно.

Взе Софи от леглото и я гушна. Софи трепереше. Зъбите ѝ тракаха.

На мъждукащата светлина от свещите на Джесика ѝ се стори, че ѝ се привижда. Сто на сто ѝ се е сторило. Вдигна свещта и я приближи.

Нямаше грешка. На челото на Софи бе направен кръст със син тебешир.

Убиецът не е в къщата.

Убиецът е в *стаята*.

Петък, 21:25 ч.

Бърн излезе от булеварда „Рузвелт“. Главата му тътнеше, образите прелитаха един след друг с мощен рев — полудяло слайдшоу от кланица.

Убиецът дебне Джесика и дъщеря ѝ.

Бърн беше видял лотарийния билет, оставен от убиеца в ръцете на Кристи Хамилтън, но отначало не се беше усетил. Нито един от групата не се усети. Едва когато в лабораторията почистиха номера, всичко си дойде на мястото. Нямаше нужда да търсят продавач на билети. Трябваше да вървят по следата, оставена от самия номер.

Според лабораторията, убиецът е избрал билет на Big 4 с номер 9-7-0-0.

А адресът на черквата „Сейнт Катерин“ бе Франкфърд Авеню номер 9700.

Джесика бе най-близо до истината. Молитвеният убиец е същият, който е омазал вратата на черквата преди три години, и е решен да приключи лудостта си именно там тази нощ. Възнамерявал е да откара Лорен Семански до черквата и да изпълни на олтара ѝ последната от петте скръбни мистерии.

Разпятието.

Съпротивата и бягството на Лорен само са го забавили. В мига, в който пипна счупената химикалка в ръката на Лорен, Бърн усети какъде в крайна сметка е тръгнал убиецът и коя ще е последната му жертва. Веднага се обади в Осми участък, а оттам обещаха да пратят шестима полицаи в черквата и две патрулни коли до къщата на Джесика.

Единствената останала на Бърн надежда бе да не закъснеят.

Уличното осветление беше угаснало, а с него — и светофарите. И както ставаше винаги при подобни обстоятелства, филаделфийци до един забравяха как се шофира. Извади мобифона и отново потърси

Джесика. Даваше заето. Опитва мобифона ѝ. Звънна пет пъти, после го прехвърли в гласовата поща.

Хайде, бе, Джесика.

Отби встрани и затвори очи. На човек, който никога не е изпитвал цепещата болка на една пощуряла мигрена, няма смисъл да се опитваш да му я описваш. Светлините на движещите се насреща му автомобили прогаряха зениците му. Измежду светкавиците му се привиждаха тела. Не очертаните с тебешир силуети след изнасянето на трупа от местопрестъплението, а самите човешки тела.

Теса Уелс и обвиването на ръцете и краката ѝ около колоната.

Никол Тейлър и полагаането ѝ в полето с пъстри цветя.

Бетани Прайс и короната ѝ от остра бодлива тел.

Кристи Хамилтън и облялата я кръв.

Очите им са отворени, питат и молят.

Молят го него.

Петото тяло изобщо не се виждаше ясно, но онова, което зърна, го разтърси до дън душа.

Петото тяло бе на мъничко момиченце.

73.

Петък, 21:35 ч.

Джесика тръшна вратата на стаята и я заключи. Трябваше да почне от най-близо. С насочен напред пистолет погледна под леглото, зад пердетата, в дрешника.

Празно.

Патрик бе успял някак си да се качи горе и да направи кръста върху челото на Софи. Опита се внимателно да попита детето, но то явно бе травмизирано.

От самата мисъл на Джесика ѝ се повдигна, но и я вбеси. Точно сега обаче яростта беше неин враг. Животът ѝ бе застрашен.

Приседна отново на леглото.

— Сега трябва да правиш каквото ти каже мама. Разбираш ли?

Софи гледаше в една точка, сякаш беше изпаднала в шок.

— Миличко? Слушай мама.

Мълчание.

— Мама ще ти направи легло в дрешника, окей? Все едно сме на палатка. Нали?

Никаква реакция от Софи.

Джесика се втурна към дрешника. Избута всичко назад, дръпна чаршафите от леглото и скалпи място за лягане. Сърцето ѝ се късаше от мъка, но нямаше избор. Измъкна всичко останало от дрешника и го струпа на пода. Всичко, което би могло да навреди на Софи. Вдигна детето от леглото и продължи да се бори с бликналите от ярост и ужас сълзи.

Целуна Софи и затвори вратата на дрешника. Превъртя ключа и го пусна в джоба си. Грабна пистолета и излезе от стаята.

Всички свещи, които бе оставила из къщата, бяха угасени. Навън виеше вятър, но вътре цареше гробовна тишина. Опияняващ мрак — мрак, който сякаш поглъщаше всичко, до което се докоснеше. Джесика виждаше нещата, които следваше да са на мястото си, по скоро в

съзнанието си, а не с очите си. Докато слизаше по стълбите си представи отново разположението на вещите във всекидневната. Масата, столовете, скрина, шкафа с телевизора, уредбата и видеото, малките канапенца. Всичко ѝ бе до болка познато, но в този миг — и абсолютно чуждо. Всяка сянка приютяваше в себе си някакво чудовище, очертание, опасност.

Откакто бе започнала работа в полицията, всяка година бе карала опреснителния курс по тактическа стрелба с бойни патрони. Но това ставаше на полигона, а не в собствения ѝ дом, който трябваше да е закрилата ѝ от лудия външен свят. Тук имаше място само за игрите на едно малко момиченце. А сега се превърна в бойно поле.

Стигна до последното стъпало и изведнъж си даде сметка какво прави. Оставила бе Софи сама горе. Наистина ли бе прочистила целия етаж? Навсякъде ли надникна? Елиминирала ли бе всяка възможна заплаха?

— Патрик? — Гласът ѝ бе слаб, умолителен.

Никакъв отговор.

По раменете и гърба ѝ, та чак до кръста се стичаха ручейчета студена пот.

После по-силно, но не толкова, че да уплаши Софи:

— Слушай, Патрик. Държа пистолет. Не се ебавам. Искам да ми се покажеш моментално. Ще отидем в управлението и ще се разберем. Не ме измъчвай.

Студено мълчание.

Само вятър.

Патрик ѝ бе взел единственото работещо фенерче в къщата. Вятърът блъскаше прозорците в рамките им с пронизителния, нисък вой на ранено животно.

Пристъпи в кухнята и се опита да фокусира зрението си в мрака. Придвижваше се бавно, с опряно в стената ляво рамо — противоположното на ръката, с която стреля. При нужда можеше да долепи гръб до стената и да извърне оръжието на сто и осемдесет градуса, да опази тила си.

Кухнята бе чиста.

Преди да се извърти с гръб покрай рамката на вратата по посока на всекидневната, спря и наостри слух. Сред нощните звуци ѝ се стори, че долови нечий стон. Плач? Убедена бе, че не е Софи.

Остана заслушана, но звукът като че ли бе вече напуснал дома ѝ.

През счупеното стъкло на задната врата долови мириса на дъжд върху ранната пролетна земя — мирис на пръст и влага. Пристъпи в мрака, а парчетата стъкло изхрущяха под крака ѝ. От силния порив на вятъра крайчетата на черната найлонова торба зашляпаха по рамката.

Докато се промъкваше в дневната се сети, че лаптопът ѝ е на малкото бюро. Ако не се лъжеше и ако изобщо можеше да разчита на някакъв късмет тази нощ, батерията му трябваше да е вече напълно заредена. Придвижи се към бюрото и отвори лаптопа. Екранът светна, примига два-три пъти, после обля стаята с млечносиня светлина. Джесика затвори очи за няколко секунди, после пак ги отвори. И тази светлина ѝ стигаше. Дневната се разкри пред очите ѝ.

Надникна зад малките канапенца, в сянката до шкафа с телевизора. Отвори и дрешника до входната врата. Никъде нищо.

Прекося стаята. Ако не се лъжеше, Софи държеше електронното си вървящо кученце в едно от чекмеджетата под телевизора. Издърпа го. Ярката пластмасова муцунка се опули насреща ѝ.

Йес!

Извади откъм гърба на играчката двете батерии и влезе в столовата. Пъхна ги във фенера. Светлина.

— Патрик. Най-сериозно ти казвам. Трябва да ми отговориш.

Не очакваше отговор. И не го получи.

Пое дълбоко въздух, съсредоточи се и бавно заслиза по стълбите към мазето. Долу цареше пълен мрак. Патрик беше изключил фенерчето. На половината път Джесика спря и прокара лъча през стаята в синхрон с пистолета. Неща, които поначало винаги са били безвредни — пералнята и сушилнята, мивката, котлето за отопление и омекотителят за вода, торбата със стиковите за голф и градинските мебели, както и всички останали дреболии от живота, — изведнъж се бяха заредили с някаква заплаха, изписана по повърхността им от дългите сенки.

Всичко си беше там, където трябваше да бъде.

С изключение на Патрик.

Продължи надолу по стълбите. Вдясно от нея имаше ниша, в която се помещаваше електроразпределителното табло с бушоните. Освети, доколкото можа, нишата и дъхът ѝ спря от онова, което се разкри пред очите ѝ.

Телефонната кутия.

Линията не бе прекъснала заради бурята.

Висящите надолу жици ѝ говореха, че линията е била прерязана.

Внимателно стъпи върху бетонния под на мазето. Отново обшари помещението с фенерчето. Започна да отстъпва заднешком към предната стена, когато се спъна в нещо. Нещо тежко. Метално. Извърна се и видя една от гирите си, петкилограмова.

И в този миг съзря и Патрик. Лежеше по лице върху бетона. До краката му лежеше другата гира. Вероятно се беше спънал в нея, докато е отстъпвал на заден ход от телефонната кутия.

Не мърдаше.

— Стани — каза. Гласът ѝ бе дрезгав и слаб. Запъна ударника на глока. Щракането отекна от тухлените стени. — Стани... копеле... мръсно.

Не помръдна.

Джесика го доближи и го бутна с крак. Нищо. Никаква реакция. Отпусна ударника, но продължаваше да държи пистолета насочен към него. Наведе се и пхна ръка към шията му. Напипа пулс. Силен.

Но и нещо мокро.

Извади ръката си с кръв по нея.

Джесика отскочи назад.

Изглежда Патрик се е препънал в гирата, докато е режел телефонните жици, и е рухнал в несвоят.

Грабна лежащото то тялото фенерче и хукна нагоре. Изскочи през външната врата. Трябваше да се добере до мобифона си. Излезе на верандата. Дъждът продължаваше да блъска по брезентовия сенник. Огледа улицата. Навсякъде по другите къщи светеше. По улицата лежах изпочупени клони, които ѝ напомняха на разхвърляни кости. Силен порив на вятъра я окъпа за нула време. Улицата беше пуста.

С изключение на линейката отсреща. Габаритите бяха угасени, но чуваше двигателя ѝ и видя пушека от ауспуха. Прибра пистолета в кобура и прекоси на бегом улицата под поройния дъжд.

Санитарят зад линейката тъкмо се канеше да затвори вратите, но чу Джесика и се обърна към нея.

— Какво има? — попита.

Джесика прочете името на горното джобче: Дрю.

— Дрю, слушай ме внимателно — каза Джесика.

— Окей.

— Аз съм полицаи. В къщата ми има ранен човек.

— Лошо ли е ранен?

— Не съм, сигурна, но искам да ме изслушаш. Без да говориш.

— Окей.

— Телефонът ми не работи. Токът е спрял. Искам да се обадиш на 911. Да им кажеш, че полицаи се нуждае от помощ. Да пратят тук всяко налично ченге и майка му. След като се обадиш, ела в дома ми. Раненият е в мазето.

Вятърът запрати талаз от вода през улицата. Около краката ѝ се вихреха листа и всякакви други боклуци. Налагаше ѝ се да вика, та онзи да я чуе.

— Разбра ли ме? — изкрещя.

Дрю грабна торбата, затвори задната врата на линейката и вдигна портативния радиопредавател.

— Да вървим.

74.

Петък, 21:45 ч.

Колите лазеха по Котмън Авеню. На Бърн му оставаше по-малко от километър до дома на Джесика. Опита се да влезе в някоя от страничните улички, но те до една бяха блокирани от клони и жици, или тънеха във вода.

Колите приближаваха внимателно залетите участъци и ги преминаваха едва ли не със скоростта на охлюви. Колкото повече се приближаваше към дома ѝ, толкова повече мигрената избуяваше. Нечий клаксон го накара да стисне волана и в този момент осъзна, че е карал със затворени очи.

Трябваше да се добере до Джесика.

Паркира, провери оръжието и слезе.

Оставаха му само няколко преки.

Мигрената го блъсна още по-силно, докато вдигаше яката си да се предпази от вятъра. Бореше се с талазите дъжд, и усещаше...

Той е вътре в къщата.

Наблизо е.

Не бе очаквал тя да пусне някого у дома си. Искане да я притежава изцяло. Има свои планове за нея и дъщеря ѝ.

Когато онзи влезе през предната врата, плановете му...

75.

Петък, 21:55 ч.

... се измениха, но не се промениха.

И самият Христос се е сблъскал с препятствия през тази седмица. Фарисеите се мъчат да Го прилъжат да изрече богохулство. Юда, разбира се, Го предава на първосвещениците, като им казва къде могат да Го намерят.

Но това не Го е възпряло.

И мен няма да ме спре.

Ще се разправя с този нашественик, с този Искарот.

В това тъмно мазе ще накарам нашественика да заплати с живота си.

76.

Петък, 21:55 ч.

Още с влизането в къщата Джесика посочи на Дрю мазето.

— Като слезеш по стълбите, веднага вдясно — каза.

— Как по-точно е ранен? — попита Дрю.

— Не знам — отвърна Джесика. — В безсъзнание е.

Джесика го чу как се обади по радиото на 911, докато слизаше по стълбите.

Качи се в стаята на Софи. Отключи вратата на дрешника. Софи беше будна. Седеше сред гората от палта и панталони.

— Добре ли си, бебче? — попита я.

Софи продължаваше да не реагира.

— Мама е тук, детенцето ми. Мама е тук.

Вдигна я. Софи обви врата ѝ с ръчичките си. Сега вече нямаше страшно. Усети с тялото си детското сърчице. Прекоси стаята и погледна през предните прозорци. Улицата бе само отчасти наводнена. Огледа се дали пристига помощ.

— Госпожо?

Викаше я Дрю.

Джесика застана на горния край на стълбите.

— Какво има?

— Ами, не знам как точно да ви го кажа.

— Какво да ми кажеш?

— Ами, долу няма никой — отвърна Дрю.

Петък, 22:00 ч.

Бърн свърна покрай ъгъла на катраненочерната улица. Приведен срещу вятъра, заобикаляше падналите по тротоара и платното клони. През някои от прозорците се виждаше трептяща светлина, чиито сенки танцуваха по пердетата. В далечината някаква жица се скъса и поръси искри по колата под нея.

Нямаше нито една патрулна кола от Осми. Опита пак мобифона. Нищо. Ни помен от сигнал.

Беше идвал до дома на Джесика само веднъж. Оглеждаше сградите внимателно, мъчейки се да се сети коя точно е нейната. Не можа да я разпознае.

Точно това е една от най-гадните страни на живота във Филадельфия. Дори ако става дума за Североизточна Филадельфия. Понякога всичко изглежда еднакво.

Спря пред къща-близнак, която му се стори позната. Но при тая липса на улично осветление не можеше да е сигурен. Затвори очи и се напъна да си спомни. Създадените от молитвения убиец образи затуляха всичко останало. Падаха като чукове върху някаква стара механична пишеща машина — меко олово върху лъскава бяла хартия, размазано черно мастило. Но бе прекалено близо, за да може да разчете буквите.

78.

Петък, 22:00 ч.

Дрю я чакаше на долния край на стълбите за мазето. Джесика запали свещите в кухнята и сложи Софи да седне на един от столовете край масата. Остави пистолета върху хладилника.

Слезе. Кървавото петно върху бетона си беше още там. Но Патрик го нямаше.

— Диспечерът каза, че са пратили две патрулки — рече Дрю. — Но се боя, че тук долу няма никой.

— Сигурен ли си?

Дрю разходи лъча на фенерчето из мазето.

— Ако няма някой таен изход от тук, трябва да се е качил по стълбите.

Насочи фенерчето към стъпалата. По тях нямаше кървави отпечатъци. Дрю коленичи и с облечените в латексови ръкавици ръце пипна кръвта на пода. После размаза пръсти.

— Твърдиш, че допреди малко е бил тук, значи?

— Да — отвърна Джесика. — Допреди две минути. Щом го видях, изскочих навън и прекосих улицата.

— Как се е наранил? — попита я той.

— Нямам представа.

— Ти самата добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Ами, полицията ще пристигне всеки момент. Ще огледат всичко най-внимателно. — Изправи се. — Дотогава тук долу ще сме в безопасност, струва ми се.

Какво? Мина през ума на Джесика?

Тук долу ще сме в безопасност?

— Момиченцето ти добре ли е? — попита той.

Джесика се втренчи в него. Някаква студена ръка обви сърцето й.

— Не съм споменала, че имам момиче.

Дрю смъкна ръкавиците и ги пусна в торбата си.

На светлината от фенерчето Джесика забеляза следите от син тебешир по пръстите му и дълбоката следа от одиране по дясната му ръка. В същия миг видя и краката на Патрик да стърчат изпод стълбите.

И моментално осъзна. Този изобщо не се беше обадил на 911. Никой не идва. Джесика се обърна да бяга. Към стълбите. При Софи. На безопасно място. Но преди да мръдне дори, от мрака се стрелна ръка.

Отгоре ѝ се метна Андрю Чейс.

79.

Петък, 22:05 ч.

Оказа се, че не бил Патрик Фаръл. След като Бърн прегледа още веднъж архива на болницата, всичко си дойде на мястото.

Освен че са минали през Патрик Фаръл в спешното отделение на „Сейнт Джоузеф“, още нещо свързваше момичетата: службата за спешна помощ. Всичките са били от Северна Филадельфия. И всичките са били превозени с линейка на „Гленууд Амбюлънс Груп“.

И на петте първа помощ е била оказана от Андрю Чейс.

Чейс е познавал и Саймън Клоуз, за което Саймън заплатил с живота си.

В деня на смъртта си Никол Тейлър явно се е опитвала да напише на дланта си не P-A-R-K-H-U-R-S-T, а P-A-R-A-M-E-D-I-C.

Бърн отвори мобифона и за последен път се опита да набере 911. Нищо. Иконката за силата на сигнала бе на нула. Сигнал няма. Патрулките нямаше да успеят да стигнат навреме.

Налагаше се да влезе в бой сам.

Стоеше пред къща–близнак и се мъчеше да запази с длан очите си от дъжда.

Тази ли беше?

Мисли, Кевин. Нищо ли не ти направи впечатление в оня ден, когато мина да я вземеш? Нищо не помнеше.

Извърна се и погледна зад себе си.

Паркираната линейка. „Гленууд Амбюлънс Груп“.

Тази е.

Извади оръжието, вкара патрон в цевта и забърза по алеята към гаража.

80.

Петък, 22:10 ч.

Джесика се бореше на дъното на непрогледната мъгла. Седеше на пода в собственото си мазе. Беше почти тъмно. Помъчи се да състави уравнение от тези два факта, но не получи приемлив резултат.

В този миг реалността я заля.

Софи.

Помъчи се да се изправи, но краката ѝ не я слушаха. Не беше вързана. Но си спомни — нещо ѝ инжектираха. Пипна врата си там, където бе влязла иглата, и на пръста ѝ остана капчица кръв. На светлината на фенера зад гърба ѝ точицата започна да се размазва. И си даде сметка какъв ужас са изпитали петте момичета.

Но тя не е момиче. Тя е жена. Полицай.

Инстинктивно посегна към хълбока. Няма нищо. Къде ѝ е оръжието?

Горе. Върху хладилника.

Майка му стара.

За секунда ѝ се повдигна, светът заплува, подът под нея сякаш се развълнува.

— Не биваше да се стигне дотам, разбираш ли? — каза той. — Но тя се съпротивляваше. Веднъж се бе опитала да се отърве от него, но после започна да се съпротивлява. Знаеш ли колко пъти ми се е случвало?

Гласът идваше откъм гърба ѝ. Беше нисък, плавен, обвит в меланхолията на дълбока лична загуба. Фенерчето бе все още в ръцете му. Лъчът танцуваше из цялата стая.

Джесика искаше да реагира, да направи движение да го удари. Духът в нея беше силен. Но плътта бе безсилна.

Беше останала насаме с молитвения убиец. Смяташе, че идва помощ, но се оказа, че е сгрещила. И никой не знае, че те двамата са сами тук, заедно. През ума ѝ минаха образите на жертвите му. Кристи Хамилтън, цялата облята в кръв. Короната от бодлива тел на главата на Бетани Прайс.

Длъжна бе да поддържа разговора.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Не са били лишени от възможности през целия си живот — рече Андрю Чейс. — Всяка една от тях. Но са ги отхвърлили, нали? Бяха умни, здрави, завършени. Но това не им е стигало.

Джесика успя да погледне към горния край на стълбите. Молеше се да не види там своята малка Софи.

— Всичко са си имали, но са решили да го отхвърлят — каза Чейс. — И за какво?

Вятърът виеше покрай прозорците на мазето. Андрю Чейс закричи напред-назад и светлината на фенерчето заподскача в мрака.

— А моето момиче какви възможности имаше? — попита той.

Има дете — рече си Джесика. Това е добре.

— Момиченце ли имаш? — попита го.

Гласът ѝ звучеше като отдалече, сякаш говореше през метална тръба.

— *Имах* момиченце — каза. — Но дори не можа да стартира.

— Какво стана? — Все по-трудно ѝ ставаше да оформя думите. Не беше сигурна доколко е умно да го кара да преживее отново сполетялата го някога трагедия, но не знаеше какво друго може да направи.

— И ти си била там.

Била съм там ли? Рече си Джесика. *За какво, по дяволите, приказва тоя?*

— Не те разбирам — каза.

— Няма значение — отвърна той. — Ти не си виновна.

— Да съм... виновна?

— Но тогава, през онази нощ, светът полудя, помниш ли? И то как! Злото обсеби улиците на този град и страшна буря го сполетя. Момиченцето ми бе принесено в жертва. А праведните пожънаха отплатата. — Тонът му ставаше все по-висок и по-мелодичен. — Тази вечер разплащам всички дългове.

О, Божичко — помисли си Джесика и ѝ се повдигна от залелия я като вълна спомен за онази брутална Бъдни вечер.

Та той говори за Катерин Чейс. Жената, която пометна в нейната патрулна кола. Андрю и Китерин Чейс.

— В болницата ни разправяха: „О, изобщо не се притеснявайте, винаги можете да си имате друго бебе.“ Но те не могат да знаят. Животът ни с Кити се обърна наопаки. При всичките така наречени чудеса на съвременната медицина не успяха да спасят момиченцето ми, а Бог не ни дари с друго дете.

— Онази нощ... никой не бе виновен — каза Джесика. — Бурята беше ужасна. Нали си спомняш?

Чейс кимна.

— Много добре я помня. Трябваша ми близо два часа, докато стигнах до „Сейнт Катерин“. Молих се на светията-закрилник на жена ми. Предложих и аз да направя жертвоприношение. Но момиченцето ми така и не се върна.

„Сейнт Катерин“ — мина ѝ през ума. Беше познала.

Чейс грабна найлоновата торба, която беше донесъл. Пусна я на пода до Джесика.

— А смяташ ли, че обществото ще страда за гад като Уили Круз? Той беше педераст. Варварин. Най-низщата форма на човешкия вид.

Започна да вади от торбата разни неща. Слагаше ги на пода до Джесика. Тя бавно сведе поглед. Акумулаторна бормашина. Макара с конец за шиене на корабни платна, голяма извита игла, друга спринцовка.

— Невероятно е колко неща можеш да чуеш от някои мъже, сякаш се гордеят с тях — каза Чейс. — Няколкостотин грама бърбън. Няколко хапчета перкосет. И всичките им ужасни тайни изскачат на повърхността.

Започна да вдява губерката. При целия гняв в гласа му, ръцете му не трепваха.

— А покойният доктор Паркхърст? — продължи той.

— Който благодарение на служебното си положение се възползваше от млади момичета? Моля, моля. Никаква разлика. Единственото, което го отделяше от типове като Круз, бе произходът му. Теса всичко ми разправи за доктор Паркхърст.

Джесика искаше да проговори, но не можеше. Целият ѝ страх се насъбра в гърлото ѝ. Усети как започна на моменти да губи съзнание.

— Скоро ще разбереш — каза Чейс. — В неделя на Великден ще има възкресение.

Остави вдянатата игла на пода и се доближи на сантиметри от лицето на Джесика. На слабата светлина очите му изглеждаха виненочервени.

— Бог поискал от Авраам детето му. А сега Бог иска от мен твоето.

Недей, замоли се без глас Джесика.

— Време е — каза той.

Джесика направи опит да мръдне.

Но не успя.

Андрю Чейс се заизкачва по стълбите.

Софи.

Джесика отвори очи. Колко време е лежала в безсъзнание? Направи нов опит да помръдне. Усещаше ръцете си, но не и краката. Опита се да се претърколи настрани. Не успя. Помъчи се да се довлече до долния край на стълбите, но усилието се оказа пряко силите ѝ.

Сама ли е вече?

Онзи дали си е отишъл?

Единствената останала да догаря свещ върху сушилния шкаф хвърляше дълги, трептящи сенки по неизмазания таван на мазето.

Наостри слух.

Пак се отнесе нанякъде, но то май не трая повече от няколко секунди.

Стъпки зад гърба ѝ. Непосилно ѝ бе да държи очите си отворени. Адски трудно. Крайниците ѝ се вкочаниха, сякаш бяха от камък.

Извърна глава, доколкото можа. Като видя Софи в ръцете на онова чудовище, отвътре сякаш я обля мразовит дъжд.

Не — изкрещя умът ѝ.

Не!

Вземи мен.

Ето ме. Вземи *мен!*

Андрю Чейс положи Софи до нея на пода. Очите на детето бяха затворени, телцето — отпуснато.

Във вените на Джесика адреналинът се биеше с онова, което ѝ бе инжектирал. Ако само успее да се изправи и да има шанс поне веднъж да го удари, сто на сто ще го повали. Вярно, по-тежък е от нея, но

ръстът му е горе-долу същият. Един удар. С всичката насъбрала се в нея ярост и гняв, това ще му стигне.

Когато той за миг се обърна с гръб към нея, видя, че е намерил глока ѝ. Пъхнал го бе под колана на панталона си.

Щом усети, че той не я вижда, Джесика се придърпа с два-три сантиметра по-близо до Софи. Движението комай докрай изцеди силите ѝ. Трябва да си почине.

Напъна се да види дали Софи диша. Не можа да определи.

Сега Андрю Чейс се извърна към тях с бормашина в ръка.

— Време е за молитва — рече.

Бръкна в джоба и извади монтажен болт.

— Пригответи ръцете ѝ — каза на Джесика. Коленичи и пъхна бормашината в дясната ръка на Джесика. Тя усети как в гърлото ѝ се насъбра жлъчен сок. Ще повърне.

— Какво?

— Тя само спи. Пробий ръцете ѝ и ще я оставя жива. — Извади ластик от джоба и го уви около китките на Софи. Постави между пръстите ѝ молитвена броеница. Без нито една десетка. — Ако ти не го направиш, ще го направя аз. След което ще я пратя при Бог пред очите ти.

— Не... не мога...

— Давам ти трийсет секунди. — Приведе се напред и натисна десния показалец на Джесика върху спусъка. Машината изви. Батерията ѝ бе заредена напълно. От звука на виещата се във въздуха стомана ѝ призля. — Направи го сега — и тя ще остане жива.

Джесика погледна Софи.

— Тя ми е дете — успя да промълви.

Лицето на Чейс остана неумолимо, неразгадаемо. Танцуващият пламък на свещта хвърляше дълги сенки по чертите му. Извади глока изпод колана си, запъна ударника и опря дулото в главата на Софи.

— Остават ти два-сет секунди.

— Чакай!

Усети как силите ѝ изчезнаха, после пак се върнаха. Пръстите ѝ трепереха.

— Мисли си за Авраам — каза Чейс. — Представи си решимостта, с която се е отправил към олтара. И ти можеш да го направиш.

— Не... не мога.

— От всекиго се изисква жертва.

Трябва да печели време.

Няма друг изход.

— Добре — каза. — Окей. — Съсредоточи силата си около ръкохватката. Беше тежка и студена. Опита няколко пъти спусъка. Бормашината реагира. Карбоновата бургия изпищя.

— Прекарай я по-наблизо — едва-едва промълви Джесика.

— Не мога да я стигна.

Чейс се доближи и вдигна Софи. Остави я само на десетина сантиметра от Джесика. Ластикът крепеше ръцете на Софи в молитвена поза.

Джесика вдигна бормашината. Бавно. Остави я за миг в скута си.

Спомни си за първата си тренировка с медицинска топка в салона на Джо Фрейзър. Само след два-три удара в стомаха бе готова да се откаже. Лежеше по гръб, прегърнала тежката сфера, изцедена докрай. Не може повече. Дори да е само един удар. От нея не става боксьор. Срам я беше, че я гледа оня одъртял тежко категорник, който открай време киснеше в салона на Джо — разправяха, че навремето изкарал пълен мач срещу Сони Листън^[1]. А той взе, че й каза: „Повечето хора се провалят не защото нямат сила, а защото нямат воля.“

Съветът му се бе запечатал в съзнанието й завинаги.

В мига, в който Андрю Чейс направи крачка назад, Джесика събра цялата си воля, цялата си решителност, цялата си сила. Единственият шанс да спаси дъщеря си й се удаваше сега. Натисна спусъка, застопори го във включено положение и замахна с дрелката нагоре — светкавично и с все сила. Дългата бургия се заби дълбоко в лявата страна на слабините на Чейс, проби кожа, мускул и плът, впи се в тялото му, намери и раздробил бедрената му артерия. Топлата кръв, която плисна по лицето й, я заслепи за миг и я задави. Чейс изпищя от болка и залитна назад. Краката му поддадоха. Сграбчи с лявата си ръка разкъсания панталон, дано да спре кръвоизлива. Кръвта — лъскава като черна коприна в полумрака — струеше на тласъци между пръстите му. По рефлекс натисна спусъка на насочения към тавана глок. Ревът на оръжието отекна в затвореното помещение.

Джесика едва-едва се изправи на колене. Адреналинът звънеше в ушите ѝ и я тласкаше напред. Трябва да застане между Чейс и Софи. Трябва да стигне дотам. Трябва да се изправи на крака и да забие бургията в сърцето му.

През стеклата се по очите ѝ кръв видя как Чейс изтърва оръжието и се строполи на пода на няколко метра от нея. Виеше от болка. Свали колана си и го омота около лявото бедро. Кръвта му започна да оформя локвичка на пода. Затегна турникета с пронизителен, див писък.

Ще успее ли да се добере до пистолета?

Джесика залази към него. Ръцете ѝ боксуваха в кръвта. Борбата бе за всеки сантиметър. Но преди да успее да се приближи, Чейс сграбчи окървавения глок и бавно се изправи на крака. Залитна напред — маниакален, смъртно ранен звяр. Само на няколко метра от нея. Размахваше оръжието пред себе си, а лицето му се превърна в агонизираща смъртна маска.

Джесика направи опит да стане. Не можа. Дано Чейс дойде по-наблизо. Вдигна бормашината с две ръце.

Чейс отново залитна напред.

Спря.

Не можеше да го стигне.

Ще ги убие и двете.

В този миг Чейс вдигна глава нагоре и изпищя. Докато неземният звук изпълваше помещението, сградата, света — в същият този миг светът се върна към живота, сякаш бе внезапно освободена ярка и шумна пружина.

Дойде токът.

Звукът на телевизора заля горния етаж. До тях се включи котлето на отоплението. Над тях грейнаха всички осветителни тела.

Времето спря.

Джесика обърса с ръка кръвта от очите си. През червената миазма успя да съзре нападателя. Явно очите ѝ още не можеха да фокусират от инжекцията, защото Андрю Чейс ѝ се видя двоен — два размазани образа.

Стисна очи, пак ги отвори, дано погледът ѝ се проясни.

Оказа се, че не вижда двоен образ. А двама мъже. Изведнъж Кевин Бърн се беше озовал зад гърба на Чейс.

Премига два пъти, да не би да халюцинира.
Очите не я лъжеха.

[1] Световен шампион в свръхтежка категория, детрониран от Касиус Клей (Мохамед Али). Единствените боксьори, устояли докрай срещу него, макар и загубили по точки, са: Марта Маршал — 10 рунда, 1956 г.; Бърт Уайтхърст — 10 рунда, април и окт. 1958 г.; Еди Мейчън — 12 рунда, 1960 г.; Били Джойнър — 10 рунда, 1969 г. — Б.пр. ↑

81.

Петък, 22:15 ч.

През целия си стаж в полицията Бърн не преставаше да се изненадва, когато най-сетне установяваше размера, формата и поведението на онези, които преследваше. Много рядко съответстваха по ръст и гротескност на извършените от тях престъпления. Дори си бе изградил теория: чудовищността е обратнопропорционална на физическия размер на извършителя.

Нямаше две мнения: Андрю Чейс бе най-грозната, най-черната душа, която бе срещнал през живота си.

Но сега намиращият се само на два метра от него човек му се стори дребен, незначителен. Бърн обаче не можеше да си позволи това да го успокои или залъже. Андрю Чейс можеше да е всичко друго, но не и незначителен по отношение на семействата, чийто живот бе зачернил.

Даваше си сметка, че няма и капка преимущество над тежко ранения Чейс. Защото собственият му поглед е замъглен; мозъкът му е тресавище от нерешителност и ярост. Ярост спрямо отминалия живот. Ярост, породена от случая с Морис Бланчард. Ярост по отношение на финала на историята с Дябло, който го беше превърнал точно в онова, срещу което винаги се бе борил. Ярост при мисълта, че ако беше вършил работата си малко по-кадърно, сигурно е щял да спаси живота на няколко невинни момичета.

Андрю Чейс усети присъствието му със сетивата на ранена кобра.

През мозъка на Бърн мина светкавично откъс от оная стара песен на Сони Бой Уилямсън „Блус на събирача на данъци“.

*„Отваряй вратата,
щото събирачът на данъци идва.“*

Вратата се отвори широко. Пръстите на лявата му ръка заеха едно познато положение — първото, което научи, когато започна да изучава жестовия език.

Обичам те.

Андрю Чейс се извърна с пламтящ поглед и насочен напред глок.

И Кевин Бърн ги видя в очите на звяра. Всяка една от невинните му жертви. Вдигна пистолета.

Двамата стреляха едновременно.

И отново, както преди, светът побеля и настъпи тишина.

Двойната експлозия оглуши Джесика, отне всичкия ѝ останал слух. Рухна на студения под на мазето. Заобиколена от кръв. Не можеше да си вдигне главата. Докато падаше върху облаците, направи опит да открие Софи в костницата от разкъсана човешка плът. Пулсът ѝ утихна, очите ѝ се замъглиха.

Софи — повтаряше наум, все по-слабо и по-слабо.

Сърцето ми.

Животът ми.

82.

Великден, 11:05 ч.

Майка ѝ седеше на люлката, а любимата ѝ слънчевожълта лятна рокля ловеше тъмновиолетовите петънца в очите ѝ. Устните ѝ бяха с цвят бордо, а прежурящото слънце придаваше на косата ѝ блясъка на плътен махагон.

Ароматът на току-що запалени брикети от дървени въглища изпълваше въздуха и носеше със себе си звуците на предавания по телевизията бейзболен мач на „Филаделфия Филийз“. Всичко това, подплатено с хихиканията на братовчедките ѝ, аромата на пури „Пароди“ и на *vino di tavola*^[1].

От грамофона долиташе прегракналият глас на Дийн Мартин: *Върни се в Соренто*. Неизменно на плоча. CD-техниката все още не бе нахлула в царството на спомените ѝ.

— Мамо? — каза Джесика.

— Не, мила — рече Питър Джовани. Гласът на баща ѝ бе необичаен. Някак си остарял.

— Тати?

— Тук съм, миличка.

Обзе я чувство на облекчение. Щом баща ѝ е тук, всичко ще е наред. Нали така? Нали е полицай. Отвори очи. Чувстваше се слаба, изцедена докрай. Беше в болнична стая, но, доколкото усещаше, не бе свързана към никакви машини или системи. Паметта ѝ бавно се възвърна. Спомни си рева на двата пистолета в тясното мазе. Нямаше усещането да е простреляна.

До долната табла на леглото стоеше баща ѝ, а зад него — братовчедка ѝ Анджела. Когато извърна глава надясно, видя Джон Шепърд и Ник Паладино.

— Софи — каза Джесика.

Последвалото мълчание взриви сърцето ѝ на милион парченца и всяко едно се превърна в комета на страха. Огледа ги поред — лице по лице — бавно, замаяно. Очите. Трябва да ги погледне в очите. В болница всеки говори онова, което смята, че пациентът иска да чуе:

„Има сериозна вероятност да...“

„При подходяща терапия и медикаментозно лечение...“

„Той е най-добрият в неговата специалност...“

Трябва да види очите на баща си. От тях ще узнае истината.

— Софи е добре — каза баща ѝ.

Очите му не лъжат.

— Винсънт е с нея долу в кафенето.

Затвори очи и остави сълзите да текат на воля. Сега вече можеше да чуе всичко останало. Давай нататък.

Гърлото ѝ бе пресъхнало и я болеше.

— Чейс? — успя да изрече.

Двамата инспектори я погледнаха, после се спогледаха.

— Какво стана... с Чейс? — повтори тя.

— Тук е. В интензивното. Под охрана — каза Шепърд. — Четири часа го оперираха. Лошата новина е, че ще го бъде. Хубавата новина е, че имаме всички необходими доказателства, за да го изпратим на съд. Домът му се оказа истинска петриева паничка.

Джесика затвори за миг очи, за да поеме информацията. Очите на Андрю Чейс наистина ли бяха кървавочервени? Имаше чувството, че точно такива щяха да се явяват в кошмарите ѝ.

— Приятелят ти Патрик обаче не успя да устиска — каза Шепърд. — Съжалявам.

Лудостта на онази нощ бавно пропълзя в съзнанието ѝ. Та тя бе подозирала, че Патрик е извършил всички тези престъпления. Може би, ако му беше повярвала, той нямаше да се появи в дома ѝ тогава. А сега щеше да е жив.

Някъде дълбоко в нея пламна съкрушителна мъка.

Анджела взе пластмасовата чаша с ледена вода и поднесе сламката към устата на Джесика. Очите ѝ бяха червени и подути. Приглади косата на Джесика и я целуна по челото.

— Аз как се озовах тук? — попита Джесика.

— Приятелката ти Пола — отвърна Анджела. — Дошла да види дали ти е дошъл токът. Задната врата зеела. Слязла долу и... видяла всичко. — Очите ѝ пак се напълниха със сълзи.

А Джесика си спомни всичко. Усети, че ѝ е невъзможно дори да спомене името му. Че отвътре я разкъсва реалната възможност той да е заменил своя живот срещу нейния. Чувството — гладен звяр — се

мъчеше да излезе навън. А в тази огромна, стерилна сграда нямаше да се намери нито хап, нито процедура, от която раната ѝ някога да зарасте.

— Какво стана с Кевин? — попита.

Шепърд впери поглед в пода, после в Ник Паладино.

Когато отново погледнаха Джесика, очите им бяха мрачни.

[1] Трапезно вино (итал.). — Б.пр. ↑

ЧЕЙС СЕ ПРИЗНАВА ЗА ВИНОВЕН, ОСЪДЕН Е НА ДОЖИВОТЕН ЗАТВОР

Елинър Маркър-Дечант
Щатен репортер на „Рипорт“

Андрю Тод Чейс, известен като „Молитвеният убиец“, в четвъртък се призна за виновен за извършването на осем предумишлени убийства, като по този начин сложи края на едно от най-кръвавите престъпни деяния в историята на Филадельфия. Непосредствено след това бе отведен в щатския затвор в окръг Грийн.

В рамките на постигнатото със службата на филадельфийския окръжен прокурор споразумение, тридесет и седемгодишният Чейс се призна за виновен за убийствата на Никол Т. Тейлър — на седемнайсет години; Теса А. Уелс — шестнайсет; Бетани Р. Прайс — петнайсет; Кристи А. Хамилтън — седемнайсет; Патрик М. Фаръл — трийсет и шест; Брайън А. Паркхърст — трийсет и пет; Уилем Круз — четирийсет и две и Саймън Е. Клоуз — трийсет и две, всички от Филадельфия. Мистър Клоуз работеше като щатен репортер на „Рипорт“.

В замяна на признанието прокуратурата се отказа от повдигането на ред други обвинения, включително отвличане, нанасяне на тежка телесна повреда и опит за убийство, а така също и от искането си за смъртно наказание. Съдията от Общинския съд Лайъм Макманъс осъди Чейс на доживотен затвор, без възможност за съкращаване на срока.

Чейс не каза нито една дума и остана пасивен наблюдател по време на целия процес, в който бе защитаван от Бенджамин У Прийст — обществен защитник.

Прийт заяви, че предвид ужасното естество на престъпленията и масата необорими доказателства срещу клиента му, споразумението се явява най-добрия възможен изход за Чейс — фелдшер към „Гленууд Амбюлънс Груп“.

„По този начин мистър Чейс ще може да се подложи на така нужното му лечение“ — каза той.

Според следователите по делото, трийсетгодишната съпруга на Чейс Катерин, е била настанена наскоро в психиатрията „Ранч Хаус“ в Нористаун. Предполагат, че именно това събитие е отприщило поредицата кървави престъпления, които е извършил.

На всяко местопрестъпление Чейс е оставял своя „подпис“ — молитвена броеница и осакатените ръце на съответната жертва.

84.

16 май, 07:55 ч.

В търговията има един принцип, известен като „Правило 250“. През живота си човек се запознавал с около двеста и петдесет души. И всеки доволен клиент можел да доведе до двеста и петдесет успешни продажби.

Същото може да се каже, че важи и за омразата.

Сдобий се с един враг...

По тази причина, а вероятно и поради ред други ме държат отделно от общото население тук.

И ги чувам как идват малко преди да стане осем часа. Всеки ден по това време ме извеждат на разходка в малкия двор.

Офицерът пристига в килията ми. Промушва ръце през решетките и ми слага вериги на китките. Този е нов. Не съм го виждал досега.

Не е едър, но ми се струва, че е в идеално физическо състояние. На ръст е горе-долу колкото мен. Трябваше да очаквам, че ще е незабележителен във всяко едно отношение, освен в решимостта си. В това отношение поне сме родственици.

Извиква да отворят килията. Вратата се плъзва автоматично и аз излизам.

Радвай се, благодатна Марио...

Вървим по коридора. Дрънченето на веригите ми отеква от мъртвите стени — стомана разговаря със стомана.

Благословена си ти между жените...

Във всяка стъпка отеква едно име. Никол. Теса. Бетани. Кристи.

И благословен е плодът на твоята утроба, Исус...

Хапчетата, които вземам, едва потискат агонията.

Носят ми ги по едно в килията, три пъти дневно. Ако можех, днес щях да ги изгълтам всичките.

Света Марио, Майко Божия...

Днешният ден потрепери и започна само преди няколко часа. А поех курса към стълкновение с него още през онази ужасна Бъдни вечер преди три години.

Моли се за нас, грешници...

Заставам на върха на стръмната стоманена стълба по същия начин, по който Христос е стоял на Голгота. Моята студена, сива, самотна Голгота.

Сега...

Усещам ръката в средата на гърба ми.

И на смъртния ни час...

Затварям очи.

Усещам тласъка.

Амин.

85.

18 май, 13:55 ч.

Джесика отиде в Западна Филадельфия с автомобила на Джон Шепърд. От две седмици бяха партньори и сега отиваха да разпитат свидетел на двойно убийство, при което собствениците на магазин за дребни стоки са били екзекутирани и захвърлени в мазето под магазина им.

Слънцето грееше от високо. Градът отхвърляше най-сетне оковите на ранната пролет и прегръщаше деня — с отворени прозорци, със свалени гюруци на колите, със сергии за плодове.

Заключителният доклад на доктор Самърс относно Андрю Чейс съдържаше няколко любопитни находки, и най-вече факта, че според работещите на гробището „Сейнт Томас“ в Северна Филадельфия миналата сряда бил разкопан гроб на парцел, собственост на Андрю Чейс. Нищо не било взето от гроба — малкото ковчеже си било на място — но доктор Самърс бе на мнение, че Андрю Чейс наистина е очаквал мъртвородената му дъщеричка да възкръсне на Великден. Според нея лудостта му се е мотивирала от желанието му да принесе в жертва живота на пет момичета, с което да върне дъщеря си от страната на мъртвите. Според изкривеното му мислене, щом петте вече са правили опит за самоубийство, значи са приели смъртта в своя живот.

Година преди да убие Теса, Чейс по време на дежурство прибрал тялото на починал от къща, съседна на онази, в която бяха открили трупа на Теса. Най-вероятно именно тогава е установил наличието на колона в мазето.

Докато Шепърд паркираше на Бейнбридж Стрийт, телефонът на Джесика иззвъня. Обаждаше се Ник Паладино.

— Какво става, Ник? — попита го.

— Не си ли чула новината?

Божичко, ненавиждаше разговорите, които започваха с такъв въпрос. Но бе сигурна и че не е чула нищо, което да си заслужава телефонен разговор.

— Не съм, но ми я съобщи със заобикалки, Ник. Още не съм обядвала.

— Андрю Чейс е мъртъв.

Думите първо заподскачаха по стените на черепа ѝ, както често става при неочаквана новина — била тя добра, или лоша. Когато съдията Макманъс осъди Чейс на доживотен затвор, Джесика предположи, че това означава най-малко четирийсет години, ако не и повече — десетилетия, през които Чейс да размишлява за болката и страданията, които е причинил.

А не само няколко седмици.

Според Ник обстоятелствата около смъртта на Чейс били доста неясни, но подразбра, че Чейс паднал от някакво високо метално стълбище и си счупил врата.

— Счупил си врата ли? — попита Джесика, мъчейки се да прикрие иронията в гласа си.

Ник я усети.

— Знам — каза. — Кармата понякога е кучка с противотанков гранатомет, нали?

Точно така — помисли си Джесика.

Наистина е такава.

Франк Уелс чакаше прав на вратата на дома си. Видя им се дребен, крехък и ужасно блед. Беше облечен в същите дрехи, в които го бе видяла последния път, само че сега сякаш се губеше повече в тях.

В нощното шкафче в спалнята на Андрю Чейс бяха намерили колието с ангелчето на Теса. Това им бе спестило сума ти формалности, каквито неизменно се явяват при дела за убийства. Преди да слезе от колата Джесика го извади от торбичката за улики и го пусна в джоба си. Погледна се в огледалото, не толкова за да провери как изглежда, а да се убеди, че не е плакала.

Тук трябваше да прояви сила за още един, последен, път.

— А аз какво мога да направя за вас? — попита Уелс.

Да оздравеете — идеше ѝ да му каже Джесика. Но знаеше, че не бива.

— Нищо, сър — отвърна.

Поканил я бе да влезе, но тя отказа. Останаха на стъпалата. Слънцето над главите им нагриваше сенника от гофриран алуминий. Забеляза, че след последното ѝ идване Уелс бе изнесъл малко сандъче с цветя под прозореца на втория етаж. Към стаята на Теса растяха теменужки.

Франк Уелс прие новината за смъртта на Андрю Чейс по същия начин, по който бе приел вестта за смъртта на Теса — стоически, с непроницаем израз. Просто кимна.

Тя очакваше поне малък изблик на чувства, когато му подаде висулката с ангелчето. Дори се извърна с лице към улицата, все едно търси такси, та той да изживее момента насаме със себе си.

Но Уелс просто изгледа ръцете си. После ѝ го подаде.

— Моля ви да го задържите за себе си — каза.

— Не... не мога да го приема, сър. Знам какво означава лично за вас.

— Моля ви — повтори той. Постави колието в дланта ѝ и сви пръстите ѝ около него. Кожата му беше като топла копирна хартия. — Теса щеше да иска да го притежавате. Приличаше на вас в много отношения.

Джесика разтвори пръсти. Прочете гравирания отзад надпис:

*„Ето, Аз пращам пред тебе Ангела да те пази по пътя
и да те въведе в онова място, което съм приготвил“^[1]*

Джесика пристъпи напред и целуна Франк Уелс по бузата.

Докато вървеше към колата, се бореше да запази контрол върху чувствата си. Като наближи бордюра, забеляза мъж да излиза от паркирания през няколко коли от нейната черен сатурн. Изглеждаше на около двацет и пет, среден на ръст, слаб, но с тренирани мускули. Тъмнокестенявата му коса бе започнала да оредява. Имаше късо подстригани мустачки, а над тях — огледални черни авиаторски очила. Облечен бе в светлокафява униформа. Запъти се към дома на Уелс.

Джесика мигновено се сети: Джейсън Уелс, братът на Теса. Помнеше го от снимката на стената във всекидневната.

— Мистър Уелс — каза, — аз съм Джесика Балзано.

— О, да, чух за вас.

Ръкуваха се.

— Моите съболезнования за загубата ви — каза Джесика.

— Благодаря — отвърна Джейсън. — Всеки ден си мисля за нея.

Тя беше моята светлинка.

Очите му не се виждаха, но не ѝ и трябваше. Младият Джейсън Уелс явно страдаше.

— Баща ми е силно впечатлен от вас и вашия партньор — продължи Джейсън. — И двамата сме ви безкрайно благодарни.

Джесика кимна и затърси думи, с които да му отговори.

— Надявам се вие и баща ви да намерите утеха.

— Благодаря — каза Джейсън. — Как е партньорът ви?

— Още се бори — отвърна Джесика, мислейки си: „Дано е така.“

— Бих желал да го посетя някой ден, ако нямате нищо против.

— Разбира се — отговори Джесика, макар да бе наясно, че посещението му няма да бъде усетено по никакъв начин. Погледна часовника си, като се надяваше това да не излезе като груб намек. — Ами аз трябва да вървя. Имам още няколко задачи. Радвам се, че се запознахме.

— И аз — рече Джейсън. — Всичко най-хубаво.

Джесика се качи в колата си. Мислеше си как сега в живота на Франк и Джейсън Уелс, а и в живота на семействата на всички жертви на Андрю Чейс ще настъпи един процес на преизграждане.

Изведнъж една мисъл се стовари със силата на чук върху главата ѝ. Сети се къде беше виждала преди онази везана емблема, която беше забелязала на снимката на Франк и Джейсън Уелс във всекидневната — онази, на черното яке, в което младият мъж бе облечен. Същата, която днес видя пришита върху ръкава на униформата му.

Имаше ли братя или сестри?

Един брат — Джейсън. Много по-голям от нея. Живее в Уейнсбърг.

В Уейнсбърг се намираше и щатският затвор „Грийн“.

Джейсън Уелс работи като надзирател в „Грийн“.

Хвърли поглед към входа на дома на Уелс. Джейсън и баща му стояха на прага. Прегърнати.

Извади мобифона и го задържа в дланта си. Шерифското управление на окръг Грийн сто на сто щеше да прояви интерес към факта, че баткото на една от жертвите на Андрю Чейс работи точно в този затвор, където са го намерили мъртъв.

Голям интерес, при това.

Хвърли последен поглед към дома на Уелс с пръст, застинал върху зеления бутон на мобифона. Франк Уелс я гледаше със своите влажни, древни очи. Помаха ѝ със слабата си ръка. Махна му и тя.

За пръв път, откакто го познаваше, съзря на лицето му не скръб, не страх, не тъга. А видя спокойствие, решимост, някакъв свръхестествен покой.

И го разбра.

Отдалечавайки се по улицата, пусна мобифона обратно в чантичката си и погледна в огледалото за обратно виждане към Франк Уелс, застанал в рамката на вратата. Така щеше да остане в спомените ѝ. В този кратък миг ѝ се стори, че Франк Уелс най-сетне е намерил покой.

За човек, който вярва в подобни неща, това означава, че и Теса е намерила покой.

А Джесика вярваше.

[1] Ето, Аз пращам пред тебе Ангела (Си) да те пази по пътя и да те въведе в онова място, което съм (ти) приготвил (Изход 23:20). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

31 май, 11:05 ч.

Денят на падналите във войните донесе прежурящо слънце на долината Делауеър. Небето бе безоблачно и синьо; колите, паркирани по улиците около гробището „Холи Крос“ бяха лъснати и подготвени за летния сезон. В предните им стъкла се отразяваха слънчеви лъчи от твърдо злато.

Мъжете бяха по пъстри спортни пуловери и сиво-кафяви панталони; дядовците бяха костюмирани. Жените носеха летни рокли с тънки презрамки и еспадрили „Дж. С. Пени“ във всички цветове на дъгата.

Джесика коленичи и положи цветята върху гроба на брат си Майкъл. Забучи малкото знаменце до надгробната плоча. Огледа цялото гробище; и други семейства забождаха флагчета. Някои от по-възрастните мъже козируваха. Лъщяха инвалидни колички с техните обитатели, унесени в дълбоките си лични спомени. Както ставаше винаги на този ден, семействата на загиналите военнослужещи — мъже и жени — се намираха едно друго сред трептящото зелено море, погледите им се срещаха и споделяха скръбта.

След няколко минути и Джесика щеше да се присъедини към баща си пред надгробната плоча на майка ѝ, после щяха да се отправят бавно към колата. Така правеха в нейното семейство. Скъряха поотделно.

Обърна се и погледна към пътя.

Винсънт стоеше облегнат на черокито. Не си падаше по ходенето на гробища, но в това нямаше нищо страшно. Още не се бяха оправили, може би никога нямаше да успеят, но през последните няколко седмици той ѝ се струваше, че е нов човек.

Джесика произнесе една молитва наум и тръгна между надгробните камъни.

— Как е? — попита я Винсънт. И двамата погледнаха към Питър. Запазил бе мощните си рамене, нищо, че беше вече на шейсет и две.

— Като скала е — отвърна Джесика.

Винсънт нежно улови ръката ѝ:

— *А ние* как сме?

Джесика изгледа съпруга си. И съзря потопен в скръб мъж — мъж, повлякъл ярема на провала: не спазил брачната клетва, не опазил жена си и дъщеря си. В дома на Винсънт Балзано бе влязъл един луд, бе застрашил семейството му, а него го нямаше. Това е оня специален кът от ада, който е запазен за ченгетата.

— Не знам — отвърна тя. — Но се радвам, че си с нас.

Винсънт се усмихна и задържа ръката ѝ. Джесика не я дръпна.

Бяха се споразумели да се обърнат към консултант по брачните въпроси; първото им посещение предстоеше след няколко дни. Тя все още не се чувстваше готова да сподели отново брачното ложе, нито пък живота си с Винсънт, но поне щяха да направят първата крачка. И ако им е писано да се преборят с бурята, ще успеят.

Софи бе набрала цветя от градината им и сега методично ги разпределяше върху гробовете. И понеже не можа да облече специалната светложълта рокля от „Лорд енд Тейлър“ за Великден, комай бе решена да я носи всяка неделя и за всеки празник, докато ѝ умалее. Дано да не стане толкова скоро.

Докато Питър вървеше обратно към колата, иззад един надгробен камък изскочи катеричка. Софи се засмя звънко и хукна да я гони с блеснала на слънцето жълта рокличка и кестеняви къдрици.

Изглежда си бе възвърнала веселия нрав.

Това може би ѝ стигаше.

Преди пет дни бяха извадили Кевин Бърн от интензивното отделение на болницата към Пенсилванския университет. Изстреляният от Андрю Чейс куршум бе заседнал в окципиталния лоб на Бърн, само на милиметри от продълговатия мозък. След продължила над дванайсет часа мозъчно-черепна операция, бе останал в кома и досега.

Лекарите твърдяха, че съществените му признаци са много добри, но споделяха и опасението, че колкото по-дълго останеше в безсъзнание, толкова по-слаба ставаше вероятността да излезе някога от него.

Джесика се срещна с Дона и Колийн Бърн у дома си няколко дни след случая. Създадоха се едни взаимоотношения, които според Джесика обещаваха да са дълготрайни. Независимо дали щяха да са скръбни, или радостни. Рано беше още да се каже. Научила бе дори няколко думи на езика на жестовите.

Днес, по време на ежедневното си посещение, Джесика осъзна колко много работа ѝ предстои. Колкото ѝ да не искаше да си тръгва, даваше си сметка, че животът трябва да продължи, както си му е редът. Ще поостане за петнайсетина минути. Седна на стола в изпълнената с цветя стая на Бърн и запрелиства някакво списание. Да я убиеха, не знаеше дали е „Поля и реки“, или „Космополитън“.

От време на време хвърляше поглед към Бърн. Много беше отслабнал, а кожата му бе силно посивяла. Косата му едва сега почваше да расте наново.

На врата му бе сребърното разпятие, подарено му от Алтеа Петигрю. Самата Джесика носеше ангелчето, дадено ѝ от Франк Уелс. Сякаш и двамата вече бяха въоръжени с талисмани срещу останалите на този свят подобия на Андрю Чейс.

Толкова много неща се бяха насъбрали да му разказва: как са избрали Колийн да произнесе прощалното слово при завършването на випуска ѝ; за смъртта на Андрю Чейс. Как преди седмица се е получил факс от ФБР, според който Мигел Дуарте — човекът, който си бе признал, че е убиецът на Робърт и Хелън Бланчард — имал сметка на чуждо име в една банка в Ню Джърси. Парите в нея били преведени от офшорна сметка, принадлежаща на Морис Бланчард. Морис Бланчард му платил десет хиляди долара, за да убие родителите му.

Кевин Бърн е бил прав през цялото време.

Разтвори отново списанието на статия за това, къде щуките хвърлят хайвера си. Явно разглеждаше „Поля и реки“.

— Ей — каза ѝ Бърн.

Джесика насмалко да излети от кожата си от изненада. Гласът бе нисък, дрезгав и ужасно слаб, но го имаше.

Скочи на крака и се надвесил над леглото.

— Тук съм — каза. — Тук съм.

Кевин Бърн отвори очи, после пак ги затвори. За един изпълнен с ужас миг Джесика си помисли, че повече никога няма да ги отвори. Но той я опроверга само след няколко секунди.

— Имам един въпрос — каза.
— Давай — рече Джесика. — Казвай.
— Разправял ли съм ти защо ми викат „Боклук“? — попита той.
— Не си — отвърна тя. Тихо. Няма да плаче. Няма пък.
По пресъхналите му устни премина лека усмивка.
— Заслужава си да чуеш тая история, партньорке — рече й.
Джесика хвана ръката му.
Нежно я стисна.
Партньоре.

Издание:

Ричард Монтанари. Момичета с броеници

Американска. Първо издание

ИК „Колибри“, София, 2008

Коректор: Любов Йонева

ISBN: 978-954-529-627-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.